

Giới thiệu Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha

Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha ! của tác giả Công Tử Vô Tình là câu chuyện về cuộc sống của Khánh Linh, một cô gái Mỹ gốc Việt xinh đẹp...

Vì là con lai nên cô lại đặc biệt được sở hữu đến hai màu mắt, nhưng đối với cô đó lại là một sự lập dị, vì sợ bạn bè kỳ thị nên quyết định sẽ che mắt lại để có thể kết bạn nhưng không ngờ cuối cùng cũng vì thế mà cô lại bị bạn bè bắt nạt rất đáng thương...

Câu chuyện lấy bối cảnh là một trường quốc tế danh giá mà nơi đây chỉ tuyển nhưng cô cậu tiểu thư và công tử nhà giàu mới có thể nhập học và tại đây cô cũng đã gặp hẳn, một tên con trai coi tình yêu như trò đùa, một con người lạnh lùng nhưng không thể ngờ được chính cô lại là người sẽ thay đổi anh...!!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp Mặt

" Reng...Reng...Reng" Tiếng chuông báo thức kêu oang oang

- Ai - nó ngái ngủ đập chăn lăn xuống giường vào WC là vsen

Như thường lệ, nó vào bàn trang điểm make up 1 chút, tóc tỉm dài thắt bím buộc 2 bên, đeo 1 cái kính to che đi gần nửa khuôn mặt, mặc váy dài qua đầu gối thế là ổn

- Mẹ buổi sáng tốt lành, tối qua mẹ ngủ có ngon ko - nó hỏi mẹ

- Uk cảm ơn con, ăn sáng đi, lát đi học về mẹ muốn con đi gặp 1 người - mẹ nó nói

- Vâng - nó cười nhẹ ngồi vào bàn ăn

Sau bữa sáng, nó đi xe đạp tới trường

Trường của nó là trường dành cho các cô cậu tiểu thư quyền quý, tuy chẳng ưa nổi đám người ra về ta đây có tiền nhưng mà nó ko muốn mẹ buồn nên đã cố gắng lấy học bổng của trường, tuy trường có nhiều công tử tiểu thư nhưng mà kiến thức học lại khá cao so với các trường bình thường khác nhất là về ngoại ngữ, ở trường bình thường chỉ học 1 tiếng nước ngoài nhưng trường này học tới 8 thứ tiếng khinh khủng thật

Tới trường

- Ê mày con Linh kìa - 1 con nhỏ tiểu thư đài cát nói

- Hình như nó học chung lớp với anh Duy đúng ko moe con nhỏ đó tốt số ghê - 1 con nhỏ tiểu thư khác

- Nhìn quê mùa thật ý mà kể ra nó học giỏi hơn bọn mình thật - 1 con nhỏ khác nói

"Rào"

1 xô nước bắn đc đổ lên người nó

- Eo oi cái mùi gì mà thúi thế ko biết - à Hương chung lớp nó nói

- Ê mà cái này phải thêm mùi trứng thối mới kinh - nói xong 1 á bên cạnh ném trứng vào người nó

- Ôi trời bạn Linh cho tụi mình xin lỗi nhé - 1 á khác vỗ vỗ vai nó rồi cười

"Tùng"

Tiếng trống báo hiệu giờ học đã tới

- Haizzzzzz - nó chỉ biết thở dài hôm nào đi học cứ bị hoài nên nó ko tỏ ra khó chịu mà chấp nhận thì đúng hơn

Ở phòng thay đồ nữ, sau khi tắm xong, nó sấy khô tóc mình rồi chạy ra sau trường ngồi hóng gió chút

- Ê cô kia..... - tiếng nói lạnh lùng của ai đó vang lên kèm theo chàng trai đó đơ vài giây khi thấy nó
 - Ô - nó chẳng hiểu gì ngơ ngác nhìn hấn
 - Xin hỏi em là ai - hấn dờ giọng dịu dàng
 - Anh là ai - nó hỏi ngơ ngác con nai tơ
 - " Thích gây chú ý à....mình nổi tiếng như vậy mà " - suy nghĩ của hấn
 - Tôi là Trần Bảo Nhật Duy học lớp 11AVIP - hấn tự hào nói
 - Tôi cũng học lớp đó mà - nó cười nhẹ nói
 - Cô tên gì - hấn khó hiểu nhìn nó rõ là trong lớp làm gì có ai sinh thế này
 - Nguyễn Lê Khánh Linh - cô nói xong tiện tay đeo cái mắt kính to làm hấn ngớ ra
 - Một sách cô là cái con một sách hay bị bắt nạt hà - hấn kinh ngạc nói
 - Ờ bạn có thể nghĩ thế - nó gượng cười nói
 - Uk - hấn cười nhếch mép
 - Thôi chào, tôi phải đi học - nó nói rồi đứng dậy
 - Khoan đã, trông cậu nhìn xinh thế sao ko bỏ mắt kính ra với lại tôi chưa gặp ai có 2 màu mắt như cậu cả - hấn hỏi 1 câu ngủ ko thể nói
 - Mình bị cận khi bỏ kính ra sẽ ko nhìn thấy gì cả mọi thứ rất mờ nhạt, chưa gặp thì giờ gặp rồi đó - nó nói
 - Mấy phẩy - hấn hỏi
 - 7,75 cả 2 mắt - nó nói
 - Nặng thế - hấn bắt ngờ nói
 - Ờ vậy thôi bye - nó cười rồi đi luôn
- Chỉ còn hấn ngồi đó
- Thú vị thật, tôi nhất định sẽ cura đồ em - hấn cười rồi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi
- Ở chỗ nó
- Ôi trời nhỏ về rồi kia,

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc Hẹn

Sáng chủ nhật Như thường lệ, nó dậy từ 8h chuẩn bị quần áo ra phụ mẹ bán hàng

- Mẹ con chuẩn bị xong rồi - nó đi xuống nói
- Trời ạ, sao con ăn mặc thế kia, ặc ngay cái váy màu trắng vào cho mẹ, còn bỏ cái kính kia ra, mẹ mua cho con kính áp tròng rồi cơ mà - mẹ nó quát nó 1 trận
- Mẹ à thế này cũng đc rồi - nó nhìn lại mình, 1 bộ quần áo ngủ hết sức bình thường, tóc búi cao, thêm cái kính to rất ổn là đằng khác
- Có lên ko thì bảo - mẹ nó lườm nó

- Dạ dạ - nó cười làm theo ý của mẹ nó

1 Lát sau, nó xuống với 1 vẻ đẹp vô cùng quyến rũ, bộ váy trắng bó sát làm lộ những đường cong quyến rũ, tóc búi cao làm lộ vùng gáy trắng ngần, ko đẹp kinh nữa, nó chuyển sang đeo kính sát trùng, nhìn nó rõ xinh

- Chà đẹp chưa kìa, nhưng thả tóc ra - mẹ nó đến bên cạnh nó nói nhẹ nhàng

- Vâng nhưng mà thả tóc nóng lắm mẹ - nó phàn nàn với mẹ

- Vào cửa hàng sẽ có máy lạnh lo gì - mẹ nó nói

- Thế 1 tháng tốn tiền máy lạnh lắm mẹ - nó lí do lí trấu

- Thế con có nghe mẹ ko - mẹ nó lại lườm nó

- Dạ mẹ là nhất - nó nịnh nọt mẹ

- Thế mới là bảo bối của mẹ chứ - mẹ nó cười hôn nó 1 cái

Rồi thế là 2 mẹ con ra cửa hàng

- Con gái hôm nay nhà mình sẽ kí hợp đồng với đối tác, con phụ mẹ nhá - mẹ nó đang làm việc trên máy tính quay sang nói

- Vâng ạ - nó cười nhìn mẹ nó

- Họ tới rồi - đột nhiên mẹ nó nói làm nó cũng ngược lên nhìn

Chà 2 người đàn ông mặc vest rất lịch lãm 1 người trung tuổi rất thanh nhã, còn người trẻ tuổi kia sao trông quen quen ko biết đã gặp ở đâu mà thôi kệ

- Rất vui đc gặp chị - người đàn ông trung niên đưa tay ra bắt

- Cảm ơn anh rất vui đc gặp anh, xin giới thiệu đây là con gái tôi Khánh Linh - Mẹ nó giới thiệu nó

- Rất vui đc gặp chú vị này là..... - nó nói rồi nhìn sang người thanh niên trông bằng tuổi nó

- À đây là cháu trai của chủ tịch công ty là Nhật Duy cậu ấy đi xem xét thị trường - người đàn ông trung niên nói

- Rất vui đc gặp anh - nó cười nhẹ với hấn

- Cô ko nhận ra tôi à - hấn hỏi luôn nó

- Anh là...ai - nó ko nhớ lắm liền hỏi lại

- Thứ kí Trần xử lí nốt nhé tôi và cô ấy có chuyện - nói rồi hấn bá đạo kéo tay nó đi

- A - nó ko hiểu gì bị kéo đi

Ra tới xe hấn, hấn đẩy cô vào trong xe trong tư thế rất mập mờ

- Đây anh rốt cuộc là ai, anh có tin tôi sẽ kiện anh vì tội bắt giữ người trái phép ko - nó bực mình khi hấn tự tiện kéo nó đi

- KO nhớ sao, người cô gặp ở sâu trường chiều hôm thứ 7 giờ cô nhớ chưa - hấn nói 1 lèo

1 giây

2 giây

3 giây

- A nhớ rồi, anh là cái người hay nhăn mặt đó ý hả - nó cười tươi nói

- Gì - hấn sock khi nghe nó nói, hay nhăn mặt, lẽ ra nó lên nói anh là cái người đẹp trai hôm nó ý hả hay nên nói anh là hoàng tử của trường ý hả rồi nói em yêu anh mới đúng chứ

- Ko phải hả - nó nói rồi cô vắn óc nhớ lại

- Đúng rồi - hấn cốc đầu nó

- Nè ai cho anh cốc đầu tôi hả, mà đứng dậy đi anh nặng như heo vậy - nó nói rồi đẩy hấn ra
- Nè cô nói gì đấy hả, kéo cô vào đc đây tôi cũng sụt đi 10 cân chứ chẳng đùa - hấn cãi lại nó
- Thế anh là trẻ con mà đi chấp với tôi - nó nói tiếp ko chịu thua
- Thế tôi là trẻ con cô là gì sơ sinh vừa tròn 1 tháng à - hấn cãi nhanh lại ko chịu thua
- tôi mà làm sơ sinh thì anh là con cò hó nhè - nó điên người cãi tiếp
- Cái đồ !@&#%*(&)#@&^\$@!!)(^^@% - hấn
- Anh ý cái đồ %*()#&(@&^\$(\$%!)()\$*_! - nó
- Ko nói với cô nữa - hấn tức mình quay mặt đi chỗ khác (trời BD hả anh)

Nó cũng chẳng nói gì nhưng trong bụng đang suy nghĩ ko biết có nên xin lỗi hay ko dù gì mình cũng chửi hấn thậm tệ vậy mà nhưng mà hấn cũng quá đáng mà nhưng mà mẹ bảo ko nên chửi người ta thôi kệ mình cứ xin lỗi đi vậy. Sau 1 hồi đánh nhau vật lộn với cái suy nghĩ của mình thì nó cũng quyết định dc rồi

- Nè anh cho tôi xin lỗi vì đã chửi anh nhè, giờ này cũng muộn rồi hôm thôi hôm nào tôi đái anh ăn kem coi như là tạ lỗi - nó nói rồi nhìn xuống đồng hồ chạy ra khỏi xe
- Khoan đã Linh - hấn cũng chạy ra khỏi xe nắm lấy tay nó (uầy lằng mằng thế)
- Nhớ nhè đừng có thất hứa thứ 2 tuần này đc ko - hấn nói, hé hé chắc thích mình rồi mà sao thấy mình chẳng ga lăng tạo nào nhi thôi kệ
- Thứ 2 đi học mà thôi để tôi đi nhè tôi thứ 2 đi - nó nói rồi nì đồng hồ
- Ok 8h đc ko à 7h đi - hấn nói vì rất lóng lóng
- Ủ thôi pp nhè - nó nói rồi chạy vội đi
- Ok chào - hấn cười tươi nhìn nó chạy đi

1 Mảnh nói chuyện vừa rồi đc thư kí của hấn quay lại rồi gửi đi cho lão đại (tức ông nội hấn , tg : *nụ cười thâm hiểm*)

Tối đến ở chỗ hấn

- Tối mai mình nên mặc gì nhi - hấn nhìn tủ quần áo rộng 5m2 của mình nói
- phong cách coolboy hay cuteboy giờ hay playboy nhi - hấn lưỡng lự suy nghĩ

Còn phía nó thì

- Mẹ con đi ngủ đây, mai để con làm bữa sáng cho - nó nói vọng ra từ nhà tắm
- Ủ - mẹ nó trả lời

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vui Vẻ

- Tan học- Ê - hấn chạy túm lấy vai nó
- Chuyện j - nó quay lại trả lời trong sự ngỡ ngàng của các fan nữ dành cho nó
- Tối nay mấy giờ - hấn cười tươi hỏi nó

- Tôi nhà tôi đi - nó bảo hấn rồi quay ngoắt đi
- Ủ - hấn cười tươi hơn lúc trước nhìn nó đi

Tôi tại nhà nó

"King.....Kong....King...Kong"

Hấn bấm chuông cửa nhà nó, chính chu lại bộ vest đắt tiền của mình miệng cười ko ngớt, nhìn lại thì nhà nó cũng ko nghèo như trong tưởng tượng của hấn, đây cũng coi như là giàu nhất trong đám nhà ở khu xóm này rồi

- Anh vào đi - nó chạy ra với bộ dạng hết sức dễ thương quần thun ngắn làm lộ ra đôi chân trắng ngần, áo phông đen bình thường, tóc vẫn còn mí hạt nước vì vừa tắm xong, trên cổ có 1 chiếc khăn trắng
- Ủa cô còn làm j mà ko chuẩn bị đi - hấn nhìn bộ dạng hết sức là bình thường của nó thì khinh bỉ
- Chuẩn bị j anh nghĩ đi ăn kem quán à, ăn kem ở nhà tôi - nó cốc vào đầu hấn 1 cái
- J sao ko nói sớm làm tui chuẩn bị vest rồi tóc tai các thứ - hấn bực mình nói, quả thực là hấn đã mất nguyên 1 buổi chiều làm tóc rồi đi chọn vest, còn chưa kịp ăn cơm đã phóng xe tới đây
- Ai bảo ngu, tôi có giàu bằng anh đâu mà anh đòi tôi dẫn anh đi ăn quán hơ - nó nói rồi đi vào nhà

- Chờ tôi với - hấn chẳng nói thêm j nữa đi theo nó

Vào tới nhà nó, ngó trái, ngó phải, ngó ngang, ngó dọc hấn đưa ra 1 nhận xét, nhà của nó bình thường quá zì

- Nhìn j đó bộ chưa thấy nhà như vậy vào giờ hả - nó giơ cây kem đưa cho hấn

- Chưa - hấn lắc đầu

- Ko ăn - nó hỏi

- Tôi chưa ăn cơm nên ko thích ăn - hấn trả lời

- Thế hả ko nói sớm tôi cũng chưa ăn- nó đang bóc cây kem thì bật dậy phóng vào nhà bếp

- Vào đây - nó gọi hấn

Đi theo tiếng nói của nó, trước mắt hấn là 1 bà thức ăn thịnh soạn tuy ko cao sang nhưng à cũng đủ đồ mặn và đồ nhạt

- Ngồi đi - nó nói rồi đặt ly nước ép dâu bên cạnh
- Uk, cái này là cái j - hấn mặt nặng mày nhẹ chỉ chỉ chò chò với cái thứ đồ đồ nâu nâu trước mặt
- Đây ko ăn thì thui cá đuối sào chua ngọt của tui - nó phồng má làm hấn
- hehe ăn ăn - hấn cười trừ bỏ 1 miếng vào miệng
- Ua....*măm măm* - hấn thử một miếng, vị chua ngọt cay trong miệng thật thơm ngon nha
- Thấy chưa ngon mà - nó cười lấy giấy lau mép cho hấn
- Ui ự au ược (tôi tự lau đc) - hấn phong mang chộp má lên nói như kiểu ai ăn mất phần của hấn
- Ko i dành với anh đâu -nó phì cười trước sự trẻ con của hấn

Sau bữa ăn tối, nó và hấn ra xem phim tình cảm hàn quốc nổi tiếng My Love from Another Star (Vì sao đưa anh tới)

- hức hức - nó lấy khăn lau nước mắt , ko biết đã tốn bao nhiêu quẹt giấy
- *sụt sịt* * sụt sịt * - hấn cũng như nó, nước mắt tràn ly
- Tại sao.....tại sao oppa Do Min Joon lại ra đi huhu - nó bức xúc nói
- hức Chị Song Yi khổ quá - hấn cũng bức xúc như nó,

Sau khi xem xong phim, nó tiến hẳn ra cổng

- Tôi về đây - hẳn cười chào nó

- Ủ về cẩn thận - nó cũng cười lại rồi đóng cổng luôn chạy thẳng vào nhà

- Haizzzz ít ra cũng hôn tạm biệt chứ - hẳn lắc đầu, tại vì trước đây mấy cô người yêu hẳn toàn làm vậy riết rồi thành thói quen

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ký Ức Buồn

Một buổi sáng đẹp trời tại Singapore ! - Thừa cậu chủ vé máy bay đã đặt xong rồi ạ - 1 anh chàng quần gia khá điển trai cung kính với 1 anh chàng thanh niên với tóc vàng rực cùng đôi mắt xanh tựa biển sâu

- Được rồi - chàng trai cười gạt đầu với anh chàng quần gia rồi mỉm cười nhìn vào bức ảnh có 2 đứa trẻ đang cười đùa

Tại trường Amsterdam Hà Nội

Ngôi trường nó đang theo học kì thực đây là 1 ngôi trường tốt, 1 môi trường lí tưởng để đào tạo học sinh ! Không tồi nhưng ước mơ của nó vẫn là sang Singapore để thực hiện hoài bão của mình đó là trả thù những người đã giết hại ba mẹ nó !

Đúng thế nó thực ra là con nuôi của bà Hạnh từ khi nên cấp 2 nó đã hoài nghi về chuyện nó có phải là con của mẹ không vì bà chưa 1 lần nói cho nó biết ba của nó là ai nó có hỏi nhưng bà toàn chuyển chủ đề . Đã rất nhiều người hỏi rằng nó có phải con của mẹ không sao nó chả giống mẹ tí nào hay là nó giống ba những lúc như vậy nó chỉ biết cười trừ nói câu " tớ cũng chả rõ nữa " ! Rồi cho tới 1 ngày nó mới hỏi mẹ rằng " Mẹ con có phải con mẹ không " lúc đó nó mới là học sinh cuối cấp 2 lúc đó mẹ nó bật khóc rồi kể cho nó nghe mọi chuyện xảy ra . Nó là con của bạn thân mẹ nó và cũng là 1 tiểu thư quyền quý của tập đoàn T&Y chủ tịch tập đoàn này là chú của nó 1 người chú độc ác đã giết chết ba mẹ nó ông ta đã phóng hỏa nhà của ba mẹ nó lúc đó vì bảo vệ nó ba ruột của nó đã lấy thân mình để đỡ lửa để nó không bị làm sao mẹ nó thì đã chạy ra gara và đi tới nhà mẹ nuôi để giao nó cho mẹ nuôi trước khi rời đi mẹ nó có đưa cho mẹ nuôi 1 chiếc hộp to được thiết kế rất tinh xảo phải mở bằng mật mã sau đó mẹ ruột nó rời đi không lâu sao không biết đã xảy ra chuyện gì mà đã bị tai nạn giao thông .

- Hey - hẳn lay nó từ lấy tời giờ hẳn nhìn nó như người mất hồn lên hơi lo

- A..hả - nó giật bản mình nhìn hẳn như 1 sinh vật lạ

- Sao vậy hả - hẳn nhú mày tỏ vẻ không thích kiểu nó nhìn hẳn như vậy

- Không có gì chỉ là nhớ tới 1 số chuyện - nó cười nhẹ đáp lời hẳn rồi chú ý vào bài giảng của thầy giáo

- Ủ - hẳn trả lời gì im lặng nhìn nó ! nhớ tới lần đầu gặp nó hẳn đã nghĩ mình đã gặp dc 1 thiên thần. Từ lúc đó hẳn bắt đầu để ý tới nó giống như là nó có 1 lực hút khiến hẳn không thể rời khỏi tầm mắt được từng câu nói từng hành động nó đều mê hoặc hẳn nó giống như 1 viên kẹo ngọt hẳn ăn mãi mà không thấy ngán

"Reng....Reng...Reng"

Tiếng chuông báo hiệu tan học nó đứng dậy chào cô theo hiệu lệnh của lớp trưởng rồi cất sách vở hộp bút vào cặp rồi đi về

Tới cổng trường

"Ừm"

1 chậu nước lạnh đổ thẳng lên đầu nó

- ... - nó chả nói gì quay lại nhìn mấy người làm vậy với nó kì thực nó cũng chả để bụng đâu như mà mấy người này thừa hơi rảnh rồi quá rồi

- Ê mấy người rảnh quá à - nó kinh thường nói với mấy ả

- Tao nói cho mày biết mày liệu hồn mà tránh xa anh Duy của bọn tao ra nghe không con đĩ - à Hương lườm nó nói

"Chát "

nó tát à Hương 1 cú đau điếng

- Ai cho bạn sỉ nhục tôi tôi nói cho bạn biết tôi chưa làm gì bạn đâu - nó lạnh lùng nói lườm à Hương

- Tao nói cho mày biết tránh xa hoàng tử của bọn tao ra - à Hương sock trước hành động của nó lùi lại mấy bước lấy lại khi thể quát

- Các người đi mà nói với anh ta tôi chả có hơi đâu mà quan tâm - nó nói rồi quay người bỏ đi chả thèm ngoảnh mặt lại

- Mày...mày ...- à Hương ghen hống không nói dc gì ầm ức bỏ đi

Về tới nhà nó chào mẹ rồi lên phòng tắm rửa sạch sẽ sau đó xuống ăn cơm

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Rung Động

Sau 2 tiết học nhàm chán cuối cùng cũng đc ra chơi hân chạy tới chỗ nàng tìm náo nhiệt

- Soái ca kia mày - mày à cùn lớp đồ hết mặt mũi khi hân đi qua nhưng mà hân lại không để lại 1 ánh mắt cùng nụ cười nào lại cho mắt à làm mày à tụt hứng

Hân thấy được phản ứng của mày à liền cười khinh bỉ trong lòng loại phụ nữ này thật không có sĩ diện mà không đủ khả năng để làm hân chú ý nữa là leo lên giường

- Linh - hân ôm lấy bả vai của nàng vui mặt vào vai trái nàng tìm chỗ thoải mái để hưởng thụ mùi hương từ nàng

Ở bên nàng vẫn là tuyệt nhất, ở cạnh nàng mang lại cho hân cảm giác bình yên, mỗi khi ở bên cạnh nàng là tìm hân lại đập mạnh, đã từng đi khám bác sĩ tâm lý nhưng lại chỉ nhận được 2 chữ "Đang Yêu" chả lẽ ngoài người ấy ra còn có người khác làm hân rung động, không tin vào lời bác sĩ nói hân quyết định tự mình kiểm chứng

- Phiền - 1 chữ phiền làm cho hân không vui mà nhủu mày lâu nay hân chưa làm vậy với con gái trừ 1 người vậy mà nàng lại không biết tốt xấu giám cự tuyệt hân làm cho hân nuốt không trôi cục tức này a

Bao nhiêu con mắt khác nhìn thấy hành động của hân thì không khỏi bất ngờ, các ánh mắt hình viên đạn từ các chị em trong và ngoài lớp học chiếu thẳng tới vị trí của nàng làm nàng không thích 1 chút nào

Nam nhân dù có đẹp đến mấy thì cũng đâu nhất thiết phải làm vậy với đồng loại mình không thể ít nhất cũng phải giữ đc lòng tự tôn của con gái chứ ví trai đẹp mà lại làm thế này thật là cái đẹp vẫn luôn chiến thắng cái xấu mà dấu cho đó chỉ là vẻ đẹp bên ngoài chứ không phải là bên trong

- Đừng có bám tôi như khi đu xà tôi và anh không một chút quan hệ - nàng nhìn hân đầy khinh bỉ, con người hân nàng đã biết từ lúc nhìn thấy hân từ lúc mới bước chân vào cấp 3

Lúc đó là đầu mùa thu, lúc đó nàng đang ở cổng trường vui vẻ đi vào, tự nhiên có 1 đám nữ sinh chạy ra như kiêu có hàng hạ giá, lúc đó nàng mới bận tâm không biết là cái gì, ai dè khi quay đầu lại là 1 nam nhân đẹp mã, ngũ quan tinh tế mà sắc sảo nhìn lướt quá cũng đã muốn chìm đắm vào khuôn mặt đó nhưng cũng may ngày nào nàng cũng ngắm ảnh nam thần Kpop, Cpop cho nên không bị mê hoặc mặc dù nàng có chút nuối tiếc từ đó chò đi nàng quyết định tránh xa hân nhất định không được có chút dính liú với hân

Vậy mà 2 năm sau lại cùng hân học chung 1 lớp, cùng nhau là bạn bè, cùng nhau đi chơi à nhâm cùng nhau ở 1 chỗ, cùng nhau xem phim...Thật là không biết nàng xiêu xèo hay là đầu năm chưa đi chùa cầu may cho nên mới bị ông trời phạt thật là cuộc sống sau này của nàng rồi sẽ ra sao nghĩ tới đã thấy mặt mũi

- Vậy tức là tôi là cái xà - hân mặt tỏ vẻ vô hại cười nhẹ nhàng nhìn nàng như không có gì xảy ra

Còn nàng trên đầu lửa đã nghi ngút, thật không biết mặt hân dày cỡ nào mà lại có thể nói vậy thật là không biết vô sỉ mà

- Tôi không nói nhiều nữa - nói rồi nàng đứng dậy đi ra ngoài để giải toả cục tức này

Nàng chạy ra sau vắn nấp vào 1 bãi cỏ được những bụi cây che đi nếu bình thường nhìn tưởng là không có gì, thật thoải mái không có cái tên đời đánh nàng có thể thoải mái nghỉ ngơi thật tốt quá nha

- Oa chỗ này cũng không tệ nha tôi nằm với em - hấn mặt gian tà cười nhìn nàng sau đó nhanh nhẹ nhảy vào bụi cây nằm ngay cạnh nàng mặt như là không có chuyện gì

Nàng chả nói gì nhắm hờ mắt để quên đi mệt mỏi, thực là muốn ngủ a , gió mát lại có cây sung to che hết nắng chừa lại bóng dâm cho nàng thật thoải mái chỉ trừ cái tên trời đánh kia

- Linh này - hấn quay người ngắm nhìn nàng nói

- Hử - nàng nhíu mày miễn cưỡng mở mắt nhìn mông lưng không thèm nhìn hấn lấy 1 cái

- Bye - hấn cười nhẹ vì đã đánh lừa được nàng khi nàng mất cảnh giác rồi hôn lên môi nàng nhanh chóng vậy là 1 màn First Kiss đã xảy ra, hấn chiếm ưu thế lớn vì đã kim hãm được 2 tay nàng không cho đánh người (đánh anh ý thì đúng hơn)

- Ừm... - thật khó để hít thở mà tên trời đánh dám cướp First Kiss của mình

Nụ hôn đầu của nàng là thuộc về hấn thật làm cho hấn vui nha, tim hấn đập rất mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, hấn sẽ hết sức hưởng thụ nụ hôn này, đôi môi nàng thật ngon nha sao lại có thể ngon tới vậy, ngọt ngào mà làm người ta mê luyến chỉ cần nghĩ nếu như đôi môi này mà thuộc về người nam nhân khác hấn không khỏi sôi máu

Hấn hôn mạnh mẽ, ngọt ngào mà ám áp khó tả tại sao hiện tại đầu nàng chóng rỗng không nghĩ đc gì cả, toàn thân tên đại chỉ muốn hưởng thụ nụ hôn này 1 cách ngọt ngào thoải mái nhất

Sau 1 màn hôn sau cuối cùng nàng cũng không thể thở được đành phải cự tuyệt, khoe mắt đã phủ 1 tầng sương mỏng, hấn luyến tiếc rời khỏi nàng nếu như nàng không thể thở được hấn nguyện ý cứ mãi giữ tư thế như vậy mãi mãi

- Đồ biến thái - nàng lấy hai tay đánh hấn rồi mạnh mẽ lau môi mình bây giờ cảm giác của nàng rất khó chịu khi nghĩ tới cảnh hấn hôn người con gái khác bằng cách này làm cho nàng bức bối lòng dạ khó chịu hiện tại chỉ muốn phát tiết ra

- A đau xin lỗi mà - hấn nhìn nàng sùng nịnh rồi sau đó ôm nàng vào lòng

Cả hai người cứ giữ tư thế đó 1 lúc phải chắc cả 2 người đang khao khát được người kia đền đáp lại mình

- Buông - nàng cố lấy lại tinh thần, mở miệng nói

- Không muốn - hấn dờ dĩnh trẻ con ra dịu đầu vào ngực nàng (tg : anh ăn đậu hủ của chị nha) nũng nịu nàng dường đôi mắt cún con đáng thương lên nhìn nàng chiều này là ngày xưa khi còn bé hấn học mấy anh chàng trong mấy bộ phim hàn quốc mà hấn xem, chiều này mà đã dờ ra là các chị không phen nào từ chối được nha

Khi nhìn thấy đôi mắt của hấn lương tâm nàng hơi cắn rứt với lại nàng vừa rồi còn đánh hấn nữa cho nên cũng không biết phải từ chối như thế nào chỉ biết im lặng giữ nguyên tư thế

Thấy vậy càng được đà hấn lán tới chỗ nàng ôm nàng rồi lại đè nàng xuống chuẩn bị hôn thêm cái nữa thì

"bốp"

- Tên dê cụ - nói xong nàng chạy thẳng 1 mạch lên lớp để lại hấn ngây người

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tổ Tình

Sáng chủ nhật đẹp trời là ngày lý tưởng để đi chơi Sáng nay nàng nhận được cuộc điện thoại của hấn tự dưng tự lành nói nàng ra công viên, nàng cũng ra công viên theo lời hấn nói

1 tiếng sau

- Ê - tiếng hân gọi to làm nàng giật mình , hân chạy tới chỗ nàng nở nụ cười toả nắng rồi cầm lấy tay nàng kéo đi, khi thấy nàng đứng công viên chờ đợi hân bỗng hân cảm thấy vui vẻ không tả nổi lòng cứ nâng nâng như thăng thần kinh

- Anh hẹn tôi là có việc gì vậy - nàng khó hiểu hỏi hân rốt cuộc đang mưu tính gì đây sao tự dưng lại hẹn nàng ra công viên

Nàng liếc xéo hân vì để cho nàng đợi lâu , giờ chân nàng hơi tê tê vì nãy giờ chờ hân chắc mai nàng phải đi khám bác sĩ mới đc chứ tại sao không biết mình đợi cả tiếng đồng hồ mà vẫn không chán

- Thích không được à nhưng mà.....phải thay đồ đã - hân quay lại nhìn nàng nhìn từ đầu tới cuối tỏ vẻ không hài lòng lắm rồi kéo nàng tới 1 tiệm quần áo ở gần công viên

- Thế này là đc rồi - nàng nói nhìn lại thì nàng cũng rất ổn mà, 1 bộ quần áo thể thao cùng đôi giày thể thao nhìn cũng không tệ mặc lại rất thoải mái sao phải thay đổi thế này làm nàng rất nản nguyện rồi cần gì phải đồ đẹp

- Đi với anh thì em không được mặc vậy - hân mắng yêu nàng, cô gái này thật là không biết tốt xấu, hân đã dẫn đi mua quần áo, tiền do hân trả sao còn có thể nói vậy làm tổn thương hân mà hân muốn lo cho nàng, mặc vậy mà cũng được thật là sao hân lại cảm nắng được con người này không biết nữa

- Anh là anh tôi bao giờ hã - nàng tức giận với hân, nàng ghét nhất là có người bằng tuổi mình mà lại xưng anh rồi thuận chân giẫm vào chân hân 1 cái làm hân đau điếng người

- Ahhh đau quá được rồi được rồi cho tôi xin lỗi - hân ôm chân mình thật là khóc không ra nước mắt có cần phải làm vậy không

- Hừ - nàng không nói gì một mạch đi thẳng bỏ lại hân ở phía sau

- Ê đợi với - hân đi đứng như người say rượu đuổi theo nàng

Tới cửa hàng bán quần áo

- Mặc bộ này đi - hân đưa nàng 1 cái váy trắng bó sát người sau đó lại 1 đôi giày cao gót trắng rồi lại 1 cái áo khoác ngoài màu trắng

Phụ nữ đẹp nhất là đồ bó đó là cách nghĩ của hân vì sẽ làm bật lên vẻ quyến rũ qua những đường cong mềm mại đó cũng là tiêu chuẩn khi hân chọn bạn gái trước khi tiếp xúc với nàng hân đã điều tra về số đo 3 vòng của nàng (anh biến thái quá anh) thực hài lòng à nha

- Tôi không đi giày cao gót đau chân lắm đi giày thể thao là thoải mái nhất - nàng phụng phịu làm trái ý hân

Nàng chán ghét nhìn đôi giày cao gót, từ trước tới nay miễn cưỡng lắm nàng mới đeo vậy mà một nam nhân như hân lại bắt nàng đeo nó đúng là bức bối mà

- Con gái phải đeo giày cao gót mới đẹp - hân cũng chả vừa cái lại nàng

Trên đời này phụ nữ đeo giày cao gót mới là hoàn hảo vậy tại sao nàng 1 cô gái tài sắc vẹn toàn mà lại không chú ý tới cách ăn mặc cho phù hợp thật là đáng tiếc với sắc đẹp đó mà hân thề rằng hân phải chinh lại nữ nhân này mới được

- Đó là anh nghĩ tôi không thích sao anh không nghĩ đi giày cao gót nhiều thì sẽ rất đau chân đo anh biết không - nàng xô 1 tràng với hân nhìn cái đôi giày cao gót 9 phân thế kia nàng đi là đủ ngã rồi nàng cũng tự tin với chiều cao của mình lắm chứ đâu phải không đâu đi giày thể thao hoặc không thì miễn cưỡng lắm thì đôi 3 đến 4 phân là cũng được rồi việc gì phải đi cao như vậy không bộ hân muốn mình thật hơn nàng à nhìn là biết chắc nàng chỉ kém hân chắc không quá chút phân

- Vậy đi đôi thấp hơn nhé - hân xuống giọng nài nỉ nàng, quả thực hân cũng biết là đi giày cao gót nhiều sẽ khiến gót chân rất đau nha trước đây mấy cô bạn gái hân đều kêu đau rồi bắt hân công về lúc á nhớ không nhầm thì hân bỏ mặc luôn không quan tâm

- Ủ - nàng cũng chẳng nói gì nữa im lặng là vàng

Sau khi thay xong bộ đồ, nàng bước ra như 1 thiên thần đẹp lung linh hân nhìn ngơ ngác con nai tơ , quả thật lần đầu đã choáng ngợp bây giờ thì phải nói sao nhỉ quá hoàn hảo, ngay lúc này hân thề rằng hân sẽ cưới nàng và làm cho nàng hạnh phúc bất kì nam nhân khác cũng sẽ không có được nàng, nàng sẽ chỉ thuộc về hân mà thôi

- Kính đâu tôi không nhìn thấy - nàng giơ tay lên không trung cố tìm kiếm cái gì đó để bám ỉ thực không có kính mọi thứ rất mờ không thì nhìn rõ đc

- Từ nay không đc đeo kính nữa chớ phải sẽ làm phí phạm về đẹp này sao - hân cười xoa nhẹ đầu nàng

- Không có kính tôi nhìn đường kiểu gì hỏi hay thế - nàng quát hân, nàng nghĩ không biết từ trước tới nay hân học cái gì mà hỏi ngu không chịu nổi

- Tôi dắt em đi mua kính áp tròng là đc chứ gì - hân bấu môi nói rồi nắm lấy tay nàng kéo ra khỏi tiệm không quên thanh toán chi phí

- Thôi không cần Khánh Linh tôi không thích mặc nợ người khác anh đưa cái túi màu đỏ của tôi đây trong đó có cặp kính áp tròng - nàng nói rồi đặt lại cái túi đang ở trong tay hân

- Thế sao bn đầu không đeo - hần khó hiểu hỏi nàng không biết nàng đang nghĩ gì nữa

- Không thích - nàng nói rồi đeo kính vào mắt

- Xấu hổ sao - hần trêu nàng, nếu khuôn mặt này mà bị các nam nhân khác nhìn thì hần cũng thấy ảm ức lắm chứ nhưng mà đã là người hần yêu tuyệt đối phải rất hoàn hảo

"Bụp" nàng dấm vào bụng hần 1 phút sau đó bỏ đi không nói 1 lời nào cả mặc cho hần dờ khóc dờ cười ôm bụng về mặt đau đớn

- Cho tôi xin lỗi - hần kéo tay nàng đặt lên trán nàng 1 nụ hôn ấm áp chứa đựng rất nhiều khao khát có được nàng của hần

- Anh dám ăn đậu hủ của tôi cho anh chết nè - nàng lấy túi sách đuổi hần khắp công viên nhìn hai người rất hạnh phúc trên môi 2 người nở rộ nụ cười hạnh phúc và sự vui vẻ

Mượn gió bẻ măng đó là chiết lí sống thứ 5 của nàng mượn chuyện hôm nay nản phải đánh cho đã lần trước hần đã cướp First Kiss của nàng

Sau trận đuổi nhau vừa rồi cả hai đã thấm mệt nằm xuống bãi cỏ xanh mướt ở gốc cây anh đào nghìn năm đang mùa hoa nở đẹp rực rỡ cái khung cảnh này

- Mệt quá *học học* - hần nói rồi quay sang nàng trên trán đã lấm tấm mồ hôi nhưng khuôn mặt lại lộ rõ sức sống

- Ai * học học * bảo anh *học học * trêu tôi - nàng cũng thở gấp không kém khó khăn nói

Cả hai thoải mái thả mình vào bầu không khí dễ chịu quả thực không thể để tuổi thanh xuân trôi đi 1 cách vô nghĩ được

- Hôm nay quả là vui nha cảm ơn cô - hần cười quay người về phía nàng nhìn chăm chăm nàng

Nàng thật là đẹp từng đường nét trên khuôn mặt nàng thật rất hoàn hảo ngắm kĩ mới thấy ngũ quan không đến là tệ lắm

- Sao nhìn tôi - nàng khó chịu khi bị người khác nhìn chăm chăm mình

- Mình yêu nhau đi - Hần nói với nàng 1 câu

Hần đang chờ đợi câu trả lời của nàng tìm hần đập liên hồi từ lúc hôn nản tới giờ chưa đêm nào là hần ngủ yên lòng chỉ sợ có người cướp nàng đi sau bao nhiêu đêm chần trọc suy nghĩ hần mới nhận ra rằng à bản thân mình đã si mê 1 cô gái bị bắt nạt, hần nghĩ rằng có lẽ hần sẽ bảo vệ nàng khiến nàng hạnh phúc suốt cuộc đời này mà không phải luyến tiếc điều gì cả

- Xin lỗi tôi chỉ coi anh là bạn mà thôi - nàng trả lời thẳng thắn không ngần ngại nói thẳng

Thực ra thì khi nghe hần nói vậy tự nhiên tim nàng đập mạnh lắm đáy lòng có chút hạnh phúc, nhưng mà hần là 1 người đào hoa liệu rằng nếu nàng bây giờ chao cả trái tim cho hần thì hần sẽ thực lòng yêu nàng cả đời không hay chỉ coi nàng là 1 món đồ chơi đặc biệt chơi lâu rồi thấy chán sau đó vứt bỏ đi tìm thú vui mới

Người ta nói rằng mất 1 phút để quý ai đó, 1 giờ để thích ai đó, 1 ngày để yêu ai đó nhưng sẽ là cả đời để quên đi người mình yêu nàng thực không muốn lãng phí thời gian để quên đi hần càng không muốn nuối tiếc khi yêu hần cho nên nàng nghĩ có lẽ nàng và hần đơn thuần chỉ là bạn sẽ tốt hơn

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồng Ý

- Xin lỗi, tôi chỉ coi anh như 1 người bạn mà thôi - nàng cười lạnh cơ mặt cứng ngắt thật sự là nàng không biết chính cảm xúc của mình đối với hần là như thế nào nữa

Hiện tại nàng chỉ nghĩ tới lúc hần cùng 1 cô gái khác nàng cùng hôn cùng vui vẻ tìm nản lại nhói đau, nếu như 1 ngày nào đó hần đã chán ghét nàng vứt bỏ nàng, nàng sẽ đau khổ sẽ có 1 vết thương lớn nơi trái tim, vết thương đó sẽ chữa bao giờ lành lại được

- Vậy đừng coi tôi như người bạn nữa mà hãy như là 1 người đàn ông, tôi nguyện sẽ yêu em cả đời sẽ không làm em khóc - hần cười ấm áp nhìn nàng có lẽ nàng đang do dự có nên yêu hần không tự nhiên hần lại thấy tim mình hơi đau

Nàng không chấp nhận hần có phải vì hần đáng ghét lắm không hay vì nàng ghét tính đào hoa của hần ! Hần thừa nhận rằng mình không có sạch sẽ khi

gặp nàng nhưng mà đòi lại hán thề sẽ yêu nàh chọn đời....Chỉ nghĩ tới lúc nàng cùng 1 thằng đàn ông khác hán mà cùng ở 1 chỗ cùng ân ái ái, hán thề nghĩ tới hậu quả việc mình sẽ làm gì

-.....- nàng không nói gì chỉ im lặng nhìn hán, nàng đang do dự đây mà trực giác mách bảo đừ nên yêu nhưng mà trái tim lại lồi nhịp lại đập mạnh khi ở bên hán

Nàng phải làm sao đây !

Bỗng hán nắm lấy tay nàng đặt vào nơi con tim đang đập mãnh liệt của hán

- Mỗi khi ở bên em tim tôi sẽ đập như vậy - hán nhìn nàng, người con gái hán đã cảm nắng, người con gái có nụ cười thuần khiết không dính chút tạp chất nào của thế giới này

Nàng bối rối không biết nên làm thế nào, nàng cố gắng bỏ tay ra khỏi ngực hán nhưng hán cứ giữ khư khư ở nguyên vị trí

- Suy nghĩ kĩ chưa yêu tôi anh sẽ rất gian nan đó, mẹ tôi rất khó tính anh tốt nhất nên bỏ cuộc đi - nàng hỏi hán nàng muốn xem hán sẽ trả lời ra sao

Đây là 1 trong những tuyệt chiêu mà mẹ dạy nàng đây áp lực từ những bậc trưởng bối

- Rồi ! Không sao dù có ra sao tôi vẫn sẽ yêu em - hán cười nhẹ rồi kéo tay nàng làm nàng mất đà ngã vào người hán

Trong lòng hán giờ đây vui không sao tả được nàng giờ đây đã thuộc về hán và sẽ mãi mãi là của hán

- Này - nàng xô hán ra cách xa hán 3 mét lấy hai tay phòng vệ con sói đang đói kia

Mẹ nàng đã dặn bọn đàn ông chỉ suy nghĩ bản nửa bụng dưới cho nên bản thân mình phải tự lực gánh sinh không thể để sói ăn thịt được

- Giờ chúng ta là người yêu rồi vậy thì anh được ôm em mà phải hông - hán cười duyên nhìn nàng

Sao mà nàng lại đề phòng hán chứ thật khiến hán đau lòng mà sinh bệnh nha

- Biết rồi nhưng mà.... - nàng dè chừng nhìn hán

Nàng muốn nói nốt đoạn cuối nhưng mà có cái gì ở cổ họng nó cứ làm nàng như nghẹn lại

- Vậy từ giờ trở đi em không được mặc mấy bộ đồ quê mùa nữa và không được đeo kính che hết mặt đeo kính áp trong đi nha tới nay anh tới gặp bác gái - hán cười lườm nàng rồi đứng dậy phủi quần sau đó đỡ nàng dậy

Hán bây giờ không biết vì lý gì mà cảm thấy rất khẩn trương muốn gặp mẹ của nàng như là hán muốn xin cưới nàng vậy ! Khoan vậy thì càng tốt mà đúng không đc ở bên nàng 24/24 dù gì nàng và hán cũng sắp sửa 18 rồi mà

Nàh nhìn hán đứng 1 chỗ cười nham hiểm tự dung sống lưng đầy mồ hôi đây là dấu hiệu của việc sắp có biến đến với nàng mà nàng không khỏi lo lắng nhìn hán

- Thôi chúng ta đi - hán nắm chặt tay nàh kéo đi

Từ lấy tới giờ hán cười như thần chôn trại mất hình tượng quá giờ phải lấy lại 1 chút phong độ mới được không về sau bị vợ bắt nạt mất (tg : chuyện đó là đương nhiên sau này anh bị bắt nạt suốt)

Rồi hai người lên xe hán lái xe tới nhà nàng. Bước xuống xe nàng vẫy tay chào hán rồi chuẩn bị xoay người thì

- Không hôn tạm biệt anh à - hán làm nũng như 1 đứa trẻ đòi quà

Hán nhìn nàng làm nàng ngượng chín mặt rồi sau đó nàng bước tới gần hán trao cho hán 1 nụ hôn lên trán thật nhẹ nhàng mà ngọt ngào

- Hôn môi - hán được voi đòi tiên nụ hôn vừa rồi làm hán càng thêm khao khát nàng hơn hán muốn nhiều hơn nữa

- Thôi vào đây - nàng cười nhẹ rồi chạy vào nhà

Đóng sầm cửa lại nàng ôm lấy mặt mình ôi trao nóng quá phải đi tắm mới được nàng cười hạnh phúc nói

Ở bên ngoài hán nở nụ cười rồi nghĩ lại khuôn mặt đáng yêu của nàng khiến hán càng muốn trêu chọc nàng nhiều hơn nữa

" Reng....Reng..Reng"

Điện thoại hán đổ chuông

- Alo - lấy lại chất giọng lạnh lùng hán trả lời điện thoại

- Anh à lát tới chỗ em nha - 1 chất giọng nghe hết sức là muốn cung nịnh ngọt ngào mềm mại

- Được - hấn trả lời rồi tắt máy. trên môi nở nụ cười hấn quay xe chạy đi tới chỗ ả

Tuy rằng có được nàng nhưng mà hấn không thể nào không có tình nhân bên ngoài, hấn à người như vậy đó, ăn mãi 1 thứ sẽ rất chán phải đổi đi đổi lại nhiều món ăn mới ngon

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thử Thách

Giờ lòng nàng bồn chồn không sao diễn tả, 1 bên là mẹ nàng, 1 bên là hấn đang ngồi đối diện nhau, nàng không khỏi toát mồ hôi hột với cái không khí quỷ dị này

- Cậu là bạn trai của con gái tôi - mẹ nàng nhìn hấn đầy đánh giá

- Vâng ! Cháu là Trần Bảo Nhật Duy cháu đích tôn của tập đoàn J&K nổi tiếng thế giới ạ - hấn tự tin khoe khoang về gia thế cũng như địa vị của mình

Bác không thể từ chối đc 1 cậu con trai tốt như cháu đâu cả về ngoại hình , gia thế lẫn phẩm chất ! Hấn rất tự tin mình sẽ đạt được điểm tốt trước mặt mẹ của nàng

- Vậy à ! Tôi xin lỗi nhưng mà cậu và con gái tôi không thể nào đến với nhau tôi xin lỗi dù cho cậu có là đối tác của tôi đi chăng nữa nhưng rất xin lỗi - mẹ nàng thẳng thắn nói ra bà không muốn con gái mình phải dấn và vết xe đổ của mình 20 năm trước

- Không phải cháu yêu con gái bác vì bác là đối tác làm ăn cháu thực sự yêu cô ấy mong bác hãy đồng ý - hấn cúi đầu cầu xin mẹ nàng

Thực sự đây là lần đầu tiên hấn cúi đầu trước ai đó, có lẽ vì tình yêu chăng ? Không đâu trước nay hấn đâu có yêu ai thật lòng nàng có lẽ chỉ là 1 người con gái thú vị hấn để ý tới có lẽ chỉ hấn khao khát có đc nàng có lẽ.....chỉ là như thế thôi

- Vậy sao thế cậu có sẵn sàng chết vì con gái tôi không - mẹ nàng hỏi hấn 1 câu như là muốn thử thách hấn

- Mẹ à - nàng khó xử nhìn hấn nhưng vẫn phải trật tự trước ánh mắt giết người của mẹ nàng

Hấn đương nhiên cảm thấy thử thách của mẹ nàng dành cho hấn

- Có ạ - hấn kiên định nhìn vào mắt bà mà trả lời

Nhưng liệu có thật là trong thâm tâm hấn sẽ chết vì nàng không

Mẹ nàng hơi ngạc nhiên, trong mắt bà hiện lên 1 tia vui mừng nhưng cũng không ít lo lắng, hấn là 1 công tử nhà giàu liệu sẽ chung tình với con gái bà không

- Vậy tôi có ba thử thách dành cho cậu - mẹ nàng cười đảo hoạt nhìn hấn

Hấn tự nhiên thấy sống lưng mình lạnh buốt, trong lòng lo lắng không thôi

- Đc ạ - hấn nhìn mẹ nàng mà đồng ý

- Vậy cậu và con gái tôi hãy ở chung trong 1 ngôi nhà ở ngoại ô thành phố, nơi đó là nhà riêng sau này tôi sẽ tặng con gái làm của hồi môn nếu cậu và nó có thể ở cùng nhau 3 tháng mà không phát sinh chuyện gì thì tôi sẽ đồng ý cho cậu bước qua cửa ải đầu tiên - mẹ nàng nhìn hấn đầy thách thức

hấn nuốt 1 ngụm nước bọt trong lòng thấy vui vui nhưng mà nghĩ tới không đc đi chơi bar thì.....Mà lại còn không đc đụng vào mỹ nhân ngay ở bên cạnh mình nữa chứ thật khiến hấn ăn không đc mà chết cũng không xong mà đây là mẹ nàng muốn hại chết hấn a

- Thế nào - mẹ nàng nói ánh mắt có phần dò xét

- Đc ạ - hấn chưa suy nghĩ gì liền đồng ý ngay

Thôi kệ vậy đến đâu thì đến nếu như và chả may mình có động thủ với cô ấy thì cưới cô ấy là được mà

- Tốt đây là chìa khoá nhà và chìa khoá xe, còn các chìa khác tôi để ở trong phòng ngủ - bà nhìn hai đứa cười
- Xe gì ạ - hấn gãi đầu tỏ vẻ không hiểu
- Thế cậu sẽ đưa con gái tôi đi học bằng gì đi bộ à - bà hỏi ngược lại làm hấn đứng hòng không cãi được
- Mẹ à như vậy có - nàng có vẻ không đồng ý cho lắm nhưng mà không muốn làm mẹ buồn
- Không nhưng nhị gì hết lát mẹ kêu bác Thanh chở các con tới đó còn bây giờ lên phòng chuẩn bị đồ liền - mẹ nàng không nói gì nữa im lặng đi vào phòng

Thật là 1 tình cảnh khó đỡ liệu 2 bạn trẻ của chúng ta sẽ chung sống như thế nào mới các bn đón xem chương tiếp theo nhé !

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Buổi Sáng Đầu Tiên Khi Ở Chung

"Reng.....reng.....reng....Reng...Reng..."

Tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi làm nàng nhức đầu, vươn tay ra và tắt đồng hồ báo thức. Nàng ưỡn người cho thoải mái nhưng bên cạnh lại có 1 cái xác to đùng ôm chặt lấy bụng nàng, nàng khó hiểu tìm tòi trong kí ức hình như mình không có nuôi động vật kích thước lớn hơn người, vén chăn lên và.....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - nàng hét to làm cho ai kia thủng cả màng nhĩ

Thật kinh khủng sao tên trời đánh này lại ở đây còn mình lại ngủ với hấn.... đêm qua đã xảy ra chuyện gì...rốt cuộc là thế nào, nàng ôm đầu vò tóc suy nghĩ rốt cuộc tới qua đã xảy ra như thế nào

" Vậy cậu và con gái tôi sẽ ở chung 1 nhà "

Câu nói của mẹ nàng vang lên mọi sự việc hôm qua hiện hết lên trong đầu nàng

Hôm qua khi tới nhà mới thì mở cửa vào, nhà cửa " sạch " tới mức khó tin, chuột, gián, nhện và những con côn cứ bay qua bay lại làm hấn và nàng bỏ của chạy lấy người

Thế là cả hấn và nàng phải lao động không công dọn dẹp tới 12h đêm rồi mới xong, đó mới chỉ là dọn dẹp bụi bẩn cùng mấy con vật hôi hám bẩn thỉu còn vẫn chưa sắp xếp đồ đạc từ 10 cái vali to tướng kia ra haizzzzz thật khó mà TT_TT

- Làm gì mà sáng sớm đã ồm ỉ thế - hấn gãi đầu lười nhác mở mắt nhìn nàng

Hôm qua dọn nhà tới gãy xương sống mất khiếp quá đúng là 1 cực hình đối với hấn mà mẹ vợ tương lai của hấn ác thật !!!!!!!

- Sao...sao anh lại không mặc đồ - nàng đỏ mặt từ mặt tới tận vành tai lấy tay che mắt lại

Dù gì thì cũng đã ở chung có cần còi hết như ngủ ở nhà không nàng và hấn mới chỉ hẹn hò đâu ai chắc là sẽ kết hôn đâu mà đây là mẹ ép con vào đường chết mà !!!!

- Anh thích thế này - thấy biểu hiện của nàng mặt, miệng hấn càng ngày càng tươi hơn !

Hấn dùng lực ở tay ép tay nàng không cho đứng dậy, đưa thân người của nàng ở bên dưới trên mặt hấn thì in rõ chữ Gian, dù gì trong hoàn cảnh này hấn không thể nhịn được muốn trêu nàng 1 chút, từng biểu cảm trên mặt nàng khiến hấn thấy thoải mái hẳn con đoi rất nhiều không biết phải đợi tới khi nào thì mới được ăn đây.....TT_TT

- Anh bỏ tôi ra - nàng nhắm tịt mắt lại không dám mở mắt sợ mình sẽ nhìn thấy thứ mà không nên nhìn

Xấu hổ chết mất ! Cái số phận chết tiệt chính mày đã hại tao chính là mày hung thủ đã hại tao tới tình cảnh không còn mặt mũi như vậy. Nếu gờ có cái lỗ sâu ở trong nhà nàng nguyện nhảy xuống đây dù có gãy chân gãy tay, mất mặt quá

" Bóp "

Nàng dùng chân đá hấn 1 cái làm hấn đau điếng (tg : không vào chỗ cần vào đâu các đọc giả ạ), hấn lăn từ trên giường xuống đất, haizzzzzz vậy là 1 người nào đó được ôm đất mẹ 1 cách " nhẹ nhàng" nhất

- Sao em độc ác thế sau này anh sẽ làm chồng của em đó - hấn lườm yêu nàng

Dù gì thì sau này hấn sẽ chinh nàng sau, chứ giờ vẫn chưa thuần hoá được nhờ may đại dột lại mất mạng thì chết , hấn không muốn mình bị tổn hại, hấn sẽ làm nàng toàn tâm toàn ý hiến dâng chứ không muốn ép buộc nàng

- Ai...ai nói thế - nàng xấu hổ nói rồi chạy ngay vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân

Vậy có 1 người nào đó trong nhà tắm đang chút giận lên các đồ dùng của mình

- Hừ - hấn chà nói gì thêm đứng dậy tìm 1 bộ quần áo mặc ở nhà thay đồ hiện đang mặc ra rồi đi xuống bếp làm đồ ăn sáng

Nếu còn quá trớn hơn nữa sợ rằng tính mạng này của hấn thật sẽ không bảo toàn được à nha 0__0

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nhớ Lại

" Xèo....Xèo "Tiếng trứng gián văng lên

- Trông ngon đó - nàng nhìn bữa sáng mà hấn làm

Cơm với cà ri và 1 ít trứng cuộn thật ngon nha, chưa thử mùi vị thế nào nhưng mà nhìn màu sắc thực bắt mắt à nha, nàng thích cuộc sống thế này, thật hạnh phúc 1 ông hồng lý tưởng.....ý khoan.....nàng vừa nghĩ gì vậy trời !

- Ngon thì ăn nhiều vào - hấn cười nhé rồi lấy tay nhéo mũi cô

Nhìn nàng ăn ngon miệng lon hấn chợt ảm áp 1 trận, nàng ăn ngon như vậy hấn cũng thấy no, nếu ngày nào cũng như vậy thật tuyệt biết bao, cùng nàng 1 chỗ hưởng thụ cuộc sống an nhàn hạnh phúc cho tới mãi mãi

- Thôi anh ăn đi kéo nguội rồi còn đi học sắp 8h rồi đó - nàng nín đồng hồ nhắc nhở hấn

Không quên tiếp tục chú tâm ăn

- Uk như ý em - hấn cười nhẹ rồi chú tâm vào ăn phần bữa sáng của mình

- Chốc nữa đi học, em đừng make up nữa nha, để anh làm cho - hấn cười nhẹ rồi nói với nàng

Từ giờ chờ đi nàng sẽ là thiên nga đc người người kính trọng như nữ hoàng và hơn thế nữa nàng là bạn gái hấn

Nàng không suy nghĩ nhiều gạt đầu đồng tình rồi ăn tiếp

Sau khi ăn sáng xong hấn ra gara lái chiếc xe mô tô đời mới nhất mà mẹ vợ đã chuẩn bị cho bọn họ ra cổng đón nàng đi học

- Ngồi vững chưa - hấn hỏi nàng nhẹ nhàng

Không đáp lại lời hấn, nàng chỉ gạt đầu rồi vòng tay qua eo ôm chặt bụng hấn, khoe miệng hấn nhếch lên cười không ngớt đây là nàng cầu dẫn hấn nha

" Reng....Reng....Reng "

Vừa kịp lúc tới trường, hấn nắm tay nàng chạy cấp tốc lên lớp, may qua, vừa kịp bà giáo chưa tới

- Ai kia....đẹp vậy - những tiếng xì sào vang lên xung quanh nàng và hấn

Nàng mặt đỏ tía tai cúi đầu thấp ngượng ngùng không nói gì cả

" Rầm "

Hắn đập tay mạnh xuống bàn, những tiếng xì sào không còn nữa, vì đâu có ai ngu mà đắc tội với hắn chứ

- Nguyễn Lê Khánh Linh, người bị các người bắt nạt đó - hắn nói làm cho cả lớp ồ lên 1 chặn kinh ngạc

Những ả trước kia bắt nạt nó thì xấu hổ, những thằng trước kia cười nhạo nó thì gãi đầu không nói gì trong giờ thì cứ liếc nó làm cho 1 người khó chịu

- Các em - Tiếng bà giáo vang lên làm cả lớp đưa sự chú ý lên bục giảng

- Hôm nay lớp ta có 1 bạn mới - bà giáo nói làm cả lớp bình luận về bạn mới

Nào là boy or girl hay là có phải là trai xinh gái đẹp không gia thế ra sao

- Mời em - bà giáo nói

1 hoàng tử khôi ngô tuấn tú bước vào, anh ta là 1 người ngoại quốc có 2 màu mắt giống hệt nàng, từ giáng về tới mặt mũi, nàng sock trước vẻ ngoài của anh ta, 1 chàng trai giống hệt nàng chỉ trừ mái tóc màu vàng chói kia

Nhìn anh ta rất đổi quen thuộc mà xa lạ, 1 cơn đau nhức kéo tới đầu nàng, nàng ôm đầu

" Apollo anh đâu rồi ? "

" Haha Alice em mắc lừa rồi ! "

" Hai con đang làm gì thế ! "

- A - nàng cả kinh, vừa rồi là gì, tại sao nàng và 1 cậu bé lại có cả 1 người phụ nữ hiền hậu nữa là sao nàng ôm chặt lấy đầu mình, nước mắt ứa ra từng giọt đau quá !

" Bạch "

Nàng ngất lịm đi

- Linh em sao vậy - hắn lay lay nàng

" Alice ngoan của anh, sau này nhất định anh sẽ bảo vệ em thật tốt, chúng ta chỉ rời xa nhau 1 khoảng thời gian thôi "

- Anh.....anh hai - nàng kêu lên rồi bật người dậy

Người nàng ướt át mồ hôi trên trán đã từ lúc nào phủ 1 tầng mồ hôi gầy đặc

- Em dậy rồi à - hắn ngồi bên cạnh giường chợt tỉnh dậy nhìn nàng có vẻ lo lắng rồi sau đó lấy 1 cái khăn lạnh lau trán nàng

Từ lúc nàng ngất cho tới giờ hắn thấy lo lắng vô cùng, nàng rốt cuộc là có chuyện gì vậy sao đột nhiên ngất ngay khi gặp người bạn mới chứ thật kì lạ !

- Muốn rồi anh đưa em về nhà nghỉ ngơi cho tốt đc không - hắn nói rồi không nghe nàng nói chủ động bế sốc nàng lên rồi đi ra khỏi phòng y tế, gọi taxi về nhà

Hành động của hắn làm nàng hơi ngượng nhưng mà đầu đau nhức, nàng chỉ muốn ở trong lòng hắn thoải mái ngủ , cứ thế để hắn ôm trước bao nhiêu cơn mất

Ở 1 trên sân thượng trường chàng trai vừa rồi thấy hắn ẵm nàng thì nắm chặt tay làm gân xanh nổi lên

- Alo bác ạ con đã về rồi - chàng trai nói với đầu giầy bên kia

- Ừ con gặp Linh chưa - giọng mẹ nàng cất lên

- Rồi à, mục đích con tới đây sau khi trả thù xong chỉ có một đó là đưa Alice chở về - Chàng trai cười nhẹ rồi nói

- Ừ nhưng con bé đang ở với người yêu nó tại căn nhà ngoại ô mà mẹ của con đã nhờ ta mua đó, chốc nữa ta sẽ tới đón con tới đó - mẹ nàng nói giọng nhẹ nhàng

- Dạ thôi đợi 1, 2 ngày nữa con sẽ tự mình nói với Alice, em ấy chắc hẳn đã nhớ ra con khi thấy con - chàng trai đó cười nhẹ nhìn bầu trời trong xanh gió thoảng qua làm tóc cậu bay lên không trung rồi hạ xuống

- Ủ - mẹ nàng không nói gì nữa rồi cúp máy

Chàng trai đó vẫn đứng trên sân thượng nhìn hấn và nàng ân ái trong lòng không khỏi bức mình, em gái yêu quý của hấn đang ở trong tay 1 con sói

- Alice đợi anh 1 chút anh sẽ tới cứu em ngay - chàng trai đó nói xong rồi quay mặt đi, rời khỏi sân thượng trường

Lạnh quá nhĩ các đọc giả, sau 1 hồi lơ lửng, tg đã làm xong chương này, ủng hộ tg nhé

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đánh Ghen

"Cốc Cốc Cốc" Hấn gõ cửa vào phòng nàng, tay cầm ly sữa nóng mới đun lên cho nàng

- Anh hả - nàng nghe thấy tiếng gõ cửa thì ngồi dậy nhìn hấn đi vào

- Em cứ nằm đi - hấn đi vào phòng thấy nàng ngồi dậy bèn đỡ nàng nằm xuống để nàng nghỉ ngơi

Nhìn nàn tiêu tụy nhiều quá hấn mà xót lòng, nếu như mà đc thay nàng chịu khổ thì hấn cũng nguyện làm

- Không sao, em ôn mà - nàng lấy cốc sữa của hấn uống 1 ít rồi bỏ

Lúc này, nàng chả còn tâm trí mà uống với chả ăn nữa, rốt cuộc thì những phần ký ức trước đây của nàng đâu ?

- Ăn 1 chút đi nếu không cơ thể sẽ không thể chịu đc - hấn lo lắng cho nàng khẽ vuốt tóc nàng

Nhìn nàng nằm trên giường mà hấn thương, hấn lòng đau như cắt vậy

- Em không sao, nhưng mà rốt cuộc bạn mới đến là ai nhĩ ? - nàng đặt ra 1 câu hỏi đối với bản thân

Nhìn chàng trai tóc vàng đó sao lại giống nàng tới vậy trừ mái tóc vàng có lẽ là do nhuộm tóc, nhìn trên các gốc tóc thì nó có màu tím tím thì phải không biết là do mất nàng hoa hay là chính là màu tóc thực của anh ta

- Nhìn hấn ta rất là quen mà cũng rất là xa lạ - nàng nói trong đầu cố nghĩ ra xem đã gặp người thanh niên đó ở đâu chưa

Hấn nghe nàng nói à trong lòng có 1 cổ tức giận không tả nổi, đây là gì? sao hấn khó chịu thế nhĩ !

- Hấn ta rất đẹp trai à nha - nàng nói đùa rồi quay sang hấn thấy khuôn mặt như đưa đám thì không hiểu chuyện gì

Hấn nghe tới đây không nói gì nữa trực tiếp đè nàng xuống dưới thân mình !!! Chả hiểu sao, nàng cứ nhắc tới tên nam nhân mới gặp lần đầu suốt làm cho hấn khó chịu và căm ghét hấn ta hấn hận không thể đâm cho hấn ta 1 trận (tg : chắc đánh ghen hả anh)

- Em là của anh đúng không - hấn hỏi nàng dù hấn đã biết câu trả lời

Nhưng vẫn muốn xem nàng sẽ nói gì

- Không, em là của em mắc mớ gì là của anh - nàng cãi hấn vành tai hơi đỏ

Trong lòng nàng lúc này trái tim nàng đập rất mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng, tim ơi sao mày đập nhanh vậy

- Cho em nói lại lần nữa - hấn nói rồi không để nàng nói rồi trực tiếp hôn nàng

Nụ hôn có phần cuồng dã, nhớ thương mà mạnh mẽ chiếm đoạt nhưng lại có 1 chút dịu dàng, nhớ nhung, hấn không thích nàng nhắc tới 1 người nam nhân nào khác ngoài hấn ra hấn không thích, hấn chỉ muốn nàng là của hấn, chỉ là của hấn mà thôi mãi mãi là như thế

- Ừm.....a.....a.....anh.....bỏ.....r.....ra - nàng nói chữ đc chữ không

Cứ như vậy cả hai người hôn nhau trong không khí ái tình này

Tay hắn giờ đây đã không chịu đường yên 1 chỗ bất đầy sờ loạn trên cơ thể của nàng , chân hắn tách 2 chân nàng ra, quần áo của cả 2 bắt đầu thoát ly O_o

Cứ như vậy mà mặt nàng đỏ hết lên, hắn đây là muốn làm chuyện đồi bại không đc nàng phải ngăn hắn lại

Cố gắng chống cự nhưng mà không đc nàng thân là con gái chống cự sao nổi cái thân thể to lớn cuồng bạo kia thật là số nàng tới đây là hết, nàng sẽ bị ăn huhu

Nhìn thấy hành động chống cự của nàng, lòng hắn càng tức giận hơn, chả lẽ nàng không yêu hắn mà lại yêu thằng kia chả lẽ cái mà người ta nói tiếng sét ái tình là đây, nàng yêu tên đó từ cái nhìn đầu tiên còn hắn chỉ là 1 thứ để nàng chơi đùa mà thôi áo

Nghĩ tới đây hắn hận không thể xé xác nàng ra nhưng mà sẽ nhanh thôi, nàng từ giờ sẽ là của hắn, trói buộc với hắn đời đời kiếp kiếp !

PS : các bn đọc giả thân mến chương sau mình cảnh báo là bn nào chưa đủ 18 tuổi thì xin đừng đọc rồi lại đổ lỗi cho tg làm đầu óc đen tối nha !!! Cảnh báo trước là như vậy hen

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một Đêm Triền Miên

Ở chương trước tg đã nhắc đọc giả rồi nhá giờ nhắc lại cho đọc giả nhớ bn nào chưa đủ 18 tuổi thì....tg khuyên nhé tg cx chỉ là muốn tốt cho các bn đọc giả còn thơ ngây thôi, tg không muốn các bn đầu óc quá đen đâu, bn nào chưa đủ tuổi mà đọc thì đừng trách tg chưa báo nhá ^_^

Hắn hôn loạn trên người người nàng, không bỏ qua 1 tác thịt nào cả, hắn nhẹ nhàng tháo quần ra, để cho cậu nhỏ của hắn chễm chệ trước mặt nàng, nàng mặt đỏ tía tai hai tay bịt mặt lại coi như mình chưa nhìn thấy gì

- Mở mắt ra anh muốn em nhìn nó - hắn nói nhẹ nhàng, nhưng không thể không lộ dc hơi thở gấp gáp nóng bỏng

Nàng thật là quá đáng nha, cơ thể nàng rất quyến rũ nha hắn là 1 người đàn ông bình thường, hắn không thể khống chế được dục vọng đang bùng phát, đôi môi ướt át của nàng luôn kích thích hắn, đôi môi này rất ngọt, hắn đã thưởng thức nhưng thật khó để cưỡng lại cũng như kháng cự lại nó

- Không muốn , anh làm đau em - nàng kêu lên

Nàng hiện tại ý loạn tình mê , lý trí nàng muốn chống lại nhưng mà không kháng cự lại được dục vọng trong người nàng , nàng như đang khát khao hắn, muốn hắn, nhiệt độ cơ thể nàng càng nóng lên, mỗi lần hắn treu chọc ngực nàng, tiếng rên rỉ không kìm chế dc mà vang lên, không khí càng trở nên mập mờ mà dục tình hơn

- Sẽ không, cho anh.....anh....không thể.....kiềm lại được - hắn cũng vì nàng mà không thể kiềm lại được

Nàng giống như một món ăn ngon làm cơn đói khát của hắn vui đi dc phần nào !

- Uhm.....- Nàng nhẹ kêu rồi gật đầu

Biết chắc là sẽ rất đau nhưng tại sao nàng lại đồng ý, con tim đập nhanh, nàng là đang rung động vì hắn, đang khao khát yêu thương từ hắn sao ? Vì suy nghĩ này, nàng không khỏi giật mình chân tay có chút không yên vị không may động vào thứ đàn ông của anh

- A - hắn kêu lên

Nàng thất đáng chết nha, lại bất ngờ đụng vào thứ không nên động ngay lúc này, hắn không thể khống chế dc nữa mạnh mẽ đi vào trong nàng, vật nóng bỏng cứng rắn của hắn chìm sâu trong nơi mềm mại của nàng

- A ! Đau.....- Nàng kêu lên cả người run rẩy không ngừng

Tay nắm chặt ga giường, chiếc ga giường nhìn như bị rách toạc ra, nước mắt lăn dài thành một đường làm ướt sũng cái gối, một thứ màu đỏ chảy ra, thấm đẫm 1 vết rõ ràng trên ga giường

- Ngoan sẽ hết đau nhanh thôi - hần nhẹ giọng nói

Hành động cũng nhẹ nhàng hơn để nàng giảm bớt cơn đau, lần đầu tiên của nàng thuộc về hần, thật sự cảm xúc lúc này là gì đây, vui sướng, hạnh phúc, không còn hơn thế nữa hàng ngàn hàng vạn lần hần chỉ mong lúc này vĩnh viễn không trôi đi

Hần lại vuốt ve ngực sữa mà đầy đà của nàng, cắn mút nó thỏa thích. Nàng thì mê man, chìm đắm trong cảm giác khoái lạc đó . Càng ngày hần càng di chuyển nhanh hơn làm cho nàng rên rỉ không ngừng .

Sau khi lừa dục đã dần dần nguội hần, bỏ cậu nhỏ của hần ra khỏi nàng dù có chút luyến tiếc, đêm đã khuya, nàng vì quá mệt nên đã thiếp đi từ lúc nào, hần dù đã tiết chế được dục vọng nhưng vẫn còn nhen nhóm, nhưng bản thân biết giờ nàng đã mệt rồi, đành ôm nàng vào lòng hưởng thụ hương thơm thoang thoảng từ tóc nàng sau đó dần dần chìm vào giấc ngủ

Nàng cảm nhận được có vòng tay rất to ôm chặt lấy mình thì lần tới tìm chỗ thoải mái để ngủ, trong vòng tay ấm áp của hần, nàng nở một nụ cười nhẹ nhàng, thế là 2 người chìm sâu vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Âm Áp

"Reng...Reng....Reng"Tiếng chuông báo thức như thường lệ vang lên đánh thức 2 con người đang chìm trong mộng đẹp

- Uim - nàng cố ngồi dậy tắt chuông báo thức nhưng ôi chao cả người đau ê ẩm cơn đau buốt lan toả khắp người làm cho khoé mắt nàng có 1 chút nước

Đau chết mất hần thật là ác hồm qua mỗi khuya nàng phải gãi vờ ngất đi hần mới dừng lại thật quá đáng mà

- Hôm nay nghỉ đi ! Hôm qua chắc em mệt lắm rồi - hần không biết mở mắt từ lúc nào

Hần xoay người ôm lấy thân thể nàng, kéo nàng vào ngực hần bao bọc lại không cho nàng chạy thoát, hôm qua hần cùng nàng trải miền lâu như vậy chắc nàng phải mệt lắm dù sao cũng là lần đầu tiên của nàng hần không muốn nàng phải vác xác nàng tới trường trong cơn đau người đau, hơn xót nàng còn hơn nàng xót chính bản thân mình

" Búp "

Nàng lấy tay đập vào ngực hần, giống như bé con đang giận dỗi chuyện gì thực đáng yêu khiến hần nhếch miệng cười , càng siết chặt vòng tay lại để nàng sát lại gần hần hơn

- Đây, anh là lợi dụng đúng không - nàng phồng má nói

Hần là đang lợi dụng thời cơ để ăn đậu hũ của nàng nha, rõ ràng cả 2 đều đang trần truồng hần lại cứ nhiên ôm chặt nàng làm nàng thấy khó chịu à nha

- Nào có - hần làm mặt ngờ ngạc tỏ vẻ ngây thơ

Đương nhiên 1 phần là ăn đậu hũ của nàng, phần còn lại là muốn ở bên nàng lâu 1 chút

- Xảo biện - nàng cười rồi nheo mắt hần

Đúng là miệng lưỡi biết nịch có khác chắc là toàn đi khen em nào xinh xinh trước đây nên mới thế này, nàng có chút tức giận trong lòng

- Ai nha bảo bồi anh nào có - hần cười rồi giụi đầu vào bả vai nàng hưởng thụ

Hần chân tay lại không yên sờ loạn trên người nàng, có chút tự luyến với chuyện tối hôm qua

- Anh.....anh đừng nói là.....- nàng đỏ mặt rồi nghĩ tới hần lại muốn chuyện đó

Mới nghĩ thôi là nàng muốn một người nha, hiện tại nàng đã mệt lắm rồi nha không muốn bị tra tấn nữa đâu

- Nếu em còn đứng nữa anh không dám chắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đâu - hần thì thầm vào tai nàng

Nhìn mặt nàng ngượng ngùng mà hần vui, nàng là ngượng vì chuyện hôm qua, biểu hiện này là cho thấy nàng rất rất yêu hần nha

Nghe thấy câu nói của hấn, nàng sống chết nằm im không giãy giụa sợ hấn làm gì nàng

Nhìn nàng hạnh động như vậy, hấn lại muốn trêu chọc nàng 1 chút, sau đó nhẹ nhàng cắn khẽ lên vành tai nàng hơi thở nóng rất phả lên cổ nàng làm nàng toát mồ hôi

- Anh hứa là sẽ không làm gì em mà - nàng bị hấn dọa sợ ngồi bật dậy, lấy chăn che thân mình

A! do ngồi dậy đột ngột 1 lúc sau mới cảm thấy toàn thân ê ẩm, lông mày cũng nhíu lại đôi chút, tay dấm dấm lưng, khoe mắt có chút ẩm ướt

- Đầu hả, anh đã bảo em đừng cử động mạnh mà - hấn nhìn nàng đầy lo lắng

Chắc phải đau lắm nên khoe mắt nàng mới có chút nước mắt

- Nào nằm xuống, anh xoa bóp cho - hấn nói rồi đỡ nàng nằm xấp xuống

Hai tay hấn nhẹ nhàng xoa bóp lưng nàng

- A thoải mái thật - lông mày nàng co giãn ra thoải mái thật

Hấn mà làm chuyên viên mát xa là không có chê vào đâu cả

- Thực thoải mái - hấn hỏi nàng

Đây là lần đầu hấn xoa bóp cho 1 nữ nhân, nàng là người đầu tiên được hấn xoa bóp nha

Không đáp lại lời hấn nàng gật đầu lia lịa. Thấy vậy hấn mỉm cười ấm áp tiếp tục xoa bóp lưng làm giảm cơn đau của nàng

Không khí trở nên thật ấm áp, nàng và hấn giống y như là đôi vợ chồng son mới cưới thực hạnh phúc nha

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vị Khách Lạ Mà Quen

- Ah - nàng há miệng rồi ăn miếng trứng hấn đút cho nàng

Ngon quá, tay nghề của hấn ngày càng tăng nha, nghĩ lại so với mình thì, trời ơi sáu hồ quá

- Ngon hông - hấn hỏi nàng, nhìn khuôn mặt ăn ngon lành kia hấn không nhịn dc liền hỏi

Nàng không nói gì đưa ngón tay sờ chừa lên trên thể hiện mức độ của món ăn đối với nàng

- Ngon là tốt - hấn cười nói

Nhìn nàng vui vẻ như vậy cũng là 1 thú vui đối với cuộc sống của hấn, không có lẽ phải cảm ơn nàng mới đúng, nàng chính là 1 người con gái tuyệt vời đã bước vào cuộc đời của hấn, làm cho cuộc sống của hấn thêm hạnh phúc hơn nàng chính là đem hạnh phúc tới cho hấn. Cả đời này hấn nguyện chỉ ở cùng nàng 1 chỗ sống vui vẻ tới già

"Kìng....Kong....Kìng....Kong"

Tiếng chuông của kéo hấn ra khỏi cái suy nghĩ về cuộc sống tương lai

- Để em mở cho - nàng nhanh chân chạy ra cửa

Nhìn nàng lon ta lon ton hấn không nhịn được mỉm cười

- A bà bà, bà muốn gì ? - nàng nói chuyện với 1 bà lão tầm trên 50 tuổi ở ngoài cửa

Tò mò hấn chạy ra xem thì thấy 1 bà lão, mặc quần áo rách rưới tới xin 1 chút cơm thì không khỏi cảm thấy kinh tởm trong lòng

- Bà đói cháu 1 chút cháu lấy cho bà ít đồ ăn - nàng mặt ngây thơ chạy vào lục đồ trong nhà

Hắn không khỏi cảm phục tính tốt bụng của nàng, dù bà lão có bản tiện bản thủ nhưng nàng vẫn rộng lượng cho cơm, hắn cũng muốn làm gì đó bèn lấy ví rút tờ chi phiếu năm triệu ra đưa cho bà ta

- Cảm rồi đi đi - hắn nói rồi chẳng đoái hoài gì bèn quay mặt đi vào thì thấy nàng chạy ra với đồng đồ ăn ngon hắn chẳng nói gì dừng chân đòi nàng 1 chút

Thật là nàng có phải là quá tốt bụng hay không nếu cứ cái tính cách này mà sống ở cái xã hội hiện tại đây cơ bản này liệu nàng sẽ sống như thế nào đây haizzz thật không muốn nghĩ tới

- Cảm ơn cháu - bà lão mỉm cười

Nàng cũng mỉm cười thề, còn hỏi thăm sức khỏe của bà lão này nọ, chuyện trên trời dưới biển cũng hỏi hết ra hỏi. Cảm thấy bà lão phá đáng bữa sáng hạnh phúc của họ, hắn tức mình kéo tay nàng rồi đóng sầm cửa lại

- Ở kia anh thật là - nàng không vui nhìn hắn

Hắn là lại đang dở cái thói công tử của bình đây mà, haizzzz về sau phải sửa cái tính này đi cho hắn mới được

"Bụp....Bụp....Bụp"

Nghe thấy tiếng biết chắc là bà lão ăn xin kia mặt dày muốn xin thêm cái gì, à hay là muốn phá hoại không gian lãng mạn của hắn và nàng cho nên mới vậy đúng là bức mình hết sức mà

- Đây bà lão kia.... - hắn chưa nói hết câu thì ngay 1 chiếc túi xách hàng hiệu đập ngay vào mặt

Hắn thân thủ tốt bắt được cái túi xách rồi mới ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của cái túi xách kia

- Thằng cháu mắt nát ta đập chết mày - bà lão vừa rồi như 1 bà tiên, thoát cái đã thanh đôi ý phục

Đi được mấy bước vào nhà, bà 1 tay đưa ra sau lưng 1 tay đưa lên trên đầu đỡ cổ y chang mấy bà ngoại trong phim hàn quốc đánh cháu trai mắt dày của mình

- A chết mắt thôi thằng mắt dày - bà mắng hắn

Theo sau có 2 anh chàng vệ sĩ người tay theo trong, mặt mày hình sự kêu phu nhân chủ tịch, phu nhân chủ tịch đỡ bà

Nàng thì từ nãy tới giờ không hiểu gì sất đứng ngây người như 1 pho tượng. Chợt bà lão không đánh hắn nữa quay sang chỗ nàng mỉm cười ưng ý

- Cháu là cháu dâu của ta hả - bà hỏi nàng làm nàng không biết chẳng lẽ làm sao

Giờ nàng biết rồi bà lão đây là bà của hắn nha, nhìn bà trẻ hơn so với tuổi nhưng 1 màn vừa rồi làm nàng không hiểu được vấn đề của sự việc cho lắm

- Em à đây là bà anh, em cứ gọi là bà nội nhà - hắn đỡ lời cho nàng

Nàng mặt mày cũng tươi tỉnh lên gọi 1 tiếng bà nội rồi sau đó mời bà vào trong phòng khách uống chút nước

- Nhà này của cháu hả - bà hỏi nàng

- Dạ vâng ạ, dạ cháu mời bà uống chút trà, bà tới đột xuất cháu không kịp mua gì chuẩn bị - nàng nói kèm theo 1 nụ cười nhẹ

Chắc là nàng đã làm bà thất vọng trong lần gặp mặt đầu tiên này, nàng sau này phải mua sẵn hoa quả để trong tủ lạnh mới được phong khi đột xuất như vậy

- Không sao, không sao, ta mới là người phải xin lỗi, cháu trai ta không lo cho cháu được cái nhà - bà nói giọng đầy áy náy rồi lờm lờm 1 cái

- Là do cháu bà ạ, tại cháu không quen ở nhà khác ạ - nàng nói đỡ cho hắn

Dù sao cũng là do mẹ của nàng mà chung quy lại là lỗi của nàng

- Cháu không phải nói đỡ cho nó, nó tính khí kệt sì ta biết rồi - bà nói nhìn nàng đầy vừa ý

Hiếm khi kiếm được đứa cháu đầu hiệu thảo tốt tính như vậy, nhớ tới mấy cái đứa trước ôi dối lười không tả chẳng cho bà lão đây không chịu nổi mùi nước hoa của nó hiếm khi thấy cháu trai chọn được cô ưng ý bà lão ta phải nhân cơ hội này sẽ duyên cho tụi nó

Bà hắn mặt gian mãnh làm hắn không khỏi lạnh sống lưng

- Cháu ta đã đụng tới cháu chưa - bà hỏi nàng làm nàng đỏ mặt không biết trả lời ra sao

- Bà à - Hắn cũng đỏ mặt theo

Sao bà có thể hỏi câu hỏi xấu hổ thế không biết đc nữa

Khi nhìn thấy ứng xử của 2 đứa bà liền vui trong lòng không khỏi cảm ơn thằng cháu

- Ôi ! Không đc cưới ngay cho ta , bà nhìn hấn, ta sẽ lo liệu đám cưới, nhà ta là nhà có ăn học không thể làm mất mặt tổ tông, cưới liền cuối tháng này nhé còn 5 ngày nữa thôi 2 đứa liệu mà làm ta sẽ sắp xếp mọi thứ các cháu đừng lo - bà nói rồi đứng dậy lấy điện thoại gọi rồi đi luôn hấn và nàng còn chuwa lịp đứng dậy không biết bà đã chạy đi đâu rồi

- Anh xin lỗi để anh giải thích với bà - hấn nói lòng cũng thấy hơi buồn

Nàng không nói gì chỉ gật đầu

- Nhưng em có muốn.....lấy anh không - hấn nói về sau nhỏ hơn 1 chút

Tâm trạng lúc này là sao đây, hồi hộp có, lo lắng có, gấp gáp có, mong muốn có , lo sợ cũng có

Nhìn hấn trông buồn cười làm sao, sao mà ngày thường oai phong thế sao hôm nay cả lâm quá à, nàng đã chờ đợi câu này từ lâu lắm rồi nhưng mà không nghĩ nó sẽ tới sớm như thế này không là quá sớm ấy chứ

- Em cũng muốn nhưng đây sẽ không được tính như câu hôn - nàng nói

Hấn vừa nghe xong liền vui mừng hết sức liền ôm chầm lấy nàng, trong lòng vui sướng biết bao

- Được anh sẽ cầu hôn em 1 cách hoành tráng nhất - hấn nói sau đó hôn nàng

Nụ hôn thể hiện sự hạnh phúc và vui sướng của cả hai, phải chăng hai người đang khát khao đc yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cầu Hôn

Sau cái ngày mà nàng gặp bà của hấn, mọi chuyện giống như là mơ vậy, nàng và hấn sắp kết hôn và cả hai đang phải gấp rút hoàn thành chương trình học của mình, bằng việc nhảy cóc lên đại học. Không có gì là lạ cả đối với gia đình hấn chuyện nhảy cóc này sớm hay muộn đều là do hấn quyết định. Một là tận hưởng những ngày tới trường , hai là Hoàn thành sớm việc học tập để thừa kế cái tài sản kết sù kia.

" Bốp"

Hấn cốc đầu nàng

- Hoàn thành bài thi nhanh lên - hấn nói với nàng

Hấn thật là quá đáng mà, có cần cốc đầu nàng không vì hấn mà nàng đã dành nguyên 5 ngày ngồi ở trường học ở bên Mỹ để lấy cái bằng đại học, thức ra là đi cửa sau để lấy bằng đại học

- Anh hoàn thành xong bài thi rồi đấy - hấn nhìn nàng bằng ánh mắt kinh thường

Nàng đúng thật là khó chịu gì chứ, lát hấn sẽ quyết định cầu hôn với nàng và đó chính là bất ngờ, hấn muốn mau chóng cho nàng thấy ngay địa điểm cầu hôn và hơn thế nữa hấn muốn ngắm nàng trong trang phục váy cưới. Hấn sẽ là chủ rể cùng nàng sánh đôi đi trên lễ đường cả hai sẽ trao nhẫn cho nhau với lời thề sẽ bên nhau trọn đời

- Vâng Vâng, thế anh chọn trường gì - nàng hỏi hấn

Không biết 1 người tài giỏi và cũng là chồng tương lai của nàng sẽ chọn trường gì đây

- Đại Học Harvard còn em - hấn nghiêng đầu tựa vào vai nàng hỏi, nhấm hờ mắt

Thật thoải mái, hấn muốn mình và nàng sẽ mãi mãi ở bên nhau như vậy

- Thế hả ! Em chọn Đại Học Oxford - nàng nói với hấn

Hắn mỉm cười , sau đó đưa tay ra sau gáy nàng chuẩn bị hôn nàng thì

- Hey, các em tới giờ nộp bài - 1 giáo viên người gốc anh nói với hắn và nàng

- Ok - hắn và nàng đồng thanh rồi cùng nhau nộp bài rồi đi ra khỏi phòng

Hắn khoác vai nàng đi ra khỏi trường , nàng nhìn hắn 1 lúc rồi hỏi

- Liệu chúng ta có thi rớt không nhỉ - nàng lo lắng nhìn hắn

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đầu tiên là bà hắn tổng cả hai sang Anh để lấy bằng đại học của những ngôi trường nổi tiếng, tiếp theo là họ sẽ kết hôn và rồi sẽ có con mọi chuyện diễn ra quá sức tưởng tượng của nàng, nàng và hắn trong khi phải gấp rút tự túc học tập để lấy bằng mà còn phải chuẩn bị cho đám cưới, nhớ tới mấy hôm cả nàng và hắn đều rúc ở trong phòng đọc sách tại biệt thự, trời ơi cả hai trong như những con robot hoạt động cả ngày lẫn đêm không ngừng nghỉ, cứ thế cả hai nói chuyện chuyện tâm vào học.

Giờ thì mọi chuyện đã ổn, đã hoàn thành xong công việc đầu tiên đó là làm bài thi, giờ thì cả hắn và nàng phải đợi 1 tiếng đồng hồ để lấy kết quả thi, không biết sẽ như thế nào nhỉ

- Đi ăn chút gì để stress đi - hắn nói với nàng

Nàng cười nhẹ rồi gật đầu

1 tiếng sau

Sau khi đi ăn uống xả láng nàng và hắn cùng nhau quay về trường đại học Harvard và đại học Oxford để nhận điểm thi tuy thi và câu mà các giáo sư chấm điểm nói với nàng và hắn là " Các em tuy trẻ tuổi nhưng lại có những kiến thức rất rộng lớn các em sau này sẽ là mang lại 1 tương lai sáng cho đất nước mình"

Nàng vui mừng khi nghe câu đó vậy là nàng và hắn đã thi đậu. Nàng ôm chặt hắn trên tay cảm tấm bằng tốt nghiệp, tuy chỉ là 1 bài thi, nàng không học hành gì cả chỉ là thi để lấy bằng nhưng mà nàng thập phần vui mừng

- Đi anh muốn em tới 1 nơi - hắn kéo tay nàng ngồi vào chiếc CCXR Trevita

Nhìn thấy nàng đang nhìn hắn chăm chú với câu hỏi " Đi đâu ?" rõ to trên trán hắn thậm chí cười trong lòng

- Ngủ chút đi anh đã đặt vé máy bay sang đức , khoảng 30 phút nữa cất cánh - hắn nhìn nàng nói

- Ờ - nàng mỉm cười nói

Vậy là cả nàng và hắn lên chuyến bay sang Đức mấy tiếng sau đó (đọc giả nào biết bay từ Anh sang Đức hết mấy tiếng bảo tg để tg sửa với)

Về tới Bavaria đã gần nửa đêm, nàng đã mệt lử ngủ gục trên lưng hắn, hại hắn phải cõng nàng đến khách sạn

- Ngủ ngon - hắn hôn nhẹ lên trán nàng rồi cũng nằm xuống bên cạnh nàng

Ôm chặt nàng ngủ thiếp đi tới sáng

Sáng hôm sau, tầm 8h hơn theo giờ Đức

Hắn lái chiếc CCXR Trevita đưa nàng tới Lâu Đài Neuschwanstein ở Bavaria nước Đức

- Đẹp thật - nàng nhìn toà lâu đài nói

Lâu Đài Neuschwanstein là 1 trong những toà lâu đài đẹp nhất thế giới lý do là bởi vì nó được xây dựng 1 cách hoành tráng, uy nghi, nằm trên đỉnh một vách đá và được trang hoàng công phu

Vậy ra đây là nơi hắn định ngỏ lời cầu hôn với nàng. Trên thảm cỏ xanh ngắt trải dài, hắn quỳ 1 chân xuống nắm lấy tay nàng mở chiếc hộp màu đỏ tươi thắm ra và nói

- Do You Want Marry Me ? - hắn nói

Hắn đang chờ đợi câu đồng ý của nàng

- Yes, I do ! - nàng mỉm cười

Hắn như vớ dc vận may đeo ngay chiếc nhẫn có 1 viên kim cương tròn duy nhất, tuy nhiên vòng nhẫn được tách làm đôi khiến chiếc nhẫn giống như một dải sóng óng ánh ôm quanh ngón tay, thanh lịch hơn bao giờ hết . Hắn đeo lên tay nàng

Nàng ôm chăm lấy hấn, nàng không biết phải nói sao nữa, niềm hạnh phúc dâng trào, khoé mắt nàng cay cay như muốn khóc

- Ngốc lắm đừng khóc - hấn cười nhìn nàng rồi cả hai người hôn nhau trong tình yêu

Liệu cả hai nhân vật chính của chúng ta sẽ mãi bền vững như vậy, trong tương lai sẽ có điều gì đang chờ đợi hai người các độc giả nhớ đón đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kết Hôn

Tại Công Viên Trung Tâm - Thành Phố New York

Chỉ còn 1 tiếng đồng hồ nữa thôi, lễ cưới của nàng và hấn sẽ được tổ chức. Ngay sau khi cầu hôn nàng, hấn và nàng đã nhanh chóng đăng ký kết hôn và tổ chức đám cưới đúng như ý của bà hấn không muộn cũng không sớm.

Đám cưới của nàng và hấn nằm bên phải Manhattan, công viên trung tâm thành phố New York đem tới vẻ đẹp từ những ngôi vườn và những hồ nước. Vì nàng không muốn tổ chức lễ cưới ở biển, lau đài hay cung điện vì những thứ đó rất tốn kém cho nên công viên trung tâm thành phố New York là lựa chọn của nàng. Ban đầu hấn không đồng ý, hấn muốn tổ chức ở France toà lâu đài gần thành phố tình yêu ở Paris nhưng sau một hồi tranh cãi hấn cuối cùng cũng đồng ý địa điểm của nàng và hấn ra điều kiện là hấn và nàng sẽ đi hưởng tuần trăng mật lâu hơn dự định tuy biết không nhất thiết phải đi lâu như vậy nhưng mà nàng vẫn đáp ứng hấn.

Tuy rằng, mẹ nàng không được vui cho lắm vì hấn chưa hoàn thành thử thách được giao nhưng mà bà vẫn tới lễ cưới của nàng, điều đó khiến cho nàng vừa vui vừa hạnh phúc không sao tả được

" Cốc Cốc Cốc "

Tiếng gõ cửa vang lên

- Mời vào - nàng nói to vì sợ người ngoài cửa nghe không rõ vì tiếng ồn ào bên ngoài rất to

Trong lòng đang tự hỏi không biết là ai !

- Mẹ - nàng ngạc nhiên rồi đứng bật dậy

Thấy bà đi cùng với 1 chàng thanh niên, hình như là cái người chuyển vào lớp, bạn mới nhưng mà không có cơ hội nói chuyện với cậu ta TT_TT

- Haizzzz nhìn con gái mẹ trong trang phục áo cưới lộng lẫy làm mẹ nhớ tới mẹ hồi trẻ - bà vừa nói, tay vừa lau nước mắt

- Mẹ à - chàng thanh niên đó nói

Khi cậu vừa gọi bà 1 tiếng mẹ làm cho nàng ngỡ ngàng

- À quên không nói với con, đây là anh hai con, là con trai nuôi của mẹ cứ gọi nó là Apollo - bà mỉm cười nói

Vừa nghe vậy nàng vui mừng không gì sánh bằng, hôm nay là ngày nàng kết hôn với người con trai mà mình yêu thương nhất, lại được gặp anh trai mà nàng tưởng tưởng không có, điều này làm nàng cay cay sống mũi niềm vui dâng trào nàng không biết nói gì hơn là mỉm cười

- Em gái ngoan đừng khóc - Apollo nói rồi ôm trộm nàng vào lòng

Giọng của cậu ấm áp mà nhẹ nhàng trong đó còn đầy âu yếm, nghe vậy trong nàng lại 1 trận ầm ập mà chưa sót không thôi, nếu như....nếu như vụ hoá hoạn năm đó không xảy ra thì gia đình của nàng bây giờ sẽ ở bên nàng, và anh trai nàng nữa, nàng sẽ nhận được những lời chúc từ ba và mẹ nàng, anh trai nàng chắc có lẽ dành vài lời cảnh cáo với hấn như mấy bộ phim hàn quốc

- Có chuyện gì vậy - tiếng nói của một người phụ nữ vang lên đồng thời cánh cửa phòng cô dâu cũng mở

A đó là bà nội của hấn, nhìn bà mặc bộ quần áo dài truyền thống của Việt Nam thật đẹp

- Cháu dâu sao ngày vui như vậy lại khóc - bà ân cần nói rồi lấy khăn tay lau cho nàng

Nàng nhìn bà ân cần tốt bụng với nàng mà trong lòng vui vẻ không ngừng

- Cảm ơn bà - nàng cười nhẹ rồi lấy khăn lau nước mắt

Lớp phấn nhẹ vừa đánh xong cũng bị nước mắt của nàng làm trôi đi, các chuyên viên trang điểm thấy vậy liền nhanh chóng tô lại.

- Vợ à - tiếng của hấn vang lên ngoài cửa

Vừa mở cửa vào, đập vào mắt hấn là bà nội, mẹ vợ và 1 người con trai lạ mặt nhìn chằm chằm nàng không thèm nhìn hấn lấy 1 cái trực tiếp nhìn nàng 1 cách phô trương, chả lẽ nàng là người mà hấn ta thâm thương trộm nhớ nhưng mà bị hấn cướp mất, không được phải đề phòng

- Anh sao vậy - thấy hấn trực tiếp ôm nàng trước mắt mọi người nàng hơi ngượng ngùng

- Con rể à - bà Hạnh nắm lấy tay của hấn nắm thật chặt làm cho hấn toát mồ hôi

- A ha mẹ à - hấn cười trừ nhìn khuôn mặt muốn giết người của mà Hạnh

Chết thật hấn quên mất mẹ vợ hấn là một người khó tính và rất rất độc ác nữa. Đau chết mất bà chắc trước đây từng đi học võ

- Ta muốn dặn con 4 điều. Nhớ phải yêu thương cái Linh thật tốt . Không được phụ tình cảm của nó . Có điều gì khó chịu nhớ chia sẻ với nó đừng giữ trong lòng . Chúc hai con hạnh phúc - bà Hạnh nói rồi nhìn hấn sau đó quay sang nhìn nàng

- Vâng con sẽ làm đúng ý mẹ - hấn cười cười nói

2 Điều đầu mẹ vợ vừa nói vừa gia tăng lực tay làm hấn như muốn nát xương, nhưng 2 điều sau bà không hành hạ hấn nữa mà bắt tay bình thường.

" Đã tới giờ cử hành hôn lễ mời quý vị chú ý "

Tiếng của ông MC vang lên

- Không làm phiền các con nữa ta ra ngoài chờ - bà nội hấn nói rồi đi ra ngoài, theo sau là mẹ nàng và anh hai

Nàng cười nhẹ rồi đứng dậy, phù dâu vì hành động của nàng mà chỉnh chu lại quần áo, rồi đội khăn trùm đầu lên cho nàng, nàng khoác tay hấn đi ra lễ đường. Tiếng đàn piano nổi lên du dương mà nhẹ nhàng rất phù hợp. Nàng và hấn chậm rãi đi trên lễ đường, tất cả mọi người trong lễ cưới đều hướng ánh mắt tới hấn và nàng.

Tới gần vị mục sư người Mỹ cả nàng và hấn ăn ý dừng lại. Tiếng piano dừng lại, mọi người trong lễ cưới im lặng tất cả như nín thở lại để nghe tiếng vị mục sư. Ông ta bắt đầu nói lời tuyên thệ và hỏi hấn có đồng ý không. Và hỏi nàng có đồng ý không đương nhiên cả hấn và nàng đều đồng ý.

Giây phút hấn vén khăn trùm đầu của nàng lên, tim nàng đập nhanh dữ dội, và cả hấn và nàng chao nhau nụ hôn ngọt ngào nhất

Lễ cưới diễn ra rất thuận lợi, cả nàng và hấn tay đều cùng nhau đi chúc rượu khách khứa trong gia đình, lễ cưới không có những người bạn nào của hấn và nàng cả chỉ toàn người nhà thôi, tuy vậy mà cũng hơn 1000 người, đa phần là khách bên nhà hấn là chính khách của nhà nàng còn chưa tới 500 người

Sau lễ cưới cả hấn và nàng quay lại khách sạn nghỉ ngơi.

- Aiii mệt quá - hấn than thở rồi lồm phịch lên giường nhìn nàng

Đột nhiên hấn đứng dậy, vén váy cưới nằn lên rồi tháo giày cao gót của nàng ra

- Đau không, anh xin lỗi vì bắt em phải đi lại nhiều - hấn nhìn chân nàng bị xước mà lòng đau không thôi

Ân cần nhẹ nhàng hấn bôi thuốc rồi dán miếng băng gạc cho nàng

- Không sao đâu em ổn mà - nàng cười rồi từ từ đứng dậy

Nàng chuẩn bị quần áo rồi vào tắm, hấn không nói gì cả rồi cùng chuẩn bị quần áo vào tắm chung với nàng. Nàng biết tối nay là tân hôn, nàng biết hấn muốn gì và nghĩ gì không ngăn cản hấn vào tắm cùng nàng.

Chiếc váy cưới trên người nàng từ từ tuột xuống, không lâu sau, trên người nàng không còn 1 mảnh vải, nàng từ từ ngồi xuống bồn tắm rộng bằng cả 1 cái vườn trồng hoa của mẹ nàng.

Hấn thì đan mưu tính cái gì đó cứ lần la ngồi gần vào bên cạnh nàng

- Vợ à - hấn gọi

Hơi thở ấm nóng mà gọi tình làm cho nàng không khỏi toát mồ hôi hột

- Ừ sao - nàng trả lời mặt hơi đỏ

- Đêm nay em không cảm cửa anh được đúng không - hấn hỏi

Một câu hỏi hấn đã biết trước câu trả lời nhưng vẫn muốn xem câu trả lời của nàng

Nàng nhìn hấn mặt ngượng chính gât đầu. Hấn ôm chặt nàng găm vành tai đỏ như cà chua chính. Tay sờ loạn người nàng

Vậy là đêm đó những tiếng kêu gọi tình vang lên

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Về Làm Dâu

Sau tháng tân hôn của nàng và hấn

Nàng chính thức về nhà hấn làm vợ hiền dâu thảo, trong lòng có chút bồi hồi lo lắng, lúc ở đám cưới nàng chưa gia mắt qua ba mẹ vợ nên giờ lo lắng không nguôi sợ sẽ tạo nên ấn tượng xấu đối với ba mẹ hấn

Bước vào trong cánh cửa lớn nhà họ Trần, nàng nhìn đông nhìn tây ngó ngó nghiêng nghiêng nhìn xem ba mẹ vợ đầu

- Mời thiếu gia và thiếu phu nhân - một bác quản gia nhìn đã ngoài 50 mươi tuổi nói

- Vâng - nàng nhẹ nhàng nói

Rồi hấn bắt chợt nắm lấy tay nàng như ý bảo hại tự tin lên

- Anh Duy em nhớ anh - một tiếng nói lạnh lạnh vang lên

Nàng như sock trước cảnh tượng mà mình nhìn thấy, 1 cô gái không biết từ đâu chui ra ôm chầm lấy hấn không những thế hai người họ còn hôn nhau thân mật nữa. Tim nàng đầu nói 1 hồi, nản bỏ hành lý xuống quay gót bước đi

- Nhã Hấn bỏ anh ra, khoan đã Linh Linh anh không phải như em nghĩ đâu - nói rồi

Hấn không do dự trực tiếp đẩy Nhã Hấn ra chạy tới ôm chầm lấy nàng rồi hôn nàng thật sâu, nụ hôn chứa đựng chân tình và yêu thương

Sau khi nàng đã ổn định lại tinh thần, hấn mới nhẹ nhàng giới thiệu lại

- Đây là em họ anh Nhã Hấn - hấn nói rồi lườm Nhã Hấn một cái

Nhận được cái lườm vừa rồi Nhã Hấn 1 màn lạnh sống lưng, trong lòng cô uất ức, rõ ràng cô đã ở cùng hấn từ bé tới lớn, tình cảm thân thiết gần bó nhưng tại sao hấn lại đi yêu một người khác, rõ ràng hồi bé hấn hứa sẽ lấy cô cơ mà, hai người còn hẹn ước với nhau, chỉ vì 1 ả tiểu tam kia mà.....thật bất công

- Anh Duy chúng ta đã đính ước sẽ là của nhau, hôm qua em nhận được tin từ mẹ anh kết hôn vội vàng từ Anh trở về, tại sao vậy em không tin ỉnh cảm 10 năm của chúng ta chỉ tiêu tan như vậy, anh nói đi em đã sai ở chỗ nào - Nhã Hấn bức xúc nói

- Nhã Hấn chúng ta là anh em tuy không phải ruột thịt nhưng mà đó chỉ là lời hứa của các bậc tiền bối anh thực sự không đồng ý - hấn nói đồng dục và cũng như ngầm tuyên bố hấn không yêu Nhã Hấn với nàng

Nhìn thấy hấn với nàng ân ái ái ái mà Nhã Hấn lòng như lửa đốt, cô hận thấu xương nhìn nàng, cô đã thề rằng cả đời này người đàn ông duy nhất xứng với cô chỉ có hấn, chỉ có mình hấn mà thôi, nếu cô không có được cũng đừng hòng kẻ khác có.

Cứ như vậy Nhã Hấn hận ý đầy mình nhìn nàng, không nói tiếng gì Nhã Hấn bỏ đi mặc cho hấn và nàng đứng đó tình ý sâu đậm. Cô chắc chắn sẽ khiến nàng phải sống không bằng chết khi dám tranh dành người đàn ông của cô

- Sao lại có chuyện âm ỹ thế - bà hấn đi từ trên tầng xuống nhìn mớ hỗn độn vừa rồi

- Bà - nà gọi 1 tiếng bà

- Cháu dâu - bà hấn niềm nở nhìn nàng tươi cười hỏi han

Đang vui vẻ nói chuyện, thì bỗng mẹ hấn xuất hiện

- Con trai, con dâu các con đã về - người phụ nữ đó lên tiếng

Giọng nói nhẹ nhàng mà mang theo chút lạnh lùng cùng khó chịu hướng tới nàng

- Tôi không phải con trai bà - hấn nói như quát

Nhìn bà ta có vẻ không vừa ý. Người phụ nữ không phải mẹ hấn mà tự nhận là mẹ hấn thật sự da mặt quá đồi dày

- Cháu dâu, chúng ta lên phòng ta nói chuyện ở đây không khí thật quá sức khó thở - bà hấn nói rồi kéo nàng lên phòng

Nàng không hiểu chuyện gì chỉ biết đi theo, nhưng mà nàng nghĩ sự tình chắc hẳn không tầm thường chút nào. Chắc chắn là có rất nhiều chuyện đã xảy ra với gia đình hấn

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sau Màn Sương Mù Của Kí Ức

Sau một màn vừa rồi, nàng theo bà hấn lên phòng của hấn và cô

- Cháu thấy sao ta đã chuẩn bị phòng ngủ cho cháu và Duy rất tốt phải không - bà hấn nói kèm theo nụ cười nham hiểm

- À dạ - nàng cười trừ ậm ừ vài câu

Nàng quả thật phục sát đất bà hấn, bà chuẩn bị hết sức hết sức lố, căn phòng toàn màu đỏ, ánh đèn lại hết sức gợi tình, căn phòng này rộng tới mức nàng cảm tưởng rằng đây là 1 căn nhà thu nhỏ, đây không phải đơn thuần là phòng ngủ nữa rồi. Trong này cái gì cũng có, phòng thay đồ đặc thông qua cánh cửa bên trái tủ sách, phòng ăn là đối diện với cái giường của họ, còn phòng tắm thì khỏi nói, rộng mẽnh mẽng làm cho ta cảm thấy phí phạm đất đai vô cùng !_!

- Bà, tuyệt thật đó cảm ơn bà - thấy hấn chạy vào rồi ôm bà

- Ừ không có gì các cháu cứ tự nhiên bà già này không ở đây cản trở nữa chỉ mong cho ta đứa cháu để cho đỡ buồn chán - bà hấn nói làm nàng mặt đỏ tía tai

- Anh đi tắm, em nếu không vừa ý chỗ nào thì báo với anh nhé - hấn mở lời rồi đi vào phòng tắm

- Vâng - nàng cười rồi nhìn bóng lưng hấn biến mất sau cánh cửa phòng tắm

Nhìn xung quanh, mọi thứ dường như là đã được chuẩn bị đầy đủ, tv, tủ lạnh, máy điều hoà, máy sưởi,.... Mọi thứ thật sự rất hoàn hảo, thật sự phải nói rằng bà của hấn tỉ mỉ tới từng chi tiết 1, nàng muốn nói tiếng báỉ phúc với bà của hấn

Sau khi nhìn ngắm qua 1 lượt tất cả mọi thứ, bỗng chuông điện thoại của nàng kêu lên, nàng bắt máy

- Alo ai vậy ạ ? - nàng hỏi đầu dây bên kia

- Anh đây - giọng của Apollo cất lên

- Anh hai - nàng mừng rỡ tới nỗi đứng hấn lên

- Ừ em có thời gian không, anh đang ở chỗ quán cafe đối diện công ty chồng em - Apollo nói

- Dạ em ra ngay - nàng nói rồi cúp máy sửa soạn đầu tóc trang phục, không quên viết giấy nhớ rồi gián vào đầu giường để hấn đỡ khỏi lo

Tới nơi nàng thấy Apollo đang ngồi ở gần cửa sổ cười nhẹ nàng chạy ra chỗ anh rồi bịt mắt anh lại nói

- Đoán xem ai nè - nàng tính tình trẻ con nói

- Ukmai nhi, có phải Linh Linh xinh gái của anh không - Apollo cười rồi lấy tay nâng ra khỏi mắt anh
- Xi, anh thật dẻo mép - nàng cười rồi ngồi xuống đối diện anh
- Như vậy em gái cưng của anh mới cười nhiều được chứ - anh cười rồi xoa đầu cô

Nhìn anh hòa theo trò trẻ con của nàng mà thật đáng yêu, như vậy nàng cảm giác rằng anh và nàng không còn xa vời như lúc ở đám cưới nữa thật giống anh em ruột thịt, tới bây giờ nàng vẫn hoài nghi rằng tại sao anh và nàng lại có những nét giống nhau như đục ví dụ như nốt ruồi ở gần mắt phải, có 2 màu mắt, và hình như nếu nắn không nhầm màu tóc của anh giống y đúc nàng nha

- Vậy anh tìm em có việc gì ? - nắn vào chủ đề chính hỏi anh
- Về chuyện hồi còn nhỏ và về cái chết của cha mẹ ruột chúng ta - anh nói giọng nghiêm túc hơn
- Ý anh là sao ? - nàng hơi sặc sụa chưa ý thức được lời nói của anh
- Đây khi em nhìn vào cái này em sẽ rõ - anh nói rồi đưa ra 1 tập hồ sơ

Nàng nhẹ nhàng mở ra, và thật bất ngờ, hình ảnh của nàng lúc nhỏ trong đó, hơn nữa hình như còn là anh nữa và còn 1 đôi vợ chồng, người chồng đang ngồi uống trà còn người vợ thì đang ở chỗ hai đứa trẻ đang ngồi chơi đồ hàng kia, và đây cũng chính là hình ảnh trong giấc mơ của nàng

- A - nàng kêu lên 1 cảm giác đau đầu kinh khủng, vừa lấy nàng nghe thấy tiếng ù, mọi thứ trước mắt nàng đột nhiên tối sầm lại
- Linh Linh em không sao chứ ? - anh đỡ nàng
- À em ổn - nàng cười nhẹ nhàng nhìn anh

Dờ những trang tiếp theo, là những bức hình khác mà chu quy lại chỉ có nàng, anh và đôi vợ chồng đó cả 4 người, dường như, ký ức đang dần dần trở lại đầu nàng

- Anh đây là !? - sống mũi nàng cay cay, khoé mắt sưng đỏ, hốc mắt đã phủ 1 lớp sưng mọng

Như hiểu ý nàng, anh gạt đầu

- Đó chính là cha mẹ của chúng ta và anh đã không bảo vệ được họ và cả em nữa - anh nói giọng khàn khàn

Từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, trong lúc này đây nàng bỗng nhiên vừa đau mà lại vừa hạnh phúc. Đau là bởi vì cha mẹ nàng đã mất, hạnh phúc là bởi vì nàng đã nhìn thấy họ chỉ ít là nhớ mặt họ, cha mẹ nàng rất đẹp, đẹp tới mức nàng không tưởng nổi.

- Anh hôm nay gặp em là muốn em nhớ ra mọi chuyện, và chắc hẳn em đã biết ai là người giết cha mẹ chúng ta đúng chứ, anh còn nhớ ngày hôm đó, anh vô lực đứng nhìn cha mẹ mình trong biển lửa, không thể làm gì chỉ biết không và gọi cha mẹ, lúc đó anh tưởng rằng mình đã mất luôn cả em, khi đó toàn bộ gia tộc chúng ta gần như đã bị diệt vong hoàn toàn và chỉ còn lại anh, em, hân và bà ngoại những người sống sót cuối cùng.....Nhưng không lâu sau, bà ngoại đã biết được chuyện đó và làm to chuyện lên, hân và bà đã cãi cọ và chính tay hân đã giết chết bà.....chính mắt anh đã nhìn thấy, máu chảy loang lổ trên sàn nhà, lúc đó vì quá sợ hãi anh đã không hề lên tiếng, anh tự trách mình lúc đó quá nhát gan. - Anh cúi thấp đầu xuống những giọt nước mắt rơi xuống bàn

Nghe xong, nàng chóng váng, biển lửa cha mẹ nàng, gia tộc bị diệt vong, anh nhìn thấy bà chết trước mắt mình, nàng không thể tưởng tượng nổi, anh khi đó mới chỉ là 1 đứa trẻ còn ngây thơ, còn là cái tuổi ăn, tuổi học, là cái tuổi bám váy mẹ đòi mua siêu nhân như bao đứa trẻ khác, nhưng nghe anh kể cô cảm thấy anh thật tội nghiệp, mới chỉ là 1 đứa trẻ mặt búng ra sữa mà lại chính mắt chứng kiến cha mẹ mình chết cháy trong đám lửa, chính mắt thấy bà ngoại mình chết trước mặt mình, bao năm qua liệu có đêm nào anh ngủ ngon khi kẻ giết người, là kẻ thù của bọn họ vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật

- Anh không sao, hãy quên tất cả mọi chuyện, đừng nghĩ tới nữa, chỉ ít anh vẫn còn em, dù cho không còn bất cứ ai trong gia tộc của chúng ta nhưng vẫn còn em bên anh - nàng nắm lấy tay anh, cô đang chuyển lại yêu thương cho anh

- Cảm ơn em - anh cười, nước mắt vẫn rơi,

Đây phải chăng là những giọt nước mắt hạnh phúc ?

- À phải rồi tiên tiếng việt của anh là Ngô Hàn - anh nói với nàng

- Ân Ngô Hàn ca ca - nàng gọi 1 tiếng

- Mà tên tiếng anh của em là Alice mà tên tiếng việt hiện tại của em là do mẹ nuôi đặt chứ không phải tên thật đâu, tên thật là Lam Lam - anh nói cho nàng biết

- Thôi hay thế này, chỉ một mình anh được gọi em là Lam Lam còn mọi người sẽ gọi em là Linh Linh đc không - nàng hỏi anh

- Được như ý em - anh nói

- À ca ca này, em nhớ trước khi mẹ dao em cho mẹ nuôi thì có để lại 1 chiếc hộp, mã số gồm 4 con số, mặc dù em đã nghĩ tới ngày tháng sinh của em nhưng không được thể còn anh - nàng nói với anh

Chuyện này làm nàng hết sức băn khoăn

- Nếu là 4 số thì ngày tháng sinh của anh không phải, mẹ chúng ta nhất định sẽ không đặt mật mã dễ dàng tìm ra như vậy đâu - anh nghiêm túc nói

- Nếu vậy thì anh em mình phải tìm ra những chi tiết trong quá khứ để giải đáp ẩn số này sao ? - nàng hỏi anh

- Chính xác - anh gật đầu đồng tình với nàng

- Thứ nhất, trước lúc đi mẹ có nói gì với em không ? - anh lấy 1 tờ giấy ra thu thập ít thông tin

- Có theo như trí nhớ thì lúc khi mẹ lái xe trở em tới chỗ mẹ Hạnh thì mẹ có nói câu : " Mẹ yêu Apollo và Alice của em rất nhiều , mãi mãi là như vậy "

Nàng nhìn anh nói, anh cũng theo lời nói đó mà ghi ra

- Lúc đó anh nhớ bữa tiệc được tổ chức tại ngôi biệt thự của cha mẹ chúng ta tại Bắc Kinh Trung Quốc mà hình như cái hộp này mẹ đặt người làm ở Trung Quốc - anh ngẫm nghĩ nói

- Em nhớ trong vụ cháy đó, lúc đó ba đang ôm em chạy ra chỗ mẹ ở cửa sau, nhưng một thanh sắt rơi xuống lẽ ra là vào người em nhưng cha lại đỡ nó, thanh sắt khá to và rất nặng.....Ba chảy rất nhiều máu, nhưng mà ba vẫn cười, cười rất đẹp dù ở trong biển lửa và lúc đó hình như ba đang nói cái gì với em, em không nhớ lắm, sau khi ba nói xong, mẹ liền chạy ra ôm em bỏ đi - nàng nói mà đầu đau nhức

Rất cuộc lời nói đó là như thế nào, mà ba vừa cười vừa nói được, tại sao nàng lại không nhớ được.

- Nếu em không nhớ được thì đừng cố gắng anh không muốn em bị bệnh, từ những tư liệu vừa rồi anh nghĩ ẩn số đó cần 3 mảnh ghép, hiện tại đã mở được 2 mảnh ghép, còn mảnh ghép cuối cùng thì..... - anh ngập ngừng không nói

- Đó là lời nói của cha đúng không - nàng nói

Anh chỉ biết gật đầu đồng tình. Mã số của chiếc hộp liên quan tới Trung Quốc, lời nói của mẹ và của ba.....

4 con số liên quan tới 3 tư liệu trên, rốt cuộc là gì ?

Nàng và anh trầm lặng hồi lâu

- Thôi dừng lại ở đây thôi, mấy ngày nữa anh phải trở về nước để xem ông ta (chú của anh và nàng) đang lên kế hoạch gì !? Khi nào em nhớ thì nhắn tin với anh nhé, đây là nick Facebook, số điện thoại, địa chỉ gmail nếu em nhớ ra thứ gì hay cần anh giúp việc gì cứ liên lạc với anh đừng chịu đựng một mình, anh sẽ bay ngay từ Mỹ trở về Việt Nam nhanh nhất - anh nói với nàng

Nàng gật đầu nhận tờ giấy nhớ của anh và trực tiếp đưa lại anh nick Facebook, số điện thoại, địa chỉ gmail của mình rồi nhanh tay lưu số của anh vào máy điện thoại của mình , anh cũng vậy

- Chuyện hôm nay anh em mình nói tuyệt đối không được nói ra, nội gián của ông ta còn ở Việt Nam và hiện tại đang tìm kiếm em, nếu có ai tìm em và hỏi mọi chuyện em cứ nói là không biết nha - anh dặn dò nàng

- Vâng - nàng nói rồi nhìn anh chào tạm biệt

Mãi tới khi chiếc xe ô tô của anh khuất bóng sau những toà nhà cao tầng nàng mới yên tâm quay về nhà

Về tới nhà, nàng lên phòng và thấy hần đã ngủ rất ngon lành, thấy vậy mà nàng lại ám áp trong lòng không thôi, nhẹ nhàng ngồi vào bên cạnh hần vuốt vuốt mái tóc của hần nàng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nói Chuyện

Sáng hôm sau, nắng và hân hậu hơn mọi khi nhưng cũng không muộn lắm

Khi xuống dưới lầu ăn nhẹ vào buổi sáng, nàng chỉ nhìn thấy mỗi bà ngoài ra còn có mấy người giúp việc lâu năm

- Bà, buổi sáng tốt lành - nàng cười nhẹ đến cạnh bà nói
- Ừ cảm ơn cháu - bà hân hậu cũng cười rất tươi rồi quay sang hân hậu nói
- Lát ba cháu về đó - bà hân hậu nói mà mặt hân hậu sượng

Không nói lời nào, hân hậu chú tâm vào bữa sáng của mình, nàng cũng không quan tâm lắm tới chuyện này, yên vị ngồi ăn bỗng ăn nói

- Cháu từ lâu đã không coi ông ta là ba - hân hậu nói giọng bình thường không nặng không nhẹ

Nhưng lại khiến người nghe phải bận tâm và lo lắng, đối với nàng có 1 cảm giác khó tả, có lẽ hân hậu đã từng 1 thời rất yêu ba của mình, rất kính trọng ba mình nhưng một điều khủng khiếp nào đó đã khiến hân hậu trở nên như vậy, trở nên ghét ba của mình.

- Haizzzzz ta biết cháu không thích ông ấy, hưng chuyện đó xảy ra đã lâu rồi, cháu cũng nên tha thứ cho ông ấy, dù gì đó cũng là ba của cháu mà - bà hân hậu an ủi hân hậu
- - hân hậu không nói gì chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ

Thấy hân hậu như vậy nàng cũng chẳng nói gì thêm, thấy tín hiệu của bà hân hậu, nàng đi theo bà hân hậu lên phòng của bà

- Bà gặp cháu có việc gì ạ ? - nàng hỏi bà
- Cháu hãy khuyên Nhật Duy hộ ta nhé, nó là 1 đứa trẻ ngoan, hiền lành và ấm áp nhưng nó lại không bao giờ thể hiện cảm xúc của mình ra chỉ với ngoại trừ cháu - bà hân hậu nói
- Bà, bà nói quá rồi, anh ấy cũng như vậy với bà mà - nàng cười nhẹ, có hơi ngượng ngùng

- Ồ không, trước đây nó chưa bao giờ cười cả, chỉ khi có cháu ở bên nó mới cười như lúc này, haizzz Nhật Duy cũng là 1 đứa trẻ khá bất hạnh, cha mẹ nó ly hôn khi nó mới 5 tuổi, sau đó chưa đầy 1 năm ba nó đã cưới thêm 1 người phụ nữ làm mẹ kế của nó, không chấp nhận được sự thật này, nó đã khóc rất nhiều, nó không thể chấp nhận người ẹ hiện tại, tự nhốt bản thân mình ở trong phòng 2 tháng, ta có khuyên bảo thế nào cũng không nghe.....rồi sau đó ba nó biết chuyện rồi mới đập cửa lối nó ra cầm roi đánh nó, dù máu chảy nhưng nó vẫn không khóc dù 1 tiếng, nhìn thế mà ruột gan ta như bị đắng xé, kể từ ngày đó thằng Duy nó không cười, không khóc, cứ lạnh lùng nhìn mọi người, cũng ít nói đi nhiều - bà hân hậu nói giọng đượm buồn

Nước mắt bà rơi khiến nàng xót xa, mặc dù là 1 người lạnh lùng và có tính độc chiếm cao, lúc hẹn hò với hân hậu nàng cũng nhiều lần thấy ảm ức nhưng mà vì tình yêu nàng chấp nhận những lúc trẻ con như vậy của hân hậu bởi lẽ chả có một ai hoàn hảo cả, mỗi người đều có những khuyết điểm riêng giống như những tờ giấy trắng tinh nhưng đâu đó vẫn có những chấm nhỏ màu đen, rất nhỏ nếu không để kĩ sẽ không thấy. Khi nghe kể về tuổi thơ hân hậu, nàng cũng thấy hân hậu rất đáng thương giống như....nàng và anh hai

Ngồi im lặng 1 lúc lâu, không khí không như những gia đình mà nàng từng thấy, cái cảm giác nàng lặng im như vậy cạnh bà, nàng cảm thấy thoải mái, chứ không hề căng thẳng hay khó thở gì cả, đó là điều đáng ngạc nhiên mà nàng nhận thấy khi ở bên bà của hân hậu à không....bà của hân hậu và nàng

- Vậy cháu đi khám bác sĩ chưa ? - bà bỗng nhiên hỏi phá vỡ cái không khí lặng im đó

Bất ngờ trước câu hỏi của bà làm nàng không hiểu cái mô tê gì, mặt ngơ ngác nhìn bà đặt dấu hỏi chấm rõ to trên trán

Thấy nàng như vậy bà phì cười xong rồi ôn tồn nói

- Ý ta là cháu và thằng Duy đã làm vợ chồng đương nhiên sẽ có con và chắc mấy đứa cũng không ích kỷ đến mức không cho ta bế cháu đó chứ !? - bà nói

Nghe xong mặt nàng đỏ hết lên, giống như tôm luộc, nhờ có bà nhắc nàng mới để ý nha, bình thường thì chu kì đèn đỏ cứ 2 tháng lại có 1 lần tuy rất khó hiểu vì mấy đứa bạn của nàng mỗi tháng có một lần nhưng không để ý mấy bởi vì chu kỳ đến ít nàng càng xung sướng chứ sao ! Mà nói cũng thấy lạ, sao con trai không có chu kỳ giống con gái nhỉ, ông trời thật quá bất công rồi ! Không nghĩ nhiều nữa, vào nhà chồng cũng gần nửa năm rồi mà sao nàng chẳng thấy chu kỳ đến thấy lạ lên nàng quyết định lát nữa đi kiểm tra thử xem.

- À vâng tất nhiên rồi thưa bà, chiều nay cháu cũng định đi kiểm tra ạ - nàng nói với bà
- Ừ cháu đi cùng với thằng Duy nhé, ta sẽ yên tâm hơn nhiều - bà nói với nàng
- Dạ vâng, thôi xin phép bà cháu đi xem anh ấy thế nào ạ - nàng nói xong

Nhanh chân chạy về phòng tìm hân hậu

Chương 20: Nghị Lực

Sau khi về phòng, thì thấy hấn đang từ nhà tắm bước ra

- Chúng ta ra ngoài ở riêng nhé - hấn nói đột ngột

Hỏi đường đột thấy hấn nàng có chút không tiếp ứng được

- Sao vậy, ở đây không tốt ư ? - nàng hỏi hấn

Nàng thấy ở đây rất ổn, gần cạnh bên người thân, mỗi bữa ăn đều rất hạnh phúc và vui vẻ, nếu mà chuyển ra ở riêng, nàng sẽ buồn chết mất, nàng biết sau khi kết hôn, hấn sẽ tới công ty mình tiếp quản sự nghiệp của gia đình tuy còn nhỏ tuổi nhưng hấn đã có chí hướng như vậy nàng cũng không ngăn cản hấn vì điều hấn muốn cũng là điều mà nàng muốn

- Linh Linh, anh không muốn ở nơi mà anh không cảm thấy thoải mái, ở đây thực rất bó buộc, anh muốn được tự do, ở lại đây anh chỉ thấy mình giống 1 con chú chim nhỏ đáng thương bị giam cầm trong lồng mà thôi, từng giây từng phút ở đây anh thất rất ngột ngạt - hấn nói giọng khàn đặc ôm nàng

Vuốt vuốt mái tóc mượt óng ả của hấn, nàng cười nhẹ, nàng cũng không quan trọng việc ở đâu nhưng nàng sợ cô đơn lắm. Đột nhiên nghĩ vậy nàng cảm thấy mình thật ích kỷ không biết suy nghĩ cho anh. Nàng liền gật đầu đồng ý với lời đề nghị của anh liền đồng ý chuyển ra ngoài

- Cả ơn em - anh nói rồi ôm chặt nàng hơn

Cứ như vậy chìm đắm vào không khí ấm muối này, cả hai người ôm nhau như vậy mặc kệ thời gian. Tự nhiên nàng nhớ lời hứa với bà hấn bên nói với hấn muốn tới bệnh viện khám. Thấy vậy hấn cũng không phản ứng nhẹ nhàng gật đầu rồi chiều hắc chở nàng tới bệnh viện

Ở trước cổng bệnh viện nàng và hấn cùng nhau đi vào, tới khoa phụ sản, nàng nói với ý ta ở đó muốn gặp trưởng khoa, y tá đó liền dẫn nàng và hấn tới chỗ trưởng khoa. Trưởng khoa phụ sản là 1 người phụ nữ trung niên đã ngoài 40 tuổi nhưng nhìn vẫn có nét đẹp ở độ tuổi 30.

- Vậy chu kì tới muộn như vậy diễn ra từ bao giờ ? - vị trưởng khoa hỏi cô

- Ừm thưa bác sĩ tôi cũng không nhớ rõ lắm chuyện này cũng lâu lắm rồi - nàng đáp lời bác sĩ

- Vậy năm nay bao nhiêu tuổi ? Kết hôn chưa ? - bác sĩ tiếp tục hỏi

- Dạ gần 18 đã kết hôn - nàng nói

Gật đầu nhẹ không nói gì, bác sĩ hỏi tiếp

- Vậy gần đây có sinh hoạt vợ chồng gì không ? - bác sĩ hỏi tiếp

Câu hỏi này của bác sĩ làm nàng mặt đỏ tía tai kể cả hấn ngồi bên cạnh từ nãy tới giờ giữa im lặng cũng thấy ngượng ngùng

- Đầu đặn hả ? - bác sĩ hỏi tiếp

Khẽ gật đầu, ngượng ngùng không giấu nổi bây giờ nàng chỉ muốn tìm 1 cái hố mà chui xuống cho bỏ xấu hổ mà thôi

- Được rồi chỉ là rối loạn nội tiết mà thôi không sao kê mấy thang thuốc bác ông là được - nói xong bác sĩ đưa la 1 giấy xét nghiệm máu

Cầm lấy rồi nàng đi ra khỏi phòng khám tới chỗ xét nghiệm máu cùng với hấn. Ngồi ở hàng ghế chờ đợi 1 lát rồi tới lần nàng đi vào lấy máu.

Cô y tá cầm cái xi lanh lấy máu ra cho nàng, bàn tay hấn không khỏi nắm chặt vào, trong lòng căng thẳng hấn nhìn trân trân vào cái mũi tiêm đó. Cứ như là cái mũi tiêm đó đang đâm vào hấn vậy.

Thấy hấn căng thẳng như vậy, nàng nở nụ cười khích lệ hấn, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc không thôi. Sau khi lấy máu xong, mấy y tá hẹn 1 tiếng nữa tới nhận kết quả xét nghiệm, hỏi bất ngờ trước thời gian mà các y tá nói, chắc là gia đình hấn lại tạo áp lực đối với bên bệnh viện rồi haizzzzz....

Vừa bức ra cửa bệnh viện hấn liền quay ra bảo phải ăn chút gì đó cho đỡ mệt lấy máu xong chắc nàng kiệt sức lắm. Nghe hấn nói mà nàng thầm thở dài, nàng mới lấy ít máu thôi mà, nhờ may sau này nản đi hiến máu hấn sẽ thành cái dạng gì nữa !

Thời kỳ vậy tiện thể giết thời gian luôn, từ giờ tới lúc nhận kết quả xét nghiệm chắc đủ để đi long dong mấy chỗ.

1 tiếng sau

Về bệnh viện, nhận được giấy xét nghiệm cô có hơi sững sốt về việc chuẩn đoán bệnh trong tờ giấy " Vô Sinh " nàng có nhìn nhầm hay không. Hấn tới gặp trưởng khoa hỏi cho ra nhẽ.

- Bác sĩ mời cô giải thích - hấn nói và đưa tờ giấy cho bác sĩ

Đào mắt nhìn tờ giấy xét nghiệm, im lặng hồi lâu mới lên tiếng

- Không phải thế đâu, chỉ là khó có bầu thôi, có thể hiểu như phụ nữ bình thường tỉ lệ mang thai là 70% chứ hạn với trường hợp của cô thì tỉ lệ mang thai là 30% đi - bác sĩ trưởng khoa nhẹ nhàng giải đáp

- Vậy chỉ cần điều chỉnh hợp lý là sẽ có thai như bình thường thôi đừng lo lắng quá - bác sĩ động viên nói

- Nhưng tại sao trong tờ giấy lại ghi như vậy - hấn hỏi bác sĩ

- Haizzzz hai người cũng biết đó, thiết bị y tế của bệnh viện chúng tôi dù hiện đại đến mấy cũng không thể sánh bằng trực giác của bác sĩ tay nghề lâu năm được, có những người máy chuẩn đoán là vô sinh thì vô sinh thật nhưng cũng có người máy chuẩn đoán là vô sinh nhưng điều chỉnh hợp lý là vẫn đẻ bình thường đó thôi - bác sĩ ôn tồn nói

- Tuỳ theo cơ địa của từng người mà nói, hai người cũng biết đó, cơ thể con người có những bí ẩn nhất định mà hiện nay khoa học vẫn chưa tìm ra được, mỗi một cơ thể lại khác nhau hoàn toàn, cho dù là sinh đôi cũng không ngoại lệ - bác sĩ tiếp tục giải thích cho nàng và hấn hiểu

Sau khi nghe bác sĩ trưởng khoa nói vài câu, cả hai yên tâm hẳn, và chuyên tâm điều trị cho nàng.

Về tới nhà, nàng nói với bà và người mẹ hiện tại của hấn mọi chuyện, bà thì an ủi nàng và nói nàng và hấn còn trẻ chuyện con cái 5,6 năm nữa tính cũng không muộn còn người mẹ hiện tại của hấn thì có vẻ không vui cho lắm nhưng bà cũng không nói gì cả.....

Tuy mọi người cố tỏ ra rằng không vấn đề gì nhưng nàng vẫn thấy áy náy trong lòng với mọi người, nàng biết mọi người cũng cảm thấy thất vọng với nàng chỉ là không nói ra thôi nàng biết chứ.

Sau khi biết mình khó mang thai, nàng ngày ngày uống thuốc đều đặn dù khó uống cũng cố nuốt cho bần được, nàng ước có con với hấn, muốn hấn và nàng ngày ngày chơi với con sẽ rất hạnh phúc. Ngày ngày nhìn con và hấn chơi với nhau, rồi cảnh tượng gia đình ấm áp và hạnh phúc hiện ra trước mắt nàng. Chính là thế nàng cố gắng kiên trì uống thuốc đều đặn đúng giờ, mỗi một ngày trôi qua, nàng lại có thêm 1 ít nghị lực để cố gắng chữa bệnh của mình.

Nàng tin nàng sẽ khỏi bệnh, ông trời sẽ không bao giờ bạc bẽo với nàng đâu, nàng tin là như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Có Thai

E Hèm giờ tác giả sẽ xưng nữ chính là " cô " hen hợp với hoàn cảnh hiện tại của nữ chính hơn và tăng thêm sức hút cho bộ truyện nha đọc giả

2 năm sau

Thấm thoát mà đã qua 2 năm rồi, thời gian trôi thật nhanh thấm thoát mà cô đã ở tuổi 20 rồi. Trong 2 năm nay, tình cảm của cô và hấn không còn mặn nồng như xưa, giờ đây có thể nói là tình cảm của anh đã phai mờ rồi nhưng cô thì vẫn nồng nàn như xưa vẫn còn yêu hấn nhiều yêu tới chết đi sống lại. 2 năm qua tình cảm cô dành cho hấn không có ít đi chút nào mà còn tăng lên vạn phần

2 năm qua đã có ít nhiều việc xảy ra, tiêu biểu như việc hấn có tình nhân ở ngoài. Cũng đúng thôi, hấn sẽ chẳng cần 1 người vợ mà không thể sinh cho hấn 1 đứa con. Lúc mà biết hấn ở ngoài có 1 người phụ nữ khác, không thể tượng tượng được cô đã sock tới mức nào, đó chính là lí do cô kiếm được đề giải thích cho những việc mà hấn hay đi về muộn, qua đêm ở chỗ khác và ít khi hôn cô, à không cô mong được hấn ôm còn chưa được nữa là.

Dù hấn và cô cũng thường làm chuyện đó nhưng đối với hấn chỉ là thoả mãn nhu cầu sinh lý mà thôi, không có chút tia tình cảm nào hết, rất lạnh nhạt

khiến cho trái tim cô đau nhói, hàn đêm hán không về cô vẫn khóc thầm trong phòng.

Dù đã ra ở riêng, không bị bó buộc với nhà chính nhưng mà có cũng thấy được sự thay đổi ít nhiều của bà hán, không phải không quý cô nhưng bà rất mong cháu nội nổi rồi tông đường thì phải, cho nên liên tục bà dẫn hán đi xem mắt mặc cho cảm xúc của cô thế nào.

Nhưng trong 2 năm qua, cô cũng học được nhiều thứ, như là mạnh mẽ hơn này, tự sống độc lập, tay nghề nấu ăn của cô trước kia khi chưa lấy hán cũng chưa giảm là bao nên cô quyết định đi học mấy môn như nấu ăn, vẽ tranh, đánh đàn dương cầm. Cô đặc biệt thích đàn dương cầm vì hồi bé xiu cô đã có ước mơ 1 ngày mình đánh 1 bản nhạc và được nhận nhưng tràng pháo tay reo hò của mọi người.

và trong 2 năm qua, cô đã kiếm được 1 người bạn để tâm sự. Cô bạn ấy tên là Phương, Nhã Phương cũng là 1 tiểu thư quyền quý nhưng không hề kiêu căng như mấy vị tiểu thư cô gặp rất chịu khó làm việc, cái gì cũng viết từ quét nhà rửa bát cắm com mọi việc nhà Nhã Phương đều giỏi. Ngày nào buồn chán ngồi ở nhà, cô lại gọi cho người bạn thân mới quen để tâm sự.

Nhiều lần Nhã Phương đã khóc nức nở lên bảo cô đừng ở cái nơi đó nữa, cô cũng vui vui vì có người quan tâm cô, nhưng làm sao cô có đủ khả năng để rời xa người mà mình yêu được đây, làm sao có thể.

Mẹ cô cũng như Nhã Phương nhiều lần đưa giấy ly hôn cho cô bảo cô ký đi rồi chữ ký của hán sẽ không thanh vấn đề, nghe vậy cô đã mắng cho mẹ cô 1 trận, cô bảo rằng cô suốt đời chỉ yêu mỗi mình hán mà thôi. Từ đó mẹ cũng giận cô luôn, không thèm gọi điện hỏi thăm cô, biết mẹ quan tâm mình nhưng cô vẫn muốn cô gắng để nối lại tình cảm của hán và cô.

Anh hai ở bên kia cũng thường gọi về hỏi thăm cô bảo có nhiều chuyện công tác quá không có thời gian thăm cô và cũng xin lỗi cô, số ngày 2 anh em đoàn tụ nhau cũng không nhiều lắm. À còn về ký ức của cô nữa, cô cũng đã nhớ lại gần hết nhưng vẫn không thể nhớ được ra lúc đó ba cô nói gì cả !

Thôi cô chẳng muốn nhớ lại chuyện xưa nữa, giờ cũng sắp tới giờ uống thuốc của cô rồi, cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho anh nữa chứ. Nghĩ vậy cô bèn bắt tay vào làm ngay. 1 lúc sau đúng 7h hán như thường lệ xuống nhà, việc đầu tiên như thói quen của hán là lấy tờ báo mới nhất cô chuẩn bị để bên cạnh cốc nước trái cây cô làm cho hán, rồi uống 1 ngụm hán đỡ báo ra đọc. Hán thích nhất là ăn cháo thịt nạc cô làm mỗi khi ốm ăn nó hán nói liền khỏe lại liền nha.

Rồi cô bung ra 1 bát súp bò hầm, kèm thêm 1 ổ bánh mì nữa, cô còn làm thêm ít salad rau cho ăn

- Anh mau ăn đi cho nóng - cô thúc giục hán ăn

Không nói gì hán cúi đầu ăn, nhìn hán ăn thôi mà cô cũng thấy hạnh phúc rồi

- Em đã ủi áo sơ mi, cà vạt và bộ com lê cho anh rồi lát anh mặc sẽ rất đẹp - cô nói

Hán một lần nữa lại gật đầu không nói gì, bầu không khí trở nên căng thẳng và ngột ngạt lắm nhưng cô không dám lên tiếng sợ hán bức mình, sẽ ghét cô mất.

Bỗng cô có 1 cảm giác buồn nôn ập tới cổ họng, lao nhanh vào nhà vệ sinh, cô nôn thốc nôn tháo, hành động của cô làm cho anh thoáng khiếp sợ trong giây lát

- Đừng bảo cô có thai nha ! - hán không hỏi cô

- Em cũng không biết lát em đi khám liền chắc chỉ là tiêu hoá không tốt thôi - cô cười trừ nói với hán

Không có phản ứng gì, hán tiếp tục bữa ăn, ăn xong hán mặc quần áo rồi đi làm.

Trong 2 năm nay, hán đã học hỏi được nhiều điều và đã làm cho công ty phát triển rất nhanh. Mặc dù khi mới ngồi vào cái ghế Tổng Giám Đốc đó có rất nhiều người không đồng tình nhưng sau 2 năm này chắc sẽ thay đổi thái độ cùn cách nhìn đối với hán.

Trên đường tới bệnh viện khám, cô thấy 1 con chó con có lông màu trắng đã bị bùn đất làm cho bẩn, thấy thương chú chó, cô mới bế chú lên. Không có vòng cổ chắc là bị bỏ rơi rồi. Thôi cô bèn bế nó về nuôi vậy.

Trước khi tới bệnh viện cô tới phòng khám thú y nơi mà 1 vị tiền bối cô từng quen trước đây khi còn là 1 học sinh ở trong trường.

- Chị Vân - cô gọi

- Ủ Linh hả - Vân đáp lại cô

- Chị khám cho câu bé này hộ em với, tiện chị tắm giúp nó nha bao tiền em gửi - cô nói với chị Vân

- Ok chị sẽ giúp em nhưng không lấy tiền đâu chị em với nhau cả có gì phải ngại - chị Vân nói làm cô có mấy phần cảm động

- Cảm ơn chị - cô nói rồi bước ra ngoài phòng khám tới bệnh viện

Sau khi vào bệnh viện kiểm tra, cô mới biết tin mình mang thai đã được hơn 2 tháng rồi. Quá bất ngờ và vui mừng không tả nổi, cô như muốn hét lên với cả thế giới rằng " Tôi có thai rồi " vậy. Từ bệnh viện đi ra nụ cười trên môi cô không ngớt.

Về tới phòng khám của chị Vân xem cậu bé thế nào, thấy chị Vân tắm sạch sẽ cho nó thấy lông trắng mượt mà đáng yêu vô cùng

- Cậu bạn Samoyed này khoẻ mạnh lắm đừng lo, chị cũng tiêm mấy mũi phòng ngừa bệnh cho cậu bé rồi đừng lo mà hình như theo chị thì em mới 3 tháng thôi, với lại chị thấy lạ khi mà giống Samoyed này bị bỏ rơi hay đi lạc - chị Vân thấy hoài nghi với em chó này

- Hừm em thấy nó đang ở trong 1 cái hộp, cậu bé cố gắng chèo ra ngoài và bị bắt thế đấy, trong hộp còn có 1 ít đồ ăn nữa - cô nói với chị Vân

- Chắc là bỏ rơi rồi, có lẽ là nhà chật quá không còn chỗ hay là không còn thích em ấy nữa chắc thế - chị Vân suy đoán

- Ừm chắc vậy - cô không có lí do nào để nên đồng tình với chị Vân

Bé cậu bé lên,, nó liếm mặt cô làm cô nhột rồi cười, lúc ra về chị Vân còn tặng cho cô ít đồ tắm cho bé, cả thuốc chống dạn cho cậu bé còn cả đồ ăn cho chó nữa chứ, thấy ngại cô có từ chối nhưng chị Vân nhất quyết bảo là cầm lấy. Không từ chối được thôi cô đành bế mấy cái này về nhà vậy.

Về tới nhà cậu bé dường như là nhà của mình chạy nhảy liên tục, cô có dẫn cậu bé vào nhà tắm, nhà vệ sinh, và nơi ngủ của cậu bé dường như cậu bé hiểu lời của cô rất ngoan ngoan, cô đi đâu cậu bé đi đấy, cảm giác rất hạnh phúc khi có 1 đứa trẻ bám mình thật hạnh phúc.

Nói vậy thôi chứ có lúc cậu bé cũng hư lắm á, ốm không chịu ăn, suốt ngày buồn chán lại sủa, hú lên, gặm dép ở trong nhà làm cô dọn dẹp mà mệt nhưng mà lại vui vui.

Thấy cô nuôi chó, hần cũng chả có ý kiến gì. Từ lúc anh về tới giờ, không tìm được thời điểm để nói cho hần biết, cô ben nhân lúc hần sắp ngủ bèn nói

- Anh hôm nay em tới bệnh viện khám - cô nói với hần

- Ừ sao - hần nằm lên giường nhắm hờ ắt trả lời cô

- Ừm...em khám thì bác sĩ bảo.....em có t...t...th...thai....hơn 2 tháng rồi - cô ấp úng nói

Nghe cô nói xong hần liền mở mắt, trong mắt hần sẹt qua tia sửng sốt và bức dọc. Không thấy hần nói gì cô nghĩ chắc là hần ngẫm mặc định rằng đã biết, thế rồi cô cũng tắt đèn xuống nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đứa Con Đầu Lòng

Sau khi biết cô có thai, hần càng ngày về nhà càng ít, toàn ở bên ngoài. Tin tức cô có thai cũng đã truyền tới nhà chính, bà hần cũng đã đích thân tới đây hỏi han tình hình. Mẹ chồng cô cũng tới, mẹ vẫn như xưa, ôn tồn mà lãnh đạm điềm tĩnh, cô cũng ước gì mình được như bà.

Từ khi cô có thai, mọi người trong nhà đối xử với cô tốt hơn, làm cô rất hạnh phúc. Ngay khi biết tin mẹ nuôi của cô đã bay từ Pháp trở về thăm cô, ngay cả anh cô bên Mỹ cũng nói cuối tuần sẽ về thăm cô cần làm cô vui mừng hơn.

Nhưng mà tất cả mọi thứ cô chỉ muốn hần 1 lần ở bên cô, nhìn cô và cười với cô mà thôi. Chỉ cần hần quay lại và nắm lấy tay cô chỉ 1 lần thôi cô chẳng còn đòi hỏi gì thêm nữa.....

Thấm thoát cũng đã mấy tháng trôi qua, đứa bé trong bụng cô đã dc 8 tháng 2 tuần rưỡi rồi, cậu bé Samoyed cũng lớn hơn rồi. Ngày dự sinh của cô cũng đã được định, mọi người trong nhà tập nập chuẩn bị mọi thứ ngay cả mẹ chồng cô, bà cũng biểu hiện rõ sự nôn nóng.

Mặc dù bụng đã to phình ra nhưng mà cô muốn hôm nay làm bữa trưa cho hần, rồi sau đó mang tới công ty hần, trời đã chuyển sang mùa đông lạnh rồi, bà và mẹ chồng cô khuyên nhưng cô nhất quyết đòi đi. Thế là bà hần quyết định đi cùng cô. Ngồi trên xe, cô yên lặng nghe bà kể chuyện trước đây của hần, nghe lúc hần mới sinh ra rất bụ bẫm đáng yêu mà cô thấy vui. Rồi bà kể cho cô trước đây hần từng yêu 1 cô gái tên là Kiều My nhưng mà bị ba hần phản đối với vì đó là con của 1 phụ nữ làm ăn trong quán bar, biết tin đó bà cũng rất sửng sốt, cả nhà ngăn cản hần nhưng hần bất chấp yêu cô ấy.

Mặc dù chịu nhiều trận đòn của cha nhưng hần vẫn kiên quyết yêu cô Kiều My ấy, do không chấp thuận, ba hần đã cho người bắt cô Kiều My đó rồi ba hần nói chuyện với cô ấy, do quá sợ hãi và lo lắng cho mẹ, cô Kiều My ấy quyết định chọn lấy cái chết cần lưỡi tự tử. Ngày đó biết tin Kiều My chết, hần đã muốn nhảy lầu tự tử, hần đã khóc rất nhiều, khóc tới nỗi phải nhập viện gần 1 năm, suy sụp tinh thần quá nhiều, suốt ngày chỉ gọi tên cô Kiều My đó rồi đọc lại tin nhắn mà hần cùng cô ấy, rồi xem lại hình ảnh mà 2 người họ chụp. Vì không còn cách nào khác, cha hần đã quyết định lấy hết toàn bộ tất cả những gì liên quan tới cô Kiều My ấy tiêu huỷ, làm cho hần hận cần thêm hận cha mình.

Cuối cùng vì quá đau khổ, hần đã phải quỳ xuống ôm lấy chân ba mình chỉ xin cha để lại duy nhất 1 bức ảnh của cô Kiều My đó, hần hứa sẽ không bao

giờ nhắc lại cũng như sẽ nghe lời cha hẳn không bao giờ cãi lại. Ba hẳn cũng quyết định như lời hẳn để lại duy nhất 1 bức hình cho hẳn.

Sau đó bà hẳn lấy trong túi 1 bức ảnh của 1 người con gái ra đã đưa cho nàng xem, ảnh cô Kiều My đó tuy không phải sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng mà lại dễ nhìn, dễ mến nhất là đôi mắt vô cùng có hồn. Đôi môi đỏ mọng màu máu căng mềm, dáng cô rất thon, không quá cao cũng không quá thấp.

Tới công ty hẳn, cô mang hộp com tới phòng làm việc của hẳn thấy phu nhân tổng giám đốc đi cùng với bà của tổng giám đốc, mọi nhân viên đều cung kính cúi chào. Bước nhanh chân hơn, cô đi vào phòng làm việc của hẳn, phòng làm việc được cách với các phòng khác thông qua 1 cánh cửa nữa. Mở cửa đi vào, nhưng tiếng rên rỉ kêu la từ phòng làm việc của hẳn vang lên, cô mở nhẹ cửa thấy hẳn 1 thân trần trụi cùng 1 cô gái cô không nhìn thấy mặt, trái tim đau nhói, cô nắm chặt tay lại, cố gắng bình tĩnh lại, cô khụy chân xuống, không may làm rơi hộp com vung vãi hết ra.

Thấy tiếng động bên ngoài, 2 người ở bên trong đang lên tới cực điểm bỗng giật mình mà thoát ra chỉnh chu lại quần áo, bà hẳn cũng vừa mới vào phòng nhìn mọi thứ, thấy cô như vậy bà bèn đi vào trong, bà không tin vào mắt mình bà mới quay lại nhìn cô thấy cô đã khóc nức nở, bà xót xa nhìn cô rồi xông thẳng vào bên trong tát cho đứa con gái ti tiện kia 1 bạt tai thì sững sốt khi thấy khuôn mặt cô ta

- KiềuK.....Kiều My ? - bà không tin vào mắt mình

Tiếng khóc của cô cũng đã ngừng lại, cô thấy rất buồn, cô không muốn chịu đựng thêm nữa nhưng mà tình yêu của cô dành cho anh vẫn nhiều lắm, làm sao đây cô phải làm sao bây giờ. Cố gắng đứng dậy, cô bước ra khỏi phòng mặc cho những ai trong kia đang làm gì cô mặc kệ, cô không muốn quan tâm nữa, bây giờ cô chỉ lo cho con cô mà thôi, nếu hẳn không yêu cô nữa, có lẽ cô cũng không nên ép buộc hẳn phải yêu cô nữa.

Vừa nghe thấy tên bà hẳn nhắc, cô cũng không dám tin nhưng mà giọng đầy ngạc nhiên của bà hẳn buộc cô phải tin. Trở về nhà, cô gọi điện cho Nhã Phương kể về mọi chuyện, dường như muốn tìm người an ủi bản thân. Nhã Phương vừa nghe cô kể vừa khóc, Nhã Phương nói với cô là sinh con xong tao giúp mày ly hôn, tao cũng làm tại phòng luật mà, mày cứ tin tao, ra toà đi tao sẽ giúp mày giành quyền nuôi dưỡng đứa bé đừng lo. Nghe vậy cô cũng thấy đỡ buồn hơn, nhưng vẫn từ chối lời đề nghị của Nhã Phương.

Tới ngày cô sinh, ai ai cũng ở đó, chỉ có hẳn cha của con cô không có, mẹ nuôi cùng anh hai cô không hài lòng cho lắm nhưng mà vì lo lắng cho cô nên không để tâm lắm. Anh hai cô chuẩn bị máy quay máy ảnh cả điện thoại chuẩn bị tự sướng với cháu của mình mẹ cô cũng như thế cũng chuẩn bị hết.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - cô kêu lên

- Lam Lam em có sao không ồ cứ em nói gì đi - anh hai cô nói giọng lo lắng như sắp khóc

- Dừng sức mau dừng sức thấy đầu đứa bé rồi - các y tá nói

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - cô kêu lên

- Mau dừng sức sắp được rồi cô lên - 1 y tá nắm tay cô nói

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - cô kêu thất thanh rồi kiệt sức

Cuối cùng con cô cũng đã ra đời nước mắt trên khoé mí rơi. Trong lúc sơ sinh, anh hai cô khóc nức nở như kiểu sắp chết vậy

" Tách...Tách...Tách"

Tiếng máy ảnh kêu lên

- Ôi đáng yêu quá - mẹ nuôi cô nói

- Nào cả nhà chụp 1 kiểu anh nào - anh hai cô nói

Thế là cô, anh hai, mẹ nuôi, bà hẳn và mẹ chồng cô chụp 1 bức ảnh gia đình ai cũng cười rất tươi

Ở 1 bên mọi người đang chơi với đứa bé không để ý cô, thế là cô điện thoại gọi tới cho cô

- Alo - co nghe máy

- Chào chị Linh - tiếng của Nhã Hân vang lên

- Em là Nhã Hân - cô hơi bất ngờ

- Không tôi là Kiều My người mấy hôm trước đang hoan ái cun giường cô, chắc cô cũng bất ngờ đúng chứ - Nhã Hân nói

- Cô thay đổi dung nhan sao - cô như nghĩ ra đc điều gì bè nói

- Hừ đúng và giờ anh ấy đã say đắm tôi, cô biết đấy, vừa rồi chúng tôi còn đang ân ái nhưng lại bị người nhà cô gọi tới làm phiền, mong cô từ này xin hãy để chúng tôi yên - cô à nói

- Cô nên nhớ rõ 1 điều Nhã Hân, dù cô có đổi dung nhan thì cô vẫn là cô, cô thể nào là Kiều My đc - nói xong cô trước tiếp tất máy

Ngày cô sinh con cho hân, thể nhưng hân lại ở bên 1 người phụ nữ khác, hừ , cô cười chua xót cho số phận của chính bản thân mình, nước mắt lại rơi, đau lắm hơn 2 năm nay cô đã chịu đựng rất nhiều vì hân, tối nào cũng thức tới 12h đêm chờ hân về, lúc nào cũng lo lắng cho hân nhưng mà hân có 1 lần nào nghĩ cho cô, có 1 lần nào hân từng nói với cô 1 câu như là " Em vất vả rồi !" hay " Có mệt lắm không ? " cô không cần hân nói những điều cao siêu gì đó, cô chỉ cần hân quan tâm cô 1 chút là đủ rồi.

Nghĩ tới chuyện con không có cha cô lòng lại đau nhói, cô muốn ly hôn nhưng sợ con sau này thiệt thòi với bạn bè. Sợ con trách cô không nói cho con biết cha nó là ai ! Nhưng cô cũng không cần 1 người cha vô lương tâm như hân. Mặc dù sống không cần cha cô cũng có thể nuôi con 1 cách đàn hoàng mà. Suy nghĩ này cứ rằng buộc trong đầu cô, cô quyết định rằng sẽ ly hôn nhưng sẽ đợi đến khi nào anh hai cùng mẹ đi công tác rồi làm thủ tục cũng chưa muộn.

- Vậy mọi người muốn đặt tên gì cho em bé ? - 1 cô y tá hỏi

Tất cả mọi người nhìn về hướng cô, cô cười nhẹ rồi nói

- Hạo Minh , con tôi tên Hạo Minh - cô nói

Mọi người ai cũng cười khi nghe tên này, khen rất hay.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mẫu Tử Chia Ly

Sau khi sinh, đã 1 tháng ở cữ của cô trôi qua, ngày ngày cứ tới bữa là bà hân lại mang đồ ăn tới bồi dưỡng cho cô, bà nói phụ nữ sau khi sinh phải bồi bổ nhiều mới có sữa cho em bé bú, nghe vậy mà cô ăn càng nhiều để có càng nhiều sữa cho con, sợ con không có sữa uống, có lẽ đó là suy nghĩ trẻ con nhất mà cô từng nghĩ

- Oe, oe, oa,oa - Hạo Minh kêu lên

Mắt to tròn đáng yêu, hai má phúng phính chỉ muốn cắn cho cái, bé con rất ngoan, cả ngày nằm trong nôi cũng không khóc, đến bữa ăn không khó tính giống mấy đứa trẻ cô từng gặp, cứ tới bữa ăn lại khóc thét lên khiến mấy bà mẹ đau đầu nhức óc với việc cho con ăn. Riêng cô rất nhàn nhã, phải chăng Hạo Minh nghĩ cho mẹ cho nên không khóc ngoan ngoan ăn ngon lành, ăn xong cậu bé còn ợ vài tiếng làm cô cười ngọt ngào.

Ngày ngày, mẹ nuôi cùng anh hai lúc nào cũng tới chơi với Hạo Minh, anh hai còn bảo, sau này con nhớ phải điển trai như bác nghe chưa, còn mẹ nuôi cô đứng bên cứ ca thán bài ca " Đừng giống bác cháu từng tuổi này vẫn ế nhẵn răng ra " làm cô buồn cười, anh hai hơn cô 2 tuổi tính ra thì cũng còn trẻ mà cho nên không phải lo lắng chuyện cưới vợ. Kể cả ông mà có 50 tuổi cô cũng kiếm được vợ cho ông. Đó cũng là đạo lý sống của cô yêu bất chấp tất cả

Mà kể từ lúc sinh con xong, hân ngày nào cũng về muộn hơn, có khi 1 tuần liền không về nhà, cô cũng không quản hân nữa, vốn dĩ sau khi mẹ và anh đi công tác cô sẽ ly hôn luôn. Giờ tuy tình cảm cô dành cho hân rất nhiều nhưng cô nghĩ chỉ cần có thời gian cô sẽ quên được hân, sau khi ly hôn, cô sẽ kiếm việc làm để nuôi con, còn phải chi tiêu nhiều khoản nữa, còn phải mua nhà nữa, tuy trong nhiều năm qua, tiền của cô cũng nhiều nhưng đã phân đều là mẹ và anh hai cho, còn tiền của cô trong tài khoản cũng chỉ có mấy chục triệu, suốt thời gian còn ngồi trên ghế nhà trường, cô đã sống tự lập, đi làm kiếm tiền tại mấy quán cafe hay làm cho mấy bếp hân, lương tháng cũng tạm ổn cộng thêm tiền mẹ và anh cho chắc cũng đủ mua nhà.

Nghĩ tới đây, cô lấy máy tính ra, liên hệ với mấy công ty bất động sản nổi tiếng để tìm nhà, sau khi xem mấy ngôi nhà công ty ấy giới thiệu thì cô cũng ưng ý được 1 ngôi, căn nhà rộng khoảng gần 150km2 giá cả cũng phải chăng lại là công ty làm ăn có tiếng thế là cô gọi điện liên hệ luôn với công ty.

Sau khi nói chuyện xong với nhân viên, cô đã quyết định được ngày xem nhà, tắt máy điện thoại, cô tới bên cạnh Hạo Minh bé con lên cô hôn bé con 1 cái, ôi đáng yêu quá muốn cắn quá cơ, không biết con giống ai mà đáng yêu thế nhỉ. Đột nhiên cô nghĩ lên đặt biệt danh cho con và 1 ý tưởng hiện ra trong đầu con

- Gấu ơi - cô gọi Hạo Minh 1 tiếng

Bé con đáng yêu quơ quơ tay với cô còn nở nụ cười thật tươi, chơi với con được 1 lúc thì hân về, thấy hân về cô cũng chẳng buồn nói , trong lòng cũng hơi ngạc nhiên vì hôm nay trời chưa tối mà hân đã về người cũng chẳng có mùi rượu thất lạc cô cũng muốn hỏi nhưng lại sợ hân nghĩ mình làm chuyện nên thôi

- Đưa tôi bế con - hân đột nhiên ngồi xuống bên cạnh cô rồi đưa tay ra đỡ lấy bé con của cô

Thấy tay trống vắng co nuôi tiếng đưa bé con cho hấn, nhìn hấn chơi với con thực là vui vẻ, trong lòng cô có 1 chút hạnh phúc cùng 1 chút đau nhói.

- Em đặt biệt danh cho con là Gấu nhá - cô nói với hấn

Hấn chẳng nói gì, dường như ngằm đồng ý với cô. Đột nhiên hấn lên tiếng

- Lần trước.....lúc cô tới công ty - hấn nhắc lại chuyện cô bắt gặp hấn ngoại tình

Đột nhiên tim thất chặt lại, bao nhiêu cảnh tượng hôm đó ủa về, cô nắm chặt tay lại, cố gắng bình tĩnh rồi nói

- Chuyện hôm đó em đã nhìn thấy và em muốn anh cho em 1 lời giải thích - cô nói rồi quay mặt ra nhìn vào mắt hấn

- - không nói gì cả hấn im lặng

Thấy sự im lặng của hấn, sự thờ ơ của hấn, vẻ mặt bất cần của hấn, cô lấy hết dũng khí tiếp tục nói,

- Vậy anh thừa nhận mình ngoại tình.....thế chúng ta ly hôn đi - cô nói với hấn

Lòng cô đau như cắt, cố gắng kiềm chế để những giọt nước mắt không rơi, cố gắng không để hấn thấy vẻ yếu đuối của cô.....

Thấy cô mạnh mẽ kiên cường, trong ánh mắt còn có 1 sự kiên định thoáng qua, anh thấy khó chịu vô cùng và có cảm giác hụt hẫng, nhưng mà người con gái hấn yêu trước đây đã quay trở lại, 1 cô gái giống Kiều My, 1 cô gái hấn yêu say đắm suốt bao nhiêu năm, năm đó cô ấy không có chết, cô ấy vẫn còn sống, ba hấn đã nói dối hấn rằng cô ấy chết nhưng thực ra Kiều My vẫn còn sống, còn sống về quay trở lại tìm hấn, cô ấy mong hấn và cô ấy có thể trở lại những tháng ngày yêu nhau say đắm sau bao nhiêu năm xa cách cô ấy nói rất nhớ hấn hấn cũng vậy khi gặp Kiều My hấn đã gần như sắp khóc, điều này cho thấy hấn còn yêu Kiều My rất nhiều yêu còn hơn cả đối với cô người hấn từng sánh vai trên lễ đường....

Nếu như cô đã không nguyện ý ở bên hấn, hấn cũng không muốn ép cô ở bên cạnh mình bởi vì sợ cô sẽ bị tổn thương rất nhiều, nhưng tại sao hấn lại thấy tim đau nhói vì cô nói như vậy nhỉ, dù yêu Kiều My nhưng sao khi cô nói muốn ly hôn trái tim anh như bị ai bóp nát, rất đau.....

- Tôi muốn quyền nuôi dưỡng con - hấn nói

Dù cho cô có muốn ly hôn nhưng bé con kia là con của hấn, hấn sẽ không để máu mủ của mình rời đi dù cho có làm cho cô đau khổ, biết rằng con là do cô mang nặng đẻ đau 9 tháng mười ngày, biết là con là máu thịt của cô nhưng trong huyết quản của bé con cũng chảy dòng máu của hấn nữa, hấn ngàn vạn lần sẽ không để con rời xa mình, dù cho sau này con sẽ đòi tìm mẹ, sẽ khóc rất nhiều nhưng hấn tin Kiều My sẽ làm được 1 người mẹ tốt thay thế vị trí của cô trong lòng bé con hấn tin là như vậy

- Không được, anh muốn cái gì tôi có anh cái đó nhưng ngàn vạn lần đừng cướp con của tôi - cô túm cổ áo của hấn khóc nức lên

Nhìn những giọt nước mắt của cô, hấn muốn ôm cô vào lòng để dỗ dành nhưng là sao bây giờ, hấn và cô cả hai người đang chuẩn bị ly hôn, từ giờ quyền được an ủi cô đã không còn dành cho hấn, rồi sau này cô sẽ nằm trong vòng tay của 1 người khác hấn, hấn biết, lẽ ra ngay từ đầu hấn không nên yêu cô khi mà chưa quên được Kiều My, giờ trong đầu rất hỗn loạn hấn muốn được yên tĩnh. Gọi cho mấy người hầu ngăn cô lại, rồi khỏi nhà, bé theo bé con tiếng khóc cù tiếng gọi của cô vẫn vang vọng.

- Trả lại con cho tôi, đồ khốn mau thả lại con cho tôi - cô cố gắng chạy theo nhưng lại bị ngăn lại bởi người hầu

Con ở ngay trước mặt mà cứ thế bị bế đi, người làm mẹ như cô bất lực nhìn con bị cướp mất, cảm giác như sắp chết vậy

- Van xin anh trả con lại cho tôi - cô vùn ra khỏi đám người hầu chạy tới túm lấy chân hấn

Đề giữa lại con cô bất chấp tất cả, ngay cả cái thể xin cũng vất luôn đi cúi đầu van xin hấn trả lại, nhưng lạnh lùng làm sao, hấn gọi người ra giữa cô lại cứ thế bế bé con đi, nhìn con trai khuất sau cánh cửa cô khóc thét lên

- Oa oa oa - bé con như biết phải xa mẹ cũng khóc vang lên

Có phải hấn quá tàn nhẫn không? hấn tự đặt cho mình 1 câu hỏi cho mình

Bé bé con vào nôi mini ở trong xe hấn, hấn lái xe về nhà chính

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dành Lại Con

Về nhà chính, thấy Kiều Mỹ đã ngồi ở bên trong, bế bé con vào anh cười tươi với Kiều Mỹ

- Đầu là thế nào ? - Cảm thấy không ổn bà hỏi hấn
- Cháu và vợ ly hôn, đây là người cháu yêu thực sự - hấn nói đưa bé con cho bà, đưa tay chỉ vào Kiều Mỹ giới thiệu

Nghe vậy bà Tâm (bà hấn) cũng hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, nghĩa tới đây mắt bà cay cay, nghĩa tới việc cô phải xa đứa con đứt ruột đẻ ra, thằng cháu trai của bà có phải quá vô tình không ! Nghiệp trưởng đúng là nghiệp trưởng mà

- Vậy....quyền nuôi dưỡng ? - bà Tâm hít sâu 1 cái hỏi
- Cháu là cha đứa bé cháu sẽ dành quyền nuôi dưỡng - hấn nói với bà
- Từ giờ cô ấy mới là cháu dâu của bà - hấn chỉ vào Kiều Mỹ nói

Bà Tâm chả nói gì nữa, có lẽ số trời đã định. Bỗng nhiên mẹ kế của hấn lên tiếng

- Ta không đồng ý loại tiểu tam này - bà Hà (mẹ hấn) nói
- Bà chả là loại tiểu tam đó thôi - hấn cười kinh bỉ nói

" Chát " 1 cái tát vào mặt hấn

- Ăn nói cho cẩn thận tôi không phải bạn anh, nếu đã ở trong cái nhà này, thì phải biết lễ nghĩa, trước đây do cha người nói với ta không nên quá khắt khe với tính cách ngang bướng của người nên ta bỏ qua nhưng giờ người làm ra cái chuyện không bằng cảm thù này ta không thể không dạy bảo người - bà Hà lên tiếng định giờ tay đánh cho hấn 1 cái nữa thì

- Dừng tay - 1 giọng đàn ông trung niên vang lên
- BA - Hấn thốt lên

Không nói gì chỉ gạt đầu ông Mạnh (ba hấn) coi như chào lại hấn

- Ta nghe mọi chuyện rồi - ông nói rồi đảo mắt qua cô à Kiều Mỹ làm cho nàng rung mình

Không khí trở lên im lặng là thường, khi có sự xuất hiện của cha hấn

- Ta nhớ mình đã cho nó biến mất khỏi thế gian này rồi mà - ông chỉ vào Kiều Mỹ nói
- BA - hấn nói như quát

Nhìn ba mình bần độn mắt phần nộ, hấn giờ 2 tay ra bảo vệ cho Kiều Mỹ, cô nàng run sợ trước ba hấn

- Cháu của ta đâu - ông bình thản nói với hấn

Nghe vậy bà Hà mới bế đứa bé từ trong tay mẹ chồng mình đến đưa cho ông bế, nhìn đứa trẻ bụ bẫm đáng yêu này, có vài nét giống hấn và nét giống con dâu trong tấm ảnh cưới mà bà Hà gửi cho ông khẽ cười

- Rất đáng yêu - ông nói
- Nó tên là gì ? - ông hướng mắt về phía hấn hỏi
- Hạo Minh đó là tên cháu dâu Linh Linh của ta đặt cho nó - bà Tâm lên tiếng nói

Nhìn con trai mình, và cháu trai mình, cũng như cha, cháu trai tiếp tục đi vào vết xe đổ của bậc trưởng bối, chỉ biết nén tiếng thở dài, bà đi lên lầu không nói gì thêm

Bỗng có tiếng đám cửa vang lên

- Mau trả con cho tôi, Trần Bảo Nhật Duy mau trả con cho tôi - cô hét lên đập cửa nhà hấn
- Mau ra mở cửa - ba hấn ra lệnh cho người hầu

Thấy cô đi vào, mặt mày tái nhợt, đôi mắt ông tỉnh ý đánh giá, nhan sắc cũng không nghiêng nước nghiêng thanh nhưng lại xếp vào hàng cực phẩm, trên mặt không có 1 chút phần nào cả, còn cô Kiều Mỹ kia thực sự nhìn rất nhức mắt, cô đem lại cho ông cảm giác thân quen khuôn mặt cô khiến cho ông

nhớ tới 1 người bạn, bà ấy cũng có vài nét giống cô. Không nói gì nữa ông đi lại đưa con cho vợ mình là bà Hà ý bảo bé đưa bé đi

- Ta nghĩ rằng cháu nên cho con cháu sống ở đây, được hưởng vinh hoa phú quý không phải tốt hơn sao - ông nhẹ nhàng nói

- Vinh hoa phú quý mà cha nói chưa chắc đã mang lại được hạnh phúc cho con của con - cô gọi ông 1 tiếng cha, có lẽ đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng cô gọi ông

Nhìn con mình bị mang đi cô vô thức đuổi theo nhưng lại bị chặn lại bởi hấn

- Tôi chả phải đã nói rõ với cô rằng quyền nuôi dưỡng là của tôi sao - hấn nói

- Chúng ta chưa ra tòa, hiện tại con vẫn là của tôi, anh không có quyền cấm tôi ở bên con - cô nói làm hấn cứng họng

Vội giữ lại tay bà Hà, cô bé vội bé con rồi ôm bé con thật chặt sợ bé con sẽ rời xa mình mãi mãi. Thấy tình mẫu tử thấm thiết, bà Hà không khỏi tim đau nhói, bà biết cảm giác phải xa đứa con của mình như thế nào rất thống khổ.

- Chúng ta sẽ sớm ly hôn, cho nên cô mau trả con cho tôi - nói rồi anh toan cướp lại đứa bé thì

- Dừng tay - 1 tiếng nói vang lên

Là Chị tâm và Nhã Phương, cả hai người sao biết tin mà tới, đó là câu hỏi mà cô đặt ra

- Tôi là luật sư của cô Nguyễn Lê Khánh Linh, nếu anh không muốn bị kiện thì mau bỏ tay xuống - Nhã Phương nói rồi tới chỗ cô trùng mắt với hấn

- Ha cô gọi bạn sao - hấn nói rồi định đẩy Nhã Phương ra thì

Chị Vân đã nhanh chóng bắt lấy cánh tay đó rồi nắm cho hấn 1 cú làm cậu ngã xuống mặt đất

- Đây chàng trai à, chị đây chưa thấy ai khốn nạn như cậu đâu - chị Vân nói rồi trùng mắt với phụ huynh của kẻ bị đánh

Có vài người hầu trong nhà ra ngăn lại nhưng bị chị Vân hạ một cách dễ dàng

- Chị đây đại diện cấp 4 taekwondo đó mấy chú cẩn thận - chị Vân ra giọng nói

- Phương mau đưa Linh ra ngoài đi bên trong chị xử lý - nói xong

Nhã Phương làm theo lời chị Vân, kéo cô cùng bé con ra khỏi nhà, lên xe rồi chạy lấy nhanh đi không quên dặn chị Vân cẩn thận

Thấy bé con được đưa đi, hấn lòng ảm ức lắm

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện - chị Vân đưa ra đề nghị

Mấy bậc trưởng bối vừa nhìn màn vừa rồi mà cũng hoảng sợ, chỉ riêng ba hấn không thể hiện gì trong nét mặt

Thế là tất cả mọi người ngồi xuống nói chuyện, chị Vân ngồi đối diện với cha mẹ và bà hấn, còn hấn và cô ả Kiều My thì ngồi xuống ghế phụ bên cạnh phía bà của hấn

- Vậy thủ tục ly hôn cậu sẽ chuẩn bị chứ - chị Vân hướng ánh mắt tới hấn nói

Gật đầu coi như đồng tình hấn không giám lên tiếng

- Tôi biết nhà các người sẽ dùng tiền mua thẩm phán để đánh lấy quyền nuôi dưỡng - chị Vân vào thẳng vấn đề

- Rất thẳng thắn - cha hấn nói

- Thẳng thắn là nghề của tôi - chị Vân nói với ông rồi quay sang hấn nói

- Nhưng câu hãy nhớ lấy 1 điều rằng, gieo gió thì gặp bão, sau này sự trừng phạt đối với cậu sẽ còn thậm tệ hơn những gì mà cậu đã làm với Khánh Linh, cậu đừng tưởng rằng cậu sẽ ăn ngon ngủ yên sau chuyện này, cái gọi là gieo nhân nào gặp quả nấy là vậy, làm chuyện ác tức sẽ bị trời phạt - chị Vân nhắc nhở hấn xong rồi đứng dậy

- À tôi muốn khuyên cậu 1 câu, người cậu yêu chưa chắc đã là người gần sát cậu - nói xong chị Vân liếc nhìn cô Kiều My đó rồi cười khinh bỉ

- Thật đáng ghê tởm - buông thêm 1 câu chị Vân rồi đi

Mấy vị trưởng bối nghe xong ai cũng trầm lặng suy nghĩ, cha hấn là người đứng dậy đầu tiên nhìn qua 1 lượt Kiều My rồi rũ mắt bước lên lầu

- Ta sẽ không cho phép con cưới thêm bất cứ người nào nữa, không thể để thanh danh nhà chúng ta ô uế - bà Hà lên tiếng rồi đứng dậy

- Ta đồng ý với con dâu - nói xong bà Tâm day day huyết thái dương rồi nghĩ tới đứa bé của cô và hấn, khẽ thở dài bà cũng lên lầu

Hấn thì im lặng 1 hồi lâu không nói gì, nhưng lời chị Vân nói làm cho hấn bận tâm " người cậu yêu chưa chắc đã là người gần sát cậu nhất " ý chị là gì, hấn vẫn không rõ

Gạt bỏ suy nghĩ đó hấn nói với Kiều My muốn đưa cô tới công ty xem xét cho cô 1 công việc ổn định

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Khổ

Ngày cô ra toàn ly hôn với hấn là 1 ngày trời mưa to, ngày đó thẩm phán quyết định sẽ trao cho hấn quyền nuôi dưỡng con, cô đã ngất may là nhờ cô chị Vân đỡ, Nhã Phương đã hét lên trước mặt thẩm phán, nàng nói rằng tất cả mọi biện minh bên hấn đều không có bất cứ gì hợp về tình về lý tại sao lại cho hấn quyền nuôi dưỡng. Trước câu hỏi đã thẩm phán chỉ khẽ toan mở lời rồi chẳng nói gì, tuyên bố phiên toà chấm dứt.

Sau khi rời toà, mắt nhìn con trai bé bỏng bị bé đi khoe mắt cay cay rồi cô bật khóc, bé con gần 3 tháng tuổi của cô bị bé đi, cô bất lực không thể làm gì, chạy theo xe của hấn đã lẩn bánh miệng kêu to trả con cho tôi nhưng sự thật khá cay đắng, chiếc xe cứ thế chạy một nhanh rồi biến mất

Ngày đó, chị Vân đã khuyên can rất nhiều để cô tốt hơn, Nhã Phương con bạn thân cũng đã bật khóc trước toà án, từ hôm đó, cô liên tục tới nhà của hấn và Kiều My liên tục đập cửa đòi con trai bảo bối, dù trời nắng hay mưa cô vẫn đứng chờ chỉ hy vọng họ trả con cho cô

1 tuần trôi qua

- Linh à, mày đã khóc gần 1 tuần này không ăn uống gì, mẹ và anh mày bên nước ngoài hỏi thăm tình hình , tao nghe lời mày không dám nói việc gì cả giả vờ như mọi thứ vẫn ổn - Nhã Phương nói

-Linh à, mày nhìn tao này, mọi chuyện ổn cả mà, trước hết mày phải khoẻ lại cái đã, trước hết kiếm 1 việc làm ổn định đã, còn 1 con đường dài đang chờ mày đừng chùn bước tao tin 1 ngày mày nào đó con và mày sẽ được đoàn tụ - Nhã Phương mắt đã rơi biết bao nhiêu nước, cô nàng thấy tội thay cho Linh

Đáp lại Nhã Phương là 1 sự im lặng đến khổ sở của cô, cô chẳng muốn quan tâm chuyện gì, cô cần con của mình, cô nhớ con của mình, cô muốn ôm nó, muốn cho nó bú, muốn hàng ngày ôm nó, hôn nó rồi nói chuyện với nó cùng cười với nó

Nước mắt đã chảy từ bao giờ, cô ôm lấy mặt mình, cô hối hận vì đã yêu hấn, cô hối hận vì đã không giữ được con, cô là 1 người mẹ tồi, sau này con có bị làm sao thì đó là tất cả là lỗi của cô, cô sợ Kiều My sẽ đánh con của cô, sẽ tát nó, sẽ hành hạ nó, cô sợ lắm

1 ngày

Rồi 2 ngày

Rồi 1 tháng

Kiên trì cô tới nhà hấn để tìm con, mong được bế nó. Nhưng cái cô nhận được là sự từ chối của những người hầu, trên mắt họ có sự thương cảm đối với cô, nhưng lại không dám kháng lệnh của cậu chủ lại đóng cửa lại rồi khuyên cô đi về

Nỗi cô đơn cùng thống khổ, trời lại mưa, cô cứ thế đi mưa mặc cho người đi đường nhìn cô lắc đầu. Có người nói chắc cô thất tình vừa chia tay người yêu, có người nói chắc cô vừa gặp phải chuyện buồn,.....

Đi trên con đường mưa, cô vô thức muốn tìm 1 bờ vai để tựa vào nhưng trong trí nhớ lại chả có ai, giờ điện thoại định gọi cho anh hai nhưng nghĩ lại cô lại dút vào trong túi quần không dám gọi, cứ thế đi trong trời mưa.....

Còn hấn

Ở trong 1 căn nhà chú mưa rất ẩm áp, mùa đông đã đến, hấn ngồi trước lò sưởi bế con trai của mình bỗng hấn lên tiếng

- Linh pha cho anh 1 ly sữa - theo thói quen anh gọi

Chợt nhận ra hành động vừa rồi của mình có phần không đúng, hấn lắc đầu, chắc tại ở với cô lâu, mọi thói quen xấu của hấn bị cô rèn rồi trở thành như vậy, bỗng nhiên hấn lấy điện thoại nhắn tin cho Kiều My về thói quen của mình 1 danh sách dài dần đặc

Kiều My nhắc lại phàn nàn bảo hấn khó tình, chẳng nói thêm lời nào tắt điện thoại, hấn ngồi im nhớ lại lúc mà hấn và cô chưa ly hôn

Lúc nào cô cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho hấn, lúc nào trước khi đi ngủ cũng chuẩn bị cho hấn 1 cốc nước ấm để hấn uống, đồ ăn cô nấu không nhiều giàu mỡ, rất sạch sẽ lại ngon nữa, thỉnh thoảng lúc anh làm việc ở trong phòng cô sẽ ngồi ở ghế sofa đọc sách. Nhớ có lần cô đan cho hấn 1 chiếc khăn len rất đẹp màu đen, cô rất khéo tay.

Hồi tưởng 1 lúc lâu hấn mới chợt giật mình vì nhớ lại những chuyện đó

Khẽ thở dài rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang mưa rất to, bé con lại ngủ, hấn ôm thật chặt bé con lại, trên người bé con vẫn thoang thoang mùi hương dịu nhẹ của cô làm cho hấn rất dễ chịu.

Nhớ tới mùi nước hoa nồng nặc của Kiều My hấn bỗng thấy rất khó chịu, hấn tự dưng có cảm giác lạ với Kiều My, hấn thấy cô đã khác xưa

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: 3 Năm Sau

3 năm sau

- Linh mau dậy đi làm sắp trễ giờ rồi - Tiếng Nhã Phương vang lên

cô lười biếng nhấc thân vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, ra tới phòng ăn thì đã thấy Nhã Phương đang ăn, ngồi vào bàn cô xử lý bữa ăn của mình nhanh chóng

- Gâu Gâu - tiếng cậu bé Jun vang lên

- Mẹ cho con ăn ngay đây - Nhã Phương nói rồi đồ ít thức ăn cho chó cho Jun

3 năm nay cậu bé đã to con hơn trước rất nhiều mà ngoan hơn nữa, đi chơi tự biết đường về nhà, tối nào cũng chui vào giường của cô hoặc Nhã Phương ngủ, hôm nào Jun nghịch ngợm lại cắn dép khiến cho Nhã Phương phải mắng cho cậu 1 trận, nhìn cái đáng cúi đầu rồi đầu cứ dụi dụi vào chân Nhã Phương khiến cô buồn cười

3 năm này, cô thỉnh thoảng vẫn tới nhà hấn, tuy không vào chỉ đứng ngoài cổng nhìn vào trong sân thấy 1 cậu bé 3 tuổi đang chơi bóng, trái tim cô thất lại, con cô đã lớn từng đó rồi, mắt nhìn theo con trai, nước mắt lại rơi, chỉ được đứng từ xa thế này nhìn con trai cô cảm thấy mình thật vô dụng làm sao

Bây giờ công việc ổn định hơn trước, cô đã làm 1 nhân viên giỏi có tiếng được nhiều khách hàng yêu mến, cô làm việc trong 1 công ty về trang sức, thực ra công ty còn nhiều chi nhánh khác ở nước ngoài về thời trang, du lịch nói chung đủ mọi thứ

À cô và Nhã Phương sống cùng 1 nhà, ngày đó cô tới mua nhà, rồi Nhã Phương đòi sống cùng cô thế nên 2 đứa góp tiền mua, cô sau 3 năm vất vả làm việc cũng kiếm được đủ tiền mua cho mình 1 chiếc Yamaha Grande để đi làm, rất vừa ý, tuy nhiều lần nhớ con muốn ôm con mỗi dịp Tết đến nhưng cô chẳng thể làm được gì.

Mẹ và anh hai biết chuyện rồi làm ầm lên, mọi chuyện lại xảy ra kiện tụng, cô biết hai người rất khó chịu nhưng phần thắng luôn thuộc về nhà hấn, tuy nhiên, mẹ cô đã cố gắng đưa đề nghị 1 tuần phải cho đứa trẻ gặp mẹ nó 1 lần, hấn không chấp nhận điều này nhất quyết không cho cô gặp con.

Anh cô đã đánh cho hấn 1 trận, nói hấn là đồ không ra gì, rồi cuối cùng anh lại bị hấn kiện về tội đánh người. Quả thật mọi chuyện diễn ra khá là rắc rối, cô chả muốn cả 2 bên gây chiến vì mỗi lần như vậy tim cô đau nhức, cuối cùng thì sao, con của cô vẫn không thể gặp cô

Chỉ biết thở dài, cô đỗ xe vào gara công ty rồi bước xuống xe, chỉnh chu quần áo đi vào công ty. Ai cũng chào cô 1 cách niềm nở, vào chỗ ngồi của mình, cô tiếp tục làm việc.

Bỗng sếp gọi cho cô bảo cần gấp cô. Cô vào phòng gặp sếp thì nghe giám đốc của công ty mẹ muốn ra mắt các nhân viên giỏi của công ty mình để chuyển công tác tới công ty trụ sở làm việc.

Nghe vậy cô cũng vui vẻ nhận lời, công ty trụ sở cách đây cũng không xa lắm rất gần chỉ cần đi xe máy 1 tiếng là tới, nhưng cô nghĩ là mình sẽ đi xe buýt cho an toàn và tiết kiệm thêm thời gian ngủ nướng.

Về chỗ thu dọn đồ đạc, cô theo 2 nhân viên nữa tới công ty trụ sở đương nhiên là sếp trở đi rồi, ngồi xe hơi sướng làm sao, bước chân vào công ty trụ sở, không khí nóng nực của mùa hè tan biến mất, đúng là công ty trụ sở có khác, cô đi theo sếp lên tầng cao nhất là tầng 30.

Vào bên trong, 1 gian phòng trống không, cô nghĩ phòng này chắc là dành cho các nhân viên giỏi để làm việc chắc sẽ còn mấy người nữa, thậm chí đếm số chỗ người, wow giám đốc muốn đào tạo 15 người giỏi nhất để đóng góp cho công ty sao. Khả thích thú với công việc mới, cô mới tò mò không biết vị tổng giám đốc mới là ai.

Có tiếng bước chân đi vào, cô cùng mọi người quay mặt muốn nhìn xem đó là ai. Đó là.....hắn gương mặt có chết đi cô cũng không thể quên, mọi người kính cẩn chào chỉ riêng cô nhìn chăm chăm vào hắn, mắt xẹt qua hận ý, theo sau hắn là mấy nhân viên nữa cả nam lẫn nữ

- Khụ Khụ - sếp ho nhẹ nhắc nhở cô

Cô cũng biết ý cúi đầu chào, rồi ngẩng mặt lên không nói gì chỉ im lặng, nếu phải làm việc với hắn cô thà làm đánh giày còn hơn. Cô quyết định sau khi ra về sẽ xin nghỉ việc

- Vậy mọi người làm việc luôn nhé - hắn nói rồi đi vào phòng làm việc,

Thấy vậy cô đặt ngay hộp đồ đạc của mình xuống chiếc bàn gần đó, rồi lấy 1 tờ giấy ra viết viết rồi đi vào phòng làm việc của hắn

- Giám đốc tôi muốn nghỉ việc - cô lạnh lùng buông 1 câu rồi thả tờ đơn xin thôi việc xuống bàn

Quay lưng đi bước được mấy bước rồi hắn lên tiếng

- Đứng lại - hắn nói giọng nghiêm nghị

Cô vẫn như xưa, à không còn đẹp hơn trước, hắn nhìn cô 1 lượt rồi nhắm nghiền mắt lại, tại sao khi nhìn thấy cô tim hắn lại đập anh đến thế, trong lòng còn dâng trào cả xúc muốn ôm lấy cô bao bọc. Tựa như 2 người yêu sau nhiều năm mới gặp lại được

- Tôi không có gì để nói - vẫn thế không thèm quay lưng, lạnh lùng buông 1 câu bước tiếp

- Nếu cô muốn gặp Hạo Minh? - hắn vừa nói, bước chân cô khẽ dừng lại

Cô biết hắn đang lấy Hạo Minh ra để đe dọa cô, hắn nắm được điểm yếu của cô, cô biết mình không nên quay lưng lại, nhưng lại không kiềm được lòng muốn gặp con trai, cô xoay lưng lại

- Anh muốn gì? - cô hỏi anh

- Đơn giản chỉ muốn cho cô gặp Hạo Minh 1 lần, tôi nay tới nhà tôi, Kiều My đã đi nước ngoài chơi cô đừng lo, thằng bé cũng đã biết cô là mẹ của nó tôi chả thể ngăn cấm sau này nó gặp cô cho nên muốn cho cô gặp nó - hắn nói

Cô chỉ gật đầu rồi bước ra bên ngoài, cùng lúc hắn xé đơn thôi việc, nghe thấy tiếng cô biết hắn muốn cô tiếp tục làm việc, an phận cô về chỗ ngồi rồi sắp xếp lại đồ đạc của mình với công việc mới, cái bàn cô vô ý đặt đồ xuống lại là chỗ ngồi lý tưởng, ở gần cửa sổ mà lại không thể nhìn được hắn nếu không quay lưng lại, ưng ý với chỗ làm việc, vô ngồi xuống.

Sau khi cô vừa bước ra, hắn liền gọi điện về nhà rồi bảo người giúp việc thu hết đồ đạc, liên quan tới cô cất vào nhà kho, rồi thay lại đồ mới, làm xong rồi đi chợ mua ít đồ ăn để vào tủ lạnh không cần nấu. Cúp máy xong hắn đưa mắt tìm kiếm vị trí của cô.

Thấy cô chọn vị trí khiến hắn không thể nhìn thấy cô, là cho hắn bức mình, trong suốt thời gian làm việc thỉnh thoảng hắn lại liếc nhìn cô nhưng mà lại không thấy đâu, hắn bèn đứng lên, cuối cùng cũng thấy mặt cô, cô đang cười tươi với 1 đồng nghiệp nam ngồi bên cạnh tự dưng hắn thấy khá bức mình.

Nuốt con giận vào lòng, anh quyết định sẽ kiểm lý do để chàng trai đó nghỉ việc rồi chuyển chỗ cho cô có thể ngồi ở vị trí mà hắn ngày ngày có thể ngắm được.

Mới vừa rồi anh nghĩ lại hành động của mình thì khá giật mình trước hành động đó, anh cố tìm ra 1 cái cơ thích đáng nhưng không được cuối cùng anh đưa ra được 1 lý do là chỉ là muốn mẹ con đoàn tụ mà thôi, tìm được lý do thích đáng, hắn hài lòng rồi tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng vẫn giả vờ đứng dậy lấy cốc nước rồi lên nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gặp Con

Sau khi tan làm, cô đi xuống gara để lấy xe để tới nhà hắn

" Bíp Bíp "

Tiếng còi xe vang lên, cô quay đầu lại

- Lên xe tôi chở - hấn nói

- Tôi có xe mà - cô chỉ vào xe của mình rồi đội mũ bảo hiểm lên đầu, gạt chân chống cô cầm chìa khoá rồi phóng đi tới nhà hấn, hấn chả nói gì, cũng nhún ga trở về nhà.

Tới nhà hấn, cô để xe vào gara rồi đi ra cửa chính vào nhà, ngó ngó nghiêng nghiêng đang tìm bóng dáng nhỏ bé của Hạo Minh thì từ đằng sau có 1 tiếng nói vang lên

- Thăng bé ở trên lầu, chắc là nó đang tắm hoặc chơi điện thoại, cô nấu ít com cho thăng bé chứ ? - hấn hỏi cô tay chỉ vào nhà bếp

Khẽ gật đầu, cô chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh ra kiểm được khá khá thực phẩm tươi ngon, cô bắt tay vào chế biến các món. Thấy cô đang loay hoay nấu com, hấn đột nhiên trái tim trở nên ấm áp vạn phần, đã lâu chưa nhìn thấy cô đứng nấu com, chắc sau nhiều năm, tay nghề nấu nướng của cô sẽ rất ngon, có lẽ hấn đã mắc phải loại bệnh đó là nghiện thức ăn của cô, sau khi cô và hấn ly hôn, thức ăn của người giúp việc nấu, hấn ăn không vừa miệng chút nào, kể cả Kiều My tất cả các việc nhà từ quét nhà, rửa bát rồi tới những sở thích của hấn cô cũng chả bao giờ để ý rất vụng về trong mọi việc, dường như hấn càng ngày càng không ưa nổi Kiều My.

- Ba Ba - tiếng của nói trong trẻo của 1 cậu bé chạy từ trên lầu xuống kéo hấn từ hành tinh nào trở về trái đất

- Ủ - hấn cười hiền xoa đầu thăng bé

- Mẹ - Hạo Minh kêu lên khi nhìn thấy cô trong phòng bếp

Hấn khẽ liếc nhìn cô, thấy cô dừng tất cả mọi việc, cô hốt hải chạy nhanh ra chỗ hấn ngồi ôm trầm lấy thăng bé, cô khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc, cô ôm thăng bé rất chặt dường như bao năm qua, cô vẫn luôn nhớ về bé con, vẫn khao khát ôm nó trong vòng tay của mình, chắc rất muốn nấu cho nó nhiều bữa ăn ngon. Nghĩ tới đây hấn không khỏi 1 tia ghen tị với con trai mình, nhìn thấy Hạo Minh cô liền ôm trầm lấy rồi khóc còn hấn thì sao, ngay khi gặp lại cô liền muốn thôi việc, ánh mắt của cô nhìn hấn không còn ngọt ngào như xưa cái mà hấn thấy là sự lạnh lùng và ghê tởm của cô, hết lần này tới lần khác, cô lạnh nhạt với hấn, không đem hấn để vào trong mắt..liệu trái tim cô có thuộc về 1 người đàn ông khác ngoài hấn không. Suy nghĩ bắt đầu trở nên căng thẳng, cổ họng hấn nghẹn lại , cái cảm giác đau đớn từ tận xương tủy lần truyền từ tim tới các gân thần kinh khác, làm cho hấn 1 hồi nhức nhối.

- *sụt sịt* - cô lau nước mắt rồi hôn vào trán Hạo Minh 1 cái, ánh mắt ngọt ngào dắt tay con vào phòng bếp

Hấn đi theo, trên bàn ăn khá phong phú, không có nhiều món giàu mỡ đa phần là các món rất bổ ích cho sức khoẻ, cô làm rất nhiều. Trong bữa ăn, cô không ăn nhiều mấy chỉ toàn chăm chăm gấp thức ăn cho Hạo Minh, sao cô lại không gấp thức ăn cho hấn nhỉ, nhìn bát com trống không hấn tự nhiên thấy không vừa lòng, hễ cô gấp cái gì hấn lại tranh cái ấy, không cho cô gấp.

Cậu con trai nhìn thấy hành động của ba mình thì khẽ cười, trong đầu cậu loé lên hàng loạt suy nghĩ đen tối, nhưng khuôn mặt vẫn cứ baby cute , ngoan ngoãn không để ai biết trong đầu cậu đang nghĩ gì, đột nhiên cậu lấy giấy lau miệng mình rồi giả vờ buồn ngủ.

- Mẹ, Hạo Minh muốn ngủ - nói xong cậu bé liền ôm lấy cô dụi dụi cái đầu bé vào ngực của cô, mắt khẽ liếc ba

Nhận được cái ánh mắt đêu cán của con trai, hấn thấy khó chịu trong lòng, cảm giác ghen tị càng dâng lên, nhưng không để lộ ra mặt vẫn cứ chăm chú ăn không nói lời nào

- Ngoan ăn hết com đi - cô vỗ vỗ lưng Hạo Minh rồi đặt cậu xuống ghế đút cho cậu ăn tiếp

Nhìn cậu ăn mà cô thấy vui, mỗi ngày được chăm sóc cho con trai thật tốt biết mấy. Cô chắc chỉ được ở với con trai tới nay thôi, cô phải tranh thủ chơi với con thật lâu mới được, suốt bao năm qua cô vẫn luôn cứ đến đây đứng bên ngoài nhìn lên Hạo Minh chơi đùa với người hầu, lúc đó trong lòng cũng cảm thấy ganh tị với mấy người hầu kia, con trai bảo bố không biết có nhớ cô không nhỉ, xuất thời gian phải xa Hạo Minh cô cảm thấy rất buồn chán, tới nửa đêm cứ ngủ không được luôn nằm mơ thấy Hạo Minh bị đánh rồi bị la, cứ đêm đêm cô thấy ác mộng lại vội tỉnh dậy, cứ thần thờ ngồi dậy ngồi trong bóng tối lạnh lẽo nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ngày đó 1 cảm giác lẻ loi dâng lên, cô lúc đó đã khóc rất nhiều, nhiều tới mức cô không biết nó nhiều tới mức nào...

- Mẹ Hạo Minh ăn xong rồi con ngoan không ? - Hạo Minh cười tươi chỉ vào cái bát sạch bóng không còn 1 hột com nào

Cô gật đầu nhìn con trai đáng yêu của mình, múc cho con thêm ít canh cà chua cho Hạo Minh

- Mẹ con không muốn ăn nữa con muốn tắm cùng mẹ - Hạo Minh nhìn thấy bát canh bắt đầu nản, tìm chủ đề khác

- Uống xong mẹ tắm với con - cô đưa ra điều kiện bắt Hạo Minh uống

- Nhưng mẹ phải ngủ với con nữa - Hạo Minh chu cái miệng lên không để mình thua thiệt điều gì

- Được - cô gạt đầu cười nhìn cậu 1 phút tu hết bát canh rồi khẽ liếc mắt nhìn hấn

Từ lúc tới đây tới giờ, hình như cô quên mất sự tồn tại của hấn thì phải, rồi mới liếc bát com vẫn còn đầy rồi khẽ lắc đầu, lấy đũa gắp cho hấn 1 miếng sườn xào vào bát rồi bảo

- Anh mau ăn đi, tôi còn phải rửa bát - nói xong cô bế Hạo Minh lên lầu tắm rửa cho cậu bé

Nhìn thấy cô quan tâm hấn, lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ấm áp, từ lúc vào nhà tới bây giờ là lần đầu tiên cô nói chuyện với hấn, cảm giác ghen tị đột nhiên tan biến hết, hấn ăn cũng thấy ngon miệng hơn hấn, miệng cũng cười rất tươi không ngớt, ăn xong ăn bỏ bát đũa vào bồn rửa bát, đi lên lầu chuẩn bị quần áo cho Hạo Minh thì thấy cô đang lấy quần áo cho Hạo Minh, Hạo Minh thì cứ kéo váy cô đòi đi tắm

- Mẹ con muốn tắm mẹ tắm cùng con - Hạo Minh nói rồi kéo váy cô

- Hạo Minh ngoan, để mẹ lấy quần áo tắm cho con - cô lấy 1 bộ đồ ngủ màu xanh lam nhỏ xem qua rồi đưa cho Hạo Minh

- Quần áo của mẹ thì sao ? - Hạo Minh hỏi

- Mẹ lát về tắm sau - cô nói rồi định bế cậu bé lên thì cậu bé oà khóc lên

- Không muốn.....huhu.....mẹ.....tắm cùng con.....huhu - Hạo Minh cứ thế ôm lấy chân cô rồi làm nũng

- Nín đi Hạo Minh ba nói con không được hư nữa mà - hấn nói

Từ lần tới giờ thấy Hạo Minh vùi vùi đu đứ đứ mà cô cũng chiều thằng bé, thật là, chiều quá trẻ con sẽ thành hư, đúng là con hư tại mẹ cháu hư tại bà mà

- Không muốn con muốn tắm cùng mẹ - Hạo Minh càn khóc to hơn không có tỏ vẻ sợ cha mình làm hấn bực mình

- Đừng quát thằng bé, nó sợ đó - cô lườm hấn rồi ngồi xổm xuống gạt nước mắt cho Hạo Minh cười nhẹ nói

- Hạo Minh ngoan đừng khóc mẹ tắm cùng con nha - nói xong cô mở tủ quần áo kiểm 1 bộ đồ ngủ của hấn và 1 cái quần nhỏ rồi quay sang hấn ý bảo cho tôi mượn

Khẽ gạt đầu đồng ý, hấn không nói gì nữa cũng lấy quần áo ra xuống phòng tắm tăng một tắm nhanh rồi chạy lên phòng nằm cho ấm, mùa đông không nên tắm lâu. Khi hấn tắm xong nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, leo lên giường nằm, hấn lấy quyển sách ra đọc, lại nghe thấy mấy tiếng nói của chú vẹt từ trong phòng tắm vang ra

- Mẹ vòng 1 của mẹ bao nhiêu vậy ?

Lại hỏi 1 câu như

- Mềm thật con muốn sờ vào nó ! >_

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giữ Chân

Sau khi thấy con thờ đầu đầu cô biết nó đã ngủ rồi nhẹ nhàng bỏ tay con ra, đặt đầu con xuống gối, cô nhẹ nhàng xuống giường, thấy vậy hấn cũng xuống theo

- Ở lại với Hạo Minh chút nữa - hấn nắm lấy tay cô

Muốn cô ở bên cạnh hấn lúc nữa, ở bên cô rất yên bình và thoải mái, không như bên Kiều My rất không tự nhiên

- Tôi phải về - buông 1 câu lạnh lùng gạt phắt tay hấn ra

Cảm thấy tay mình trống vắng ý thức được bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô không còn tròn bàn tay mình nữa, hấn thu tay về, ánh mắt tiếc nuối nhìn cô rời khỏi phòng. Dưới lầu, cô đang mặc áo khoác của mình, cánh tay muốn giữ cô lại nhưng sao mà khó tới vậy

- Quần áo này tôi sẽ trả lại anh sau - nói xong cô quay đầu bỏ đi

Lúc này hấn muốn giữ cô lại sao mà khó khăn quá, cổ họng khô rất muốn nói điều gì nhưng lại không thể. Chỉ biết im lặng nhìn cô như vậy rồi đi

- Khoan đã - hấn nói

Cô quay đầu lại không hiểu hấn muốn gì, còn hấn thì lúng túng tìm cho mình lý do để giữ cô lại

- Bớt đùa trong bồn rửa vẫn chưa được rửa cô giữa giúp tôi được không - 1 lý do khiến hấn muốn đào hố chúi xuống đất

Thấy vậy cô cũng bỏ chìa khoá xe xuống cời áo khoác ngoài ra rồi xắn tay áo lên đi vào nhà bếp. Thấy thế hấn thở phào nhẹ nhõm đang cố kiểm xem 1 lý do khác để giữ cô lại lâu hơn. Nhưng nghĩ 1 lúc rồi chưa nghĩ được cái gì cả. Thấy cô từ nhà bếp chuẩn bị đi ra hấn vội vàng lấy chìa khoá xe máy của cô đút vào túi quần. Cô đi ra không thấy chìa khoá đâu tìm xung quanh thì không thấy đâu bên hỏi hấn

- Anh có thấy chìa khoá của tôi đâu không ? - Cô hỏi hấn

- K...Không biết.....tôi....có để....ý đâu - ập ứng nói

Hấn sợ cô sẽ thấy hấn lấy chìa khoá của cô giấu đi, lúc đó hấn biết giải thích thế nào đây, ôi thần linh ơi, cầu mong người phù hộ cho con

- Mẹ - 1 tiếng nói lạnh lạnh

Hạo Minh dụi mắt, thấy cô đã mặc áo khoác thì vội vã chạy xuống ôm lấy chân cô không cho cô đi, mắt bắt đầu có nước.

Thấy con trai chuẩn bị khóc cô lại cời áo ra, vậy là con trai tịt luôn không có nước mắt ngăn nước mắt dài nữa

- Mẹ hứa ngủ cùng con mà - Hạo Minh hờn dỗi nói

- Mẹ xin lỗi, mẹ sẽ ngủ với con mà - nói xong cô bèn bế Hạo Minh lên phòng

Thấy con trai kịp thời xuống hấn thầm cảm ơn con trai mình, bỏ chìa khoá trong túi quần vào chỗ cũ, hấn chạy nhanh lên lầu, vào phòng đã thấy Hạo Minh nằm ngoài cô nằm trong, anh nghĩ chắc con trai muốn canh chừng mẹ đây mà, về chỗ nằm, anh nằm xuống, nhìn cô nằm ngay bên cạnh mình, muốn dang tay ra ôm lấy eo cô nhưng mà lại phải gạt bỏ suy nghĩ đó đi.

- Mẹ, con sẽ không ngủ cho tới khi nào mẹ ngủ thì thôi - Hạo Minh nói hai mắt mở to

- Mẹ sẽ ngủ mà - nói xong cô nhắm mắt lại

- Ba nhớ canh chừng mẹ nha - nói rồi cậu bé mới chui vào chăn lấy tay hấn đặt lên eo cô rồi chui ra

Thấy cậu con trai là thế hấn liền mỉm cười hài lòng, xem ra con trai cũng không độc chiếm mẹ nó 1 mình, thoải mái ôm cô, hấn tiến lại nằm sát cô hơn

Hơi thở nóng phả vào vành tai cô, có hơi không tự nhiên nhưng mà chính con trai cô kéo cô vào tình thế như vậy mà, thôi đợi nó ngủ cô sẽ bỏ tay hấn ra vậy. Nghĩ xong cô đành nhắm mắt lại vờ ngủ.

Thấy thế Hạo Minh vừa lòng rồi ôm mẹ ngủ, cậu tiếp tục vui mặt vào ngực cô để ngủ. Được đà, cô mới ôm lại Hạo Minh, thế là hấn phải bỏ tay ra, 1 công đôi việc cô mừng với việc mình làm rồi thoải mái ngủ.

Lúc lấy cậu đã tỉnh dậy từ lâu, muốn xem ba mình sẽ làm thế nào để giữ chân mẹ lâu hơn. Tí nữa là cậu lăn ra cười với hành động của ba. Thôi vậy đành giúp ba 1 tay.

Vì phải bỏ tay ra, hấn hậm hực lắm, con trai thật là quá đáng má, hấn mới ôm cô được một lúc thôi mà con trai đã dành lại, bức xúc hấn quay mặt ra chỗ khác ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cho Hạo Minh Đi Chơi

Sáng hôm sau

Cô tỉnh lại, khẽ mở hai mắt ra, cô nhìn thấy khuôn mặt phóng to của hấn trước mặt mình, tay hấn hôm cô rất chặt, hơi thở đàn ông dễ chịu phả vào mặt cô. Không cưỡng lại được cô muốn vòng tay lại ôm hấn nhưng mà hành động này không được hợp với tình thế hiện tại, cố gắng tách mình ra khỏi người hấn nhưng càng làm thì hấn lại càng ôm chặt cô. Bất lực cô đành nằm yên.

Trong lòng lo lắng không biết con trai dậy chưa, muốn quay mặt ra xem mà không được, thử cố gắng lần nữa lấy tay đẩy hẳn ra, lần này cô làm được . Cô ngồi dậy bốp bốp gáy của mình, rồi nhìn sang chỗ con trai thấy nó vẫn ngủ ngon lành, hôn nhẹ nhàng vào chán nó, cô đứng dậy vào phòng tắm.

Lúc này hẳn đã tỉnh dậy từ lâu nhưng nhìn thấy cô vẫn ngủ đành nằm im ôm cô 1 lúc lâu. Nhìn thấy đôi môi hoa anh đào mềm mại của cô, hẳn lại muốn hôn cô, cúi đầu hôn cô, càng hôn lại càng sâu, hẳn đưa lưỡi mình vào liếm láp bên trong khoang miệng của cô. Hôn tới mức mình không thể thở được. Thấy bụng dưới đã nóng dần và căng thẳng. Hẳn đành cười khỏ ôm chặt lấy cô đè nén giục vọng.

Nghe lại thì chỉ mới hôn cô thôi mà dục vọng đã dâng trào, phải nói là cô hấp dẫn hay hẳn là lợn giống nhỉ ? Cơ thể cô sát gần với người hẳn hơn. Hẳn có thể cảm nhận được bầu ngực đầy đặn của cô đang thúc đẩy hẳn tấn công cô. Nhìn mái tóc màu tím trước kia đã được nhuộm thành màu hạt dẻ, hẳn thấy thật nhớ mái tóc hồi trước.

Thấy mi cô khẽ đung, hẳn nhắm hờ mắt, mọi hành động của cô, hẳn có thể cảm nhận và nhìn thấy được, cô là đang muốn cự tuyệt vòng tay của hẳn, hẳn không hấp dẫn để cô vui mặt vào tiếp tục ngủ sao, lòng hơi đau nhói, hẳn cố gắng ôm chặt cô hơn qua những lần cô cố gắng đẩy hẳn ra.

Cuối cu đành phải buông tay ra. Nếu như 3 năm trước cô ở bên hẳn ngọt ngào là bao thì 3 năm sau cô lạnh lùng và hờ hững với hẳn vạn phần. Thời gian đã trôi qua rồi, có lẽ lúc này hẳn nên buông tay thôi, tất cả đều là lỗi tại hẳn chưa biết rõ ràng cảm xúc của mình. Sau khi cô đi, hẳn mới chợt nhận ra rằng, hẳn đã có thói quen dựa dẫm vào cô, đã có thói quen chỉ ăn đồ cô nấu, đã có thói quen tối nào làm việc cũng có cô ngồi đọc sách bên mình, cũng có thói quen tối nằm ngủ phải có cô ôm thật chặt. Bao nhiêu năm qua, từng thói quen này vẫn dai dẳng bám lấy hẳn, cô đi rồi hẳn cần ngày thấy khó chịu, ăn không cảm thấy ngon, ngủ không cảm thấy thoải mái nữa rồi.

Có lẽ trong nhiều năm qua, cô cũng đã kiếm được người để cô dựa dẫm vào. Trong lòng nói đau một hồi, thật khó chịu. Cho tới bây giờ hẳn mới nhận ra, hình ảnh của cô đã khắc sâu vào trong tim hẳn mất rồi, còn sâu đậm hơn cả mối tình đầu của hẳn Kiều My.

Thấy cô hôn con trai Hạo Minh, hẳn cũng muốn được hôn như thế nhưng giờ biết phải lấy ra lý do gì để cô phải làm đây ! Chả lẽ là anh vẫn còn yêu em sao ! Nực cười rõ ràng năm đó hẳn đã làm 1 chuyện khiến cô không thể nào tha thứ vậy bây giờ nói câu đó còn có ý nghĩ gì sao. Đành ôm 1 bụng khó chịu nhìn cô vào phòng tắm, hẳn cũng lười nhác ngồi dậy nhìn con trai đã mở mắt nhìn hẳn.

- Ba con hỏi ba này, ba con yêu mẹ đúng chứ ? - Hạo Minh hỏi hẳn

Khẽ gật đầu đồng tình với con trai, có lẽ chỉ có thể nói ra suy nghĩ với con trai mà thôi.

- Ba có muốn được yêu mẹ thêm lần nữa không ? - Hạo Minh hỏi

Tiếp tục gật đầu đồng tình với con

- Vậy ba nói với mẹ đi - Hạo Minh nói tiếp

- Mẹ con chắc chắn sẽ từ chối mà thôi - hẳn nói với con

- Vì ba đã làm tổn thương mẹ sâu sắc nên mới thế thôi - Hạo Minh nói giọng hồn nhiên

- Con biết rồi à ? - hẳn cũng khá ngạc nhiên khi con biết chuyện

Hạo Minh gật đầu

- Vậy bây giờ ba sửa chữa lỗi lầm vẫn được mà - Hạo Minh nói

- Vậy con nghĩ xem đi Kiều My làm thế nào bây giờ ? - Hẳn nói với con trai

- Ba chưa đăng kí kết hôn, cũng chưa cho đi 1 danh phận, người ngoài sẽ nghĩ là tình nhân - Hạo Minh tiếp tục nói

- Vậy ý con là, ba và cô ấy trên pháp luật chỉ là 2 kẻ xa lạ - hẳn nhìn con trai mắt mang ý cười

Khẽ gật đầu, Hạo Minh muốn thờ dài vì ông bố của mình quá, rõ ràng còn yêu mà đến mức sống dở chết dở mà lại không giám thừa nhận haizzzz đúng là cà lăm mà

Đúng lúc câu chuyện của hai cha con kết thúc, cô đi từ trong phòng tắm ra lấy khăn lau lau đầu. Thấy con trai và hẳn đã dậy, cô đi sang bên giường bé Hạo Minh rồi hôn lên má con 1 cái làm hẳn ghen lồng ghen lộn lên. Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô khuất sau cánh cửa, cô không thèm để ý tới hẳn thậm chí chả liếc hẳn lấy 1 cái bực mình hẳn vào nhà tắm đóng rầm cửa lại.

Cô không biết sáng ra ai đã chọc giận hẳn rồi, thôi kệ vậy, hỏi ra chắc hẳn nghĩ cô nhiều chuyện, đặt Hạo Minh xuống ghế, cô vào nhà bếp nấu vài món để ăn sáng. Hôm nay là chủ nhật, cô có thể dành ra chút thời gian đưa con đi chơi.

Nấu xong bữa sáng cô đặt ra bàn cùng là lúc hẳn đi xuống ngồi vào bàn, thấy chìa khoá xe vẫn nằm chỗ cũ, cô chạy ra lấy rồi nhanh tay mặc áo khoác. Hạo Minh thấy thế bỏ dở bữa ăn chạy ra kéo quần cô không cho cô đi.

- Hạo Minh ngoan, lát mẹ lại tới mà, bây giờ còn nhiều việc ở nhà của mẹ cho nên mẹ phải về, con ngoan ăn hết chỗ cơm kia mẹ sẽ tới liền - nói xong cô bé Hạo Minh lên đặt vào tay hẳn để hẳn đỡ con

Y như cô nghĩ, hấn đã dễ được thằng bé nín ngay

- Mẹ hứa rồi đó - Hạo Minh đưa ngón út ra với cô

Cô cũng mỉm cười rồi ngoắc tay với Hạo Minh, nhanh chóng rời đi, để lại 2 bố con ngồi đó.

Hạo Minh ngay sau khi mẹ đi cố gắng ăn nhanh hơn để mẹ mau tới, hấn ở 1 bên cũng khuyên con ăn chậm chậm thôi không hóc.

Sau khi thấy cô vội vàng đi thì hấn cũng không nỡ để cô đi, nhưng chắc nhà cô có việc thật, thôi đành ngậm ngùi nhìn cô đi về vậy.

Khi ra khỏi cửa nhà hấn, cô phóng đi về nhà, thay quần áo, cô mặc 1 cái váy dài qua đầu gối màu trắng, rồi gói quần áo của hấn lại trong 1 cái túi rất đẹp, cùng lúc đó cậu bé Jun chạy ra chắc là cô đi chơi lên đòi đi theo, nhìn xung quanh không thấy Nhã Phương đâu, thiết nghĩ chắc cô đã đi chơi rồi, Jun chắc đã ăn sáng, lấy dây xích gắn vào von cổ của cậu, cô dắt cậu ra xe máy, không quên ghé vào siêu thị mua mấy quyển truyện cho Hạo Minh

Tới nhà hấn, cô dắt Jun vào cầm theo 2 túi đồ, 1 túi cô đưa cho hấn rồi bảo trả quần áo, 1 túi cô tặng cho Hạo Minh, cậu bé cười tươi rồi đặt túi quà trên bàn chạy ra ôm lấy Jun

- Mẹ con chó này đẹp quá của mẹ hả - Hạo Minh hỏi cô

Cô khẽ gạt đầu rồi nói

- Nó tên là Jun - Cô nói

- Giống đực ạ - Hạo Minh hỏi tiếp

Cô khẽ gạt đầu không để ý người nào đó xám xịt mặt lại. Năm đó cô nuôi chó hấn lại không để ý giới tính của nó, bây giờ thì hối hận vô cùng, lẽ ra năm đó hấn phải đá con chó đó ra khỏi nhà mới phải

Cô tháo dây xích ở von cổ cho Jun rồi để vào túi

- Jun con chơi với Hạo Minh lát, tí mẹ dắt 2 con đi chơi - nói xong cô đi vào chỗ bàn ăn

Thấy cả 2 bố con đã ăn xong cô liền thu dọn bát đĩa vào bồn rửa chén

- Mẹ Jun là con mẹ hả, vậy con là anh hay Jun là anh? - Hạo Minh hỏi cô

- Uhm để xem nào, lúc đó thì mẹ nhặt được Jun trên đường rồi đưa đến nhà Bác Vân của con, sau đó đi tới bệnh viện mới biết mẹ mang thai con được hơn 2 tháng - cô nói xong rồi nhìn thần bẻ

- Vậy con là anh của Jun rồi - nói xong Hạo Minh nhảy lên lưng Jun

Chú cho cũng đi lung tung quanh nhà để chơi với Hạo Minh, nhưng có vẻ Jun rất cảnh giác với hấn lần nào đi qua chỗ hấn Jun cũng gừ gừ mấy tiếng rồi lại tiếp tục chơi vui vẻ với Hạo Minh

Hấn thì khó chịu với con chó nhưng lại chả thể làm gì, lại ôm lấy 1 bụng tức giận nãy lửa đọc báo.

Cô đi ra trên tay cầm 2 đĩa hoa quả, sau đó lại vào bế 1 khay mấy cốc nước hoa quả ra.

- Mẹ còn nước của Jun nữa - Hạo Minh nói

Cô cười rồi vào phòng bếp lấy ra 1 bát sữa lạnh, Jun uống lấy uống nể

- Hôm nay là chủ nhật tôi muốn đưa Hạo Minh đi chơi có được không - cô quay ra nhìn hấn nói

Thấy cô bắt chuyện với mình, hấn 1 bụng tức liền tan biến cười cười nói

- Tôi cũng muốn đi - hấn nói

- Anh ở nhà đi, tôi sẽ trả lại Hạo Minh không bắt thần bé lo đâu mà sợ - cô nói rồi quay nhìn Hạo Minh đang chơi với Jun

Thấy cô không cho hấn đi, trong lòng thấy không vừa ý

- Được nhớ chăm sóc thằng bé cẩn thận - hấn nói

Quay ra mặt mày khó chịu. Thấy cô cười vui vẻ, chơi với con chó và Hạo Minh. Đến chó cô còn cười sao hấn cô lại không, hai mắt hình viên đạn chìa thẳng vào con chó

Chương 30: Gặp Lại Bạn Cũ

Sau khi hỏi ý kiến hân xong, chuẩn bị 1 ít đồ ăn nhẹ cho cả cô, Hạo Minh và Jun thì 3 người leo lên xe của cô phóng thẳng tới công viên giải trí. Sau khi gửi xe xong, cô tay phải dắt tay Hạo Minh, tay trái cầm cái dây dắt Jun. Jun rất khôn, nó gặp cái giỏ trong miệng rồi dẫn đường cho cô và Hạo Minh. Người đi đường ai ai cũng nhìn vào Jun rồi chụp hình chàng trai thiết khiến cô ghen tị mà ! T3T

Thấy Jun được chụp hình, Hạo Minh lấu lỉnh đòi cầm dây dắt Jun chạy loanh quanh. Cô buồn cười nhìn 2 đứa nhỏ, rồi chạy ra quầy mua vé mua gần 100 cái vé, cô đã bỏ ra gần 1 triệu để chơi xả láng, mặc dù số tiền này cũng không gọi là lớn nhưng được chơi cũng với con mới là điều cô muốn, dù số tiền này con tăng lên hơn nhiều cô cũng chấp nhận. Tiền hết cũng có thể kiếm lại nhưng niềm vui không còn kiếm lại cũng chả được.

Dắt con đi chơi đủ loại thứ, nhưng điều kì lạ con của cô không chọn những trò chơi mà tầm tuổi nó phải chơi mà nó lại chọn trò chơi mà tầm tuổi nó không được chơi như nhà ma, tàu lượn siêu tốc, đâm xe hay đại loại mấy cái thể loại để đo đạc sự gan dạ và bản lĩnh của người chơi !

Ở tại 1 nơi khác, hân đang đứng xa nhìn cô và Hạo Minh chơi, chú chó Jun thì được gửi ở nơi cho chó, nhìn về mặt Jun là biết không vừa lòng rồi.

Nhưng tại sao hân lại phải ần ần lấp lấp chứ nhỉ, đó cũng là quyền lợi của hân khi được đi chơi cùng Hạo Minh và cô mà. Trước khi quyết định đuổi theo cô và Hạo Minh hân đã tập trước gương rằng " Thật là trùng hợp, tôi bắt gặp đi qua đây " hay " Tôi có hẹn với đối tác ở đây nhưng họ vừa về " và nhiều lý do khác, nhưng tại sao lại không giám đối mặt với cô, chỉ là chạy ra và bảo lấy 1 hay vài lý do thôi, hân đang sợ điều gì nhỉ ?

Tiếp tục theo cô, cô leo lên trò gì hân leo tới trò đó, cố gắng ở khoảng cách gần với cô nhất, nhưng mặc dù gần tới đầu sao lại không giám lên tiếng, hân thấy mình thật vô dụng và hèn nhát chính cái lúc này đây, thật xấu mặt cho một người hô mưa gọi gió như hân lại thành cái dạng như vậy

- A - 1 tiếng đàn ông vang lên

Lập tức sự chú ý của hân hướng về chỗ cô

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tại con tôi không để ý - cô gấp gấp xin lỗi rồi lấy khăn cho anh chàng

- À không sao.....ờ kia Linh phải không ? - chàng trai đó lên tiếng

Giọng nói thân quen, cô ngẩng mặt lên, khuôn mặt khá thân quen, đó là Vũ Trung bạn thời từ mẫu giáo tới tận cuối cấp hai, do gia đình phải chuyển sang nước ngoài cho nên cô đành phải tạ biệt người bạn chí cốt này, không ngờ lại gặp trong hoàn cảnh này, đúng là trái đất thật tròn mà.

- Vũ Trung sao ông lại ở đây, tôi tưởng ông đi sang Canada với gia đình rồi ? - Cô hỏi cậu ta 1 câu

- Trở về vì nhớ cậu - Vũ Trung nói xong liền ôm cô 1 cái

Trong lòng cậu đã thầm yêu trộm nhớ cô từ ngay cái lúc miệng còn hơi sữa, ngày ngày cậu luôn giả vờ là 1 cậu bé nhút nhát để được hưởng cái sự bảo vệ từ cô, những lúc cô ôm, cô một mồi hay là cô vui cô buồn cậu đều ở bên cô, sẻ chia, an ủi hay cùng cô làm tất cả mọi việc. Được ở bên cô như vậy khiến cho cậu rất thoải mái và trân trọng từng giây từng phút khi ở cạnh bên cô. Cậu yêu cô bởi lẽ đó là chính cô, chính con người cô chứ không bởi vì nụ cười hay những giọt nước mắt hay cái tính mạnh mẽ hoặc yếu đuối của cô. Cậu yêu cả con người cô, yêu từ cái tốt tới cái xấu của cô. Lần này quay trở về để cậu có thể thổ lộ với cô rằng " Tớ Yêu Cậu Nhiều Lắm". Nhưng nghe cô nói từ " con tôi " tim cậu như nứt ra và vỡ vụn. Cô đã có gia đình rồi ư, cậu đã đến quá muộn ư ! Nhìn thấy cô ở khoảng cách gần như thế nhưng trực giác của cậu hay chính là con tim cậu đang nói cậu và cô đang ở hai thế giới khác nhau hay ở trên 2 đường thẳng song song không bao giờ chúng giao nhau.

- Cậu vẫn thích đùa như xưa nhỉ - cô nói rồi buông cậu ra.

Ở một chỗ khác, có người đang nói con ghen, ghen tới mức mặt đen hơn cả si giấy, đen hơn cả mực Queen hay đen hơn cả than. Có thể cảnh tượng vừa rồi trong lòng của Vũ Trung và cô chỉ là cảnh bạn bè thân gặp lại ôm 1 cái để tỏ rõ sự nhớ nhung của những người bạn lâu rất lâu chưa gặp lại. Nhưng trong mắt hân lại là cảnh ân ái giữa đôi tình nhân bị chia lìa cho tới bây giờ mới được gặp lại. Giống như ngư lang và trúc nữ vậy.

Bỏ về nhà, hân tức tới nỗi phóng xe nhanh tới mức bị cảnh sát tuyết còi rồi mà vẫn phóng như bay trên đường cao tốc, vượt qua xe này tới xe khác, dường như sự phẫn nộ của hân vẫn không nguội mà ngày một tăng. Chắc tới khi nào trước mặt hân không còn 1 chiếc xe nào nữa hân mới hạ giận được.....

Ở phía cô và Vũ Trung, hai người tâm sự và ôn lại những kỷ niệm cũ rất cũ cũ tới mức từ thời Napoleon mặc quần đùi đeo dép lê. Cô kể lại toàn bộ sự việc trong những năm qua, cô kể khuôn mặt không hề lộ bất kì 1 tia cá xúc nào cả, giống cô bình ôn không gợn sóng giống như là sự việc này đã trôi qua từ rất lâu giờ nhắc lại chỉ còn là những hồi ức cũ hay là những thứ làm cho cuộc sống của mình thêm phần phong phú hơn.

Sau khi cô dứt lời, Vũ Trung ôm cô vào trong lòng, cậu xoa xoa đầu cô, trong mắt không kìm nổi sự xót thương và đau khổ. Khoảng thời gian cậu ở bên Canada ăn sung mặc sướng bao nhiêu thì cô lại quẩn quại khổ đau bấy nhiêu, cậu thà rằng là cô lúc đó để nhường lại cho cô khoảng thời gian vui vẻ của cậu khi ở bên Canada, chỉ cần cô không phải chịu đựng quá nhiều đau khổ là ổn rồi.

- Ổn rồi giờ mình sẽ là người bảo vệ cậu - nói xong Vũ Trung đứng lên, bế theo Hạo Minh

Cậu bé thấy vậy cũng ngoan ngoãn ngồi trên vai của Vũ Trung lâu lâu lại bới tóc Vũ Trung. Với một mớ tóc rối trong cậu vẫn rất đẹp trai không kém gì hấn, trong mái tóc đó, cậu trở lên ấm áp và thân thiện hơn.

Ra ngoài chỗ gửi xe, cô mới biết rằng cậu đã giàu hơn xưa, cậu có 1 em bốn bánh khá là sang mặc dù không phải loại quá đắt nhưng cũng thuộc hàng sang trọng hiện nay. Nhìn thấy vẻ ngưỡng mộ của cô, cậu khẽ cười, rồi bế Hạo Minh lên xe ở bên ghế phụ, chú chó Jun thì luôn trung thành với chủ trèo lên xe máy của cô ngay.

Cô nói với Vũ Trung đi theo cô về nhà 1 người, rồi cầm chìa khoá và nhấn ga chạy, Vũ Trung cũng cho xe ra khỏi điểm đỗ xe rồi đi theo cô. Trong lúc lái xe, cậu bé Hạo Minh nói 1 câu làm cho cậu rất bất ngờ

- Mẹ là của bố con cháu chú không có phần đâu - câu nói của Hạo Minh giống như 1 lời cảnh cáo đánh dấu lãnh thổ và vạch rõ danh giới giữa cậu và cô

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Giận Dữ

Về tới nhà, Jun đã chạy thẳng vào nhà chèo lên ghế liếm mắt người nào đó đang khá là hậm hực. Vũ Trung cùng cô đi vào. Trên vai cậu là Hạo Minh, xem ra Hạo Minh có vẻ rất thích nghịch tóc cậu. Cùng lúc đi vào, nhìn hai người họ tươi cười còn có Hạo Minh còn khoa chân múa tay trên vai Vũ Trung thì y như rằng hấn thấy ngứa mắt. Xem ra họ coi hấn như là không khí rồi. Chỉ còn mỗi Jun là quan tâm hấn nhưng ai ngờ, Jun cũng chạy ra chỗ cô rồi tỏ vẻ thích thú rồi bám cô như đĩa. Thu tâm mắt về hấn đứng lên nhìn Vũ Trung một lúc rồi đi vào phòng làm việc đóng cửa cái xầm

- Anh ta làm sao vậy ? - Vũ Trung hỏi cô, có vẻ từ lúc vào nhà anh ta khá là bức khi nhìn thấy anh

- Haizzz đây là nhà của anh ta mà anh ta có quyền bức hay không bức kệ đi - cô nói xong rồi vào bếp pha cho cậu tách cà phê

Ngồi xuống bên cạnh cậu, cô khẽ nhìn lại khuôn mặt cậu, cậu vẫn như xưa, không già đi chút nào thậm chí còn đẹp trai hơn hồi cô còn biết nữa

- Mê tở hả ? - cậu cười nhìn cô

- Cậu á đẹp tới nỗi tớ muốn hôn còn lâu mới đủ trình để tở mê - nói xong cô cười

- Cậu chết trác rồi - nói xong Vũ Trung dang hai tay ra véo má cô

Cô cũng chẳng vừa véo lại méo cậu, hai người ra sức cẩu má nhau, nhìn có vẻ giống chiến tranh. Nhưng lúc hấn từ cửa bước ra thấy cảnh này, suy nghĩ lại lệch lạc đi mấy phần, nam ở trên người nữ, miệng cười gọi tình nhéo má nữ ân ân ái ái mắt chạm mắt đắm đuối (tác giả : ây ây nam chính bay xa quá rồi)

- Các người đang làm cái gì trong nhà tôi thế ! - hấn nói như quát nhìn đôi uyên ương thực ngứa mắt

Thấy hấn tức giận hai người ngừng chiến tranh, ngồi thẳng dậy chỉnh chu quần áo. Rõ ràng là bị hấn phát hiện đang ân ái nên mới thế, mới chỉnh lại quần áo, rõ ràng là vậy mà. Con ghen lên tới đỉnh điểm, khuôn mặt hấn đáng sợ lạ thường, thấy thế cô thờ dài chả biết hấn ăn phải cái gì hôm nay lại như cái dạng này

- Cậu về trước đi hôm nào nói chuyện, cậu vẫn dùng số cũ chứ ? - hỏi Vũ Trung 1 câu

Thấy cậu gật đầu cô cười rồi tiễn cậu ra cửa, trước khi đi cậu còn vẫy tay tạm biệt, cô cười tươi vẫy lại, khi nhìn thấy chiếc xe đã biến mất trong tầm mắt, cô lười nhác đi vào trong nhà. Bắt gặp ngay bàn mặt không vừa lòng của hấn

Áp sát cô vào tường, hấn cưỡng hôn cô. Nụ hôn mang sự trừng phạt và trút giận, tại sao cô giám dùng ánh mắt như thế nhìn người đàn ông khác, đôi mắt đó thể hiện sự nhớ nhung cùng yêu thương, ánh mắt cô còn rất hạnh phúc nhìn hấn, nhưng hấn đi rồi ánh mắt cô lại xuất hiện sự chán ghét nhìn hấn. Rất buồn bức hấn da sức hôn cô. Áp chế hai tay cô lên đỉnh đầu, tay còn lại nâng cằm cô lên cổ gồng tiếng sâu thẳm nữa.

Một chút 1 hấn muốn hơn nữa, muốn cô chỉ nhìn mỗi hấn, chỉ thuộc về hấn, nhưng cô lại đáp trả hấn bằng sự lạnh lùng, sự chán ghét, sự thờ ơ của cô

khẩn hán đau lòng. Trong lòng chợt có chua xót, hán như bùng tỉnh lại hành động của mình, thấy môi mình đang chạm môi cô, nước mắt cô chảy dài trên khoé mi, chợt mềm lòng, hán ôn như đi vài phần. Bây giờ mới cảm nhận được mùi vị ngọt lịm của đôi môi cô nhưng chưa thưởng thức được nó thì

" Chát"

Tiếng bập tai vang dội trong không gian, cô rất dù sức trong cái tát vừa rồi, làm cho khoé miệng hán có một chút máu, lấy tay lau lau khoé môi. Vội lấy chiếc chìa khoá trên bàn cùng áo khoác và túi sách, cô chạy nhanh ra ngoài, em Jun cũng chạy nhanh từ trong phòng bếp ra trèo lên xe của cô, cô nhấn ga phóng đi.

Hán bốt chợt cười mĩa mai chính bản thân mình, cô là phản kháng là đang ghê tởm hán sao, trong lòng 1 hồi chua xót hán lấy chìa khoá ô tô phóng đi tới quán rượu nổi tiếng trong thành phố thuê 1 phòng ra sức uống rượu, giống như là đang tự trừng phạt chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bị Chiếm Tiện Nghi

Sau khi trở về nhà, cô lao vào nhà vệ sinh nôn hết tất cả những thứ đã ăn, lấy nước súc miệng mấy lần kèm thêm đánh răng hai ba lần.

Sau khi phát sinh ra nụ hôn đó, tới bây giờ cũng đã gần 1 tuần, cô luôn nhốt mình trong phòng, đương nhiên là cô có đi làm rồi nhưng không hề chạm mặt hán, mọi người bảo là sắp chắc bận viện mấy hôn nay không thấy mặt ở công ty. Cô cũng chả mấy bận tâm hay để ý.

Cứ nghĩ tới nụ hôn khi đó, nụ hôn của hán có mấy phần trừng phạt nhưng mà về sau lại vô cùng ôn nhu và ngọt ngào, cô cũng đã mất cảnh giác, bị kéo vào sự ngọt ngào đó, đã từng rất lâu không cảm nhận được cái cảm giác đó. Nó làm cô rời bỏ hết mọi phòng bị, nhưng lúc đó cô chợt nhận ra rằng sự ngọt ngào đó có lẽ không phải dành cho cô, mà là dành cho cô gái mang tên Kiều My kia. Có lẽ Kiều My của hiện tại tuy là hàng giả nhưng không thể phủ nhận rằng hán đã yêu Kiều My tới mức dù cho đó là hàng giả đi chăng nữa, có lẽ cô trong một thời gian cũng chỉ là người thay thế mà thôi.

Chợt thấy chua xót cho bản thân, cô chùng chán kín khắp người, cô gắng ngủ, không nhớ tới chuyện đó nữa. Nằm được một lúc thì Jun chạy vào phòng, nó gặm cái điện thoại bàn, thiết nghĩ chắc là Nhã Phương gọi quỵên tập tài liệu gì đó, áp mấy lên tai cô nói

- Alo - đang chờ đợi đầu bên kia nghe máy
- Mẹ ơi - giọng nói của Hạo Minh vang lên
- Sao con biết số máy bàn nhà mẹ ? - thập phần ngạc nhiên cô hỏi
- Mẹ để quyen điện thoại ở đây - Hạo Minh nói

Chợt nhớ lại là điện thoại của mình mấy ngày nay không tìm thấy, cô đã nghĩ rằng bị móc rồi nhưng chưa có thời gian đi mua, bây giờ Hạo Minh lại nói rằng ở nhà hán. Giờ cô lấy đâu ra mặt mũi mà tới đó đây, muốn đập đầu vào tường cho việc hậu đậu mà mình gây ra.

- Ba đi mấy ngày nay không về rồi mẹ à, mấy ngày nay con chỉ biết ăn tạm mấy gói bím bím, con đói mẹ ơi - giọng Hạo Mìn kêu lên rất nhiều đáng thương

Nghĩ tới con bụng đói meo, cô sốt ruột không nghĩ gì nữa vội vọt phóng xe tới nhà hán, tất nhiên cậu bé Jun rất nhanh leo lên xe ngồi đằng sau cô. Tới nơi thấy cậu con trai đang ngồi trước cửa nhà đợi cô, nhìn thẳng bé gầy đi nhiều, lòng xót xa cầm túi đồ tươi cô vừa mua ở chợ vào trong bếp chế biến cho Hạo Minh, nấu xong Hạo Minh mặc kệ nóng hay lạnh cho vào miệng ăn luôn, Hạo Minh ăn rất gấp gáp như là bị bỏ đói mấy năm vậy, khoé mắt cay cay, cô xoa đầu Hạo Minh nói

- Ăn từ từ thôi ăn hết mẹ nấu tiếp - nói xong cô lấy cái điện thoại Hạo Minh đưa bấm số gọi cho hán
- Alo - tiếng hán nhàn nhạt vang lên
- Anh đang ở đâu vậy, sao anh lại để con đói hả, nếu anh không chăm sóc nó tốt tôi sẽ mang con tới chỗ tôi ở - nói xong cô đợi câu trả lời của hán
- Sao em biết số của anh ? - hán hỏi cô giọng ngạc nhiên
- Số điện thoại liên lạc với sếp của mình cũng không có làm ăn cái gì - cô nói xong hán nói tiếp
- Em đang ở đâu ? - hán hỏi cô

Cảm thấy bức mình khi hắn chưa trả lời câu hỏi của cô, thôi kệ vậy cô cũng chẳng quan tâm làm gì lại bị nói lảm chuyện

- Nhà anh - vòn vẹn 2 chữ cô cúp máy không thèm đợi hắn nói thêm gì

Nhìn Hạo Minh ăn hết món này tới món khác, cô bèn chạy vào trong nhà bếp nấu thêm vài món nữa, khi bung ra đã thấy hắn đứng ở cửa, đặt thức ăn xuống bàn đang định lên tiếng thì hắn chạy lại ôm cô rất chặt. Mùi rượu từ người hắn toả ra làm cô rất khó chịu, đầu tóc thì bù xù, khuôn mặt hốc hác hình như mấy ngày nay hắn không ăn gì.

- Nếu anh không chăm sóc con tốt thì để tôi chăm nó - nói xong đang gạt tay hắn ra nhưng hắn lại càng ôm chặt hơn

- Này..... - đang định nói thêm gì thì hắn đã ngã vào người cô vùi mặt vào ngực cô ngủ

- Ôi mẹ ơi nặng vãi - hắn đè lên người cô,

Cô là phụ nữ sức yếu tay mềm lại phải đưa người người đàn ông trước mặt lên lầu, thật là gian nan lắm nha. Thấy hắn ngày càng chiếm tiện nghi của cô mà cô lại không thể đẩy hắn ra được, nén tiếng thở dài cố gắng khéo hắn lên phòng, khi khéo hắn được lên cái giường cô như tìm được vận may, vắt hắn lên giường đang định đi ra thì tay hắn nắm chặt tay cô. Cô làm đủ mọi cách cũng không buông được

- Đứng đi..... - hắn nói mơ rồi như đang thức kéo cô vào lòng ô chặt lấy cô

Cười khổ trước cái hành động lúc này. Chắc hắn hắn có thói quen ngủ rất thích ôm gối ôm đây, hắn chiếm toàn bộ tiện nghi của cô, mệt nhọc thở dài, đành phải đợi hắn thức dậy vậy.

Cho tới tối, là thời điểm hắn thức dậy. Sau khi có một giấc ngủ thoải mái, hắn khẽ mở mắt, thấy mặt mình đè lên cái gì đó rất mềm mại và thơm, ngẩng đầu lên thì thấy ngực mềm mại của cô. Hoá ra là hắn ôm cô ngủ, bảo sao lại ngủ ngon tới thế. Để ý lại khuôn mặt lúc ngủ của cô rất đáng yêu nha, miệng mở hờ để lộ ít răng rất trắng, môi mềm mại hồng hồng rất muốn hôn cho phát, cô ăn mặc rất thoải mái, quần ngắn tới đùi để lộ chân dài trắng muốt, áo dây bên trong màu trắng, khoác ngoài 1 cái áo gió mỏng màu xám có mũ. Cô ăn mặc hết sức hờ hang làm hắn bức mình, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, rồi gặm sương quai xanh của cô coi như là đánh dấu lãnh thổ vậy. Hải lòng với dấu hôn, nhưng mà ai ngờ dục vọng của hắn liền khéo đến rất nhanh. Cười khổ nhìn cô, quần áo đã xộc xệch đi nhiều.

Nhưng lại không muốn tổn thương cô, chạy nhanh vào nhà tắm, xả nước lạnh tiết chế lại. Sau khi tắm xong, hắn quần một chiếc khăn trắng ra ngoài, tay đang lấy khăn lau khô tóc. Thấy cô vẫn ngủ say không biết gì, cười hạnh phúc, hắn leo lên giường tiếp tục ôm cô ngủ, đương nhiên không mặc quần áo, trước khi ngủ sợ cô khó chịu, giúp cô cởi áo khoác ngoài ra, tiện tai tháo luôn bra của cô bỏ ra. Thoải mái ôm cô, vùi mặt vào nơi mềm mại đầy ngọt ngào của cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kiêu My Trở Về

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô thấy khuôn mặt của hắn ở ngực cô. Lại môn thoát khỏi hắn nhưng lúc động dậy lại chạm vào 1 vật, cô không khỏi rung mình khi nhận ra nó đang dần dần nóng lên và ẩm ướt và bấp dưi cô. Thấy hắn đã mở mắt, đôi mắt tràn ngập ái tình nhìn cô, cười trừ với đôi mắt đó cô đưa tay ra đẩy hắn ra mới phát hiện hắn không mặc gì cả, nhìn lại mình thì có cũng như không, bra bị người ta thoát ra rồi, mặc áo dây bây giờ khiến cô cảm thấy hờ hang vô cùng.

Lấy chăn ra che thân, cô lạnh lùng quay mặt đi định bước xuống giường, hắn lại dang tay ra kéo cô vào lòng, mặt tiếp tục vùi vào ngực cô mà chiếm tiện nghi. Giọng nói hắn ấm áp mà khàn khàn

- Anh muốn em - nói xong hắn không cô nói một lời nào, đã đè cô xuống tay bắt đầu không đứng đắn luôn vào áo quần cô mà lộng hành.

Không kịp ngăn chặn hành động của hắn định gờ tay ra tát hắn nhưng hắn lại nhanh tay bắt lấy cả hai tay cô, miệng cười nham hiểm hôn cô. Nụ hôn rất ngọt ngào và ấm áp, mang theo một chút ồn như trong đó. Hắn đang ở trong thế chủ động, cô không thể phản kháng lại được, đến nỗi không thể thở nổi, mặt đã phủ một lớp sương mỏng, hắn mới buông cô ra.

Cô thở hổn hển nước mắt lăn nhẹ trên gò má. Hắn hôn nhẹ lên mắt cô, cô vội tránh nụ hôn của hắn, miệng mắng

- Bỏ tôi ra, đồ cầm thú mau thả tôi ra - cô vùng vẫy nhìn hắn

- Anh sẽ không để em rời xa anh nữa - hắn nói xong tay thả hai tay cô mắc sức cô cào lưng hắn tới chảy máu vẫn ngoan cố ôm chọn lấy thân thể cô

- Dù rồi, tôi chán ngấy cái việc phải ở cù anh một chỗ rồi - Cô nói rồi cũng dừng lại cái hành động cào cấu của mình

- Em thực chán ghét tôi tới thế - hần nói đôi mắt chứa đầy tia thương tâm

Khôn mặt trở lên đáng thương lạ thường, giống một chú cún con nhìn chủ của mình vứt bỏ mình ở ngoài đường. Khuôn mặt hần làm cô mềm lòng đôi chút, Cố gắng thoát thân ra khỏi người hần

- Anh bỏ tôi ra đã - nói xong cô đẩy hần ra

Bị đẩy 1 cái thô bạo khiến hần tủi thân, từ bé tới lớn chưa ai hần hủi hần như cô cả, thấy cô cảm áo khoác và bra vào phòng tắm, hần cũng đứng dậy tìm một cái gì đó để mặc, mùa hè tới rồi nhưng cũng không quá nóng nực như ở thành phố bên cạnh nhiệt độ ngày thường lên tới 38oC ở đây chỉ khoảng 22oC -> 25oC không quá nóng nhưng mùa đông lại rất lạnh, có cả tuyết rơi nữa

Khi cô đi ra ngoài, không thèm liếc nhìn hần lấy một cái mà bước xuống nhà tìm kiếm Hạo Minh, thấy con đang nằm ngủ với hủ chó Jun, TV vẫn bật chắc hần hôm qua nằm xem TV với Jun rồi, bát đĩa ở bàn chưa được dọn, cô bèn thu dọn vào bồn, rửa xong thì hần từ trên nhà đi xuống ngồi vào bàn ăn như đang chờ đợi điều gì đó. Cô Cũng bỏ qua ánh mắt mong chờ của hần ra ghế sofa đánh thức Hạo Minh, Jun thì đã dậy tới chỗ hần quần quýt, hần đá Jun ra làm nó tổn thương rồi nó chạy tới chỗ cô chồm chồm lên người cô.

Hạo Minh mắt nhắm mắt mở mặt vẫn vui trong ngực cô

- Jun để tí mẹ nấu cho con cái gì ăn, bây giờ mẹ đi rửa mặt cho Hạo Minh đã - cô nói rồi nhận được tiếng sủa đồng tình của Jun rồi cười

Bé Hạo Minh vào nhà vệ sinh ở lầu 1 rửa mặt cho con, hần ngồi im một chỗ thấy ghen tị với con mình, nhìn xem tủ lạnh có thực phẩm gì không, hần tìm được 5 quả trứng, 1 mớ rau xanh, 2 con cá, và 1 miếng thịt bò to. Khi bỏ hết mọi thứ ra, vừa lúc cô đi ra đặt Hạo Minh lên ghế, bé luôn Jun lên ở ghế bên cạnh.

Chạy vào nhà bếp làm đồ ăn, hần ở bên cạnh thấy cô tất bật cũng muốn giúp

- Cần thận bỏng đấy - thấy hần định chạm vào nồi nước nóng thì nói

Cuối cùng cô đuổi hần ra bên ngoài, một mình chiếm phòng bếp. Nấu xong cô bê bát đĩa ra ngoài bàn ăn, sau đó mang mấy món ăn cô làm ra, lấy cho Jun 1 ít thịt bò cô cùng với cơm, Jun ăn rất ngon và không rơi vãi ra ngoài, hần còn tưởng Jun là người chứ chả phải chó gì.

Gấp cho Hạo Minh mấy miếng rau

- Con ăn nhiều rau vào - nói xong tiếp tục với bát cơm của mình

Thấy cô không gấp cho hần miếng nào thì thấy chán nản vô cùng, đột nhiên có tiếng mở cửa, sự chú ý của tất cả mọi người hướng tới người ngoài cửa

- Em về rồi anh yêu - giọng chua chua của Kiều My vang lên

Thấy Kiều My cô cũng chả để ý, tiếp tục ăn cơm của mình,

- Anh nhân lúc em đi công tác ngoại tình hả - Không vừa ý liếc mắt hình viên đạn nhìn cô

Hần muốn thấy cô ghen vì khi thấy Kiều My bèn im lặng ngồi xem, trong lòng nghĩ tới cảnh cô đánh ghen trong lòng 1 trận âm áp không thôi

- Cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ là tới thăm Hạo Minh thôi - cô giải thích cho Kiều My hiểu

- Vậy hả - Kiều My cũng không nói gì ngồi vào bên cạnh hần lấy bát đĩa ăn, trong lòng vẫn cảnh giác với cô. Trong bữa ăn, cô chỉ chăm chú nhìn Hạo Minh và Jun không thèm liếc hần lấy 1 cái, còn Kiều My thì gấp hết thứ này tới thứ khác cho hần, làm bát hần đầy khiến hần khó chịu, hần đúng thật muốn có người gấp thức ăn cho hần, nhưng mà người đó ở đây là cô chứ không phải Kiều My

Mùi nước hoa nồng nặc của Kiều My làm hần đau đầu, nhớ lại mùi sữa tắm còn thoang thoảng trên người cô làm hần nhớ da diết.

- Anh thấy sao về lời đề nghị của tôi - cô đột nhiên lên tiếng làm hần chú ý

Lời đề nghị nào, chả lẽ là câu hỏi khi mà cô gọi cho hần đấy sao, suy nghĩ hồi lâu, hần gật đầu, cũng tốt có cơ hội tới nhà cô, xem thế nào

- Được vậy Hạo Minh ở nhà tôi 6 tháng nhé - đưa ra 1 lời đề nghị khác

6 tháng ư, nghĩ là 6 tháng hần không được gặp cô cùng Hạo Minh, sẽ phải ở chung với Kiều My 6 tháng này ư, thật khiến hần muốn đập đầu vào bàn mà, mãi suy nghĩ thì người bên cạnh lên tiếng

- Được thôi - Kiều My lên tiếng

Nếu cô cùng Hạo Minh liền không ở đây được nữa thì chuyện mang thai với hần chỉ là việc sớm muộn mà thôi. À Kiều My cười nham hiểm

- Ai cho phép - hần quát

- Sao anh quát em - Kiều My yếu đuối khóc lóc

Nhìn thấy vẻ mặt này, hấn lại càng chán ghét sự yếu đuối ỷ lại của Kiều My làm hấn chán ghét , Kiều My không bao giờ có thể mạnh mẽ bằng cô, gặp điều khó cũng quyết tâm làm cho bằng được dù có thất bại đi chăng nữa. Nhưng Kiều My hề thấy việc khó lại nhờ sự giúp đỡ của hấn. Kiều My luôn ỷ lại hấn

- Em thôi đi, đừng hơi tí lại khóc có được không, anh đang không biết em có phải Kiều My mà anh biết không nữa - Câu nói của hấn làm cho Kiều My giật mình

Ả ta toát mồ hôi lạnh nhìn cô như sợ cô tiết lộ bí mật của ả, lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, cô thu dọn bát của mình lại

- Em ăn ít thế ăn thêm chút nữa - hấn nín kéo muốn cô ở lại với hấn thêm chút nữa

- Tôi no rồi cảm ơn anh - nói xong cô thu dọn bát, Jun cùng lúc cũng ăn xong liền leo xuống ghế, Hạo Minh tăng tốc độ ăn rồi đưa bát cho cô, cô cười nhận lấy bát cơm của thằng bé.

- Mẹ con lên chuẩn bị vali quần áo nha - nói xong Hạo Minh chạy lên nhà,

Cô nghĩ sắp được ở riêng với con liền cười hạnh phúc. Thấy nụ cười hạnh phúc của cô hướng về phía Hạo Minh, hấn lại thấy bức mình, cô sao không nhìn hấn lấy một cái khó chịu liếc mắt nhìn Kiều My làm ả toát mồ hôi

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tớ Yêu Cậu

Đã gần 1 tháng kể từ khi Hạo Minh chuyển về sống cùng cô, Nhã Phương ngày nào cũng chơi cùng Hạo Minh. Nhìn hai người chơi với nhau mà cô thấy Gato quá. Mà kể từ lúc cô đưa Hạo Minh đi thì hấn cũng không làm phiền nữa thực khiến cô vui vẻ rất nhiều. Tối công ty hấn cũng hỏi 2, 3 câu về Hạo Minh. Cô cũng vui vẻ trả lời mà chả ngại gì

Hôm nay là chủ nhật, cô nướng nguyên cả buổi sáng ở trong phòng . Sáng sớm nay, Hạo Minh cùng Nhã Phương đi chơi sớm, tối chiều mới về, ở nhà 1 mình chả có gì làm, cô đánh ngủ nướng cho đã rồi mới nghĩ tới chuyện khác.

"King Kong King Kong "

Tiếng chuông cửa vang lên

Cô lười nhác đứng lên, lết cái thân ra mở cửa, đập vào mắt cô là khuôn mặt cau có của Kiều My à không phải gọi là Nhã Hân mới đúng. Bụng nghĩ hôm nay trời trắc là mưa cho nên cô ta mới đến gặp cô

- Cô không định mời tôi vào nhà ? - Nhã Hân hỏi cô

- Mời - cô chỉ tay vào bộ sofa rồi tránh đường cho Nhã Hân vào

Nhã Hân đi vào, cô ta ngó xung quanh rồi tự tiện ngồi xuống như ở nhà, cô đi tới bộ sofa, ngồi đối diện với Nhã Hân rồi rót ít trà đưa tới trước mặt Nhã Hân

- Tôi chỉ uống trà thượng hạng không cần loại trà rẻ tiền này - Nhã Hân nói, giọng kiêu căng vô cùng

- Xin lỗi , nhà tôi chỉ có loại trà này - cô nói xong mặt bình thản nhìn Nhã Hân

- Vậy không cần nữa, vào luôn chủ đề chính vậy - Nhã Hân nói rồi lấy trong túi ra 1 tờ giấy siêu âm

Nhìn qua một lượt, cô cũng biết Nhã Hân định nói gì và làm gì, trong lòng đã dự đoán được chuyện sắp xảy đến, trong lòng cô không khỏi chua xót, cảm giác này là gì đây, cô thấy khó chịu khi người ta có thai với chồn cũ của mình ư, giờ cô lấy lý do gì để nói là người ta không có quyền mang thai đây, chẳng còn gì hết, giữa cô và hấn giờ chỉ giằng buộc nhà Hạo Minh mà thôi, nếu không có Hạo Minh chắc giờ này ngày này, hấn đã có 1 người vợ khác ở bên cạnh, có 1 đứa con nữa cũng nên

- Đứa trẻ này đã được 2 tuần rồi - Nhã Hân nói

- Tôi biết cô định nói gì - cô nói với à

- Vậy à, tôi thấy cô là 1 con người khá thông minh đấy - Nhã Hân nói

- Vậy tôi mong cô tránh xa anh ấy ra, mấy hôm trước anh ấy đã nói với tôi là, đợi khi hợp đồng quan trọng của công ty hoàn thành, anh ấy sẽ cầu hôn tôi
- Nhã Hân tiếp tục nói

Cô cố gắng giữ gương mặt bình thản, thò ơ để che giấu sự yếu đuối của mình, gật đầu đồng ý, có lẽ cô cũng nên tìm cho mình 1 người để nương tựa thì hơn. Nhã Hân đứng lên, cô ta ra về, còn cô ngồi thẫn thờ nhìn cánh cửa từ từ khép lại. Lấy máy điện thoại gọi cho Vũ Trung

- Alo - Vũ Trung trả lời với giọng ấm áp

- Cậu có kế hoạch gì cho lát nữa chưa ? - cô hỏi Vũ Trung

- Không có, có chuyện gì à ? - Vũ Trung hỏi

- Ừ mình muốn đi đâu đó chơi - cô nói với Vũ Trung

- Nếu cậu...

- Không tớ rảnh rất rảnh - Vũ Trung chen lời cô

- Vậy tớ đón cậu luôn nhá - Vũ Trung nói

- Ừ - cô cười rồi cúp máy

Chạy vào tủ quần áo, cô tìm 1 cái váy màu đen làm tôn lên làn da trắng như tuyết của cô, cô lấy đại 1 đôi sandal trên bàn trang điểm, bôi qua loa cũng đủ làm đôi môi của cô đỏ mọng như những trái sơ ri. Đi đôi giày thể thao màu đen để dễ dàng đi lại. Cô đeo thêm 1 cái túi đen nữa, đội cái mũ phớt Fedora trắng của Hân nhìn trông khá cá tính

Ra ngoài cửa đã thấy Vũ Trung đứng ở trước ô tô đợi, anh đi đôi giày thể thao đen, quần áo sơ mi trắng trông khá lịch lãm và sang trọng, đi tới gần chỗ anh, anh rất ga lăng, mở cửa xe ô tô cho cô. Ngồi vào ghế lái phụ, Vũ Trung nhanh chóng ngồi vào ghế lái nhân ga cho xe chạy.

Lái xe một lúc, Vũ Trung dừng ở 1 nhà hàng ăn kiểu Pháp, trông khá là đắt tiền, thấy thế cô nói

- Không cần tới nơi quá xa xỉ như này đâu, bọn mình tới quán bình dân là được rồi - cô nói với anh

- Sao được , tớ đường đường là 1 tổng giám đốc của tập đoàn thời trang nổi tiếng ở bên Pháp mà lại không mời cậu nổi 1 bữa cơm ư - Anh nói, giọng có vẻ không vừa ý

- Cậu là tổng giám đốc ư ? - Cô kinh ngạc nhìn anh như không giám tin

- Ừ - anh trả lời rồi nhéo má cô

Xoa xoa cái má bị nhéo cô nói

- Vậy thì chạy sang đây làm gì, làm tổng giám đốc chắc bận bịu lắm, cậu còn có thời gian cho tớ thế này - cô đặt câu hỏi cho anh

- Công ty mới mở chi nhánh ở đây cho nên tớ được phân phó sang đây điều hành, đừng lo chưa tới mùa thu nên các mẫu thời trang vẫn chưa có nộ, yên tâm - anh nói rồi dắt tay cô vào bên trong

- Nhưng tớ không trả nổi tiền đâu - cô bèn nói tiếp

- Ai cho cậu chả - anh tiếp tục nói rồi nhéo mũi cô

- Au ui cậu quá tay rồi đó - cô xoa xoa mũi

Tại hôm qua trượt chân trong phòng tắm nên bị vấp mũi vào sàn nhà, chảy bao nhiêu là máu, hôm nay bị anh nhéo có chút đau

Thấy cô mi mắt đã thấm nước anh vội vàng hỏi

- Đau năm hã, có cần tới bác sĩ khám không ? - Anh lo lắng thối thối cho cô

- Đùa thôi bình thường à - cô giả vờ bình thường trên anh

- Cậu...hừ không thèm nói chuyện với cậu nữa - anh quay mặt đi làm bộ giận dỗi với cô

Nhìn vẻ mặt giận dỗi của anh chàng, cô cười thầm rồi mới dỗ dành

- Xin lỗi mà....xin lỗi nha - cô kéo kéo áo anh làm nũng

- Tha cậu đó - nhìn thấy vẻ làm nũng đáng yêu của cô anh không nhìn được ôm cô 1 cái

Anh và cô đi vào phòng đặt trước, nhẹ nhàng ngồi vào ghế nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, người phục vụ tới, anh gọi mấy món xong quay ra nhìn chăm chăm cô

- Mặt tớ dính gì sao - bị người khác nhìn chăm chăm cô thấy không được tự nhiên

- Tớ Yêu Cậu - Anh nói

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Quyết Định

Khá bất ngờ trước câu nói của người bạn thân, cô có 1 chút do dự như là không thể tiếp thu được lời nói của Vũ Trung ! Yêu ? anh yêu cô sao, cụm từ " Tớ Yêu Cậu " nghe bình thường như vậy nhưng mà lại chứa chan bao nhiêu tình cảm. Cô cũng không thể phân biệt rõ đây là tình bạn thân thiết hay là tình yêu nữa.

- Em đang làm gì ở đây ? - hấn xuất hiện

1 màn vừa rồi hấn thấy hết, nực cười thật rõ ràng mấy tháng trước còn cùng hấn ân ái mà bây giờ đã cùng với 1 thằng đàn ông khác ở trong cái khung cảnh lãng mạn, hơn nữa còn đang cầu hôn chứ. Lừa giận bốc lên tới đỉnh đầu, hấn kéo cô dậy dạt đi nhưng lại bị anh kéo lại

- Anh có quyền gì mà nói làm như vậy ? - Vũ Trung nói phóng ánh mắt hình viên đạn vào phía hấn

- Vậy còn anh, anh là cái thá gì chứ ? - hấn cũng chà vừa, tiếp nhận ánh mắt đó

- Tò là bạn thân của cô ấy, chúng tôi đáng tiến tới mối quan hệ thân mật hơn - Vũ Trung nói ánh mắt ngọt ngào nhìn về phía cô

- ... - không thể nói được lên lời

Hấn thấy rất khó chịu khi nhìn thấy cô đi với người đàn ông khác hấn, nhưng biết tìm lý do gì để nói đây, Không thể cứ mãi lôi Hạo Minh ra làm cái dây nối giữa hấn và cô được, hấn cũng không thể nói là mình còn yêu cô rất nhiều được bởi vì ngày đó...chính miệng hấn đã nói muốn ly hôn cơ mà. Không có cái cơ nào để nói, rốt cuộc vẫn là sự im lặng của đôi bên. Muốn níu kéo nhưng chả thể làm được

- Tôi và anh ấy đã và đang hẹn hò, mong anh đừng quấy rầy - cô lên tiếng

Vừa đủ cho hấn và anh nghe, con mắt Vũ Trung sáng loáng như vớ được thứ đồ yêu thích, anh nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé gầy gò của cô rồi bỏ lại hấn đứng lại đó thần thờ. Ra bãi đỗ xe cô ngồi vào ghế phụ, anh nhả ga chạy xe

- Lời cậu vừa nói ý là đồng ý đúng không, lời tỏ tình của tớ ấy - anh đỏ mặt nói

Nghe anh nói thế, trong lòng cô 1 hồi áy náy vô cùng, nhưng cũng không muốn liên quan với hấn nữa và cũng muốn rõ ràng ranh giới với hấn. Có lẽ cô nên chấp nhận người đàn ông mà cô tin tưởng này. Vũ Trung là 1 người bạn thân thiết và đáng tin cậy đối với cô, nếu như để tìm 1 người con trai khác chắc cô sẽ không thể tìm được người hiểu cô và ân ý trong mọi trường hợp. Nhưng Vũ Trung lại khác, rất yêu thương cô, đối xử tốt với cô, còn hay tâm sự với cô nữa cho nên cô nghĩ lựa gần gũi lâu ngày cũng bén, từ tình bạn thân thiết biến đổi thành tình yêu có lẽ cũng tốt đối với cô và Vũ Trung

- Ừ.....đúng thế - cô nói rồi gạt bỏ những suy gặt đầu cười với Vũ Trung

Đừng xe lại ở 1 quán ăn khác, quán này bề ngoài cũng có vẻ sang trọng nhưng còn kém với quán trước rất nhiều. đột nhiên Vũ Trung nói

- Tớ biết trong trái tim cậu vẫn còn hình bóng của hấn ta nhưng tớ tin rằng chính tớ sẽ là người ấy trong trái tim cậu - Vũ Trung tự tin nói còn tặng kèm cho cô 1 cái hôn lên trán

- Tớ tin mà - cô cũng cười rồi theo cánh tay đưa ra cùng anh đi vào nhà hàng ăn

Vào bên trong nhà hàng, nhà hàng được thiết kế theo kiểu cổ điển, rất trang nhã, gam màu trầm, nổi bật nhất là con rồng màu vàng được đúc để trang trí ở tường, đặt 1 phòng nhỏ, anh và cô đi vào.

Đưa cho cô thực đơn, anh ga lăng nói

- Chọn đi, em ăn gì anh ăn nấy - nói xong cười rất tươi

- Thật hả ? - cô có chút không tin anh cho lắm

Gật đầu tỏ vẻ là thật, hơn nữa anh còn bĩu môi rất đáng yêu, không kiềm chế được cô đưa tay ra véo má anh cái, thật đáng yêu quá. Anh cười rồi vờn cánh tay săn chắc ra xoa xoa tóc của cô, ánh mắt anh nhìn vào những sợi tóc óng ả mượt mà, ánh mắt tràn ngập yêu thương không thể nói hết lên bằng lời hay bằng cụm từ " Anh Yêu Em "

Phục vụ hết mấy món cô đã gọi , sau đó cô tiến hành đánh chén với bữa ăn, khi ăn anh có gắp cho cô vài miếng, thực sự rất ngọt ngào, một cái thể giới chỉ toàn màu hồng và những trái tim màu hồng

Và giờ cô nghĩ quyết định của mình là chính xác, có lẽ cô sẽ không hối hận vì nó, bởi vì hần cũng đã sắp kết hôn rồi, cô cũng không nên bỏ phí thời thanh xuân của mình, quen Vũ Trung có lẽ sẽ là lựa chọn cuối cùng, sẽ là điểm đến cuối cùng của cuộc đời cô...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hẹn Hò Vui Vẻ

Sáng hôm sau, Vũ Trung tới đón cô đi chơi, chuyển đi khỏi hàng từ rất sớm cho nên cô phải dậy sớm để chuẩn bị đồ đạc.

"King...Kong...King"

Chuông cửa nhà cô vang lên, chạy ra mở cửa, đập vào mặt cô là 1 bó hoa hồng

- Good Morning - 1 lời chào bằng tiếng anh rất lãng mạn

- Buổi sáng tốt lành - cô cười tươi nói

- Hôm nay em rất đẹp - anh khen ngợi cô

Được anh khen mặt cô đỏ ửng rồi cô đáp lại

- Dẻo miệng - cô nói rồi xách túi đồ ăn mình đã chuẩn bị để lên xe anh

Vòng ra đứng trước ngôi vào vị trí kế bên ghế lái, anh ngồi vào vị trí lái xe, nổ máy, anh nhấn ga phóng đi

Địa điểm hôm nay là Avalon Cafe Lounge, Avalon cafe là quán cafe nổi tiếng bậc nhất Hà Nội. Với 4 tầng từ tầng 4 cho đến tầng 7 của tòa nhà số 73 Cầu Gỗ, mỗi tầng lại được thiết kế với một phong cách khác nhau và có view vô cùng đẹp nhìn ra toàn cảnh hồ Gươm thơ mộng. Avalon cafe còn được gọi là tòa nhà “Hàm Cá Mập” vô cùng nổi tiếng. Đây là một địa chỉ thu hút đông đảo giới trẻ, doanh nhân thành đạt và cả những đôi uyên ương tới chụp ảnh cưới nữa.

Phía sau toàn nhà là phố cổ, còn phía trước là hồ Gươm biểu tượng của thủ đô Hà Nội nghìn năm văn hiến nên Avalon cafe cũng là địa điểm được chọn của khách du lịch trong và ngoài nước khi đến Hà Nội. Sau khi chiêm ngưỡng miễn cưỡng Hồ Gươm đang còn mơ màng trong sương sớm, tháp Bút ẩn hiện mờ ảo trong làn hơi nước mù mịt bao quanh, bạn chỉ cần bước chân xuống khỏi quán là bạn có thể thăm thú phố cổ Hà Nội.

Đặc biệt ở tầng 5 của Avalon cafe được thiết kế hết sức độc đáo và ấn tượng, vẫn mang vẻ sang trọng đẳng cấp nhưng toát lên một nét độc và lạ hiếm có và vẫn mang đến cảm giác thư thái, thoải mái cho khách hàng. Đó chính là nhờ những đường nét hoa văn đặc sắc, tinh tế mà những họa sỹ tài ba đã khắc họa lên tường kết hợp với những tông màu cá tính của nội thất như trắng, vàng, nâu.

Tầng 6 là không gian riêng tư và lãng mạn dành cho các cặp đôi uyên ương muốn có khoảnh khắc êm đềm bên nhau. Còn tầng 7 mang kiến trúc châu Âu cổ kính và sang trọng với sân vườn ngoài trời được điểm xuyết những chùm hoa kim sao đỏ thắm làm cho khung cảnh thêm phần căng tràn sức sống để bạn có thể tha hồ thả hồn vào thiên nhiên và quên đi những ngày làm việc mệt mỏi.

Thực đơn ở Avalon cafe thì miễn bàn với menu đa dạng, hấp dẫn và hương vị ấn tượng mang phong cách châu Âu và châu Á được đánh giá cao bởi những thực khách khó tính. Điểm trừ của quán là giá cả rất đắt đỏ.

Đó là những kinh nghiệm lâu năm cô học được khi ở Hà Nội, suốt thời thiếu niên vẫn còn cắp sách tới trường, tuy chỉ có một mình nhưng cô dám thề là

đã đi hết Hà Nội, không có nơi nào là không đi, thời đại học được nghỉ mỗi ngày chủ nhật hoặc những ngày lễ, cô thường đi đâu đó chơi, có khi đi đâu đó thật xa, không thì đi ngắm cảnh rồi chụp hình. Cô rất ít khi ngồi trông nhà ôm cái máy tính.

Hôm nay lại tới Avalon Cafe khiến cho những mảnh kí ức lúc trước kia hiện về. Nhớ hồi đó có lần đang đi trên đường thì gặp phải 1 con chó khá hung dữ, nó rượt cô té khỏi, cô chạy tới mức mà không biết mình chạy như thế nào nữa, nghĩ tới hồi đó bất giác cô mỉm cười

Chiếc xe của anh dừng lại, cô bước xuống, cậu bé Jun chưa biết từ lúc nào chui lên xe mà nhảy xuống, cô ngạc nhiên nhìn anh rồi anh phì cười nói

- Sáng nay lúc em chạy vào lấy đồ ăn cho buổi dã ngoại thì Jun nó chạy ra leo lên xe rồi, nó cuộn tròn ở cốp xe ấy - anh giải thích cho cô

Khẽ liếc Jun cái cô đành thờ dài rồi bước vào bên trong, đi lên tầng 7, không gian riêng tư yên tĩnh mà lại lãng mạn. Ngồi vào vị trí gọi mấy đồ uống ra, cô nhìn ra phía ngoài, toàn bộ khung cảnh đẹp đẽ, ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu qua lớp kính trong suốt. Thoải mái vươn vai 1 cái. Cô thấy trong người sảng khoái vô cùng

Lúc phục vụ mang nước tới cô mới để ý rằng anh từ lúc này tới giờ toàn nhìn cô chăm chăm, cảm thấy ngại ngùng, cô đưa cốc nước uống một ngụm

- Em rất dễ thương em có biết không - anh nói rồi đưa tay ra chống lên má, mắt chớp chớp nhìn cô

- Cảm ơn anh - cô đỏ mặt nói

- Nếu em còn tỏ ra như vậy anh sẽ không nhận được hôn em một cái đâu - anh nói rồi dí sát mặt vào cô

Khẽ cười với câu đùa của anh, cô đưa tay ra nheo 1 cái vào má anh

- Cứ thích nói đùa anh tin em nhé má anh nữa không - cô cười trêu anh

- Thoải mái - anh vô tư nói

Vòng tay qua eo cô ôm lấy, khiến cho khoảng cách hai người gần lại càng gần hơn, đặt 1 nụ hôn lên trán cô anh nói

- Cứ mãi cười như vậy nhé, anh yêu em nhiều lắm - anh nói

Cười gật đầu, hai người cứ như vậy mà ôm nhau rất lãng mạn

Sau khi rời khỏi Avalon cafe cô và anh tới khu vui như Times City, Vincom, Royal City, Lotte, The Garden... cùng nhau tham gia các trò chơi. Hàng loạt trò chơi thú vị như trượt tuyết, nhà gương hay những game đơn giản

Cô và anh dành nguyên cả ngày để chơi, có rất nhiều trò thú vị, suốt cả ngày cô và anh đều cười, nhớ lúc ở sân trượt tuyết, anh và cô đã rất ấn ý làm được mấy cú nhảy và xoay rất đẹp nhận được mấy tràng vỗ tay liên

Cuối cùng điểm dừng chân là hồ tây, cô lấy mấy món ăn đã chuẩn bị ở nhà, ngồi bên bờ hồ ngắm hôn rất đẹp. Năng xuyên qua những tán cây trũng cá thật đẹp, cái bóng của anh và cô xích lại gần nhau như đôi uyên ương không thể rời. Cái khoảnh khắc ngày tàn khi bắt đầu có sự thay đổi của nền trời từ xanh sang vàng, vàng sang đỏ sau cùng là tím.

Đứng từ xa nhìn lại, có cảm giác như mặt trời bị mặt nước nuốt trọn lấy, màu sắc, ánh sáng, đường nét của sông nước và mây trời hoà làm một, mặt nước nhũn được dát vàng, ngay lúc này đây, những chiếc thuyền đạp vịt dập dềnh trên mặt nước tạo lên một khoảng không gian thơ mộng và rất đời thân quen.

Nắm lấy cánh tay cô, anh kéo cô chạy tới nơi mà những chiếc thuyền đạp vịt còn sót lại, leo lên con vịt khổng lồ, cô và anh nắm tay nhau đạp thuyền, mặc cho thuyền đi đâu, anh và cô vẫn mãi miết đạp như không biết mệt, ánh mắt chỉ duy nhất nhìn ánh hoàng hôn, không ai nói một lời, dường như hai người đã bay tới hết cảm xúc lúc này đây bằng hành động của mình

Cô chỉ ước giây phút này cứ mãi như vậy đừng dừng lại. Cho tới khi mặt trời lặn, cô và anh mới ý thức được đạp thuyền về giả lại cho chủ của nó, ngồi vào xe mới thấy Jun ngủ được một lúc rồi ngẩng đầu dậy nhìn cô, cậu bé nhanh nhẹn nhảy vào lòng cô nằm như là đang làm nũng, anh cười rồi sau đó xoa đầu Jun nhàn ga chạy đi.

Trên con đường ngập tràn ánh đèn sáng, anh đưa cô về nhà, đứng ở cổng cô lưu luyến nhìn anh, anh hôn cô một cái vào môi rồi vẫy tay tạm biệt Jun, anh bước vào xe lái đi, mãi tới khi trước xe biến mất khỏi tầm mắt cô mới bước vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mảnh Ghép Cuối Cùng

"Nhanh lên con, ba sẽ đưa con ra khỏi chỗ này "

Một người đàn ông đang bế cô trên tay, người ông làm lem mò hôi, ông đặt cô xuống nhìn xung quanh nước mắt rơi như mưa, giống như là đau thương vậy, đôi mắt toát lên vẻ đau khổ tột độ, bàn tay ông đã nắm thành nắm đấm

" Alice cẩn thận con "

Người đàn ông ôm cô đỡ lấy 1 thanh sắt toàn lửa, cô biết là rất đau nhưng ông vẫn mỉm cười với cô, nụ cười thật hạnh phúc, cô ườn như tưởng rằng ông không hề bị gì cả. Không tin vào mắt mình phải nói ông diễn xuất quá đỉnh hay là đó chính là cảm xúc của ông ta bây giờ !

" Cha ơi ! Cha ơi "

Cô gọi to, nước mắt rơi

" Đừng khóc con gái của cha....cha yêu con rất nhiều....ngay cả sau này cha vẫn yêu con như thế.....hãy chăm sóc mẹ giúp ba.....con và Apollo phải sống thật tốt nghe chưa, cha yêu các con mãi mãi "

Người đàn ông đó nói nước mắt rơi dù cho bị đè dưới một thanh sắt, người ông rực lửa nhưng ông vẫn rất đẹp, một người phụ nữ chạy vào, bà ấy khóc, cả hai người nhìn nhau như là lần gặp cuối cùng, giống như là sẽ mãi mãi lìa xa vậy, thật khiến người xem cảm thương cho số phận, anh người họ nắm chặt lấy tay nhau, chặt tới nỗi không thể buông ra nhưng nước mắt họ ngày càng rơi nhiều hơn, người phụ nữ đó nhẹ nhàng buông tay ra, cô cảm thấy đau như xé ruột vậy.

Người phụ nữ đó bế cô lên, nước mắt vẫn rơi chạy đi

" Mẹ yêu con cùng Apollo mãi mãi, hãy sống thật hạnh phúc cho cả ba mẹ nha "

Người phụ nữ đó nói....

- Không mẹ ơi, cha ơi - cô nói rồi ngồi bật dậy

Mỗi hồi đâm đầu, Nhã Phương và Hạo Minh chạy vào khuôn mặt lộ vẻ lo lắng tột cùng

- Mẹ ơi mẹ làm sao vậy ? - Hạo Minh ôm lấy chân cô hỏi

- Không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi - cô nói rồi xoa đầu Hạo Minh

Nhìn Nhã Phương ra hiệu cho bạn mình đưa Hạo Minh đi

- Hạo Minh ngoan đi ra đây với cô nha - Nhã Phương nói rồi dụ dỗ Hạo Minh

Hạo Minh vì về đi theo, mặc dù vẫn lo lắng cho mẹ mình

Cô lấy điện thoại gọi cho anh hai

- Hello ! Em gái anh có khoẻ không - anh nói

- Em khoẻ, anh à, em nằm mơ thấy ngày hôm đó, em nhớ ra cha đã nói gì rồi - cô vội vàng nói

- Vậy sao, em nói anh nghe xem nào - Apollo cũng vội vàng nói, anh hình như đã rất lo lắng

- câu đó là " Cha yêu các con mãi mãi " đó là lời nhắn nhủ cuối cùng - cô chậm rãi nói

- Vậy ư - anh nói, trong lòng suy tư

- Ba mảnh ghép là...ở Trung Quốc và lời của mẹ cũng giống lời của ba, ghép lại thành " *Ba mẹ yêu con mãi mãi* " nếu vậy thì con số đó là..... - anh im lặng hồi lâu như là đã nghĩ được gì đó

- Anh cũng nghĩ như em có đúng không - cô nước nước bọt nói, con số có nghĩ tới liệu có phải là đúng hay không

Linh cảm của cô có chắc chắn đúng không, nhưng trong lòng cô có dự cảm không lành, giống như là đang ngồi trên biển lửa vậy cô không sao yên lòng được, cảm giác sợ hãi mất đi thứ gì đó rất đáng sợ...

- Anh cũng nghĩ như vậy, hãy đợi anh về nước chúng ta hãy cùng xem Ok ? - anh nói rồi cúp máy

- Ok - cô đáp rồi tắt điện thoại, tay siết chặt điện thoại như muốn bẻ gãy cái điện thoại vậy

Đi đi lại lại trong phòng, lon cô lo lắng không sao tả được, có có cảm giác như sắp có chuyện không hay sắp xảy tới, nhưng là gì đây, cô cũng không chắc cho lắm... Giống như là bình yên trước sóng gió vậy, liệu điều gì đang chờ cô cùng Ngô Hân ở tương lai

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Về Quê

Sáng hôm sau, Apollo nhắn tin vào hòm thư của cô rằng mấy tiếng nữa là anh về tới nơi, anh nói là chuẩn bị quần áo, hai anh em sẽ về nơi mà hai đứa được sinh ra đó là ở Anh, là quê hương cũng như toàn bộ những người trong gia đình còn sót lại đang ở đó

Cô chuẩn bị hết quần áo, tất nhiên là đã nói với chị Vân và Nhã Phương mọi chuyện, tôi qua họ đã tổ chức tiệc chia tay cô tạm thời, bữa tiệc này nhằm mục đích chúc mừng cô đã tìm được lại gia đình và tạm xa nhau 1 thời gian ngắn

Tất nhiên Hạo Minh muốn đi và cô cũng đang định sang nhà hân lấy lại 1 ít đồ của mình và xin phép hân cho Hạo Minh đi cùng, dừng xe ở ở trước cổng nhà hân, cô rút chìa khoá xe máy ra, dắt Hạo Minh vào

Đẩy cửa vào, cô thấy hấn và Kiều My đang cười với nhau, thấy cô đi vào, Kiều My tỏ ra khó chịu, còn hấn thì vui vẻ hơn lúc này chạy ra ôm lấy Hạo Minh và chào cô

- Hôm nay tôi tới đây là để lấy lại 1 ít đồ tôi để đây hôm trước và....tôi muốn xin phép anh là....cho Hạo Minh đi về quê ngoại của nó có được không - cô nói

Cô hy vọng anh đồng ý với lời đề nghị của cô

- Ở đâu ? - hấn có vẻ không được thoải mái cho lắm

- Ở Anh - cô nói

- Không được, qua xa - hấn nói

Đường như không tin vào lời cô nói, quê cô ở Anh sao, vậy tức nghĩa là cô người châu Âu chứ không phải châu Á ư, vậy là sao trong đầu anh có chút không tiếp thu được lời nói của cô

Rất cuộc thân thể của cô là gì, tại sao hấn lại không biết một chút gì cả, con giận hấn nổi lên, ngay từ lần trước cô đi chơi cùng 1 người đàn ông khác hấn đã không vừa ý rồi, lần này cô lại muốn đưa Hạo Minh đi nước Anh kia, tại sao chuyện gì cô cũng giấu hấn hết vậy, sao cô không nói cho hấn biết cả lẽ hấn không đáng để cô tin tưởng sao

- Ba con muốn đi - Hạo Minh chen vào nói

- Thằng bé cũng muốn đi cho nên anh đồng ý có được không - cô nói

- Hạo Minh ở với mẹ hình như con hư đi rồi đúng không - hấn lườm Hạo Minh 1 cái

- Tôi sẽ chăm sóc con tốt cho nên anh không cần lo - cô nói

- Vậy em ở cùng ai - hấn hỏi

- Anh Ngô Hàn - cô nói

- Vậy tất nhiên Hạo Minh sẽ không được đi - hấn nói

Cô đưa Hạo Minh đi rồi ở cùng 1 người đàn ông khác, thật khiến hấn tức giận không thôi, dù cho anh ta có là anh hai của cô đi chăng nữa, kéo Hạo Minh vào chỗ Kiều My, hấn đưa mắt ra hiệu cho Kiều My đưa Hạo Minh lên phòng

- Hạo Minh - cô gọi, thằng bé cũng kêu mấy tiếng mẹ ơi làm cô đau lòng

Thấy vậy, hấn có chút ngại, hấn biết điểm yếu duy nhất của cô là Hạo Minh, chỉ có Hạo Minh mới làm cho cô nghe lời hấn mà thôi, dù rằng đó là con trai hấn nhưng rồi sai này cô có con với người đàn ông khác thì liệu có yêu thương Hạo Minh được như lúc này không, chỉ nghĩ tới thôi hấn lại muốn giam giữ cô bên mình

- - không thể nói được gì nữa, cô đành miễn cưỡng chấp nhận vậy

Đi vào căn phòng ở tầng 1, cô lấy bộ quần áo mình để quên ở đây, rồi sau đó bỏ vào túi chào hấn cô đi ra về dù vậy, cô vẫn lấy 1 tờ giấy ra rồi đưa cho hấn

- Anh đưa cái này cho Hạo Minh bảo nó đây là sổ của tôi - cô nói rồi quay lưng bỏ đi

Nhưng đi được hai bước thì lại bị bàn tay nào đó ngăn cản lại

- Nếu như em chấp nhận ở bên cạnh tôi lần nữa có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại - hấn nói nở ra 1 nụ cười quỷ dị

Gạt tay hấn ra, cô có chết cũng không bao giờ ở bên cạnh hấn để nhìn mấy cảnh khiến cô ghê tởm hấn

- Có chết tôi cũng không thêm ở cùng anh một chỗ - cô nói rồi quay đầu bỏ đi

Nhìn bóng dáng nhỏ bé yếu ớt của cô, anh cười nhạo chính bản thân mình, có chết cô cũng không ở cùng hấn đây là cô đang ghê tởm hấn sao, ý cô là hấn bẩn ư hay là cô không còn tình ý gì nữa, cười chua xót, hấn tự mình an ủi bản thân rằng cô chỉ là buộc miệng nói chứ không có ý gì cả

Đã từng ôm mộng được ở cun cô với Hạo Minh một nhà ba người hạnh phúc, từ sáng tới tối chỉ có niềm vui nhưng có lẽ cô không dành cho hấn ở kiếp này, nhưng hấn muốn cô phải ở bên cạnh hấn chỉ một mình hấn mà thôi, ý nghĩ muốn chiếm đoạt cô càng dâng lên

Cứ như vậy sau hôm đó hấn ra sức làm việc, hấn muốn kiếm thật nhiều tiền để cho có thể làm cho cô là của hấn. Nhưng sau này hấn không ngờ được rằng dù có nhiều tiền tới bao nhiêu thì cũng không thể mua được một nụ cười của cô...

Trở về với khuôn mặt u ám, không đưa được Hạo Minh đi, cô thấy hụt hẫng vài phần, chuẩn bị xách vali ra cửa, thấy Ngô Hàn đã đứng ở cổng đi vào, thấy cô đang bê cái vali, anh ra bê hộ cô vào cốp xe, mỉm cười cô khoá cửa lại rồi nhảy lên xe anh

Hai anh em đi tới sân bay đặt vé rồi về nước Anh quê hương của mình....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tình Là Chi

Máy bay hạ cánh là lúc lúc nửa đêm, cả hai anh em về nhà chính, không khí lạnh của nước Anh làm cho cô thấy rùng mình, hơn nữa ngôi nhà mà cô đi vào toát lên một vẻ kì dị u ám lạ thường, ngôi nhà mang kiểu phong cách cổ điển của Châu Âu.

Nếu chỉ là lướt mắt thoáng qua thì có lẽ người ta sẽ nói rằng ngôi nhà chắc phải là do những kiến trúc sư nổi tiếng gây dựng lên mới tạo cho nó cái khí thế vương giả ngập trời như thế này. Nhưng có ai biết được rằng cái khí thế kia chứa bao nhiêu u sầu và kì dị cổ quái, hình dung nó chỉ bằng 1 từ là " Buồn "

Bước vào, bai nhiều ánh mắt sẫm soi nhìn vào Ngô Hàn và cô, tiếng xì xào vang lên, nếu cô không nhầm thì cô nghe được câu " Máu tóc tím kìa " thì phải

- Các cháu đã về - 1 giọng nói lạnh lùng mà vương giả

Một người đàn ông có mái tóc màu vàng hoe bước xuống, thực sự là rất khác, cô và Ngô Hàn là tóc tím tại sao ông chú kia lại là tóc màu vàng. Nếu không phải là nghe từ chính miệng anh hai nói ông chú của cô đã ngoài 40 thì chắc có chết cô cũng tưởng người đứng trước mắt mình là ngoài 30

- Alice cháu thực sự rất giống mẹ của cháu đó, như là 1 bản sao hoàn hảo không có điểm nào khác biệt - ông ta nâng cằm của cô lên ánh mắt xa xôi nói

Một cảm giác lạnh tới sống lưng làm cho cô rợn tóc gáy lên

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông ra ngay - Apollo nói

- Cháu vẫn kẻo xước như xưa Apollo, giống y hệt cha cháu, cháu cũng là 1 bản sao hoàn chỉnh của cha cháu, không 1 điểm nào khác biệt - ông ta cười nói

- Hừ làm sao mà có thể bẩn ông được, chính tay mình giết người mẹ đã sinh ra mình, bàn tay ông đã nhuộm biết bao nhiêu máu tanh, làm sao mà mỗi tối ông ngủ ngon được nhỉ - Apollo dùng ánh mắt khinh thường nhìn ông ta

" Chát "

1 tiếng chát vang lên

Ông ta tát cô, thực ra là tát Ngô Hàn nhưng mà cô đỡ hộ,

- Thừa chú, là anh cháu không biết quy củ mong chú bỏ qua, vậy chúng cháu xin phép - cô nói xong cầm tay Ngô Hàn kéo lên lầu

Đi vào phòng, nhìn thấy chiếc giường bé tẹo tèo tèo kia cô nghĩ chắc là chiếc giường mà khi còn nhỏ cô đã nằm. Ngô Hàn cầm trên tay cái khăn lạnh đưa cho cô

- Có đau lắm không, anh xin lỗi - Ngô Hàn nói rồi lấy khăn chườm cho cô

- Không sao, anh à, đây là chiếc giường lúc bé đúng không - cô hỏi Ngô Hàn

Anh gạt đầu đồng tình, anh lấy hộp y tế ra bôi cho thuốc cho cô, cứ như vậy để anh bôi thuốc cô nhìn xung quanh phòng thấy có mấy tấm ảnh, cô đi lại chỗ đó xem, anh thì đi ra ngoài chắc là tìm phòng khác rồi, thấy tấm ảnh mẹ và cha đang bế cô và anh mỉm cười hạnh phúc, chợt mỉm cười theo, cô cũng thấy hạnh phúc vạn phần, nhưng hình như ở góc cây xa xa kia có một bóng người đang len lén theo dõi thì phải !

Là chú của cô, mắt cô không nhầm, trong ánh mắt đó chứa mấy tia ghen tị cùng chúc phúc, rốt cuộc quan hệ giữa chú của cô và ba mẹ cô là gì, câu hỏi đặt ra là tại sao khi nhìn cô và hấn chú ấy lại có 1 chút gì đó chua xót ở trong mắt.

Vậy rốt cuộc là gì chả lẽ liên quan tới chiếc hộp kia sao....

- Alice, anh tìm được hai phòng trống, em lấy phòng có cánh cửa ghi chữ Alice nhé - Apollo nói rồi chạy vào phòng mình

Cô ôm chiếc hộp kia vào phòng mình khoá cửa lại, lấy chiếc hộp ra từ trong vali, cô đặt lên giường. Ngồi lên giường, cô bắn khoan với con số mình nghĩ rồi sau đó ấn 4 con số vào đó là 2099. Theo tiếng trung quốc đọc là " *ai ni jo jo* " viết là " 爱你久久 " có nghĩa là " Bố Mẹ Yêu Con Mãi Mãi "

" Tạch "

Mặt mã đúng chiếc hộp tự động mở ra, bên trong chiếc hộp là một chiếc USB và 2 tấm ảnh và 1 chiếc vòng cổ đính viên đá màu xanh dương và xung quanh làm bằng bạc nguyên chất.

Giở tấm ảnh lên nhìn, là mẹ và chú cô, hai người đeo vòng đôi và mặc áo đôi hình như đã từng là người yêu của nhau, và tiếp theo là tấm ảnh mà mẹ cô chụp lúc mẹ đang bế cô và anh hai, đây là thế nào, cất mọi thứ vào vị trí cũ. Cô đóng hộp lại. Chú và mẹ cô từng là người yêu của nhau, nhưng mà cha cô thì sao, ông ấy là kẻ thứ 3 sao, hay là mẹ cô ngoại tình, đầu óc cô choáng váng như không tin vào những gì mình thấy.

Nằm trần trọc không ngủ được, cô quyết định đi tắm rồi ngủ tiếp nhưng vẫn không ngủ được, cô quyết định tìm chú mình hỏi cho ra lẽ.

" Cốc Cốc Cốc "

Cô gõ cửa phòng chú ấy

" Cạch "

Cửa được mở, nhìn vào bên trong là hình ảnh chú đang quấn chiếc khăn trắng, còn 1 cô gái đang nằm trên giường trần truồng nữa, hình như cô tới không đúng lúc thì phải, nhìn thấy chú mình thân hình lực lưỡng cô không khỏi nuốt nước bọt.

- Cháu gái à, hành động của cháu làm ta hiểu nhầm đấy - Ông ta nói

- Chú không cần để ý cháu có chuyện cần hỏi chú - cô nói

- Được mời cháu vào - ông ta nói

Cô vẫn đứng ngoài, anh mắt nhìn về phía cô nàng đang nằm ườn ẹo trên giường rồi ra hiệu cho chú mình

- Milla cô ra ngoài đi - ông ta nói

- Vâng thưa ông chủ - cô ả đáp rồi ra ngoài đi qua cô cô ả còn lờm 1 cái như kiểu là phá hoại chuyện tốt của cô ta

Bước vào phòng, mùi thuốc lá nồng nặc làm cô khó chịu

- Chú ăn ở bẩn quá, người hầu không giọng sao - cô mắng ông ta nói

- Haha cháu nói như mẹ cháu trước đây vậy, chú là thế đó - ông ta nói rồi ngồi xuống

- Chú tên gì - cô hỏi ông ta

- Ciel ,chú nghĩ cháu biết chứ - ông ta nhướn mày hỏi

Nhún vai tỏ vẻ không biết rồi cô nói luôn vào chuyện chính

- Chú Ciel chú từng yêu mẹ cháu có phải không - cô hỏi ông ta nhìn thẳng vào mắt ông ta hỏi

Trầm ngâm một chút, ông ta không nói gì nữa như là ngẫm đồng ý, ông ta đốt 1 điếu thuốc để hút

- Vậy là chú yêu thầm chị dâu của mình hay sao - cô tiếp tục đả kích

- Seri là 1 tiểu thư danh giá và quyền quý, cháu giống y hệt mẹ mình, hồi đó ta và Seri là bạn thanh mai trúc mã, nhưng cô ấy không hề yêu ta, cho tới khi cô ấy gặp được Vincent - anh trai ta, cô ấy đã đem lòng yêu anh ta một cách say đắm, lúc biết được chuyện ta muốn dành lại cô ấy cũng đã quá muộn, hai người họ trông rất hạnh phúc, ta đứng bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy vậy....cho tới một ngày...ta không thể nhìn cái cảnh đó nữa cho nên ta đã ra tay....cường hiếp mẹ cháu, lúc đó ta mới kịp thổ lộ lời nói muộn màng nhất nhưng Seri cô ấy đã lạnh nhạt và thờ ơ với ta, ta không thể làm gì hơn ngoài việc tỏ ra như không biết gì - Ciel nói ông ta thờ dãi

- Cho tới cái đêm biển lửa ấy, nghĩ lại ta thấy mình như một kẻ điên, khi nhận được cuộc gọi mẹ cháu xảy ra tai nạn giao thông...ta đã vọt chạy lao tới bệnh viện nhưng quá muộn.....bà ấy đã chết lúc chưa kịp đưa tới bệnh viện, đám tang của cả gia tộc được tổ chức rất long trọng, mộ của cha mẹ cháu được chôn cùng nhau, ha, dù có chết họ cũng được bên nhau, còn ta chỉ cô đơn một mình, trái tim ta cũng chết theo cô ấy - Ciel dùng nói, ông ấy lấy một ít rượu uống cạn

- Vậy ngày nào ông cũng chơi 1 cô để thỏa mãn ham muốn của mình sao, chỉ để tìm kiếm hình bóng của mẹ cháu - cô nói

- Ta nghĩ thế - ông ta tiếp tục uống rượu và uống rượu, không để ý tới mọi việc xung quanh

Bước tới chỗ ông ta, cô đành lấy ly rượu và uống cạn, cô mạnh miệng mắng

- Nếu yêu mẹ cháu tới thế thì đừng có tỏ ra như vậy, chú hãy sống thật tốt cho mẹ cháu xem và cũng coi như là chú chuộc lại nỗi lầm của mình cho bà ấy thấy - cô nói xong đặt ly xuống cô quay gót đi về phòng

Đóng cửa lại, cô nằm phịch lên giường, thì ra cũng chỉ là về chữ "Tình" mà thôi, hỏi thế gian tình là chi mà đôi lứa thế nguyên sống chết có nhau.....haizzz thật là rắc rối, nếu biết thế này con người ta nên không yêu thì có lẽ tốt hơn

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tới Công Ty

Sáng hôm sau

Tình dậy cũng là lúc gần trưa, cô dậy vệ sinh cá nhân rồi xuống phòng bếp tìm đồ gì để ăn, thấy anh hai đảm đang của mình đang chuẩn bị cho bữa trưa, cô chạy vào , đeo cái tạp dề rồi phụ giúp anh

- Bóc hành cẩn thận chảy nước mắt nha - anh trêu cô nói

Lườn ah một cái rồi cô bắt tay vào làm, đúng thật sau khi chiến đấu với mấy củ hành tây xong, nước mắt cô chảy như suối, thật không thể coi thường sức mạnh của những củ hành tây

- Người giúp việc đâu hả anh - cô hỏi Ngô Hàn

- Anh cho bọn họ nghỉ ngơi vài ngày rồi, anh thích tự tay làm đồ ăn cho em hơn - Ngô Hàn cười nói

Cô bừa bộn tiếp tục với công việc của mình, trong đầu suy nghĩ việc tối hôm qua, haizzz thật là mệt mỏi mà, tình tay ba luôn rắc rối vậy đó trong các bộ phim hàn quốc hay trung quốc cũng thế thôi, nam thứ luôn là người khổ nhất đứng nhìn nữ chính và nam chính yêu nhau, haizzz hỏi ông trời cái gọi là hữu duyên vô phận là gì !

- À anh này, cái hộp kia ấy, em mở nó rồi - cô nói

- Sao ! - anh quát lên ngạc nhiên nhìn cô không nói lên lời

- Trong đó cũng chả có gì đâu, 1 cái USB, 1 cái vòng cổ và 2 tấm ảnh nữa - cô nói rồi lấy rau ra luộc

- Đưa cái USB đó luôn cho anh được không ? - anh bình tĩnh nói

- OK - cô gật đầu rồi chạy lên nhà

Mở chiếc hộp ra, lấy cái USB đưa cho anh mình, mặt anh có vẻ rất nghiêm trọng khi nhìn cái USB, mở laptop ra, Ngô Hàn cắm USB vào trong, 1 video là dữ liệu duy nhất cái USB, bật đoạn video đó lên, đó là hình ảnh tự quay của bố và mẹ của cô và anh.

" Khi các con mở được chiếc này, có lẽ ba mẹ đã không còn "

" Mẹ yêu các con rất nhiều "

" Ba tin rằng con của ba sẽ dùng trái tim và trực giác để tha thứ và cảm thông cho chú các con "

" Ba và Mẹ mãi mãi yêu các con "

" Hãy sống thật tốt nhá "

" Ciel à, em biết rằng anh yêu em rất nhiều, nhưng em rất xin lỗi vì trái tim em đã dành cho Vincent mất rồi, anh hãy tìm 1 người con gái khác mà anh yêu thật lòng "

" Ciel, em vẫn khỏe chứ, anh rất yêu em, hãy chăm sóc cho các con của anh thật tốt, đừ để chung đi vào vết xe đổ của ba chung ta "

" Anh và Chị Dâu em không hề oán hận em đâu "

" Apollo nếu trước 30 tuổi con mà không lấy vợ là chết với mẹ đó nghe chưa ! Cả con nữa Alice "

" Ba mẹ yêu các con, Tạm Biệt "

Đoạn video kết thúc, khoé mắt cô cay cay, không khí im lặng lạ thường, lấy ít giây au nước mắt, Apollo đứng dậy, anh ôm cô vào lòng

- Đừng khóc Lam Lam, có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em - Apollo nói

- Ủ - cô đáp lại dịu dàng vào ngực anh

- Đi chúng ta tới công ty cho chú Ciel xem cái này - anh cầm lấy USB rồi dắt tay cô đi

Leo lên xe ,anh lái xe đi, trước khi tới tổng công ty, anh còn ghé vào hiệu quần áo , anh lấy cho cô 1 cái áo khoác lông màu đen dài từ đầu tới chân, bên trong là 1 bộ váy đồ sexy dài chấm gót với những đường cut out tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và thân hình cân đối của cô, tóc thả dài phần đuôi hơi xoắn, cô đeo 1 đôi giày cao gót màu trắng cao 7 phân cu với đôi khuyên tai đính viên kim cương màu xanh dương trong xanh trông rất là gợi cảm. Anh mặc 1 bộ vest màu đen rất phong cách và thời thượng, tóc vuốt ngược trông rất menly và bánh, đôi giày âu màu trắng nổi bật với tầm đoàn đen phía trên.

Ngồi vào xe, anh đánh xe tới công ty, bước vào công ty, cô khoác tay anh đi vào dưới những ánh mắt sự trầm trồ, ghen tị và ngưỡng mộ. Đi vào phòng họp, tất cả các cổ đông cùng với chú của cô đang ngồi vị trí trọng tâm, giao USB cho thư kí, bật lên. Trong lúc bật, anh và cô đi bên tay phải của chú còn thừa hai ghế , ngồi vào đó, tất cả các đại cổ đông đều xì xạo

Có người nói " Kia là con của cựu chủ tịch sao ", hay " Con gái cựu chủ tịch có khác thật quá giống mẹ nó, nhan sắc khuynh thành ", hoặc " Hai đứa con của Vincent và Seri kia sao, một đứa giống cha, một đứa giống mẹ thật quá là tuất tú và xinh đẹp "

Những tiếng nói vang vẳng bên tai làm cô thấy không được tự nhiên, đoạn video được phát, mọi người đều im ắng lắng nghe, khi nhìn thấy cha và mẹ cô tất cả đại cổ đông đều đứng lên cúi chào, riêng chú và hai anh em cô ngồi, đoạn video phát xong, tất cả chìm trong im lặng, có nhiều người đã khóc, chú cô thì im lặng không nói gì, nét mặt bình thản và lại rất đáng thương, cô không thể đoán được chú ấy nghĩ gì lúc này.

- Hôm nay tôi triệu tập mọi người tới đây là muốn nhường lại vị trí chủ tịch công ty T&Y, tôi đã ngồi vị trí này cũng đã gần mười năm rồi cho nên tôi muốn nhường lại cho cháu mình là Apollo người thừa kế vị trí này - chú Ciel chậm rãi nói

- Cháu không đồng ý - Apollo lên tiếng
- Cháu cũng vậy - cô đồng tình với anh mình
- Vì sao ? - Chú Ciel hỏi
- Bởi vì chú là chú của bọn cháu - Apollo nói
- Chú thử nghĩ mà xem trong thời gian qua ai là người đưa T&Y đến với nhiều thị trường khác nhau và mở rộng chi nhánh để T&Y phát triển như ngày nay, ai là người đã làm cho T&Y đứng đầu thế giới về uy tín cũng như chất lượng, là chú đó chú Ciel à - cô nhẹ nhàng nói
- Cháu còn rất trẻ và không có nhiều kinh nghiệm để giải quyết vấn đề hiện tại - Ngô Hàn nói
- Còn về chuyện gia đình, chúng ta hãy về nhà rồi nói - anh nói tiếp rồi đứng dậy

Cô cũng đứng dậy theo anh, khoác tay anh ra khỏi cuộc họp cổ đông, ngồi trong xe của anh

- Anh à, có phải anh đã biết được mọi chuyện sẽ xảy ra không - cô quay ra hỏi anh
- Anh không biết - anh cười rồi trả lời
- Hừm, em không biết đâu anh nó đi - cô lườm huyênh anh 1 cái rồi nhìn ra ngoài cửa kính xe
- Về nhà đã - anh thờ dãi nói

Khi về tới nhà, cô chạy lên nhà thay đồ cho thoải mái, sau đó xuống nhà đã thấy chú và anh đang ngồi nói chuyện

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nhà Thiết Kế Nổi Tiếng Alice

Apollo và chú Cie ngồi đối diện nhau, cô chạy từ cầu thang xuống, ngồi vào bên cạnh anh rồi yên lặng lắng nghe, sau đó mới lên tiếng. Cuộc trò chuyện diễn ra khá êm đẹp, không có quát tháo hay chửi bới, chỉ là nói chuyện bình thường như chú và cháu bình thường mà còn rất tình cảm nữa chứ. Giống như là trong lòng đã cất giấu đi rất nhiều điều muốn nói mà không nói được, đợi tới 1 ngày có cơ hội sẽ nói hết ra mà không chừa lại 1 chút nào cả.

- Tất cả mọi chuyện chú đã làm thực sự rất tồi tệ, rất kinh tởm...chỉ vì muốn có được thứ mình muốn mà đã làm thương tổn rất nhiều người mà chú yêu mến...trong đó...có cả các cháu, anh Vincent, cả Seri nữa, mẹ chú - bà các cháu - chú Ciel nói giọng trầm thấp

Nghe mà cô muốn khóc quá, ẩn sâu cái dáng vẻ bình thân, bất cần và lạnh lùng kia là 1 con người mềm yếu và mỏng manh dễ vỡ, không biết đã trải qua những chuyện gì mà con người ta mới có một lớp vỏ bọc thật vững chắc như vậy, làm sao mà có thể che giấu toàn bộ cảm xúc của mình biến mình thành một người hoàn toàn khác. Thử hỏi xem điều mà chú ấy đã trải qua là như nào, người con gái mình yêu lại đi yêu người anh trai mà mình yêu quý và kính trọng và ngược lại người anh trai yêu quý của mình lại yêu người con gái mình yêu. Tình yêu đó xuất phát từ cả hai phía. Đau khổ có, dằn vặt có, chán nản có....

Con người ta khi yêu đến điên dại, thì sẽ làm ra rất cả mọi chuyện dù đó là điều ghê tởm tới mức nào hoặc cao cả tới mức nào, tất cả xuất phát từ cái gọi là YÊU. Đã yêu là sẽ đau có phải thế không, hay đã yêu là sẽ được hạnh phúc. Liệu tình yêu có phải rèn luyện cho mình một tấm khiên nghị lực vững trãi, hay là 1 căn phòng tra tấn người ta bằng cái cảm giác đau đớn tột độ và mất đi ý chí của mình và trở nên điên cuồng như những con quỷ đói khát đang khao khát thứ gọi là YÊU.....

- Chú có biết không cháu từng khao khát 1 lần được gặp bố mẹ ngay lúc này - cô nói giọng nhẹ như 1 ngọn lông tơ rơi xuống mặt nước em đêm
- Và cho dù rất muốn...nhưng họ đều không có ở đây....cháu vẫn phải mạnh mẽ mà bước tới tương lai - cô nói tiếp
- Cho dù là rất nhớ...rất cần nhưng đó chỉ là mong muốn của anh em cháu, đó không phải là sự thật phía trước mắt - anh hai cô tiếp lời
- Con người ta sẽ có lúc sai lầm không đáng có và ân hận cả đời - cô nói tiếp
- Nhưng cái sai lầm lớn nhất.....đó chính là không biết sửa chữa sai lầm - anh nói

Rồi tất cả chìm vào im lặng, một người một suy tư riêng biệt khác nhau, đó chính là quan điểm của anh hai và cô, con người ta dù mắc lỗi lầm tới cỡ nào, thì sửa chữa chính là để chuộc lỗi và sửa cho cái sai lầm kia biến thành nhỏ đi, dù cho là cái sai lầm đó không biến mất, nó vẫn là 1 vết sẹo lớn trong cuộc đời nhưng mà vết sẹo đó sẽ còn lớn hơn nếu không sửa chữa nó. Điều quan trọng là sửa chữa theo cách nào và thực sự trong lòng của mình đã hối cải hay chưa.....Hay cái mình đã và đang làm chỉ là GIẢ TẠO

- Thật là các cháu đã lớn hết rồi, đã biết suy nghĩ hết rồi, chú rất vui mừng vì điều đó - chú Ciel giọng khàn khàn khoe mắt đỏ hoe

Cô biết là chú cũng rất cảm động về hành động của hai anh em cô, cô biết là anh hai đã bỏ đi hận ý với chú Ciel, con người ta dù việc gì cũng phải thay đổi đúng không. Vì vậy sau ngày đó, cả ba chú cháu đã quyết định đi chơi một tháng để thắt chặt tình cảm gia đình và điều đáng để nói là trong chuyến đi đó, cô bắt gặp Vũ Trung, anh ấy hình như đang có buổi kí hợp đồng với bên đối tác, lúc bắt gặp hình như đã làm xong việc.

Thấy cô, anh chạy ra và chào hỏi, cả chú và anh trai cô cũng được chào hỏi dựa vào công của cô. Lúc đó chú con đưa ánh mắt ý hỏi là "Bạn trai con bé à ?" với anh hai cô nữa chứ thật là. Cơ mà cô và Vũ Trung đang là người yêu cơ mà, vậy là ánh mắt của chú ấy đúng chứ. Thật là ! khó nghĩ khó nghĩ, thiệt là 1 tình thế khó xử, nói là giờ khóc giờ cười mới đúng

Gặp được anh thì cô được hai người thân của mình bán đứng. Chuyện là như vậy, Vũ Trung muốn mời cô tới công ty của anh thăm quan trụ sở chính. Vì cô ngại cho nên từ chối thể mà cô chưa kịp nói thì cháu và anh hai đã mượn đã cô chưa nói, nói hộ cô luôn, thế là giờ cô bị đẩy lên xe Vũ Trung đi tới công ty anh ấy này.

Tới công ty anh, cô không khỏi trầm trồ. Thiết kế khá là độc đáo, về bề ngoài thì có vẻ là 1 công ty bình thường như bao công ty khác, nhưng vào bên trong thì, vị trí cũng như khung cảnh lại khác hoàn toàn, rất cá tính nữa, thành viên nào trong công ty cũng cá tính y hệt công ty. Gợi là cái khẩu hiệu "Sống Theo Cách Mà Mình Muốn"

Không khí trong công ty thực rất thoải mái nha, khác hẳn với các công ty khác, chắc đây là tiêu chí mà công ty đặt ra, cô rất thích những công ty thế này, phải thoải mái thì mới cống hiến sức lực cho công ty chứ. ĐI vào phòng làm việc tại công ty của anh, bên trong màu phối hợp rất hài hoà, không có chói lóa như lúc ở trong đại sảnh hay các nơi khác, nói thế nào thì nói gam màu rất phù hợp với tính cách của anh. Căn phòng làm việc rất tiện nghi, phòng nghỉ ngơi được lắp kính cách âm với bên ngoài. bàn làm việc to rộng rãi thoải mái để tài liệu, bên cạnh là phòng bếp với đủ mọi thứ. thật giống 1 căn nhà mini quá cơ.

Ngồi vào bộ sofa đối diện với bàn làm việc của anh, anh đặt công trà chanh xuống trước mắt cô rồi nói

- Em sang đây từ lúc nào vậy, thời gian qua anh bận việc lên cũng không liên lạc được cho em - Vũ Trung nói

- Em thì về thăm chú em thôi, đây là quê hương em sinh ra - cô nói

- Vậy sao, thế hồi nhỏ anh gặp em ở Hàn là.... - anh nói thì dừng lại ý là muốn hỏi cô

- À hồi đó là mẹ em hải sang chi nhánh bên Hàn để điều chỉnh lại mất 3 năm cho nên em định cư ở Hàn 3 năm, trong 3 năm đó thì em gặp anh - cô cười nói, nhắm nháp 1 ít trà

- Vậy à, nhưng mẹ em là người Việt mà chú vừa rồi là chủ tịch T&Y, là người gốc Anh ? - anh thắc mắc hỏi

- Việc này rất khó để nói mong anh thông cảm - cô thẳng thắn nói

- Không sao lỗi tại anh lắm chuyện mà - anh cười nói

Sau khi trò chuyện vui vẻ một hồi, anh đưa cô đi về cũng đã gần 3h chiều. Về tới nhà cô chào tạm biệt anh rồi bước vào nhà, xô vào mặt mình là hai ông tám là chú và anh cô, họ hỏi đầu đuôi câu chuyện rồi bla bla bla, vậy là cô phải kể hết ra từ đầu tới cuối, tất nhiên cái đoạn ở cùng hẳn là anh cô kể. Nghe xong câu chuyện cô thì là lúc đó hẳn mà có ở đó thì chắc đã ăn mấy cái dệp của chú cô.

- Haizzz thứ gì nên quên thì cháu hãy quên đi Alice - chú Ciel nói

- Cháu đã chấp nhận được thực tại rồi nên chú đừng lo - cô cười như không có chuyện gì xảy ra

Thời gian gian trôi, tính tới thời điểm này cô ở Anh cũng đã gần 9 tháng rồi và tại nơi đây, cô đã học hỏi rất nhiều việc từ công ty của chú mình, các mẫu thiết kế cũng rất mới mẻ cùng sáng tạo, học hỏi được rất nhiều thứ, cô tặng thêm cho mình được vốn kinh nghiệm. Tất nhiên học không ở công ty chú như này cũng không được. Cho nên cô đã lấy những gì mình học được ra từ lúc bắt đầu niềm đam mê thiết kế tới giờ làm ra 1 bộ trang sức. Cô đã đặt tên cho nó là STARTS.

Đầu tiên vẽ ra nhận được rất nhiều lời khen từ tổ thiết kế, nhưng cô nghĩ họ chỉ khen cô vì cô là cháu gái của chủ tịch mà thôi. Sau đó mẫu thiết kế được làm ra, cô phải mất rất nhiều thời gian lựa chọn ra vật đính vào dây chuyền, nhẫn và bông tai. Tất nhiên là cô mất tới 5, 6 lần đổi đi đổi lại những viên kim cương rồi. Cuối cùng cũng chọn ra được 1 màu sắc ưng ý, đó là màu tím huyền ảo giống y hệt màu tóc của cô và anh trước khi nhuộm thành bây giờ.

Lúc sản phẩm ra lò, cô đã đặt 1 bộ vào gian hàng, sau đó khoảng 1,2 ngày thì lần lượt có 3, 4 vị khách tới mua, sau đó họ không ngừng trả giá, rồi lại rất nhiều người nghe tin tới ngó ngá xem sao, và họ cũng bỏ tiền ra mua. Bộ trang sức làm ra chỉ có một mà người mua lại nhiều. Rất khó xử, cô chả biết làm sao thì cô đi nhờ chú cô. Chú ấy suy nghĩ 1 hồi rồi quyết định sẽ đưa cô vào đội ngũ những nhà thiết kế giỏi của công ty, sau đó, chú cô tổ chức 1 buổi ra mắt sản phẩm thật là hoành tráng, tất cả cách công ty nổi tiếng đều có mặt.

Và tất nhiên là từ ngày hôm đó, cô được toàn thế giới biết đến với cái tên ALICE , tất cả các báo mạng đều đăng tin về cô, cả tạp chí cũng đăng hình ảnh cô nữa. Từ lần đó việc ra ngoài mua đồ dễ nầu ăn khiến cô gặp rất nhiều khó khăn. Rất nhiều phóng viên muốn phỏng vấn cô và nhiều công ty đầu tư vào thiết kế tiếp theo của cô nữa.

Mới đầu chỉ nghĩ là muốn giúp chú một chút nhưng cô không ngờ là mình lại thành nhà thiết kế mới nhất năm. Haizzz cuộc đời thật quá là vi diệu hay sao ấy nhì. Vậy là cô bị giữ lại bên Anh tới gần 1 năm liền, trong khoảng thời gian đó cô đã ra rất nhiều mẫu sản phẩm mới và rất được ưa chuộng trên thị trường đá quý.

Càng ngày cô càng nổi tiếng nhờ các thiết kế của mình và việc khiến cô bận rồi thường xuyên về muộn cũng là chuyện bình thường, thời gian của cô gặp Vũ Trung cũng không được, đa phần là vì công việc của cô và 1 phần là do cô đi học thêm về nghệ thuật của nhiều nước để tăng thêm ý tưởng cho mình nên thời gian cùng anh đi chơi cũng không còn như xưa. Có lần cô hẹn anh đi ăn và bị chụp hình sau đó gây nên Scandal về chuyện tình cảm của cô và Vũ Trung.

Anh ấy mở cuộc họp báo và tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô và anh là người yêu của nhau. Ngay sau khi nghe tin cô đang uống nước mà phun ngược trở lại. Dù sao thì cô cũng chả thể phủ nhận việc này kể cả khi cô không nổi tiếng như hiện giờ. Thôi chấp nhận vậy, dù gì đây cũng là 1 chuyện tốt mà, cô có thể dành toàn bộ tình cảm của mình với Vũ Trung không suy nghĩ tới hần nữa, sẽ cho hần vào 1 ngăn trong trái tim, tuy không phải ngăn chính, nhưng hần cũng đã từng là 1 người gắn liền với tuổi thanh xuân tươi đẹp của cô.

Sau hôm họp báo, cô còn tưởng fans sẽ gây tranh cãi này nọ gì chứ, không ngờ rằng fans ủng hộ cho cô và Vũ Trung, vui mừng vì mọi chuyện đã êm đẹp ổn thỏa, nhưng cuộc đời đâu có được hoàn hảo như vậy, các anti-fans của cô đã đăng hàng loạt những stt trên mạng FACEBOOK về việc hôn nhân gia đình của cô trước kia, cụ thể hơn là nói, cô bỏ chồng theo trai đẹp khác. Còn nói là cô đứng núi này trông núi nọ. Vốn dĩ ô cũng chả để ý nhưng anh trai cô đã tổ chức 1 cuộc họp báo và đính chính lại việc này.

Sau vụ việc đó, cô cũng không bận tâm tới kết quả, cô quyết định nghỉ ngơi 1 thời gian, cô về nước cùng Vũ Trung để anh hai và chú Ciel của cô lại, về tới nơi sân bay đang chuẩn bị lên xe thì từ đâu ra hàng loạt các fans hâm mộ thiết kế của cô hay chính xác hơn là họ yêu quý cô đến và xin chữ kí, kí được vài người thì vệ sĩ đi đến và tám bìa chắn cho cô, leo lên xe cô vẫy tay tạm biệt các fans rồi chiếc xe cứ lăn bánh đi, tiếng hò hét của fans càng ngày càng giảm rồi trong xe trở lại không khí tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Gặp Lại

Về nước được 1 , 2 ngày liên tục cô nhận được các cuộc gọi từ quản lí của cô bên Anh về việc cô làm nhà thiết kế riêng cho một số công ty ở tại nước. Nhưng con số mà họ trả cho cô thật quá sức tưởng tượng. Đột nhiên trên màn hình máy tính của cô hiện thị 1 công ty, giá cũng khá là cao và còn kèm theo một câu nói đầy thách thức " Tôi nghĩ nếu cô chọn tôi, cái lợi con tăng lên gấp bội "

Chà chà, chủ tịch công ty này có vẻ là rất cá tính nhưng chắc là không bằng được chú của cô, xem lại tên công ty, tên công ty này là " LD " cô nghĩ chắc là tên của ai đó thuộc về từ L và D. Chọn công ty này, cô bắt đầu liên lạc với bên công ty. Bên phía công ty khá là vui tính, họ hẹn cô 30 phút nữa sẽ gặp tại trụ sở chính tầng cao nhất.

Vừa cúp máy xuống, cô liền nhanh nhanh chọn 1 bộ quần áo đẹp để mặc. Cô mặc 1 cái áo sơ mi trắng và 1 chiếc váy dài tới mắt cá chân sẽ 2 bên từ đùi xuống, chiếc váy có hoa văn kẻ sọc đen trắng, đi đôi giày cao gót vào làm tăng chiều cao của cô lên đôi chút, tô ít son vào môi, cô không đánh thêm phấn vào má hay kẻ mi, để mặt mộc đi gặp đối tác, tóc thả tự nhiên, phía đuôi bông bồng. Lấy chìa khoá xe ô tô, cô lái đi tới địa điểm hẹn.

Nhắc tới ô tô, cô lại thấy buồn cười, ở bên Anh, chú cô có hỏi là thường ngày cô đi làm bằng cái gì, cô mới trả lời là xe máy, sau đó chú ấy thể hiện 1 vẻ mặt rất sốc, sau đó nói à mua ô tô cho cô, cô đã từ chối là vì cô vẫn thích cái xe máy của cô, vì chiếc này là do cô dồn tiền lương của bản thân để mua nó, cuối cùng chú và cô cãi nhau 1 trận, giằng co 1 hồi, chú ấy mới bảo là mua lại chiếc xe máy này của cô, giá còn cao hơn giá cô mua xe, nhưng cô vẫn nhất định không bán.

Cuối cùng, khi về nước, cô vừa vào gara nhà mình để lấy em xe máy của mình chờ Jun đi dạo cuối cù nó lại biến thành cái ô tô màu trắng đời mới nhất, biết ai là thủ phạm cô gọi cho chú cô, và cô nhận được là mấy lần tắt máy, thế là cô mới nhận tin qua email của công ty , nói là chú mà không trả lời điện thoại thì cháu chết cho chú coi. Cuối cùng ông phải nhận điện thoại và đảm bảo rằng em xe của cô bên Anh vẫn lành lặn.

Haizzz xe thì cũng đã đổi rồi, giờ chỉ còn chấp nhận đi xe ô tô thôi, được cái rất tiện lợi, ngày nào cô đi đâu, Jun cũng leo lên xe ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái nhìn nhờ thò đầu ra ngoài cửa sổ hóng gió.

Tới công ty, cô bước xuống, lấy dây xích đeo vào cô cho Jun, lấy cái kính đen đeo vào mắt, cầm theo túi xách đi vào công ty, vào thang máy chuyên dụng dành cho khách mời, trước khi vào, vệ sĩ đứng trước cầu thang máy cần cô xác nhận vài thứ, không để ý tới nội dung tờ giấy cô kí luôn vào để xác nhận. Cô đi vào thang máy, nhấn vào nút tầng cao nhất, sau đó đứng chờ một lúc.

"Ting"

Tiếng thang máy kêu báo hiệu tới nơi, bước vào, trước mắt cô là 1 căn phòng hay đúng hơn là 1 ngôi nhà mini tại công ty của chủ tịch. Cô trước khi tới đây có tìm hiểu về công ty này, chủ tịch công ty này nghe nói là không bao giờ tiết lộ nhan sắc, tới các bữa tiệc toàn đeo mặt nạ, mà nhờ có vị chủ tịch này, gần 2 năm công ty này đã phát triển rất thịnh vượng có thể nói vị chủ tịch này rất có tài. Bước vào không thấy bóng dáng ai cô còn tưởng mình đã đi nhầm tầng lên định quay lại, nhưng cậu bé Jun lại tinh nghịch chạy lung tung

- Jun, con quay lại đây cho mẹ không được chạy lung tung không thì lần sau mẹ không cho con đi đâu hết - cô nói rồi bắt lấy hay chân trước của Jun bé cậu đặt lên vai mình

- Áu Áu Á ừ - Jun kêu lên như kiểu ăn vạ

Dường như có cái gì đó đang thu hút Jun thì phải, chứ bình thường Jun rất ngoan không bao giờ như này cả. Đặt Jun xuống cô tò mò không biết cậu bé tìm gì, để túi sách lên ghế sofa, đi theo đằng sau Jun, cậu bé đi tới cửa phòng tắm rồi ngồi im như gì, bên trong có tiếng nước vừa được tắt, chả lẽ có người đang tắm, cô chợt nhận ra rằng hành động của mình rất khiến nhả bèn đứng bật dậy chỉnh chu lại quần áo rồi quay lưng bước đi, chưa được 5 bước thì có giọng nói quen thuộc mà cô chết cô cũng không quên

- Có vẻ như là cô rất biến thái thì phải Linh Linh - hấn cất giọng

- Sao anh lại ở đây, nữ chủ tịch đâu - cô quay mặt lại, nhìn hấn một thân chỉ quần đùi mảnh vải trắng

Cô nhớ là lúc nghe điện thoại là 1 giọng nữ mà, sao lại như vậy, chả lẽ là hấn đã âm mưu gì đó ư, vậy là cô mặc bấy ư, chết thật, vậy ra là Jun tìm hấn, cô mới chợt nhớ ra trước đây Jun rất thích bám hấn mà hấn lại ghét chó, haizzz thật là mất mặt cô mà, tự gọi mình là hiểu Jun thế mà lại không để ý tới việc này

- Là thứ kí của tôi - hấn nói rồi tới gần cô

Chợt lùi mấy bước, tới khi lưng chạm tường, thì không thể lùi được nữa, hấn ám sát vào người cô, để thân thể nóng bừng của mình sát vào người cô, dùng chân mình tách hai chân cô ra để cái vật nam tính kia chạm vào cô. Hấn vẫn như xưa biến thái vô độ.

- Anh bỏ ra, tôi không muốn làm nhà thiết kế chính nữa, tôi đi về - cô để tay chặn hấn lại gần cô hơn

Người hấn khá ướt vì mới tắm xong, những giọt nước ở tóc hấn làm ướt hết áo sơ mi của cô đồng thời lộ luôn hàng.

- Cô cứ thử xem, cô đã kí vào hợp đồng rồi nếu vi phạm hợp đồng sẽ phải đền số tiền khá lớn đấy - anh giờ tờ hợp đồng ra trước mặt cô

- Làm sao có thể tôi còn chưa.....- cô nói chợt dừng rồi đen mặt

Vừa lúc này vào thang máy có kí qua mấy tờ giấy mà cô lại không để ý tới nội dung, chết thật mắc bấy rồi. Là do quá sơ xuất mới đúng, cô phải rút kinh nghiệm sau việc này mới được. Giật lấy tờ giấy cô đọc qua một lượt, thấy mấy nội dung phần đầu trong bản hợp đồng tạm được cô không nói gì nữa im lặng chấp nhận. Dù sao điều 4 trong khoản hợp đồng có ghi là chỉ trong thời hạn 1 năm thôi. Cô sẽ chịu đựng 1 năm vậy

- Cô thông minh lắm - hấn nói rồi cười, đồn thời buông cô ra

Cô đi tới ghế sofa ngồi xuống, hấn cũng mặc quần áo vào đàn hoàng, rồi để tờ hợp đồng lên bàn. Thứ kí từ bên ngoài đi vào để lên bàn 2 tách cà phê, uống 1 ngụm đầy, để nuốt trôi cục tức này. Thấy hấn đi ra, trên tay còn nắm cô bé Jun của cô mặt cau có.

- Đừng mang chó vào phòng tôi, nó nằm lên giường của tôi thực bẩn quá - hấn nói rồi ném Jun cho cô

- Nay anh đừng làm thế với Jun, tội nó - đỡ lấy Jun cô vuốt vuốt nhẹ đầu nó

Jun cũng ngoan ngoãn nằm trong lòng của cô, thi thoảng còn dụi dụi đầu vào bụng cô như kiểu lấy lòng. Hấn ngồi xuống đối diện cô rồi trao đổi 1 số thứ về thiết kế mới, cô cũng nghiêm túc đưa ra các vấn đề khá sáng tạo.

- Nếu ra mắt sản phẩm mới theo kiểu như Slow Motion anh thấy thế nào, trong đoạn video chúng ta đưa ra các thành phần của các mẫu thiết kế để làm tăng độ tin tưởng của người mua hàng - cô nói

- Được đấy, tôi thích ý tưởng này - hấn cười rồi đồng ý

Cô nhìn đồng hồ xem thời gian thì thấy đã hơn 2 tiếng cô trò chuyện với hấn, đang định đứng lên đi về thì người thư kí ban này mang 2 tách trà vào.

- Uống trà đi, làm việc xong uống trà sẽ rất thoải mái - hấn nói rồi nhám nháp 1 ít trà

Thấy vậy cô cũng chẳng nói gì uống luôn, uống được 1 ít thì cô để lại rồi đứng lên ra về, đi tới gần cửa thì loạng choạng ngã nhào xuống. Trước khi bất tỉnh nhân sự cô nghe thấy Jun đang sửa rất to về như gặp phải cái gì đó rất đáng sợ, rồi nhìn thấy hấn cười, nụ cười đậm nét gian trá.....và cô lâm vào tình trạng hôn mê.

Chương 43: Thủ Đoạn - Tình Yêu

Sau khi cho cuộc tách trà pha ít thuốc mê đó, hấn bế cô vào phòng ngủ cách khoảng 5 mét từ bàn làm việc đến. Hấn bế cô vào giường, ngồi bên cạnh cô, vuốt tóc cô, nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu, trìu mến, chứa chan bao nhớ nhung bên trong.

Vốn dĩ, chỉ định đợi tới lúc cô tỉnh dậy diễn một màn kịch cho cô biết hấn và cô đã cùng nhau ân ái, để cho cô và hấn có 1 sợi dây liên kết, dù cho rằng dùng thủ đoạn hèn hạ, cũng để cho cô phải chú ý tới hấn, quan tâm tới hấn, ít ra chắc cũng cứu vãn được chút tình cảm của hai người.

Nhưng khi càng lại gần cô, hấn mới chợt nhận ra rằng, mình không thể tiết chế được sự kêu gọi của dục vọng đối với cô, trong gần 2 năm qua, hấn đã chỉ nghĩ tới công việc, công việc và công việc, không hề có suy nghĩ tới vấn đề sinh lý của bản thân. Nói thẳng ra thì là trong gần hai năm qua hấn đã cấm dục không thể lại gần nữa sắc. Muốn để bản thân thật trong sạch, để cô không ghê tởm hấn như năm xưa

Thấy bụng dưới của mình đã tới mức cực hạn, không thể kiềm lại được, hấn bắt đầu bị dục vọng điều khiển, thoát hết ý phục, hấn lại gần cô, hôn từ trán rồi lên môi, xuống cổ cô, càng hôn hấn càng cuồng dại, lấy tay kéo váy cô xuống, xé áo sơ mi của cô, sao cho thân thể cô trần truồng trước mặt hấn. Như thỏa mãn được một phần, hấn càng đặt nhiều dấu hôn lên người cô hơn như là đánh dấu chủ quyền là của hấn.

Càng hôn càng say đắm hơn, hấn bắt đầu đưa vật nam tính của mình tiếp xúc với nơi ẩm ướt của cô, hấn cử động thân dưới của mình ra vào nhẹ nhàng, không để cô đau, tới khi tới đỉnh điểm hấn hôn cô thật sâu rồi gieo lên một sinh mạng mới cho cô.

Nhưng rồi, chợt khựng lại, nước mắt hấn tuôn trào, tại sao lại khóc ? Hấn đặt ra câu hỏi, tại sao hấn lại khóc chứ ? Vì vui mừng ư ? Không phải. Liệu có phải là hận chính bản thân mình không !? Tự nhiên hấn lơ đãng một hồi, không tìm được câu trả lời, hấn buông thả cô, chỉ ôm cô vào lòng thật chặt như là sợ cô biến mất.

Dùi mặt vào bờ tóc của cô, mùi hương nhẹ nhàng thoảng, hấn tiết chế lại dục vọng của mình, kiểm tư thế thật thoải mái để ôm cô . Hấn cũng chìm vào giấc ngủ sâu. Chưa bao giờ hấn ngủ ngon tới thế, bao năm qua, hấn ngủ nhưng toàn mơ thấy ác mộng, ngủ rồi sợ hãi tỉnh dậy. Toàn thân toát mồ hôi lạnh, hấn mới cảm thấy được lạnh lẽo và buồn tẻ là mùi vị gì .

Cứ thế ngủ thật thoải mái cho tới tận gần đêm, khi chuông điện thoại cô kêu lên. Bị tiếng chuông làm cho thức giấc, cô khẽ mở hờ mắt, nhắm lòng mày với tay lên từ giường lấy điện thoại.

- Alo - cô nghe máy
- Em đang ở đâu - giọng của Vũ Trung đầy ngọt ngào
- Ở nhà - cô đáp dưng dưng lộ vẻ bất cần
- Vậy sao chưa ngủ ? - Vũ Trung trả lời
- Bị anh làm cho thức giấc - cô nói về hờn dỗi
- Thế hả, thế anh xin lỗi, vậy mai em rảnh không ? - Vũ Trung hỏi tiếp
- Có, chắc là tầm từ 7 đến 10 giờ - cô nói
- Vậy mai đi ăn sáng cùng anh nhé ? - anh mở lời mời cô
- Ok - cô cười ngọt ngào nói
- Vậy thôi ngủ đi - anh nói xong rồi cúp máy

Cú máy cô mới đặt điện thoại lên từ giường. Chợt nhận ra có cái gì đó không đúng, rõ ràng từ đầu giường cô màu đen chứ có phải trắng đâu, còn cửa sổ thì không có bé như thế kia còn có chỗ để ngồi nữa. Chợt nhận thức đây không phải nhà mình, cô ngồi bật dậy. Toàn thân không mặc 1 mảnh vải, cô vội kéo chăn lên, thấy sinh vật lạ nằm bên cạnh mình vẫn còn đang say giấc cô hoảng hốt.

Hấn tại sao lại ở đây, lại cũng không một mảnh vải, còn ở trên một chiếc giường. Cô vò đầu bứt tai mình, nhớ lại cảnh tượng lúc trước khi cô bất tỉnh, tách trà cô uống có thuốc mê, trời ạ, lại bị hấn lừa lên giường. Linh Linh này thật là nhục hơn cả con chó mà. Lại bị lừa bởi loại đàn ông vô liêm sỉ này. Giường như muốn đập vào mặt hấn mấy phát nhưng khi giờ tay lên lại không nổi.

Định bước xuống giường, một giọng nói trầm ổn vang lên

- Ở lại với tôi một chút nữa - hắn nói rồi đưa tay vòng qua eo cô

Hai mắt mờ to ra nhìn cô, cái vẻ mắt ngây thơ vô tội kia làm cô như muốn điên tiết.

- Bỏ ra, anh thật hèn hạ tôi thấy thật bẩn - cô xua đuổi hắn như đuổi ma

Thấy cô không mấy thiện cảm với mình, anh tim như co thắt lại, quần đau một hồi, rồi ổn định lại cảm xúc bắt lấy hai tay cô, đưa khoảng cách giữa mặt cô và mặt hắn lại gần nhau hơn.

Hắn đè lên người cô, toàn bộ cơ thể bị hắn nhìn, cô nhất thời đỏ mặt quay đi tránh ánh mắt của hắn. Thấy hành động đáng yêu của cô, long hắn dâng lên 1 đợt muốn trêu chọc cô. Đưa vật nam tính kia sát lại người cô. Cảm giác được vật gì đó nóng rực áp sát người mình, cô càng ý thức được nhắm chặt mắt lại rồi vùng vẫy. Nhưng rồi không may đập phải chỗ ấy của hắn

Đau đón lườm cô một cái, hắn mạnh mẽ hôn cô, dùng lưỡi tách hàm răng cô ra, rồi liếm láp mùi vị ngọt ngào trong khoang miệng cô, càng hôn lại càng sâu, càng hôn lại càng khao khát, cần hôn lại càng thêm muốn....

Bị cưỡng hôn, khoé mắt cô đã phủ 1 lớp sương mỏng, như sắp không thở được nữa, hắn mới buông cô ra. Cả hai người hồng hộc thở. Hắn như đã thỏa mãn được nhu cầu bản thân, từ từ rồi bỏ người cô.

Nhân cô hỏi cô thoát khỏi người hắn rồi tát cho hắn 1 cái đùn toàn bộ lực của mình

" Chát "

Âm thanh lạnh lạnh vang lên

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bị Thương

- Anh đừng quá vô liêm sỉ Trần Bảo Nhật Duy, tôi nói cho anh biết tôi của bây giờ khác với tôi của ngày trước - Cô nói, khễ trừng mắt nhìn hắn

- Hahahaha - hắn cười phá lên

Tiếng cười nghe như là xem một bộ phim hài rồi tự nhiên cười rất thoải mái nhưng khi vào tới tai của cô thì nó chò thành những tiếng cười nhạo kinh bỉ khiến cô tức anh ách, hắn của mấy năm trước vẫn mãi là hắn của bây giờ, không một chút thay đổi, không một chút khá khảm hơn năm đó, rất đáng ghét và vô liêm sỉ

Không thèm đoái hoài tới hắn nữa, cô vén chăn mùng quần quanh người, cô đứng dậy vào nhà tắm, không quên nhặt quần áo bị rơi xuống sàn. Cái gì còn mặc được đương nhiên cô sẽ lấy, thứ bị xé rồi cô sẽ để hắn dọn.

- Có cần anh tắm cùng - hắn nói, khôn mặt cười tự tin

- Da mặt anh dày thật đấy, trước đây tôi cười anh đúng là một sai lầm, anh năm đó che dấu bản chất của mình thực quá tốt - cô nói kèm theo nụ cười nhạt làm người ta không thể suy đoán ra ẩn ý trong câu nói của cô

Nhiu chặt mày lại, hắn tâm tình đang vui tự nhiên trở lên khó chịu, có gì đó lạnh lạnh toát lên từ người hắn. Không nói gì nữa, đợi cô đi vào trong nhà tắm thì hắn cũng rời giường bước tới túm quần áo lấy vài bộ quần áo mặc ở nhà ra rồi mặc vào.

Lúc tắm xong thì đã hơn 12h đêm, đi ra ngoài thấy có bộ quần áo mặc ở nhà, size bé hình như cô mặc vừa, chắc là hắn đưa cho cô mặc nhưng hình như là đồ dành cho nam thì phải. Thôi kệ vậy tới nước này rồi thì miễn cưỡng mặc vào vậy. Quả nhiên cô mặc vừa thật nhưng đó chỉ là cái quần còn cái áo thì rộng thùng thình ra, nhìn cô cũng mặt mạp lên vài phần. Sai bước ra khỏi phòng cô đi xuống tầng dưới thấy hắn đã bày ra một bàn thức ăn

- Ăn đi, chắc từ chiều tới giờ em chưa ăn gì - hắn cười nói

- Không cần cảm ơn - cô vốn chả còn tâm trạng để ăn nữa, vội vã bước ra cửa

- Vậy thì mấy tấm ảnh này chắc sẽ loan khắp công ty cùng giới truyền thông - hắn giơ máy điện thoại lên

Cô có phần hoài nghi như không tin, thấy thế hắn mở khoá rồi đưa cho cô thấy tấm ảnh hắn đang ôm cô trong ngực mình rồi cười rất tươi khi chụp hình,

mặc cô cau có, hàng mi thẳng tắp giờ đã nhú lại mấy phần

- Anh....anh còn là con người không - cô giận tới nổi đỏ cả mang tai, giận dữ quát

- Không là con người thì tôi là con gì - đáp lại sự giận dữ của cô là sự cợt nhả, trêu đùa của anh

Không thèm so đo với anh nữa, cô mặc kệ, cô không tin khi tung bức ảnh này ra, thì thanh danh của anh không bị huỷ hoại.

- Nếu như tung lên mạng chỉ có em là thiệt chứ tôi chả thiệt đâu - anh nói nghiêm túc

Giọng nói của anh làm bước chân cô dừng lại, siết chặt bàn tay lại cô quay người nhìn thẳng vào mắt anh

- Mặt mũi của anh không tổn hại, anh chắc chắn được mấy phần ? - cô cười khinh bỉ hỏi

- Có điều em chưa biết, ở trong nước, ai ai cũng biết tôi là kẻ phong lưu, thích trêu hoa ghẹo nguyệt - hần cười khuôn mặt vô si hơn lúc trước

Biết mình không thể thắng được sự chuẩn bị trước này của hần, cô quyết định ngồi vào bàn ăn, nhắm hờ mắt ngồi im bất động. Thấy sự lì lợm của cô, ban đầu hần kiên trì đưa thức ăn vào bát cô, cô vẫn ngồi im, rồi đưa miếng thịt bò tới miệng cô, cô cũng chẳng thèm mở miệng ăn. Sự lỗ lự của hần trở về con số không, nhận thấy lòng tự trọng của mình bị chà đạp nhiều quá mức, hần cả giận đạp bàn trừng mắt nhìn cô

Nghe thấy tiếng đập bàn, cô cũng chả mảnh may tới vẫn giữ nguyên tư thế cũ chỉ là đôi mắt mờ ra chút. Vẫn cứ thế trầm lặng, không thèm liếc hần lấy một cái, chỉ nhìn vào mấy đĩa thức ăn, ánh mắt lạnh lùng hiện rõ ràng ở đôi mắt trong veo ấy. Hần thực sự không bằng một miếng thịt ở trước mắt cô. Thẹn quá hoá giận, hần vung tay hất hết thức ăn xuống đất (tác giả : ôi mẹ ơi phí)

Nắm chặt lấy cổ tay cô kéo cô đứng dậy, vì do bị kéo đột ngột cô mất thăng bằng chân không may dẫm phải mảnh sành, máu chảy ra thấm đẫm cả 1 mảng. Thấy thế hần bế cô lên, sau đó đặt cô ở ghế sofa, nét mặt đã thoáng hoảng sợ. Hần gọi ngay cho bác sĩ tư của mình tới khám cho cô.

Một lát sau, bác sĩ đến và lấy mảnh sành từ chân cô rồi bôi thuốc băng bó chân cho cô. Trước khi về, bác sĩ có dặn dò

- May mà mảnh sành đâm không sâu, không có gì đáng ngại, chỉ cần ở trên giường 2, 3 tuần là sẽ khỏi liền, những ngày đầu đừng nên đi lại, sẽ rất đau đấy - bác sĩ tư của hần nói xong rồi vẫy tay tạm biệt

Bác sĩ vừa đi, cô đang định kéo chăn xuống ghế thì

- EM ngồi im đi - hần hét hoảng ngăn cô lại

- Tôi không sao, tôi muốn về - cô lạnh lùng nói, khuôn mặt không một tia cảm xúc

- Không được, em ở lại đây, anh không thể để em đi trong tình trạng hư vậy được - hần lo lắng quan tâm

- Tôi không muốn mắc nợ ai cả đặc biệt là anh - cô khế quát nói

- Em ngồi im đó cho anh ! - hần có nén giận ra lệnh cho cô

- Không muốn ! - cô cũng quát lại hần, khuôn mặt hết sức giận dữ

- Được, anh mặc kệ em, em có chết anh cũng không quan tâm - hần nói

Nhưng sau khi thấy cô khó khăn đứng lên để bước đi, ngay lúc đó hần lại thấy hối hận vì lời nói của mình. Muốn ra đỡ cô nhưng mà lòng tự trọng của hần lại không cho phép. Nhìn những bước chân nặng nề của cô đầy lòng hần đau nhói, giống như là chính hần bị thương vậy.

Cô khó khăn kê thân hình của mình lại, cố gắng lết thân ra khỏi công ty hần, xuống nơi để xe, ngồi vào vị trí lái xe, cô nhấn ga chạy xe về nhà . Khi về đến nhà cô cẩn thận đi từng bước một. Bàn chân cô như là bị hàng ngàn cây kim đâm vào thật rất đau. Máu đã chảy ướt đầm lớp vải bó chân của cô.

- A - cô kêu lên

Sau đó nắm chặt lấy quần mình cố nén đau, trên trán cô đã có 1 tầng mồ hôi nhỏ. Nghiến răng ken két, cô đứng lên, đi khắp khiêng vào nhà trông rõ là khổ sở

Ở bên ngoài nhà cô, có một chiếc xe ô tô màu đen bóng lóng, rất sang trọng. Bên trong xe là người đã gây ra vết thương cho cô. Hần lo lắng nhìn cô đi vào. Hần đã vốn không muốn đi xem cô có ổn không nhưng tay và chân hần không nghe lời hần, cứ như vậy mà lấy xe lái tới nhà cô.

Nhìn cô đi khó khăn, nét mặt đau đớn, thà rằng người bị thương là hần còn hơn là cô. Nhìn cô như vậy trái tim hần như bị giầy vò, tâm can đau nhức, muốn chạy tới ôm lấy cái thân thể bé nhỏ kiên cường kia.

Cô đau đớn, hần còn đau gấp bội. Ở trong xe hần trầm lặng, mắt cứ khur khur vào gian phòng ở trên lầu cô. Khi ánh đèn tắt, hần mới an tâm đôi chút, sau đó đánh xe về nhà. Trên đường, hần lo lắng không thôi, sự cô gặp phải chuyện gì không may.

Chương 45: Bản Phát Thảo

Sang ngày hôm sau, cô vắt vẻo rời giường, cả người đau ê ẩm, lết cái thân vào nhà tắm cô vệ sinh cá nhân. Sau đó chỉnh chu quần áo mình, cô chọn 1 bộ váy chữ A màu vàng chanh ngắn tới đùi, đeo đôi giày thể thao để che đi lớp vải băng bó. Cầm theo túi sách, cô tới gara nhà mình, cầm chìa khoá xe rồi lái tới công ty.

Tới công ty hần, cô bắt đầu tới phòng làm việc riêng của mình được thiết kế theo những gì cô yêu cầu. Căn phòng khá hài hoà về màu sắc, ít nhất là những màu này rất dịu mắt không chói lóa như các phòng thiết kế khác. Đặt túi sách lên bàn làm việc, lấy mấy bản thiết kế cùng dữ liệu cho sản phẩm mới trong laptop ra.

Lần này khi cô về nước, thiết kế của cô lần đầu tiên ra mắt các khách hàng không phải là đá quý, hay trang sức mà là theo một phong cách hoàn toàn mới đó là thiết kế quần áo. Với quần áo, cô nghĩ là mặc phải thoải mái, ưa mắt là đương nhiên chất liệu phải đặt lên hàng đầu rồi. Cô đang hướng tới một mẫu thiết kế khiến cho người béo hay gầy mặc đều đẹp, màu không quá nổi mà cũng không quá trầm, ưa mắt tạo lên cái đáng về thanh lịch cho người mua hàng.

Đi tới bộ phận thiết kế trang phục, xem đại khái qua mấy mẫu, nhìn qua cũng chả có gì lạ mắt, bên Anh cô cũng thấy qua mấy kiểu như vậy nhưng có 1 số chi tiết khác. Trầm ngâm một hồi, cô về phòng làm việc, lấy giấy ra vẽ thử vài bản.

Hiện tại màu được ưa chuộng cũng như được mặc khá nhiều từ xưa tới nay tiêu biểu là trắng và đen. Căn bản là không phải hai màu này có cái gì đó khiến người ta phải cuồng nhiệt yêu thích như kiểu fan mà là hai loại màu này dễ dàng phối hợp với nhiều loại quần áo màu sắc.

Về được 4 bản thảo cho mùa mưa thu sắp tới. Nhìn mấy kiểu áo len cùng áo khoác dạ vừa lên bản vẽ, cô cũng lên google soát mấy kiểu đang nổi hiện tại xem xét qua, haizz cũng chả có gì nổi bật lắm. Căn bản là giá của chúng khá đắt, cho nên người tiêu dùng chỉ mua những sản phẩm rẻ tiền để dùng, tuy không được làm từ những chất liệu tốt nhưng mà có thể tạm chấp nhận được.

Vậy câu hỏi đặt ra trong cô là, làm thế nào mà một mẫu thiết kế đẹp mắt, phù hợp với nhu cầu người tiêu dùng mà lại có chất liệu tốt thu được lợi nhuận cho công ty tránh việc lỗ, thiệt hại nặng.

" Cốc Cốc Cốc "

Tiếng gõ cửa vang lên kéo cô đang trầm tư suy nghĩ về thực trạng.

- Mời vào - cô trầm giọng nói

Bước vào, là khuôn mặt mà cô vốn đáng chán ghét nhất. Hần cười nhếch mép làm cô ngứa mắt vô cùng muốn mau mau đuổi cái tên yêu nghiệt kia đi cho khuất mắt

- Sao anh vào mặt em lại nhăn đi 8 phần vậy, chả lẽ khó chịu sao - hần cười nói

- Hừ có việc gì thì mau nói đi, rồi rút nhanh - cô lạnh lu buông

Không thèm liếc hần một cái, chăm chú vào mấy bản vẽ mình vừa phác thảo ra. Thấy cô lơ mình, hần trên mặt đã có mấy phần nhăn, đi tới bên cạnh bàn làm việc nhìn mấy mẫu cô tự thiết kế xem sao

- Wow hiếm thấy những mẫu kì dị độc đáo như vậy nha - hần rất ngạc nhiên nói

- Không cần anh nói đâu, tôi tự biết mình còn kém - cô lạnh lùng nhìn về mặt giả tạo kia

- Ài nha, bảo bối, rõ ràng rất sáng tạo ấy chứ, bức vẽ này không theo đường lối xu hướng hay cái khuôn như bây giờ đâu, em thật có tài kết hợp kiểu thời trang Á-Âu từ những thể kỉ trước và thêm lẫn với hiện tại nha - hần cười tươi tán thưởng

Thấy thế cô cũng bớt căng thẳng hơn, nếu hần đã nói vậy cô cũng chả muốn ý kiến gì nữa, bây giờ thì im lặng là vàng

- Cơ mà bảo bối chỉ có 4 mẫu này thôi sao - Hần liếc cô hỏi

Gật đầu tỏ vẻ đúng như lời hần nói, giờ cô hết sức mệt mỏi chỉ muốn tìm một chỗ nào nằm xuống.

- Cũng tốt, đúng ý anh, anh thấy mẫu càng hiếm có hư vậy thì lượng ăn khách càng tốt - hần cười rồi bỏ 4 bản mẫu vào 1 cái túi chuyên để đựng hồ sơ

- Đừng gọi loạn như vậy, ai là "Bảo Bối" của anh - cô chỉnh lại cách gọi của hấn
 - Đừng khó tính quá, bảo bối, em chả có khiếu hài hước gì cả - hấn vẫn cười nhăn nhơ nhìn cô
- Nhắm nghiền mắt lại cô chả còn hứng mà để ý hấn nữa, coi như mọi chuyện hấn quyết định
- Vậy anh định dùng vật liệu gì để làm những bộ quần áo này - cô hỏi ảnh
 - Tất nhiên là chỉ có vật liệu tốt em đừng lo - hấn cười nói
 - Giá khởi điểm là gì - cô khẽ mở mắt hỏi
 - Hừm...xem nào....tính ra thì.....chắc khoảng trên 2 triệu đó chứ - hấn nói
 - Quá đắt - có nhú mày nói
 - Không đắt đâu, vật liệu tốt đương nhiên phải tốn nhiều tiền để mua, hơn nữa những bộ quần áo này cần rất nhiều vải, tính ra thì đây là rẻ rồi - hấn suy tư nói
 - Như vậy chỉ những người có tiền mới mua được những bộ quần áo này hay ưa chuộng phong cách này, còn những gia đình không có điều kiện thì anh tính sao - cô nhìn hấn hỏi
 - Đâu phải anh không nghĩ tới, tất nhiên 3 ngày đầu, anh sẽ cho chương trình khuyến mại rồi, nếu mua những bộ quần áo còn tồn lại từ những năm trước chỉ cần trên 500 nghìn thì sẽ giảm 20% vậy có được không, chúng ta bán được hần tồn mà lại được lãi - hấn nghiêng đầu nói
 - Tuỳ anh - cô không nói gì nữa đứng lên cầm theo áo khoác cùn túi xách ra ngoài
 - Em định đi đâu - hấn bắt lấy cánh tay cô hỏi
 - Có hẹn - cô nói
 - Ai ? - hấn tò mò
 - Honey được chưa - cô hất tay hấn ra đi nhanh ra cửa

Cô nói vậy liền đi ngay, không nhìn thấy sắc mặt u ám của hấn, thật khiến hấn tức chết mà, tại sao lại có thể đối xử với hấn như vậy, hấn đã làm gì sai ư, hấn chưa hề trọc tức cô cũng như không làm cho cô buồn phiền hay bực mình. Nếu cô thử là người phụ nữ bình thường xem, lúc này chắc đã bị hấn đánh chết rồi cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sinh Nhật Hạo Minh

Ra tới quán cafe đối diện công ty, cô mua 1 tác cafe rồi ra chỗ gần cửa sổ ngồi. Cô trầm tư thưởng thức tác cafe, tựa như 1 bức tranh tĩnh lặng đầy màu sắc, người khác nhìn vào lại cần muốn nhìn nữa cứ mãi đắm chìm vào cái khung cảnh ấy, đẹp mê lòng người, họ say mê không phải vì cô đẹp mà là vì cái khung cảnh ấy sao khiến cho trái tim áp áp, cô giống như 1 chiếc ly thủy tinh dễ vỡ đẹp lộng lẫy ai ai cũng muốn bảo vệ thật tốt.

- Sao ngồi thần thờ ở đây thế này - tiếng của một người phụ nữ vang lên
- Chị Vân - cô vui sướng nói
- Ừ lâu lắm không gặp - chị Vân cười nói
- Thế dạo này em thế nào rồi - Chị Vân gọi 1 ly nước ép cam rồi hỏi cô
- Cũng bình thường ạ - cô bình thần nói
- Bình thường cái con khi, em nghĩ mắt chị bị mù à, báo đăng đầy phố, các cửa hiệu đều thấy mặt em đó, nhìn đằng sau em xem, fàn kia kia - chị Vân nói rồi hướng mắt ra đằng sau cô

Không ngoài lại nhìn cô biết chị Vân không bao giờ lừa gạt cô, cho nên nhấp 1 ngụm cafe, cô tiếp tục nói

- Hi hi, em làm sao mà bần chi được, đã thành cao thủ trong giới võ đạo, nhắc tới tên ai ai cũng thấy sợ - cô che miệng cười nói
- Haizzzz chị thật muốn ẩn cư sinh sống qua ngày thế mà ông già nhà chị tìm được....vậy là tháng ngày bình yên của chị chấm dứt - chị Vân thở dài nói
- Đành chịu thôi...Nhà Phương giờ cũng là 1 luật sư có tiếng, chắc lịch làm việc bận tui bụi lên nhĩ chị ? - cô hỏi chị Vân
- Đương nhiên, cô lần chị hẹn nó đi uống trà, nó bảo là ngày 27 tháng sau mới đi được - chị Vân bực mình nói
- Thật à, chắc giờ em hẹn cũng phải tháng sau mới đi được - cô đùa nói
- Ừ chắc thế - chị Vân cười rồi uống 1 ngụm nước cam

" Reng...Reng...Reng "

Máy điện thoại chị Vân vang lên

- Đó nhắc tới tào tháo tào tháo tới ngay - chị Vân cười rồi nghe điện thoại
- ... - không nói gì, cô cười rồi uống ly cafe của mình

1 lúc sau khi nghe điện thoại xong, chị Vân quay sang cô nói

- Lát Nhà Phương tới đây, chị có Việc đi trước rồi em ngồi đợi nhé - Chị Vân nói rồi vội vàng đứng dậy
- Vâng, chị đi cẩn thận - cô cười nói với chị Vân
- Bye Bye - chị Vân vẫy tay

Cô vẫy tay theo rồi nhìn bóng dáng chị vẫn đi vào cái ô tô màu đen kia phóng đi, ngồi được 1 lúc thì Nhà Phương tới, hai người nói chuyện vui vẻ, ôn lại kỉ niệm xưa ời là xưa, xa lắc xa lơ tới tận gần tới mới tạm biệt nhau đi về.

Về tới nhà, người đầu tiên chạy ra chính là Hạo Minh, cô thăm nghĩ chắc hẳn đưa Hạo Minh tới rồi, cơ mà cô khoá cửa nhà mà , chắc hẳn mở khoá rồi.

Không nói gì nữa, cô bế Hạo Minh lên hôn bé con vào má, giờ thần bé cũng đã nặng cân hơn, cao hơn và đen hơn chút xíu cơ mà vẫn trắng, mập mập như ngày xưa.

- Mẹ con nhớ mẹ - Hạo Minh ôm cổ cô dịu mắt vào vai cô
- Ừ mẹ cũng nhớ con - cô nói sống mũi cay cay
- Hôm nay là sinh nhật thần bé, anh đưa nó tới đây - hẳn đi ra đeo 1 cái tạm dề nói

Gật đầu coi như đã biết rồi cô bế Hạo Minh vào phòng khách, mọi thứ đã được trang hoàng, bàn ăn đã đầy đủ mọi thức ăn, ở chính giữa có cái bánh sinh nhật thật to, đặt Hạo Minh lên ghế, cô chỉ có cái gì tặng cho con, nên đánh lấy cái hộp của mẹ cô để lại, nhét vào đó 1 đôi nhẫn cưới lúc hẳn và cô ly hôn cô vẫn còn giữ vào trong đó rồi khoá lại. Bao nhiêu năm cô vẫn mãi không vất được đôi nhẫn này đi, có lẽ là không đủ dũng khí cũng như can đảm.

Thôi thì đành tặng con trai, hy vọng nó không giận người mẹ này

- Đây quà tặng con , vì bất ngờ quá mẹ cũng chả mua được gì - cô nói rồi đưa cho Hạo Minh
- Mã mẹ ời - Hạo Minh nói
- Cái này con phải tự đoán nha - cô cười nói
- Hừm... được thôi mẹ đã giao nhiệm vụ con phải làm theo thôi - Hạo Minh cười rồi để chiếc hộp sang một bên

Cả nhà 3 người ăn uống vui vẻ, tuy không nói với hẳn lời nào nhưng có lẽ hẳn sẽ hiểu được ý tứ và hành động của cô, muốn tránh xa hẳn 1 chút càng xa càng tốt. Ăn xong, Hạo Minh đã nhảy lên giường ngủ luôn, còn lại cô và hẳn rửa bát dọn dẹp mọi thứ, không gian im lặng, không ai nói lời nào, im lặng và im lặng.

-Em....tặng thần bé cái gì thế - hẳn mở đầu cuộc nói chuyện
- Anh không cần quan tâm đâu - cô lạnh nhạt nói tiếp tục công việc

Không gian một lần nữa lại chìm vào im lặng, im lặng tới mức 1 cái kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ ràng, bỗng mọi thứ tối om lại, cô thầm nghĩ chắc là cúp điện rồi, chạy ra phía tủ lấy cái đèn pin thì " Rầm ! Choang !" 1 tiếng động lớn vang lên

- A - 1 tiếng kêu vang lên trong không gian yên tĩnh

Cô bật đèn pin lên, rồi đi vào phòng bếp thấy hấn đã ngã ở dưới đất, lọ hoa vỡ, mảnh sành vung vãi khắp nơi

- Cẩn thận - cô nói rồi đỡ hấn dậy

- A - hấn ngồi lên ghế sofa rồi sờ chân mình

- Chắc bị trật chân thôi - cô nhìn sơ qua nói

Hấn gạt đầu đồng ý với ý kiến của cô rồi nắm bóp chân mình, cô thì tới hiện trường thu gọn mấy mảnh sành lại rồi cầm hộp y tế tới chỗ hấn bôi thuốc vào chỗ bị chảy máu, vừa rồi chắc là không may mấy mảnh sành bé đâm vào, vừa bôi thuốc cô để ý lông mày hấn đã nhăn lại

- An sơ đau ? - cô hỏi hấn

- Không - hấn mặt bình thường lại nói

- Nói dối - cô bình thản nói tiếp

- Thật - hấn gằn giọng nói

Không nói thêm gì nữa, cô thuốc xong cô cất hộp y tế đi, sau đó vào phòng xem Hạo Minh có bị tiếng động tỉnh dậy không, rất may thần bé vẫn say xưa ngủ. Ra tới phòng khách thì thấy hấn vẫn ngồi đó, mặt có vẻ trông buồn buồn nhưng có cảm giác như là có tia vui sướng xẹt qua ánh mắt kia.

- Cảm ơn - hấn nói

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sau Tất Cả Vẫn Là Vợ Chồng

Nghe thấy hấn nói cảm ơn, cô một dây khá bất ngờ, thoáng qua cười gạt đầu đồng ý, chắc là đã lâu lắm rồi mới nghe được tiếng cảm ơn này, trong lòng cũng thư giãn được 1 chút, cảm giác như trái tim ấm áp lên được chút chút.

Trong bóng tối, chỉ có ánh đèn pin, sau khi cất hộp y tế đi, cô pha 2 ly trà, sau đó lấy cái chăn mỏng quấn quanh người rồi lười biếng ngồi xuống cái ghế sofa đối diện hấn ôm Jun vào lòng. Không khí lại một lần nữa chìm vào trong tĩnh lặng, mỗi người 1 suy nghĩ riêng tư

Hấn một chút lại một chút én kút liếc cô, trong lòng nóng nảy hồi hộp, có rất nhiều thứ muốn nói với cô, nhưng tới cô lại bị cái gì đó nghẹn họng rồi nuốt lại vào bụng. Hấn rất khó mở lời, muốn nói với cô lại sợ cô càng ngày càng tránh hấn, muốn làm cô chú ý tới hấn lại sợ cô càng ghét hấn hơn, hay đơn giản như làm cho cô ghen sợ rằng cái nhận được chỉ là lời chúc phúc!

Từ khi gặp lại cô, trái tim hấn luôn đập loạn lên à không đúng hơn là chỉ cần nghe thấy tên của cô thôi, nhớ lại mọi chuyện trước kia, hấn lại chả còn tí dũng khí nào để nói chuyện trước kia hay là lời xin lỗi, giống như là rất xấu hổ với hành động của mình vậy. Khi nhìn cô đi cùng người đàn ông khác, hấn đã rất tức giận chỉ hận không thể đánh chết hấn ta.

Hấn rất muốn....rất rất muốn....cô yêu hấn thêm lần nữa, hấn tuyệt đối sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không để cô buồn phiền hay lo lắng, sẽ càng không khiến cô khóc vì hấn sợ rằng..sợ rằng một ngày nào đó cô sẽ rời xa hấn chẳng bao giờ xuất hiện trước mắt hấn nữa

Gần trong trong gang tấc mà biển trời cánh mặt

- Lần trước em đi gặp honey có phải là gặp Vũ Trung không - hấn hỏi cô

- Không phải, mà anh biết anh ấy sao - cô nói lấy tách trà uống một ngụm

- Có, lần trước thấy trên báo, anh ta nói em và anh ta là người yêu, đó là sai đúng chứ - hấn cười nói, trong lòng hy vọng câu trả lời như mong muốn của mình

- Ủ, chúng tôi làm người yêu của nhau cũng được gần 6 năm rồi - cô nhướn mày nói

- À.... - hấn à, lòng chua xót

Hoá ra chắc chỉ có hấn mong đợi thôi, hoá ra cô không hề yêu hấn, hoá ra chỉ là hấn tưởng tượng rằng cô còn có chút tình cảm với mình,...bỗng hấn muốn lên tiếng, muốn nói rõ ràng với cô tình cảm của mình, giống như hấn không muốn cô rời xa hấn, hấn không hiểu là mình có cái tình thân này ở đâu

- Anh... - hấn nói

- Mẹ - cùng lúc Hạo Minh chạy ra ôm cô

- Ừ con trai, sao không ngủ tiếp đi - cô ôn nhu xoa đầu thẳng bé

- Con hết buồn ngủ rồi - Hạo Minh cười nói sau đó ôm cổ Jun

Nhìn Hạo Minh chơi đùa vui vẻ, nụ cười trên môi cô càng lúc càng đậm hơn. Hấn ở một bên nhìn cô cười, lười vừa nói tự nhiên lại không thể nói nữa, như là bị rút hết dũng khí, hấn tự trách bản thân mình quá nhu nhược, tới 1 lần muốn rõ ràng với cô mọi chuyện cũng không làm nổi

- Mẹ, ba và mẹ gặp nhau như thế nào vậy, con có chút tò mò nha, mà con chả bao giờ thấy ba và mẹ tình cảm nồng ấm như trong phim Hàn gì cả - Hạo Minh chu mỏ lên nói

Sau lời nói của con trai, cô có chút khó xử không thể giải thích được cho con trai bèn tìm một đề tài khác để trốn tránh việc giải thích này....Nhưng có lẽ, trốn tránh cũng không phải là cách tốt nhất, có thể trốn được 1 lần 2 lần nhưng không cõ nghĩa là trốn được cả đời, nếu cứ như hiện tại, không rõ ràng với anh có lẽ cả hai sẽ dần trở nên khó xử với đối phương hơn...có lẽ cách tốt nhất lên nói chuyện thẳng hoàng với anh một lần.

- Chuyện này là việc của ba mẹ bảo bố không nên nhiều chuyện - cô nhắc nhở Hạo Minh

Sau đó dụ dỗ thần bé đi ngủ, đợi khi thần bé ngủ hấn, sau đó cô ra phòng khách thấy hấn vẫn ngồi đó mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cô ra hấn lại đưa tầm mắt về phía cô, chợt hai người nhìn nhau 1 lúc rồi cô lên tiếng

- Có lẽ chúng ta cần nói chuyện - cô nói

- Ừ, em cứ nói, anh sẵn sàng lắng nghe - hấn nói

Khi cô vừa nói câu đó, hấn cảm thấy mình không đáng làm đàn ông, lẽ ra hấn phải chủ động nói với cô, không nên để cô chủ động nói như vậy, hấn cảm thấy rất xấu hổ khi mình không có can đảm để nói với cô mọi chuyện, cảm giác lúc này đây thật nhục nhã....

- Chuyện trước kia, có lẽ tất cả đều là sai lầm của cả hai người chúng ta, Hạo Minh vốn dĩ không có hề có lỗi trong chuyện này - cô nói giọng trầm thấp

- Không phải, chính xác hơn người có lỗi là anh - hấn nói, mắt nhắm lại khoé mắt cay cay

Đúng vậy ! Lỗi hoàn toàn là ở hấn mà ra, không có liên quan tới cô, không hề, là do hấn trước, là do hấn muốn ly hôn với cô nhưng sau đó mới nhận ra rằng bản thân mình yêu cô tới nhường nào, chỉ vì Kiều Mỹ mới tình đầu không thể quên mà hấn lại không thể phân biệt rõ ràng là bản thân mình có yêu cô hay không, chỉ là 1 chút lầm lỡ của bản thân mà bây giờ bọn họ thành ra như này...

- Cũng không thể trách anh được, một phần cũng là do tôi không hiểu chuyện, không biết anh đã có người trong lòng - cô nói

Lời nói không cảm xúc giống như là người nói câu đó không phải là cô mà là một người hoàn toàn khác, giống như là một người ngoài cuộc bình phẩm về câu chuyện của hai bọn họ.

- Anh...thật sự xin lỗi em - hấn nói

Hấn rất muốn ngay bây giờ đây nói cho cô biết hấn vẫn rất còn yêu cô nhưng không thể mở lời được, nhờ cô hỏi vì sao hấn nên trả lời thế nói, chả lẽ là anh chỉ biết anh còn yêu em à. Thật sự quá khó nói ra

- Không sao, không sao, đó chỉ là quá khứ, giờ là hiện tại, tôi muốn làm lại từ đầu, là một con người mới, sẽ không yếu đuối gây phiền phức cho anh hai và mẹ nữa....tôi cũng 24 tuổi chứ ít gì - cô cười nói, sống mỗi ngày cần cay cay, lòng của cô chỉ có chữ đắng mà thôi

- Chúng ta làm lại từ đầu nhé....là bạn - thực ra hấn muốn nói là làm vợ chồng nhưng sợ cô không đồng ý sẽ từ đó tách biệt hơn với hấn nên hấn nghĩ bạn có lẽ sẽ tốt hơn

- Từ đầu là bạn sau đó thành vợ chồng rồi lại là bạn, buồn cười nhỉ - cô cười cười lau khoé mắt đã ngấn nước

- Ừ, buồn cười thật - hấn nói nhưng trong lòng lại nghĩ không buồn cười chút nào

- Ừ vậy là bạn sẽ tốt hơn, nhưng còn Hạo Minh thì sao, chúng ta không thể để thần bé không cha không mẹ - cô hỏi hấn

- Chúng ta cứ tiếp tục ba mẹ của con còn việc chúng ta là bạn vẫn là bạn - hấn cười nói { tác giả : thế thì đừng là bạn cho rồi cuối cùng cũng là vợ chồng [bạn -> vợ chồng -> bạn -> ba mẹ (cũng là vợ chồng)] cuối cùng thì chị Linh vẫn lọt vào hang sói }

- Ừ thế cũng được - cô cười nói

Cứ như vậy cả hai người làm hoà nhau, cả buổi tối hôm đó ngồi nói chuyện phiếm, chuyện từ đầu cũng lôi ra được, cứ như là hai người bạn lâu lắm không gặp nhau vậy!...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lấy Cặp

Sau buổi tối hôm đó, ở công ty cũng như lúc ở nhà hấn và cô không còn khoảng cách như trước nói chuyện với nhau rất thân mật và hoà nhã, giống như là mọi hiểu lầm đã được giải quyết hết vậy, nhưng đầu ai ngờ được, đây chỉ là bình yên trước sóng gió mà thôi hoặc cũng có thể là cái kết vẹn toàn cho cả hai.

" Kìng...Kong...Kìng...Kong "

Tiếng chuông cửa vang lên, Hạo Minh chạy ra đẩy tiền, đẩy cái ghế rồi chèo lên ấn nút mở cửa.

Từ trong phòng ngủ đi ra là cái dáng vẻ luộm thuộm vào buổi sáng của bao phụ nữ hiện nay, áo dây quần đùi thoải mái, đầu tóc bù xù. Nhưng chung quy lại thì nhìn cô vẫn rất đẹp

- Sáng sớm mà ai tới vậy - hấn từ trong phòng ngủ đi ra hỏi (tác giả : O_o hai anh chị ngủ chung phòng à)

- Không biết, Hạo Minh mở cửa mà - cô nói, lấy ít trứng và rau ra

Sau đó bỏ ổ bánh mì vào lò nướng, đổ mỡ lên chảo rán trứng, trong lúc đợi mỡ già thì làm món xà lát rau quả, hấn chạy vào phòng bếp gián trứng giúp cô

- Anh uống sữa hay nước cam - cô hỏi hấn

- Cafe - hấn trả lời, tiếp tục chú ý món trứng rán

- Hại sức khoẻ lắm - cô cầu nhàu

- Vậy nước cam đi - hấn nói rồi tắt bếp, bỏ trứng ra đĩa

Hai người khéo léo làm việc giống như vợ chồng mới cưới vậy, rất hợp ý nhau. Một màn vừa rồi làm cho mắt ai đó ngứa ngáy

- Ba, mẹ cô này tới tìm ba - Hạo Minh đứng một bên cười trộm rồi lên tiếng nói chạy vào ôm chân trắng nõn của cô

Cùng lúc quay mặt ra, người ngoài hành tinh mà cô và hấn thấy là Kiều My, nhìn Kiều My bây giờ trông rất kinh khủng, nước da đen như người châu phi, mà cũng chưa tới mức đó, chắc là cô ấy nghĩ mình có thể giống với mấy siêu mẫu châu phi...

- Anh Duy sao anh bỏ em đi với con đàn bà này - Kiều My hét lên

- Em ăn nói cho cẩn thận - Hấn khề quát

- Hừ, tôi chẳng phải đã cảnh cáo cô không được tới gần anh Duy rồi sao - Kiều My tức tối nói

- Tôi...- nhất thời không tìm được lý do gì, cô đành ấp úng chả biết nói gì

- Ý em là sao cảnh cáo ? - hấn lườm Kiều My nói

- Không phải...ý em...em muốn nói là....em bảo cô ấy tránh xa anh...không...là đừng ở gần anh - Kiều My ấp úng nói

- Sao ? - hấn quát to

- Không có gì, tôi chỉ là nói chuyện với cô ấy một chút, cô ấy hỏi thăm tình hình của tôi thôi - cô lên tiếng giải thích

Không gian lại trở về một màn yên tĩnh sau lời nói của cô, hấn không để ý tới lời nói của cô trực tiếp lườm Kiều My như kiểu đó chính là kẻ thù giết cha

vậy, rất cảm phần và phần nộ

- Em nói thật chứ - hấn quay ra quan tâm cô

- Ừ không sao - cô cười nói rồi bụng mấy món vừa làm ra bàn ăn

- Em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, rõ ràng em kém cô ta ở điểm nào mà anh yêu cô ta, rõ ràng em cũng là nhà thiết kế cơ mà tại sao anh lại ưu tiên cô ta hơn em - Kiều My kêu lên rồi oà khóc chạy ra

Nhất thời cô không nói lên được lời nào, chỉ biết thờ dài mà thôi, tình huống này có lẽ rất khó để nói, cô không biết nên cư xử ra sao, có lẽ hấn là người có thể giải quyết được việc này, đây là chuyện của hấn tốt nhất cô không nên xen vào

Còn hấn thì chỉ tức giận tức giận và tức giận, tại sao bữa sáng lãng mạng mà hấn muốn có lại bị phá huỷ thành như thế này chứ, rõ ràng là đang yên lành được ít lâu thì lại thành ra thế này, vốn muốn cô vui vẻ sau đó một thời gian hấn sẽ ngỏ lời hẹn hò, sau đó họ sẽ tiến tới hôn nhân và sau đó nữa sẽ sinh một đứa con và hạnh phúc, vốn kế hoạch của hấn là như thế, hấn đã làm ra một kế hoạch khá chi tiết vậy mà bị phá huỷ như này, thật đúng là tức chết mất, vậy là công sức từ lúc làm hoà tới giờ coi như mất trắng

Cứ như thế cả hai ăn sáng trong yên lặng, sau đó cô đưa Hạo Minh đi học rồi tới công ty.

Còn Kiều My, cô ả, tức tối lắm, đi một mạch tới công ty, trong lúc tức giận, cô ta liền nghĩ ra quỷ kế, nếu muốn hấn yêu ả đầu tiên phải cho hấn thấy được ả giỏi hơn hấn cô, nghĩ rồi làm, ả lên vào phòng kế hoạch, chụp tất cả mẫu thiết kế của cô trong mùa thu, chỉ cần ả tung ra thiết kế trước cô một thời gian thì sau đó cô ta tung các mẫu thiết kế thì sẽ bị coi là đạo mẫu thiết kế, coi như hình tượng của cô ta bị huỷ hoại hahaha

Chụp được mấy tấm thì đột nhiên

- Ở Kiều My, sao cô ở đây - một anh chàng làm trong tổ kế hoạch nói

- À....chuyện này...tôi chỉ đi ngang qua thì thấy cửa phòng không khoá, mà tôi lại thấy tới om liền đi vào xem có ai bên trong, ai ngờ vừa vào định bật điện thì anh vào - Kiều My nói dối không chớp mắt

- Ừ, tôi hiểu rồi, tôi là Hiểu, trưởng phòng tổ kế hoạch - Hiểu đưa tay ra bắt

- Rất vui được làm quen - Kiều My cũng đưa tay ra bắt 1 cách xã giao.

Sau đó, cô ta về phòng làm việc của mình, sau đó tiến hành làm việc đưa ra các mẫu thiết kế cho bộ phận khách làm ra sản phẩm rồi có mặt tại các cửa hàng. Chỉ vài ngày sau, tất cả các mẫu áo mà ả lấy trộm của cô được bay bán và được ưa chuộng, tuy nhiên vẫn chưa tới mua nên rất ít người mua.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cho Qua

Mùa hè đi mùa thu lại tới

Thời điểm này đã tới giữa mùa thu, cô đang tập nập cho mẫu thiết kế của mình, chuẩn bị tất cả các thứ cho sản phẩm chuẩn bị ra mắt, hấn cũng vậy rất bận, không lúc nào được nghỉ ngơi.

Rồi ngày ra mắt sản phẩm cũng tới, cô len lén nhìn ra khán đài, cô rất nhiều fan yêu thích cô và cả những đối tác làm ăn bên công ty khác có vẻ như đang rất mong đợi. Âm thanh hiện tại rất to, cô không thể nghe nổi tiếng ai gọi cũng như tiếng nói chuyện bên ngoài.

Hấn thì vẫn đang ở đằng xa nói chuyện phiếm cùng với làm quen với các đối tác làm ăn bên nước ngoài. Cô hồi hộp, hai chân run rẩy, rất sợ mình lát nữa đi trên sân kia lát nữa giới thiệu các mẫu thiết kế, bị trượt ngã.

Đã tới giờ ra mắt sản phẩm, âm thanh bị tắt đi, mọi thứ tối om lại, tất cả ánh mắt hướng hết lên trên sân khấu, 1 khung cảnh 3D được chiếu lên về nguồn gốc của sản phẩm, sau đó các cô người mẫu uyển chuyển đi ra với 4 mẫu thiết kế, kèm theo phía sau là các mẫu khác của những tổ thiết kế khác.

Sau khi màn trình diễn kết thúc, những tiếng xì xầm vang lên, cô cũng không để ý nhiều, sau đó như lời của MC bước ra cầm theo mic bước đi khéo léo. Khi cô bước ra tới nơi thì mặt hấn sầm đi, cô không hiểu ý hấn là gì, đột nhiên có cảm giác không hay

- Đây là đạo thiết kế, nhà thiết kế nổi tiếng ALICE lại làm vậy ư - 1 người ở phía khán giả quát lên

Cô đầu tiên là sock , đây là ý gì, đạo u, cô mà đạo, rõ ràng đây là chính tay cô thiết kế mà ra, tại sao là đạo được. Ngơ ngác nhìn khán giả quát ầm ĩ lên, cô người cầm trứng ném vào người cô, cô bị trứng ném rồi sau cô ném lên người, nước mắt dần dụa chạy vào bên trong, một số người tây đang ngồi cạnh hẳn nói gì đó với hẳn rồi không hài lòng ra về

Không thể nào, nhất định là có vấn đề trong chuyện này, ngôi trong phòng chờ cô khóc nức nở, hẳn đi vào lấy khăn lau lau mặt cho cô rồi dỗ cô nín, hẳn cũng tin là cô không hề đạo thiết kế, chính hẳn là người kiểm tra và đưa bản thiết kế cho phòng kế hoạch không lí nào lại là đạo được, đây là có kẻ hãm hại là ai mới được

- Anh Duy, như này là sao đạo thiết kế - Kiều My đi vào bộ mặt giả tạo nói
- Anh không rõ - hẳn không thèm nhìn Kiều My chỉ chăm chú lau mặt cho cô
- Anh biết cô ta đạo thiết kế của ai không ? -Kiều My hỏi
- ...- hẳn im lặng không nói
- Của em đó, cô ta đạo của em đó - Kiều My nói khoé mắt đỏ hoe khóc rồi đánh vào lưng hẳn

Sau khi nghe xong hẳn sững sờ, vậy là sao, hẳn không tin vào những gì mình nghĩ, Kiều My lại đi làm cái chuyện như vậy, như là trong lòng đã biết ai hãm hại cô, hẳn lặn lòng nhìn Kiều My, khiến ả sợ hãi

- Anh, anh phải đòi lại công bằng cho em - Kiều My vẫn nức nở nói

Cô ở một bên không muốn nghe cũng không muốn nghĩ nữa, cô muốn được yên tĩnh, gọi điện cho chị Vân, cô muốn tá túc tại nhà chị vài hôm rồi rời khỏi công ty, khi đi ra cổng bao nhiêu nhà báo xúm lại hỏi cô, vệ sĩ mà hẳn phải bảo vệ cô cũng phải toát mồ hôi ngấn đấm phóng viên này lại

Sau khi cô đi, hẳn trầm lặng suy nghĩ, còn Kiều My cô ta vẫn nữa nức khóc, vẫn đòi hẳn đòi lại công bằng cho mình. Hẳn nghĩ Kiều My là người hãm hại cô, nhưng mà không có đủ bằng chứng, nhưng Kiều My mà hẳn biết không hề phải là loại người dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Chẳng lẽ cô không phải Kiều My. Sợ hãi cùng sững sờ với suy nghĩ của mình, Kiều My là người như thế nào hẳn là người rõ ràng nhất, yếu đuối như nhược hiền lành tốt bụng hay khóc, đó chính là Kiều My hơn nữa còn tốt bụng tới mức mù quáng bị người khác lừa dối. Hẳn không tin Kiều My trước mặt hẳn lại làm vậy. Thở quên đi suy nghĩ đó rồi an ủi Kiều My giúp cô nín khóc rồi quan tâm cô hỏi vài câu rồi hẳn đi thu dọn hiện trường hôm nay.

Sau khi giải quyết xong tất cả mọi chuyện, cũng đã là mấy ngày sau, cô cũng không đi làm nữa, hẳn rả lo lắng gọi điện thoại cho cô nhưng cô đều tắt máy, sốt ruột trong lòng, hẳn sợ cô xảy ra chuyện gì. Đột nhiên máy điện thoại vang lên, hẳn liếc mắt nghe nhưng không phải cô, thất vọng trả lời điện thoại

- Alo - hẳn nói
- Thừa tổng giám đốc, mẫu thiết kế của cô Alice hiện tại vẫn chưa rõ nguyên nhân là ai lấy cắp, chúng tôi đã điều tra và thấy rằng lúc đó camera bị tắt đi, không thu được dữ liệu gì cả - 1 giọng nói đầu dây bên kia vang lên
- Rồi, việc này tôi sẽ giải quyết, các anh không cần điều tra nữa - hẳn nói rồi cúp máy

Sự việc xảy ra lần này, có lẽ chỉ có người trong công ty hãm hại cô nhưng là ai mới được, nếu để hẳn điều tra hẳn không tin là không tìm được nhưng thực sự như hẳn nghĩ là người ở trong công ty làm loại chuyện này thì thật mất mặt cho công ty, việc này đành cho qua một thời gian vậy, đành để cô chịu uỷ khuất một thời gian vậy, về sau hẳn sẽ bù đắp cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cầu Hôn

Tại một bờ biển, có một người con gái đang ngồi ở đó, chăm chú nhìn mặt trời mọc rồi lặn rồi cứ thế biến mất. Theo dõi từ bình minh tới hoàng hôn, chỉ lẳng lặng nhìn, giống như là đây là 1 nhiệm vụ mình cần làm đó chính là nhìn ngắm vẻ đẹp này, quan sát nó, thấu hiểu nó.

- Linh sao em ngồi đây - đột nhiên một người con trai từ trên 1 chiếc xe ô tô hàn hiệu chọt lao tới chỗ người con gái đó
- Em chỉ hóng gió thôi - cô cười mỉm với Vũ Trung
- Thật không ? - Vũ Trung nghi hoặc hỏi, anh ngồi xuống bên cạnh cô

- Thật - cô trả lời, mắt chăm chăm nhìn vào ánh bình minh

- Nếu có tâm sự, em cứ nói đi, anh sẽ lắng nghe em, làm 1 người bạn để cùng em tâm sự - Vũ Trung tình cảm nói

- Em...thật sự thì...hức...hức - cô cảm động trước lời nói của Vũ Trung, nước mắt đột nhiên tuôn trào

Cô bật khóc, khóc như chưa từng được khóc, cô khóc cho bao nhiêu thứ cô phải chịu đựng, khóc cho những khi cô bị người ta khinh, khóc cho nỗi uất ức của cô. Đã từng có mấy ai hiểu cô, sẵn sàng cùng cô chia sẻ ? Người gọi là bạn chưa chắc đã là bạn thật, họ cũng chỉ là 1 con người lướt qua cuộc đời của mình mà thôi, họ cũng đã từng coi mình là bạn không hay chỉ là một người để họ có thể nói chuyện, trải qua những kỉ niệm tươi đẹp. Người đến, rồi người lại đi, cứ như vậy. Ta vẫn ở đây cứ như thế chờ đợi, hoá ra chỉ có ta mong mỏi chứ người đó chắc cũng chả còn nhớ ta là ai...

Hôm đó, ngay sau khi về nhà, đến ngày hôm sau cô bước chân ra khỏi cửa, những người hàng xóm đã xì xầm này nọ về cô, họ nghi ngờ cô, những người hàng xóm cô tin tưởng và mời họ tới buổi ra mắt của cô nhưng họ lại phụ lòng cô, họ không tin tưởng cô...Đầu mắt rồi những lời chào hỏi khi gặp nhau, đầu mắt rồi những cái cười duyên nhẹ nhàng, đầu mắt rồi ánh mắt chào hỏi?...

- Cô bé ngọc của anh, em đã thấy thoải mái chưa - Vũ Trung lấy khăn tay lau nước mắt cho cô

- Em đỡ hơn rồi cảm ơn anh...cái này để em giặt rồi trả lại anh sau - cô cười nhìn cái khăn trên tay mình

- Em cứ giữ nó nếu em muốn, anh còn nhiều mà - Vũ Trung cười

- Ừ...- cô thấy ấm áp trong tim, hiếm khi có người quan tâm cô như anh

- Nếu như không ai tin tưởng em, thì còn có anh tin em, dù cho mọi người có ghét em, thì còn anh yêu em - Vũ Trung cười nói

- Cảm ơn anh - cô thấy lòng mình được an ủi đôi chút

- Anh muốn...cầu hôn em - Vũ Trung nói mặt thoáng chút đỏ lựng

Một chân anh quỳ xuống, một tay lấy trong túi áo vest một cái hộp màu đỏ 1 đôi nhẫn vàng đính kim cương nhỏ xung quanh vòng nhẫn rất tinh xảo, bên trong của nhẫn có ghi " Vũ Trung Yêu Khánh Linh"

Bất ngờ trước hành động tỏ tình ý nhằm cầu hôn của anh, không phải là cầu hôn ở những nơi lãng mạn và được ưa chuộng trên thế giới, không phải là những chiếc nhẫn đắt tiền quý giá, không có bóng bay nến hay chim bồ câu, anh cầu hôn một cánh bình dị, mộc mạc, nhưng lại chứa rất nhiều cảm xúc và tình yêu trong đó. Cô thấy rất muốn hô to lên cho anh thấy em yêu anh rất nhiều.

Nhưng khi chuẩn bị đồng ý, cô lại sợ, sợ anh giống như chỉ là một chút làm lỡ cho tình yêu này, chỉ là cảm xúc nhất thời, cô sợ cả anh à cô cũng sẽ bị tổn thương...nên cô chần chờ chưa đồng ý

- Nếu em chưa chuẩn bị sẵn tinh thần anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ - thấy cô chần chờ, anh bèn nói

- Không...em đồng ý - cô vội vàng nói rồi chộp luôn hộp nhẫn

- *Phụt* - anh phụt cười nhìn dáng vẻ sợ ai lấy mất nhẫn của cô, rồi lấy lại hộp nhẫn từ từ đeo vào ngón áp út của cô

Ý thức được hành động trẻ con của mình, mặt cô thoáng chốc đỏ như cà chua chín rồi ngon ngổn để anh đeo nhẫn cho

- Em không định đeo nhẫn cho anh à - anh hỏi cô

- Đương nhiên là có rồi - cô cười hạnh phúc nói

Sau đó từ từ đeo nhẫn lên tay anh, nhìn hai cái nhẫn y hệt nhau đang ở trên ngón áp út của hai người cô rất hạnh phúc, sau đó anh đặt lên môi cô một nụ hôn ấm áp và hạnh phúc...

Tác giả : Liệu đây có phải là cái kết thúc viên mãn hay không, sau này sẽ như thế nào, các bạn đọc giả nhớ đón xem nhé

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Sự Cố

Sáng hôm sau, cô rời giường đi tới công ty, ai ai cũng trầm trồ nhìn cô có vẻ như là rất ngưỡng mộ, khó hiểu lắm, cô đi lên phòng làm việc với dấu hỏi chấm to đoán rằng tại sao mọi người lại nhìn cô với ánh mắt như vậy

Mở máy tính ra, xem lại những thiết kế của mình khi còn ở nước ngoài, bất dác cô nhớ tới ngày tháng vui vẻ đó, miệng nở nụ cười rất tươi, cười như con diên vậ, đóng trang vừa mở ra, cô lấy lại tinh thần chuẩn bị làm việc thì cửa phòng chợt mở ra

- Có chuyện gì vậy ? - cô nhìn hần khó hiểu

Về mặt tức tối kia là sao, sáng ra đã vậy thật mất hết hứng làm việc, đường đường là tổng giám đốc mà mặt lại hầm hầm vẻ khó chịu thế kia bảo sao khách hàng cùng nhân viên luôn sợ anh ta, thật đúng là hết nói nổi mà

- Cô xem đi - hần ném tờ báo lên bàn làm việc của cô, rồi để ý chiếc nhẫn trên ngón áp út của bàn tay trái cô, trong lòng cảm thấy buồn lắm

Khẽ nhìn tờ báo, là hình ảnh Vũ Trung cầu hôn cô và cảnh hai người hôn nhau, tựa đề rất hot nha " Lối cầu hôn của tổng giám đốc công ty du lịch nổi tiếng và nhà thiết kế đại tài Alice " đọc qua một vài dòng cô cảm thấy khâm phục tài chém gió của các nhà báo, nào là tình yêu sóng gió giữa đôi bạn trẻ, xa cách hơn mười năm, cả hai đã trải qua những cuộc hôn nhân không hạnh phúc, rồi cuối cùng kết thúc là cuối cùng họ đã trở về bên nhau qua những sóng gió, chúc cho hai người ạnh phúc

Cô cười cười rồi ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt như quỷ hồn của hần, chả biết bài báo này đã đắc tội gì với hần nữa, đây không phải sự thật, đâu cần phải tức giận thế đâu, cái này chả ảnh hưởng gì tới danh tiếng của công ty, hần có gì phải giận chứ, đây là cuộc sống đời tư của cô hần có quyền gì mà can thiệp vào. Và lại, sao hần phải tức giận như là chồng bắt quả tang vợ ngoại tình vậy chứ....thật là

- Cái này không ảnh hưởng tới danh tiếng của công ty, anh hiểu mà - cô khẽ thờ dài nói

- Sao em không hiểu cảm giác của tôi khi thấy tấm ảnh này ? - hần chưa xốt nói rồi đi ra ngoài đóng xầm cửa lại

Không hiểu cảm xúc của anh ? hần nói vậy là có ý gì thế, nực cười cô là cái gì mà phải quan tâm tới cảm xúc của hần, hần và cô bây giờ chỉ là bạn bè, không còn là vợ chồng, hần thật trẻ con,...nhưng khi hần nói vậy, cô lại thấy vui vui, như là hần đang ghen vậy...chợt sốc trước suy nghĩ của mình, cô vội má lấy lại tinh thần rồi tiếp tục làm việc.

Sau cái ngày đó, cô chỉ chăm chú vào làm việc và làm việc, về ra nhiều thiết kế mới độc đáo hần, cái scandal việc cô đạo thiết kế cũng chả còn, thoáng cái thời gian kết thúc hợp đồng cũng còn lại mấy ngày. Thật ra làm việc ở đây rất thoải mái, giống như là nhà vậy, hần và cô cũng hay nói chuyện phiếm để giải khuây nữa, cũng như bao đôi bạn bè khác, đi nhậu những lúc thành công của công ty này, thỉnh thoảng rủ nhau đi mua quần áo, shopping, không thì đi uống nước, tất nhiên là cũng có vài lần cả hai người là có cả Hạo Minh đi khu vui chơi nữa.

Kể ra thì cũng có một hai bài báo nói cô cùng chồng cũ muốn nói lại tình xưa, nhưng mà mấy bài báo đấy được mấy ngày thì bị dập tắt bởi ngày kết hôn của cô được tung ra, nhớ cái bộ mặt vui sướng của hần khi nhìn thấy bài báo nói lại tình xưa kia cô bụp miệng cười, trẻ con hết sức.

-Chị Alice chúc mừng chị sắp kết hôn - 1 đồng nghiệp nói

- Cảm ơn - cô cười mỉm

Đi lên phòng làm việc thu dọn đồ đạc chuẩn bị cật lên xe, hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của cô, thật là cô sẽ nhớ cái phòng này lắm đây, dù chỉ gắn kết với nó một năm mà thôi, nhưng bao lâu đó cũng đủ để cô phải nhớ nó. Đi tới phòng làm việc của hần để tạm biệt, mở cửa bước vào chả thấy bóng dáng đâu, cô bắt đầu tìm hần. Mở cửa phòng ngủ của hần ra thì thấy một bóng dáng đang say xỉn, rất nhiều vỏ chai bia và rượu mình tử lung tung trên sàn, mùi rượu ngập tràn căn phòng, hần một thân áo sơ mi quần âu nằm trên giường, khuôn mặt đã ửng hồng vì rượu.

- Anh làm sao vậy ? - cô lay lay hần

Hần mở hờ mắt, trong con ngươi khẽ thoáng qua tia gọi tình, có chuyện gì đã xảy ra với hần vậy ? Hần vươn tay ra tóm lấy gáy cô kéo cô xuống rồi nằm đè lên cô. Cô chưa kịp hiểu gì đã bị đè xuống tới lúc hiểu ra thì đã quá muộn. Hần như 1 con dã thú xé quần áo cô, hần gấp gấp tháo thắt lưng ra, để vậy nam tính kia gần nơi ẩm ướt của cô.

- Anh dừng lại - cô kêu lên, dẫy giữa

Nhưng sức của cô làm sao mà so sánh với sức mạnh của hần đây, một thân hình to khỏe rắn chắc, cơ bụng 6 múi, da màu đồng khỏe mạnh, cả thân người hần có thể ôm trọn lấy cô, hơn nữa chưa kể nếu cô không đeo giày cao gót thì chắc chắn hần cao hơn cô 1 cái đầu, không thể phủ nhận điều đó

- Linh Linh, anh muốn em, đừng rời xa anh - trong cơn say nồng, hần nói giọng nói làm người nghe lòng mềm nhũn

Từ bao giờ hần có cái giọng điệu như vậy trước đây cô chưa bao giờ nghe thấy cái giọng điệu này, trừ cái giọng bắt cần đòi hay lạnh lùng ra thì chưa bao giờ nghe thấy ahwsn thủ thi như bây giờ

- Anh...đừng như thế - cô không thể chống cự nói

- Không em là của anh - hần cuồng vọng nói, miệng đưa lên gặm vành tai cô

- Buông ra - cô khó chịu nói

Toàn thân vẫn bị hấn đè lên, trên người ngoài bộ nội y ra thì chả có còn gì nữa, hấn thì khỏi nói một trần trần chuồng được chấn phủ lên từ giữa lưng xuống. Hấn bắt đầu không chịu nghe lời cô nói nữa, hôn cô mạnh mẽ, nụ hôn chỉ mang theo ý trừng phạt, càn hôn thì càng sâu, cô không cảm nhận được tí ngọt ngào nào trong đó. Hai mắt đã nhắm lại, hấn hôn từ từ, khắp thân người cô không bỏ qua một chỗ nào, như đang đánh dấu lãnh thổ.

Cảm thấy việc chống cự quá khó khăn, cô quá mệt vì phải chống cự từ lấy tới giờ, cô buông thả mình một chút, nhưng lại nhớ tới Vũ Trung, ngày cưới chỉ còn hai tháng nữa thì cô lại cảm thấy xấu hổ trước việc làm của mình, cô như được tiếp thêm sức mạnh, day giụa kịch liệt hơn.

Dường như hấn thấy được cô phản ứng mạnh, hấn kim chạm hai tay cô lên đỉnh đầu, tách hai chân cô ra, đưa vậy nam tính tiến thẳng vào bên trong, sau đó điều luyện đưa ra đưa vào, không quên hưởng thụ bộ ngực non mềm trắng trẻo đầy đặn của cô. Hấn ngậm, mút, cắn, không bỏ qua bất kỳ động tác nào. Cô như không hiểu cảm giác lúc này của mình là gì, cô muốn hấn nhiều hơn nữa. Lí trí không còn giữ được nữa, cô bắt đầu rên rỉ theo những hơi thở gọi tình của không gian.

Hấn thì như được sự chấp thuận của cô, càn ngày càng kịch liệt hơn, càng ngày càng mạnh mẽ tiến sâu hơn. Tới đỉnh điểm, hấn phun ra thứ chất lỏng vào sâu bên trong cô. Cuối cùng, cô không biết hấn đã ra bao nhiêu lần, cô và hấn đã làm bao nhiêu lần, cô không thể chịu đựng được nữa ngắt đi, trong cơn mê man, cô cảm nhận được cái hôn ngọt ngào, hình như cảm giác đau đớn không còn nữa mà thay vào đó là những cái vuốt ve nhẹ nhàng mang đầu yêu thương.

Lúc cô tỉnh dậy đã là xế chiều, đã là giờ tan tầm, cố gắng ngồi dậy toàn thân cô đau đớn, lúc chuẩn bị đứng lên mới biết có 1 vòng tay ôm bụng mình rất chặt, như là không cho cô đi đâu cả. Nhìn hấn vẫn còn ngủ, cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó gỡ tay hấn ra, nhưng mà gỡ xong thì lại bị ôm vào. Thực giác cho cô biết đối phương đã tỉnh cô cũng không nên trốn tránh mọi việc nữa trực tiếp đối mặt có lẽ sẽ tốt hơn.

Tìm cô đập thình thịch khi đôi mắt phượng kia mở. Ôm chặt chắn che thân hình của mình, cô cắn răng nói

- Chuyện hôm nay....là ngoài ý muốn....tôi hy vọng từ giờ anh và tôi không liên quan - cô bất giác cười mỉa mai chính bản thân mình

Tại sao cô không thể mở lời mắng chửi hấn là súc sinh, tại sao không thể lấy những loại vũ mà mình đã học đánh hấn một trận chứ, có lẽ là cô sợ hấn bị thương tổn, sợ hấn đau, như vậy cô cũng sẽ đau, đau trong tim.

- Làm sao mà tôi quên được khuôn mặt lúc lên đỉnh của cô - hấn cười khinh bỉ

- Anh...- cô nghẹn lời

- Sao...tôi sợ với hấn cô thấy thích ai hơn....tôi chơi cô có giống hấn không - hấn cười nói đưa tay nâng cằm cô

Cô giờ tay lên tát hấn nhưng bị một bàn tay to khác đỡ lấy, hấn cười, chỉ cười nụ cười đó mang ý nghĩa gì cô cũng không định hình được

- Sao định đánh tôi sao ? - hấn cười nói sau đó kéo tay cô ôm cô trong ngực mình sau đó hôn cô thật sâu

Nụ hôn chỉ mang theo trừng phạt chứ không có tình yêu

Cô muốn khóc...nước mắt cô đột nhiên rơi xuống, cô thấy đau trong tim mình, rất đau

- Khóc ư...cô không có quyền được khóc nghe rõ chưa - hấn nói bộp mạnh cầm cô

- Anh...bỏ ra - cô khề khề, tiếng nói làm cho người ta thương xót, trong giọng nói cô mang chút hận và cũng có tổn thương

- Hừ...ngày hôm nay cũng cảm ơn cô đã cho tôi khoái lạc, sợ rằng giờ trong bụng cô cũng đang mang tiểu bảo bối của tôi rồi - hấn cười cợt chỉ vào bụng cô

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra - cô nói rồi đẩy hấn ra, vội vịn cầm quần áo dưới đất mặc vào

Mặc xong quần áo, cô cảm thấy mình thật rẻ tiền, hấn gọi đến thì đến không cần thì phải liền rời đi, siết chặt bàn tay lại, cô cắn răng không để nước mắt mình rơi xuống, bước nhanh ra bên ngoài, cô muốn rời ra, càng xa càng tốt, cái nơi này thật sự là làm cho cô cảm thấy kinh tởm chính bản thân mình

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chuẩn Bị Cưới

Sau ngày khi cô bỏ đi cũng được 1 tuần, lúc này cô cảm thấy mệt mỏi lắm, chả biết làm thế nào cho phải...Trong 1 tuần này cô đã trầm trọc suy nghĩ mãi

, đêm nào cũng mất ngủ, không thì thức trắng, cô tiêu tụy đi nhiều

"King...Kong...King...Kong"

Tiếng chuông cửa vang lên, lết cái thân nặng trĩu ra ngoài mở cửa, đập vào mắt cô là 1 đồng hồ, làm cô chả hiểu cái mô tê gì, đang hướng mắt tìm kiếm chủ nhân của đồng hồ này thì một giọng nói quen thuộc vang lên

- Lam Lam của anh, nhớ em quá - Ngô Hàn chồm lên ôm cô
- Anh hai, anh về lúc nào thế - cô ngạc nhiên hỏi Ngô Hàn
- Ôi chúa ơi, mặt em làm sao thế này, sao tiêu tụy thế, ăn không ngon à - Ngô Hàn quan tâm hỏi cô
- Em ỉn chỉ là mới ốm dậy nên nó thế - cô nói dối không chớp mắt
- Thật không, hay đang có tâm sự - Ngô Hàn đưa tay lên cảm ánh mắt nghi nghi tỏ vẻ phỏng đoán
- Thôi đừng có ảo tưởng quá - cô phụng cười vì hành động trẻ con của anh
- Ủ, anh mang rất nhiều đồ bỏ dưỡng cho em này, sắp lấy chồng rồi, huhu anh thương em quá - Ngô Hàn xúc động nói
- Vâng vâng anh mau mau vào nhà - cô cười rồi giúp anh bê mấy cái hộp to doanh vào trong nhà

được 1 lúc thì tiếng chuông cửa lại vang lên, cô chạy ra thì thấy chị Vân tới vui mừng cô ôm cổ chị Vân

- Cái con bé này, sắp lấy chồng rồi mà con trẻ con thế này - chị Vân mắng yêu cô
- Chị đó vẫn còn FA, đến bao giờ mới cho em ăn cổ hủ - cô đổi chủ đề nói
- Mà không biết chị định sống độc thân à - chị Vân cười nheo mắt cô
- Vâng em biết rồi - cô cười rồi kéo chị Vân vào giới thiệu với anh hai

Sau màn giới thiệu của cô, hai người nói chuyện vui vẻ, sắc mặt chị Vân thì bình thường như gặp bao người con trai khác nhưng mà sao anh trai cô lại đỏ mặt thế kia, đầu hơi chầm to đùng trên mặt cô, hay là yêu rồi. Bất giác cô nhếch miệng cười, hehe xem ra cô phải ra tay mới được chứ sợ anh hai cô không cura nổi chị Vân

- Chị Vân chị giúp anh hai em nấu mấy món nhé, em đang bận dọn dẹp nhà - cô nói
- Ok - chị Vân giơ tay lên đồng ý

Sấn tay áo, chị Vân đi vào vo gạo, sau đó rửa rau, làm mọi việc rất thuần thục.

"Gâu...gâu "

Tiếng Jun sủa, ôi trời Jun ơi, mau tránh ra con làm phá hỏng không gian rồi, cô thầm nghĩ, haizzz tới thì cũng đã muộn Jun bám chị Vân không buông, chị Vân đi đâu cậu bé đi đấy, cô có thể thấy được vẻ mặt tức giận như muốn xoi tái Jun của anh hai mình...

"Reng..Reng..Reng"

Tiếng chuông điện thoại vang lên

- Alo - cô trả lời
- Mẹ, có phải mẹ sắp kết hôn không, mẹ không còn yêu Hạo Minh nữa phải không - Hạo Minh khóc nói
- Nghe thấy tiếng con trai nước nờ ở đầu dây bên kia, cô đau lòng xót xa bình tĩnh nói
- Hạo Minh ngoan, con sao lại nói thế, mẹ yêu con nhất mà - cô an ủi Hạo Minh nói
- Nhưng tại sao mẹ lại lấy chú kia, ảnh của mẹ và chú kia có trên báo, chú ấy cầu hôn mẹ, tại sao mẹ lại đồng ý? - Hạo Minh hỏi dồn dập
- Hạo Minh à, có những chuyện hiện tại con sẽ không hiểu được, đợi sau này con lớn, mẹ sẽ giải thích rõ ràng cho con - cô cố kìm chế giọng nói m run của mình
- Rõ ràng là mẹ không yêu Hạo Minh, không thương con huhuhu - Hạo Minh khóc oà bên đầu dây bên kia
- Hạo Minh ! - cô dùng hết sự nghiêm khắc của mình quát Hạo Minh

Sau tiếng quát của cô, Hạo Minh không còn khóc như trước nữa, cậu bé chỉ sụt sịt mũi, nghĩ tới rồi là thương

- Hạo Minh, mẹ không cần một người con trai không biết nghe lời, không cần một người con trai yếu đuối, không cần một người con trai làm việc gì sai không biết sửa, không biết xin lỗi, và càng không cần một người con trai tâm địa độc ác - Cô nói, cố gắng không để một ta tình cảm nào lọt vào tai con trai

- Mẹ....- Hạo Minh gọi 1 tiếng

- Hạo Minh mẹ rất thương con, thương con rất nhiều, nên con hiểu cho mẹ được không, làm mẹ chả ai ghét bỏ con mình cả - cô giải thích cho Hạo Minh

- Mẹ con hiểu mà, con sẽ nghe lời mẹ, sẽ là con trai ngoan của mẹ, sẽ không yếu đuối hay mè nheo nữa, nhưng...mà...mẹ, mẹ không được quên con đâu nhé - Hạo Mịn nói, trong giọng nói thơ ngây có thể nghe ra chút tủi thân

- Con là tâm can bảo bối của mẹ, làm sao mà mẹ quên con được - cô nói rồi nhanh chóng cúp máy để không cho Hạo Minh nghe thấy tiếng khóc thút thít của mình

Cô muốn ở bên cạnh chăm sóc Hạo Minh, muốn trông thấy con khôn lớn, muốn nấu cho con những bữa ăn ngon, muốn tối nào cũng kể chuyện cho con nghe, nhưng đó chỉ là mong muốn của cô, sự thật quá khác biệt, nếu cô bắt cóc con cô mang đi liệu rằng hấn có dễ yên không, nếu cô nói muốn nuôi con liệu hấn có đồng ý không, ngàn vạn lần không rồi, con là máu mủ của hấn thử hỏi xem trên đời này có người cha nào không cần con, có người mẹ nào muốn xa con.

Mọi chuyện đều là sai lầm, là nghiệp chướng của tuổi trẻ nông nổi. Giờ nhớ lại, càng hối hận, càng tiếc nuối. Có người nói rằng thanh xuân đẹp như mơ, đừng để lãng phí nó, nhưng giờ ngẫm lại thanh xuân tươi đẹp đó chỉ là một lỗi lầm sai trái làm cả đời cô phải hối hận và sống trong tiếc nuối. Thà rằng chưa từng gặp hấn, chưa từng yêu hấn. Thà rằng chưa từng sinh Hạo Minh ra thì có lẽ bây giờ đây cô không phải khổ xử như lúc này...

Nhắm mắt lại là một thế giới tối đen mờ ảo, không một tia ánh sáng, mở mắt ra mình lại trở về với thực tại khắc nghiệt, không muốn cũng đành chấp nhận, chuyện đã xảy ra làm sao coi như là chưa từng xảy ra...Tự trách mình cũng vô ích, hối hận cũng vô ích, không biết lên làm thế nào bây giờ, cô chỉ muốn nhốt mình vào phòng, sống cách ly với thế giới với tất cả mọi người. Chỉ còn lại dằn vặt tự trách bản thân thế cũng tốt...

Năm tháng qua đi nhanh chóng, thoáng cái đã là ngày kết hôn của cô cũng Vũ Trung. Ngày cưới, mọi thứ chuẩn bị thật chu đáo, chú và mẹ nuôi của cô tạm dừng việc của mình lại nghỉ phép tới tham sự đám cưới của cô, Nhà Phụng con bạn thân cô làm phù dâu, anh hai cùng chị Vân lúc này cũng đã là những người bạn thân thiết như cô dự đoán. Chắc chỉ khoảng không đầy 1 năm nữa anh hay cô cura được chị Vân. Những chỉ là suy đoán thôi chưa chắc chị Vân đã đồng ý làm bạn gái anh hai...

Ngồi trong phòng cô dâu, cô bồn chồn thấp thỏm, sợ lát nữa đi trên lễ đường chả may vấp ngã, thôi xong bề mặt...Đang ngồi suy đoán viễn vông thì có tiếng mở cửa, quay ra nhìn xem ai, người bước vào làm cô hoá đá.s

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đau Khổ

Người bước vào chính là hấn !

Cô hoảng sợ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên sự thờ ơ cùng lạnh lùng, cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể. Vẫn cứ ngồi yên nhìn hấn đứng ở cửa. Tay trái đã nhanh nhẹn khoá cửa lại, một thân vest bảnh bao, ánh mắt vô cùng lạnh lùng giống như là một người xa lạ vậy...

- Sao anh lại tới đây ? - cô túm chặt váy cưới của mình bình tĩnh hỏi

Tìm đập thỉnh thoảng rất hỗn loạn, cô không ngừng tự hỏi bạn thân mình rằng, ở trước mặt hấn tại sao tìm cô lại luôn đập mạnh như vậy. Không ngừng tự trách bản thân mình rằng tại sao luôn nghĩ tới hấn, luôn muốn chết đi cho xong khi mà người cô muốn là Vũ Trung nhưng cứ luôn nghĩ về Trần Bảo Nhật Duy hấn. Hấn có gì tốt mà cô luôn phải nhớ về hấn chứ, chả lẽ là cái sự lạnh nhạt của hấn, sự động tài của hấn hay chăng ?

- Để khiến cô ngày hôm nay không thể mặc váy cưới - hấn nói nở nụ cười quỷ dị

Khi nghe xong câu nói đó, trái tim cô như bị bóp nghẹn lại, rất đau và sợ hãi. Hấn nói thế là ý gì, hấn định làm gì cô, không định làm gì Vũ Trung, không ngàn vạn lần không thể để Vũ Trùng cũng như mọi người xảy ra chuyện.

Cầm lấy cái kéo ở ngay bàn trang điểm, cô giờ lên chìa vào hấn, đe dọa nói

- Anh thử bước tới đây xem, tôi sẽ cho anh xuống hoàn tuyền - cô hét lên nói hy vọng người ở ngoài nghe thấy được

- Cô giỏi thì thử xem - hấn cười, nụ cười nhạt nhưng lại khiến cô sợ vô cùng

Hắn tiến một bước, cô lùi một bước cứ như thế cho tới khi cô bị ép vào chân tường không còn đường chạy, mặt cô tối sầm lại, cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân, nhưng tay cầm kéo của cô rất run, cô không thể giữ cho nó ổn định được, lo lắng lại thêm lo lắng, sợ hãi lại càng sợ hãi.

- Sao, cô không giám!? - hấn cười bắt lấy bàn tay đang cầm kéo của cô, hung hăng bóp thật mạnh khiến cô đau đớn phải buông cái kéo ra

Tiếng kéo bị rơi xuống đất làm cô hoảng loạn, tay chân bắt đầu không đứng vững, mắt đã dần ẩm ướt.

Còn hấn, chỉ cười nhẹ, nụ cười không thể đoán được hấn đang muốn gì, nhìn thấy cái vẻ sợ sệt của cô, hấn hơi mềm lòng, giống như mèo nhỏ bị chủ nhân của mình dọa vậy, cảm giác thực thoải mái, nếu như khi ở bên cạnh hấn, cô biểu lộ như vậy cô lẽ hấn sẽ lưu tâm cô một chút, yêu chiều cô một chút, nhưng cô lại quá quật cường cùng kiêu ngạo.

- Anh có tin tôi hét lên không, mọi người nghe thấy sẽ chạy vào và tống anh vào tù - cô sợ hãi nhìn hấn nói

- Chỉ sợ cô không làm được - hấn nói rồi cười hung hăng hôn cô không cho cô nói

Nụ hôn không chứa ôn nhu nó giống như sự trừng phạt, khiến môi cô rất đau, bàn tay hấn không yên một chỗ luôn ra đằng sau kéo khoá bộ váy cưới của cô, bộ váy đã dần bị tụt xuống, cô không thể chống cự lại người đàn ông này, hấn quá mạnh, cô vô lực cùn bất lực. Cô đau khổ, cô uất ức cô căm hận chính bản thân mình không thể chống lại người đàn ông này.

Dùng toàn bộ lực của mình đẩy hấn ra, nhanh tay kéo váy lên chỉnh chu lại rồi cầm lấy cái kéo. Hấn bị lực mạnh đẩy ra thù không kịp phản ứng ngã xuống đất. Cười nhạo bản thân mình hấn đứng dậy, khi thế cao cao tại thượng nhìn cô lấy trong túi áo vest một khẩu súng ra chìa vào người cô. Khi nhìn thấy súng cô còn nghi hoặc nó có phải hấn giả không nhưng khi nhìn hấn nạp đạn cô không còn nghi ngờ gì nữa, đó là súng thật!

- Anh quá khôn nạn Trần Bảo Nhật Duy - cô hét lên, nước mắt đã đọng đầy tròng mắt của cô

- Cô quá khen - hấn cười

- Cô quyết định đi, một là huỷ cuộc hôn này trở về bên cạnh tôi làm tình nhân của tôi hai là tôi sẽ giết chết người sắp cùng cô lên lễ đường - hấn cười nói rồi chìa súng ra cửa phòng

Khi Vũ Trung mở cửa bước vào thì cô hoảng sợ, tốt cùng là hấn muốn gì, rõ ràng hấn muốn hành hạ cô, muốn cô đau khổ, muốn cô sống không bản chất hấn mới vừa lòng hay sao! Cô căm hận hấn, hai mắt đỏ lên vì giận dữ

- Linh Linh, em đừng sợ có anh đây mà - Vũ Trung lên tiếng an ủi cô

Cô nhất thời cảm động nhìn anh rất tình cảm, nước mắt đã rơi làm lớp phấn trang điểm bị hoà đi, nức nở khóc to lên. Tiếng khóc của cô làm kinh động khách mời tới. Anh trai cô, chú cô, mẹ nuôi cô là người chạy lên đầu tiên. Mẹ cô kích động ngã ngồi xuống đất, chú cô tức giận chửi hấn mấy câu rồi bị mẹ nuôi cô đuổi xuống chán chán mời. Anh trai cô dìu mẹ cô vào ngồi ghế, đóng cửa phòng lại, phòng cô đâu là phòng cách âm, dù cho tiếng mìn nổ thì bên ngoài cũng không nghe thấy.

- Thăng chó Nhật Duy kia, mày muốn thế nào nữa, em tao và mày đã là hai người xa lạ, mày còn muốn gì nữa, mày muốn em tao phải chết mày mới mãn nguyện đúng không! - Anh hai cô hét lên

- Ngô Hàn con cầm miếng cho ta - mẹ nuôi lên tiếng ý bảo khẩu súng trên tay của hấn có thể bất kì lúc nào có thể bắn được mà đạn bắn ra là vào Vũ Trung ngay ở vị trí đầu, là một cú bắn chết người ngay tại chỗ, từ vong cao nhất mà lại ở khoảng cách gần như vậy

- Mẹ! - Ngô Hàn bắt mắt kêu lên

- Sao cô lựa chọn đi - hấn nói nhìn cô đầy thách thức.

Ánh mắt đó muốn rằng, nếu cô chọn Vũ Trung thì chính là giết hấn ta.

Nước mắt rơi đầy mặt, cô không biết nên chọn cái gì, ngồi phịch xuống đất, cô không muốn ở cùng hấn, không muốn bị dẫn vật suốt đời, và càng không muốn để Vũ Trung chết ngàn vạn lần không muốn. Cố gắng đứng lên, nhìn hấn như kẻ địch của mình rồi nói

- Tôi sẽ không chọn cái gì cả....cả đời tôi hối hận nhất đó chính là yêu anh và gặp phải người như anh - cô nói rồi lấy cái kéo mình vừa cầm được khi ngồi xuống đất thẳng tay đâm vào tim mình

- Đừng - hấn chạy lại ngăn cái kéo của cô

Bàn tay chảy máu thấm đẫm vào váy cưới của cô, một mảng váy cưới màu trắng chuyển sang màu đỏ. Cô không tin nổi, với khoảng cách như vậy làm sao hấn có thể nhanh như vậy mà bắt được kéo chứ, không thể.

Hấn như vậy vút kéo của cô sang một bên giờ súng thẳng tay bóp, viên đạn lao thật nhanh ra, biết là chạy ra chỗ Vũ Trung còn không kịp, cô lấy thân

mình chặn ngay đầu súng, viên đạn lao ra, được thân người cô đỡ lấy, Vũ Trung như vậy mà chạy tới ôm cô vào lòng, nước mắt đã rơi đầy mặt anh

- Linh Linh đừng bỏ anh, cố lên anh hai em đã gọi cứu thương rồi đừng ngủ, đừng khóc cô lên - Vũ Trung khóc ôm chặt lấy cô, nước mắt anh rơi đầy mặt cô

Làm cho nước mắt cô cũng theo đó mà rơi, nhưng cô sẽ không thừa nhận đó là nước mắt của cô đâu, có chết cô cũng sẽ chết trong hạnh phúc chứ không có chết trong nước mắt

- Đó...đó không phải...không phải nước mắt của em....nó...nó là...của anh - cô cười nói với anh, miệng hộc ra ít máu tươi

- Ừ...là của anh..hức hức...em đừng ngủ cố lên - Vũ Trung giọng khàn đặc nói

- Linh Linh, anh...anh không cố ý - hấn như vậy mà hoảng loạn chạy rời ngôi xuống bên cô nắm chặt tay cô khẩu súng đã nằm trên sàn không còn trên tay hấn nữa

Không màng tới vết thương trên tay của mình, hấn như thế lo lắng cho cô !

- Mày đừng chạm vào em ấy - Ngô Hàn túm cổ áo hấn, kéo hấn ra xa cô, đấm cho hấn mấy quyền, mẹ cô ở bên cạnh can ngăn

Hấn như vậy mà không đánh lại anh cô, cứ như vậy mà bị anh cô đánh cho toi tã.

- Linh Linh...đừng ngủ, em cô lên - tiếng Vũ Trung ở bên cạnh hốt hoảng nói khi mà cô muốn nhắm mắt lại

- Em...không thể cố thêm nữa....em...xin lỗi - cô nói nước mắt rơi theo

Hai mắt cô nhắm nghiền lại...cô buồn ngủ lắm rồi...đây có lẽ là lúc cô phải rời xa những người mà mình yêu thương nhất cuộc đời này ư ? Cô không muốn, nhưng cơ thể lại không làm theo suy nghĩ của cô , cô dần dần nhắm mắt lại. Cô chưa xót chính bản thân mình, cay đắng nhắm mắt lại.

- Không..không tỉnh lại đi Linh Linh...huhuhu - Vũ Trung ôm cô chặt hơn không ngừng kêu lên

- Xin lỗi....mọi người - lời cuối cùng cô gắng sức nói to khi mất hết ý thức

- Linh Linh mau tỉnh dậy - Anh hai cô hét lên cùng với tiếng nức nở của mẹ nuôi cô và Vũ Trung, vậy còn hấn đâu...

Khoảng không chỉ toàn màu đen, tối lắm, rất tối...mọi người đâu rồi....anh hai. mẹ, Vũ Trung, Hạo Minh bảo bối của mẹ....mọi người ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Góc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Yêu

" Mau, mau lên "Tiếng bác sĩ ca phẫu thuật của cô hết, họ đẩy xe cấp cứu vào phòng cấp cứu khẩn cấp.

Ngô Hàn ngồi ngoài phòng cấp cứu chờ, mẹ nuôi cô đi qua đi lại, lo lắng không thôi, Vũ Trung ngồi tựa vào cửa phòng cấp cứu, đầu gục xuống, chú cô trầm ngâm ngồi 1 chỗ, mắt chăm chú nhìn vào ánh đèn mà đồ trước cửa phòng cấp cứu, còn hấn...ngồi kế bên anh trai cô, mắt không biết từ lúc nào đã mất đi hồn phách, chỉ còn lại một mảng màu đen, hấn giờ đây rất giống người chết...vô cùng giống!

1 tiếng trời qua

2 tiếng trời qua

3 tiếng trời qua

.....

5 tiếng trời qua

Cửa phòng cấp cứu chuyển sang màu xanh, cô nằm trên giường được đẩy qua phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ trực tiếp phẫu thuật cho cô có ở lại quan sát tình hình của cô rồi nói vài câu với người nhà cô.

- Viên đạn ở sâu sâu lắm, sợ rằng tình hình sẽ còn tệ hơn, hiện tại bệnh nhân đang hôn mê, chúng tôi cũng chưa rõ sẽ bao giờ tỉnh lại, nếu trường hợp có

xấu đi thì người nhà bệnh nhân nên chuẩn bị tinh thần, chúng ta có lẽ phải thay một số bộ phận....cũng có nhiều trường hợp tốt lên....nhưng còn dựa vào chính bản thân của bệnh nhân.... chúng tôi không giám hứa trước - bác sĩ trầm mặt nói

Sau khi bác sĩ rời khỏi phòng được một lúc, hấn và Vũ Trung vẫn như cũ ở một bên giường chờ, một người một bên, không ai nói lời nào, chỉ im lặng mà nhìn cô, chú cô thì đang lo hết mọi việc xảy ra ở đám cưới, mẹ cô thì đứng ở cửa sổ nhìn ra phía ngoài cũng chẳng nói lời gì..

Anh trai cô đang ngồi im một chỗ thì đột nhiên đứng bất dậy, túm lấy cổ áo hấn kéo ra ngoài

- Tất cả là tại mày, mày không có quyền ở đây, cút về cho tao - anh hai cô lôi hấn ra ngoài, rồi sau đó đóng xầm cửa lại không cho hấn vào

" Bụp...bụp...bụp"

Hấn đập cửa

- Làm ơn, cho tôi vào, tôi muốn ở bên cạnh cô ấy - hấn nói, giọng thê lương

- Mày cút về cho tao - anh cô quát lên

-...- hấn không nói gì nữa

Căn bản là có nói thêm gì cũng bằng thừa, hấn nhìn cửa phòng bệnh rồi sau đó ngồi vào cái ghế ở gần phòng bệnh, tâm tư không biết để đâu mà điện thoại vang lên mấy lần cũng không thèm nghe máy...chỉ ngồi đó không nói tiếng gì...Phải chăng là tìm hấn đang đau nhói, hấn không biết nên phải làm như thế nào!

1 Tháng sau

- Ưm - cô kêu lên

Mở mắt ra trước mắt cô là chần nhà màu trắng,có thoảng thoang mùi thuốc sát trùng đâu đó, cựa quậy một chút cô thấy cả người mình ê ẩm, rất khó chịu, rất khó cử động, bây giờ là lúc nào rồi, từ khi cô hôn mê là bao lâu rồi?

- Em đã tỉnh rồi ư - tiếng nói Vũ Trung vang lên

Nhìn thấy anh, cô không biết tại sao nước mắt mình chảy ra, rất nhớ cảm giác lúc này đây là như vậy

- Đừng khóc mọi chuyện đã qua rồi, chúng ta giờ đã là vợ chồng, mọi chuyện trước kia em nên quên hết đi - Vũ Trung nhẹ nhàng tới bên cạnh giường bệnh lau nước mắt cho cô

- Nước, cho em ít nước - cô khát khô cổ nói

- Ừ đây, uống ít đi, không ai dành với em, chắc em đói lắm rồi nhỉ, yên tâm anh đã kêu người làm ít thức ăn rồi - Vũ Trung quan tâm cô nói, đỡ cô ngồi dậy, kê 1 cái gối ở đằng sau lưng cho cô

- Cảm ơn anh - cô cười nói

- Đừng nói lời khách sáo như vậy, chúng ta đã là vợ chồng đó là chuyện đương nhiên anh phải làm - anh giải thích

Cô cười gật đầu, có lẽ đây là cửa ải cuối cùng của số phận đặt ra cho cô, có lẽ bây giờ cô có thể sống hạnh phúc với Vũ Trung, tuy không phải là người đầu tiên cô yêu, nhưng anh chính là người cuối cùng cô yêu, chỉ yêu một mình anh, vì anh mà hy sinh... Mọi thứ nên quên cô cũng phải nên quên đi, quá khứ đau khổ kia nên quên, không đáng nhắc tới...Quá khứ đó chứa đựng đau khổ cô, vui vẻ cô, sầu lắng cô với người đó, người cô yêu đầu tiên và từ giờ chờ đi có lẽ nên nói lời tạm biệt...quên người ấy đi và sống 1 cuộc sống hạnh phúc với người hiện tại...

- Anh, sau khi em xuất viện em muốn đi ra nước ngoài sống - cô nói

- Được như ý em - anh cười với cô,

Sau đó có người mang đồ ăn vào, từng chút một anh đút cho cô những thìa cháo nhỏ, rất hạnh phúc, cảm giác này được mãi thì tốt biết mấy!

Khi cô tỉnh dậy, mẹ và anh trai cô gọi điện thoại qua hỏi thăm, họ đang ở rất xa cô có lẽ là nửa vòn trái đất, trách công việc đang rất bận rộn thì phải, họ nói sẽ về thăm cô ngay nhưng cô lại nói là họ cứ lo việc của mình đi ở đây đã có Vũ Trung lo cho cô

Sau khi xuất viện, cô và Vũ Trung chờ về nhà anh ấy tỉnh dưỡng, cũng là ra mắt bố mẹ vợ luôn, lẽ ra cô lên ra mắt họ từ sớm rồi mới phải. Bố mẹ vợ nhìn rất hiền lành, phúc hậu, họ rất quan tâm cô và Vũ Trung, thế cũng tốt cả nhà hoà thuận thế này mới là ý muốn của cô!

Về làm dâu cũng được gần nửa năm, mẹ chồng hình như rất tốt rất vừa ý với cô, coi cô như là con gái bà vậy, tất nhiên bà không đề cập tới vấn đề con cháu vì chắc bà nghĩ là mấy năm nữa có cũng được, nhưng mà bà ngoại lại khác, hình như rất mong cháu thì phải, luôn giục cô sớm sinh con, dù sao trong nhà vắng bóng trẻ con cũng rất buồn chán. Có lẽ cô nên cùng Vũ Trung có một đứa con làm cho gia đình này vẹn toàn hạnh phúc hơn nữa.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, cô chèo lên giường ngồi đọc sách, anh tắm xong cũng đi ra chèo lên giường ôm cô vào lòng nhắm mắt lại xua tan mệt mỏi, phiền lòng

- Chồng - cô gọi

- Hừm - anh dịu đầu vào bả vai cô trả lời

- Vợ muốn có con - cô thẳng thắn nói

Đột nhiên anh mở mắt ra, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt gọn lên tia giục vọng điều này cô rõ nhất.

- Thật ? - anh hỏi cô

Cô gật đầu đồng ý, sau đó biết anh sẽ có hành động gì, bèn để sách ra một bên tắt đèn ngủ đi,

- Chồng sẽ không làm vợ đau đâu - Anh khẽ nói, hơi thở nóng bỏng phả vào da thịt trắng nõn của cô

Không nói gì, cô chỉ cười sau đó thuật tay đưa lên ôm lấy cổ của anh, hôn anh một cái, như được tiếp thêm khí lực, anh hưng hăng xé quần áo ngủ của cô ra, như một con sói háu đói, anh hôn, mút từng làn da tấc thịt của cô không bỏ qua chỗ nào.

Dù tay xoa nắn bầu ngực to săn chắc mềm mại của cô, hình như có vẻ anh rất thích thú nghịch chúng thì phải, nghịch ngợm một hồi, anh mới đưa vật đàn ông của anh, từ từ, nhẹ nhàng, ôn nhu đưa vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô hoà vào làm một.

Những tiếng rên rỉ, kích tình vang lên, tới hồi gay cấn nhất....

Một lần rồi lại một lần, anh không tha cho cô, khiến cô mệt mỏi ra mồ hôi, haizzz biết làm sao được đã phí lao thì phải theo lao thôi !

- Chồng vợ mệt nha - cô giờ giọng ngọt sớt dụ dỗ

- Vợ à, chồng vẫn muốn nữa - anh cười ôm lấy cô

- Nhưng mà vợ mệt mà, lần sau vợ sẽ thoả mãn chồng nữa, chồng biết đấy, ăn nhiều quá thì sẽ khó tiêu - cô lên tiếng phản bác lại

- Hừm vậy sao, chồng lại nghĩ ăn nhiều thì sẽ no lâu mà - anh cười sau đó kéo chăn lên tiếp tục công việc

- A - cô bất ngờ kêu lên

Lại một lần nữa cô ở trên giường rên rỉ, không khí lại trở lên nóng bỏng gợi tình !

P/S : Xin nhắc nhở anh Vũ Trung, không nên tư tưởng rằng lần này toàn thắng có được, mọi việc chỉ vừa mới bắt đầu :3 , đường còn dài cứ từ từ mà đi, cuối cùng tác giả nhắc anh chưa đến cuối cùng, cũng chưa biết ai sẽ làm chủ....:3

Hehehe đọc giả đọc xong như cmt nha cho tác giả ý kiến ha !

Tác giả sắp thi rồi cho nên chắc sẽ không đăng được thường xuyên, cho nên được ngày nào hay ngày đấy hen!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hạnh Phúc

Sáng hôm sau, cô cùng anh thức dậy khá muộn, điều đó khiến cho cô vô cùng xấu hổ khi đối mặt với mẹ chồng cô !

- Huhuhu tất cả là tại anh, giờ em biết làm sao đây, đã quá trễ cho bữa sáng rồi - cô phụng phịu nói

- Được rồi, được rồi điều tại anh hết được chưa - anh cười cười an ủi cô

- Hừ, không thèm nói chuyện với anh nữa - cô bước xuống giường chạy vội vào nhà tắm

Còn anh ở trên giường chỉ biết cười trừ, sau đó cũng ý thức được rồi xuống giường lấy quần áo mặc vào rồi đi xuống nhà

Ở phòng khách, sau khi cô và anh đi xuống thì gặp ngay các bậc trưởng bối đang nở một nụ cười rất chi là hài lòng, điều đó khiến mặt cô đỏ lên

- Haha, không sao không sao, vợ chồng hoà thuận là điều bình thường, mẹ không trách con đâu - mẹ chồng cười nói với cô

- Vâng, con cảm ơn mẹ, để con chuẩn bị bữa trưa ạ - cô cười rồi đi ngay vào phòng bếp để chữa nguơng

Vào nhà bếp, cô sẵn tay làm những món ăn ngon, bổ dưỡng cho sức khoẻ. Đang bận rộn lắm, vì quá tập trung, cô không để ý có người bước vào, cầm tô bột mì quay người định lấy cốc nước thì đâm sầm vào, bột bay tứ lung tung

- Ay ya, anh sao lại ở đây - cô ngồi bật dậy, lấy khăn lau dọn

Còn anh bị dính bột cả người bị nhuộm thành màu trắng trông giống y hệt bé Jun nhà cô. Đưa tay lau lau mặt nheo của anh cô buồn cười nói

- Lần sau nhớ lên tiếng, nếu không em lại không cẩn thận làm đổ hết mọi thứ - Cô nói tiếp tục thu dọn đồng bừa bộn này

- Xin lỗi, tại anh định giúp em, nhưng mà lại thành như vậy - Anh nói rồi cùng cô lau dọn

- Haizzz, Vũ Trung mẹ đã bảo là con tính tình vụng về không giúp được nó cái gì đâu chỉ tổ làm con bé mất công đi dọn dẹp bãi chiến trường của con thôi, tốt nhất con ngồi yên một chỗ cho mẹ - Mẹ chồng cô nói rồi sau đó kéo anh ra ngoài để cô làm mọi việc

- Mẹ không sao đâu, là do con không cẩn thận thôi - cô giúp anh giải vây

- Con đừng viện cớ cho nó, nó là thế đấy, con phải nghiêm khắc nó mới sửa được cái tính hậu đậu này - mẹ chồng cô nói rồi mắng cho anh một trận

- Minh à, việc bọn trẻ cứ để chúng nó tự giải quyết mình đừng can dự vào - bố chồng cô can ngăn mẹ chồng cô

- Haizzzz thật là - mẹ chồng cô thở dài rồi

- Hìhì cảm ơn ba - anh hướng ba chồng cô cảm ơn

- Ủ - ba chồng cô cười rồi kéo mẹ chồng cô ra ngoài phòng khách

- Vợ ơi, lát nữa mình đi chơi đi - anh nói rồi tiếp tục với công việc của mình

- Em còn nhiều việc phải làm lắm - cô nói rồi tiếp tục ngoáy bột mì

-...Có người giúp việc mà, chiều nay anh sẽ gọi đến - anh nói về mặt mong đợi nhìn cô

- Haizzz được rồi, nhưng mà em sẽ về sớm để nấu cơm được không ? - cô nói rồi nhìn anh

- Được được vợ thích thì chồng đồng ý thôi - anh cười, sau đó bê các món ăn cô làm ra bàn

Cả nhà cùng ngồi vào bàn ăn cơm, bữa ăn rất ấm áp và vui vẻ, mẹ chồng và bố chồng cô cũng hay nói nên bữa ăn rất vui, anh thì thêm vài câu, cô thì chỉ cười, hoà khí gia đình rất tốt. Ăn xong cô thu dọn đồ trên bàn rồi đi rửa bát. Rửa xong cũng đã tầm 1h chiều. Vươn vai cô đi lên phòng ngủ trưa.

Bước vào căn phòng, luồng không khí lạnh đã phả vào mặt, hoá ra là anh bật điều hoà. Cô đi tới chỗ anh vén chăn nằm xuống. Anh xoay người ôm lấy cô, mặt cọ cọ vào vai cô, cô tìm chỗ thoải mái để hưởng thụ.

- Vợ - anh khẽ gọi

- Ủ - cô trả lời mắt vẫn nhắm

- Hay chúng ta đón Hạo Minh về đây được không, anh muốn gặp thằng bé và muốn yêu thương nó - anh khẽ nói

- Thật? - cô không tin vào điều tai mình nghe thấy

Anh thật sự có thể chấp nhận đứa con của cô và người đàn ông khác ư ? Anh thật sự không giận dữ hay trách móc cô mà thay vào đó là muốn chăm sóc cho Hạo Minh, cô cảm động không nói lên lời.

-....ừ - anh nói

- Được vậy hôm nào em sẽ đưa Hạo Minh tới gặp anh - cô nói

- Ủ - anh trả lời sau đó ôm chặt cô hơn, hai người cứ như vậy mà thiếp đi

Cuộc sống hiện tại thật hạnh phúc, không lo lắng, không tủi nhục, không đau lòng, chỉ có hạnh phúc. Cô ước rằng thời gian này cứ như vậy mà kéo dài

thật tốt biết mấy...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đi Chơi

Sau giấc ngủ chưa, cô và dây dây, rửa mặt xong cả hai người thay quần áo. Anh mặc 1 áo sơ mi trắng, quần bò đen dài đi giày thể thao trông rất đẹp trai và hiền lành, anh như là 1 cậu học sinh đại học đang chuẩn bị dẫn bạn gái đi chơi vậy. Cô mặc một cái váy trắng trơn đơn giản ngắn tới đùi, đội mũ phớt hồng tóc thả rất xinh, còn nữa nha đó là cô đi giày thể thao đôi với anh. Đúng nghĩa vợ chồng son quá.

Sau khi thay trang phục xong, anh và cô ra khỏi nhà, cả hai người cùng đi bộ, hơn nữa còn dắt theo Jun cho cậu cún đi dạo cùng. Hai người bước đi trên đườn cùn nhau, cô khoác tay anh rất thân mật làm cho người đi đường ghen tỵ cùng ngưỡng mộ. Hai người thật quá đẹp đôi, giống như kim đồng ngọc nữ vậy ai ai nhìn vào cũng quý, ai ai cũng muốn cả hai người cười và hạnh phúc bên nhau.

Khi tới một thư viện sách, cả hai cùng bước vào. Anh thì gửi Jun vào nơi thú nuôi còn mình cùng cô tới chỗ quầy sách chọn 1 hai quyển để đọc.

- Anh, em vừa mua 2 cốc trà sữa này - cô đưa 1 cốc trà sữa cho anh, cốc còn lại để cho bản thân mình hưởng thụ
- Ừ cảm ơn em - anh cười rồi cầm lấy cốc trà sữa
- Wow, bước hình này thật đẹp - cô chỉ vào bức tranh nam đang hôn vào má nữ ở quầy truyện tranh cho anh nhìn
- *moa* - anh thấy vậy liền hôn cô 1 cái chớp nhoáng
- Ôi mẹ ơi - cô bất ngờ vì hành động của anh hét lên
- *suyt* - mọi ánh mắt của mọi người chú ý lên người cô có người còn đưa tay lên miệng ý bảo cô trật tự

Còn anh, ngồi tại chỗ lấy quyển sách che mặt ngồi cúi đầu cặm cùi cười như điên, thật là khiến cô tức chết mà bực hết cả mình. Nén giận ngồi xuống cô cầm quyển sách đọc không thêm chú ý tới anh nữa.

- Anh xin lỗi, đừng dối nữa mà - anh nói sau đó trưng ra cái vẻ mặt cún con làm người ta siêu lòng
- Anh á, muốn chết hả - cô bóp hai má anh đưa mặt anh tới gần mặt cô hơn.

Trán chạm trán, mũi chạm mũi, mắt chạm mắt chỉ tiếng môi không chạm môi T_T

- Nào có, tại vợ đáng yêu quá nên chồng không kiềm chế được mới hôn vợ - anh nói cười xuề
- Anh á, dèo miệng vừa thôi - cô chỉ vào mũi anh nói

Cứ thế hai người lại như bình thường, có khi cười khi đùa, rồi lại dối nhau rồi lại hoà nhau cứ như vậy không khí thực đáng yêu. Cô dựa vào vai anh cầm quyển sách đọc, Bờ vai anh làm chỗ dựa cho cô, một tay ôm sách tay còn lại cầm cốc trà sữa uống.

Sau khi ra khỏi thư viện, cô và anh dắt Jun ới 1 quán ăn. Gọi mấy món ra cho Jun ăn no nê, có vẻ như cậu bé biết điều chạy vào ra ngoài đi chơi. Còn lại anh và cô ngồi trong quán, gọi 1 xuất khoai tây chiên cỡ lớn, 2 ly sinh tố, 2 đĩa mỳ ý. 1 lúc sau phục vụ mang đồ ăn ra bày biện ra bàn.

Cô lấy đĩa cảm miếng khoai tây chiên chấm ít ớt rồi đưa tới miệng anh

- A - cô nói
- A - anh cười rồi há miệng

Miếng khoai tây chiên ngọt ngào của cô được đưa vào miệng anh. Ôi lành mạng quá

- Ngon không ? - cô hỏi
- Tất nhiên phải ngon, vợ đút mà lại - anh cười trả lời

Sau đó súc ít mỳ ý đưa tới miệng cô

- A nào - anh nói
- A - cô cười há miệng ăn lấy thìa mỳ ý, trong lòng hạnh phúc không thôi
- Uhm, ngon lắm - cô thốt lên
- Thiệt ? - anh hỏi cô ý cười ngập tràn trên môi

Cô cười gật đầu lia lịa. Sau đó cả hai người ăn uống vui vẻ, tất nhiên còn những lần đút cho nhau nữa. Sau khi ăn xong đã gần xế chiều, cả hai người đi dạo. Vừa đi ra khỏi quán Jun từ đâu không biết chạy đến lười thè thè thờ có vẻ như cậu cún này đã chơi rất vui thì phải. Cô và anh đi tới công viên, nơi mà nhiều hoa anh đào nhất, cô và anh bước đi, Jun theo phía sau.

- Hoa đẹp nhỉ anh - Cô đưa tay đón lấy 1 cánh hoa màu hồng phớt nói
- Ừ, cảnh đẹp như vậy thật khiến người ta muốn chụp một bức hình - anh nói
- Vậy chụp đi - cô nói rồi lấy điện thoại ra nói

Cả hai người lấy tư thế đẹp, anh ở đằng sau cô ôm lấy eo cô chu môi lên cười, chiếc răng khểnh lộ ra rõ duyên, cô đưa tay hình chữ "V" lên, phồng má chu môi rõ đáng yêu.

- 1 2 3 *tách tách tách* - sau tiếng đếm của cô, là tiếng chụp hình từ máy điện thoại.
- Gửi cho anh gửi cho anh - anh nói rồi lấy máy điện thoại ra
- Rồi rồi, em gửi rồi - cô ần ần màn hình điện thoại rồi tắt máy để vào trong túi sách
- Oa vợ xinh thế đáng yêu nữa anh sẽ lấy tấm này là hình nền - anh nói
- Thế em cũng vậy - cô cười nói rồi lấy máy điện thoại ra đặt cái hình vừa rồi làm hình nền
- Vợ à, sau này mình tự sướng nhiều chút, vợ chồng mình ăn ảnh lắm ấy - anh nói
- Trước đây vợ chồng mình cũng tự sướng nhiều mà - cô nói
- Thì càng nhiều càng tốt mà vợ - anh cười nói
- Ờ vợ biết rồi - cô nói sau đó lại khoác tay anh đi trên rừng hoa anh đào

Hai người cứ đi như vậy rất đẹp đôi, được một lúc thì cô kêu mỏi chân và không muốn đi nữa. Thấy vậy anh bèn cõng cô trên lưng. Nhìn rõ lẳng mạng

- Vợ này, em lại gầy đi rồi - anh nói
- Thế ư ? - cô hỏi anh
- Ừ, bẻ em chả thấy nặng gì cả - anh nói
- Thật ư - cô nói rồi ôm cổ anh chặt hơn
- Ừ thật mà- anh nói
- Vậy anh cõng em hết cuộc đời này đi - cô nói
- Vợ thích thì chồng chiều thôi - anh cười nói

Cứ như thế anh cõng cô, đi mãi đi mãi cũng không chán, tới gần tối mới về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bại Lộ

Sau khi cô và anh về tới nhà, bước vào trong nhà tối om, anh thì đi tìm công tắc bắt đèn lên, sau khi ngôi nhà đã sáng sủa hơn, cô và anh đi vào bếp thấy miếng giấy nhớ màu vàng được dính ở tủ lạnh ghi dòng chữ "Ba mẹ được mời đi ăn tối bên nhà ngoại, các con cứ ăn đi, không phải lo cho bố mẹ"

- Xem ra tối nay chỉ có hai vợ chồng chúng ta - anh nói
- Vậy thì em chuẩn bị com đây - cô nói rồi đeo tạp dề vào
- Chúng ta ăn ở trên sân thượng nhé, vừa ngắm trăng vừa ăn - anh nói
- Nếu anh dọn được chỗ cho chúng ta ăn - cô cười nói
- Cứ giao cho anh - anh cười rồi chạy lên tầng dọn dẹp

Cô nhìn anh lắc đầu cười rồi tiếp tục vào công việc của mình. Lấy trong tủ lạnh mấy quả trứng cô bật bếp lên luộc. Sau đó bắt tay vào làm món sushi và com nắm. Đang làm thì anh chạy xuống

- Vợ ơi, anh dọn xong rồi - anh nói rồi chạy vào bếp phụ cô
- Nhanh vậy sao ? - cô không tin hỏi
- Anh thế - anh nói rồi đưa ba ngón tay chỉ lên trời
- Rồi rồi em tin anh mà - cô cười rồi tiếp tục công việc
- Vợ ơi làm nhiều sushi và com nắm này anh sợ thừa ấy - anh nói
- Không thừa đâu - cô cười nói

Sau đó anh phụ cô làm, công việc cũng trở nên nhanh hơn, thoáng cái đã làm xong, anh cùng cô bê các món ăn lên sân thượng.

Lên sân thượng, mọi thứ đã được dọn dẹp, anh đã trải sẵn 1 cái khăn ra để cô và anh ngồi, cô đặt mấy đĩa thức ăn cùng nước uống lên chiếc khăn đó rồi tháo giày ngồi lên đó. Cảm giác thật thoải mái giống như là đi dã ngoại nhưng là tại nhà, anh ngồi bên cạnh cô cầm đầu cầm cổ vào ăn.

- Ấy ăn từ từ thôi, nghẹn chết giờ - cô nói đưa nước cho anh
- Cảm ơn vợ - anh nói

Anh uống nước xong cầm miếng sushi lên đưa tới miệng cô

- Oam - cô chớp lấy miếng sushi
- Ngon không ? - anh hỏi

Cô gật đầu đồng tình với anh

- Anh ăn đi, em đặc biệt làm riêng cho anh ấy - cô nói rồi đưa 1 nắm com to vào miệng anh ra sức ấn vào
- Ừm ừm...cay...ừm...nghẹn - anh nói
- Ah hahaha hihihhi - cô cười đến nỗi ra nước mắt
- Em...em chết với anh - anh sau khi nuốt được miếng com vào bụng cầm lấy miếng com còn lại nhét vào miệng cô
- A...không...tha em - cô hét lên rồi chạy đi không để anh bắt được

Đôi vợ chồng rượt nhau trên sân thượng, cảnh này thật đẹp khiến người ta ngỡ ngàng. Sau mấy vòng rượt không rượt được cô, anh mệt thở hổn hển ngồi phịch xuống cầm chai nước uống. Cô như con nai con, tới bên cạnh anh xem tình hình rồi cũng ngồi xuống

- Em á, cẩn thận anh đó - anh nói rồi cầm nắm com trên tay cho vào miệng >_
- Ấy đây là anh tự nguyện nha - cô nói rồi chuẩn bị đứng lên
- Đứng lại - anh nói rồi cũng tóm được cô

Anh cầm một nửa miếng com nắm chưa ăn định nhét vào miệng cô

- Mẹ ơi - cô cười đau cả bụng thốt lên

Thế là anh đè lên người cô, nam trên nữ dưới o_O

- Za - cô đập cho anh một cái, anh ngã lộn ra

- Hức hức cay chết mắt, em bỏ mùi tặc vào làm cái gì - anh tu chai nước nói

- Thì em định cho anh mà - cô cười cười cố gắng kiềm chế lại để không chọc tức anh

Một lát sau, khi anh đã hết cay, anh dựa vào người cô, nhắm mắt lại hưởng thụ đột nhiên

"Bốp"

Một tiếng đập vang lên, hoá ra là cô loay hoay không biết đập trúng vào cái gì bèn đập ngay vào đầu anh

- Em..em là đang bạo lực chồng mình - anh xoa đầu nói

- Em xin lỗi hahah...hihi. ... em không cố ý, chỉ là....không có cái gì đập - cô nhin cười nói

- Thế sao em không đập vào đầu mình - anh trả con nói

- Anh thấy có người nào tự làm đau bản thân mình chưa ? - cô hỏi anh

Anh nhất thời đuối lý, thẹn quá hoá giận lấy quả trứng định đập vào đầu cô, nhưng tiếc nay, anh chưa đập được thì bị cô cho mấy phát u đầu.

"Bốp"

Cuối cu anh đập nhẹ vào đầu cô một cái

"Bốp"

Cô đập lại anh một cái đau hơn

Vì quá đau, anh nhắm mắt, ăn vạ cô, nằm bò xuống ôm chặt chân cô.

- Dậy đi - cô cười nói

- Hông - anh trả con chả lời

- *Chụt* - cô ôm lấy mặt anh chụt một cái rồi bỏ ra ngoài

Anh bất ngờ cười cười rồi lại gần cô cũng chụt một cái, hai người hôn nhau rất lâu.

Sau khi ăn xong, hai người thu dọn đồ rồi đi tắm. Hai anh chị này tắm cu nhau à nha >_

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nói Chuyện Với Mẹ Chồng

Sáng hôm sau

Khi cô vừa mới ngủ dậy, vươn vai cửa quay 1 chút, thật sự là tối hôm qua rất mệt, anh muốn cô đến gần chết. Bỗng tưởng tượng lại cảnh hôm qua mặt cô lại đỏ, vỗ vỗ má cô trấn chỉnh lại mình sau đó đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân xong xuôi sau đó ra ngoài phòng ngủ đánh thức anh dậy.

- Chồng à - cô khẽ gọi, lay lay anh

- Anh muốn ngủ thêm - anh nói rồi kéo chăn che kín người mắt vẫn nhắm chặt lại

- Dậy thôi - cô nói rồi kéo chăn ra rồi vỗ má anh

Không khí lạnh đột ngột xông tới làm anh co rúm người, lười biếng mở mắt, anh cố gắng nhấc tấm thân nặng trĩu vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân xong mặc quần áo chuẩn bị đi làm.

- Chồng để vợ thất cả vật cho - cô nói rồi choàng tay lên thất cả vật cho anh

Anh cười hạnh phúc rồi quàng tay ra sau eo cô ôm lấy, khung cảnh thực muốn làm những người xem phải mất máu !

- Xuống ăn sáng đi em chuẩn bị rồi ạ - cô cười rồi cùng anh đi xuống nhà

Xuống nhà anh cầm đầu vào ăn luôn sợ muộn, ba mẹ chồng cô cũng ngồi ở đó ăn, còn cô thì làm món tráng miệng cho mọi người sau đó mới đi ăn sáng. Sau khi anh ăn sáng xong, cô tiễn anh đi làm

- Vợ ở nhà đợi anh nhé - anh cười nói rồi hôn nhẹ vào má cô

- Tạm biệt chồng - cô cười vẫy tay, cho tới khi nào xe của anh biến mất khỏi tầm mắt cô mới bước vào nhà

Sau khi tạm biệt anh, cô đi vào dọn dẹp mọi thứ, khi mọi thứ đã đâu vào ấy thì mẹ chồng cô gọi

- Linh, mẹ có việc muốn hỏi con, con ngồi đi - mẹ chồng cô chỉ vào ghế đối diện với bà

- Dạ thưa mẹ - cô lễ phép nói rồi ngồi xuống

- Mẹ có điều tra một chút, nhưng mẹ muốn nghe từ miệng con nói hơn - mẹ chồng nói rồi đưa sập tài liệu ra trước mặt nói

- Có phải trước kia còn từng có một người chồng và 1 đứa con - mẹ cô nói

Cô dờ qua một lát, thăm thở dài, lo lắng trong lòng, rốt cuộc thì chuyện gì tới nó cũng sẽ tới, dù có giấu thì cũng không được, cô ngồi thẳng người lên, cố gắng tỏ ra bình tĩnh khi đối diện với mẹ chồng mình.

- Thưa mẹ, chuyện này là đúng, trước kia con từng có 1 người chồng và chúng con đã có con với nhau - cô nói

- Sao ? Hoá ra là vậy, vậy người đàn ông ở buổi lễ là chồng con - mẹ chồng cô sốc

- Dạ là anh ấy - cô nói

- Vậy hoá ra là con tôi là kẻ thứ ba sao ? - mẹ chồng cô cười nhạt nói

- Không phải vậy thưa mẹ, Vũ Trung và con yêu nhau thật lòng, sau khi ly hôn con và anh ấy mới quen nhau, thức sự trước đây chưa có gì cả.... - cô nói

- IM MIỆNG - mẹ chồng cô quát

- Thưa mẹ - cô lo lắng nói

" Bụp"

Mẹ chồng cô hất cốc nước vào người cô

- Đủ rồi, cô...cô....thật là loại mất nết - mẹ chôn cô ôm đầu nói sau đó bỏ

Mẹ chồng cô đi lên nhà, bỏ lại cô một mình. Chưa xét nhìn bản thân mình, cô không hề muốn như thế này. Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng vẫn không thay đổi được gì, sự thật là cô đã có 1 đứa con, và 1 người chồng cũ, cô kìm nén nước mắt mình lại, vào phòng thay đồ ra. Cô phải học cách chịu đựng, tất cả là tại cô đã sai lầm khi yêu một người không nên yêu.

Trong chuyện này vốn dĩ cô không có quyền lên tiếng, càng không có quyền nói mọi người hãy tha thứ cho lỗi lầm của mình, chuyện cũng đã xảy ra, không thể cứu vãn được gì cả, chỉ còn cách chịu đựng và chấp nhận, dù cho có chịu uỷ khuất bao nhiêu, cô cũng sẽ chịu vì tất cả mọi sai lầm là do cô. Mọi người đều không có lỗi gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Gặp Lại

Ngày hôm sau

" Reng...Reng...Reng"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô bận rộn trong bếp, rửa sạch tay liền nghe máy

" Alo, con trai bảo bối " - cô cười hạnh phúc, lâu lắm rồi cô không được nghe giọng của con trai

" Mẹ, con nhớ mẹ " - Hạo Minh giọng lanh lảnh nói

" Ừ, mẹ cũng nhớ con, dạo này con ăn uống thế nào, có đầy đủ chất không, ba có hay chơi với con không ? " - cô hỏi Hạo Minh

" Ba đi công tác triền miên, dạo này có mấy cô ăn mặc hở hang tới nhà mẹ ạ, người giúp việc không làm mấy món con thích ăn khi con yêu cầu, chỉ khi ba ở nhà mấy cô giúp việc mới làm thôi, toàn là mấy món dầu mỡ ăn ngán lắm mẹ ạ, con nhớ mấy món mẹ làm, khụ khụ " - Hạo Minh giọng khàn đặc nói

" Hạo Minh con làm sao thế, có chuyện gì xảy ra " - cô sốt ruột lo lắng

" Chỉ là cảm nhẹ thôi ạ " - Hạo Minh có lấy lại tinh thần để cô an tâm

" Con cứ nghỉ ngơi khoẻ mạnh, lát mẹ sang thăm con " - cô nói rồi vội vàng tắt máy

Sau đó đi lên tầng lấy túi sách, thay 1 bộ quần áo mới rồi lên chiếc ô tô của mình phòng tới nhà hấn

" Rầm!" cô đập cửa xông vào

- Xin hỏi, tiểu thư Linh có gì cần dặn - mấy người giúp việc con nhớ mặt cô nói

- Hạo Minh đâu ? - cô hỏi, kèm theo phần phẫn nộ

- Dạ...dạ...cậu chủ đang ở phòng ngủ....còn ông chủ đang ở với 1 cô gái ạ - người giúp việc trả lời lắp bắp

- Nấu ít cháo loãng cho Hạo Minh đi, những ngày tháng trước đây các cô cho thằng bé ăn gì tôi đều rõ, cẩn thận tôi cho các cô nghỉ việc hết giờ đây - cô quát tháo 1 hồi sau đó chạy lên phòng Hạo Minh

MỞ cửa chạy vào thấy thằng bé đang đắp chăn mỏng, mặt xanh xao hốc hác đi nhiều, bây giờ cô mới biết rằng thằng bé gầy đi như thế nào. Chợt bàn nạng của người mẹ trong người cô sôi sục lên, ôm con trai vào lòng, cô chua xót, mắt đỏ hoe, cô dán miêng hạ sốt lên đầu Hạo Minh, sau đó thay cho thằng bé một bộ quần áo mới, đắp kín chăn cho thằng bé .

Đợi sau khi con trai đã ổn hơn cô quay ra tìm hấn, đi tới cửa phòng con trai đã thấy bóng dáng yêu nghiệt của ai đó đứng ở đó cùng với 1 người con gái mặt mũi loè loẹt, ăn mặc hở hang dựa vào người hấn làm vẻ e ấp. Cô nhất thời tức giận vung cho hấn 1 bạt tai

" Chát"

Bị ăn 1 cái tát bất ngờ, hấn không vững vàng lùi mấy bước, may mà có cô gái kia đỡ không thì đã ôm đất mẹ rồi

- Anh làm cha kiểu gì vậy, anh chăm sóc thằng bé kiểu vậy hả - cô đi đến chỗ hấn quát

- ... - đáp lại cô là sự im lặng của hấn

- Nếu không thể chăm sóc thằng bé, anh trả nó lại cho tôi, để tôi chăm sóc nó, thằng bé cứ sống kiểu này với anh thế nào cũng sinh bệnh mà chết - cô nói trong lòng tức giận

- Thằng bé hàng ngày tôi coi chừng nó vẫn ổn, ăn uống đều đặn đây chẳng qua là sốt bình thường mà thôi - hấn nói giọng dung túng

" Chát"

1 bạt tai nữa được mặt hấn đón nhận

- Anh thì biết cái gì, thằng bé gọi điện cho tôi nói anh đi công tác triền miên, nó ở nhà một mình không ai chơi cùng, bữa ăn toàn ăn mấy thứ dầu mỡ không tốt cho sức khỏe, anh kêu vậy mà ăn uống đều đặn à - cô chửi anh

-...- đuối lý không biết nói gì hơn anh ra hiệu đuối cô nàng kia đi

Cô nàng kia hậm hực lườm cô 1 cái rồi bỏ đi

- Tiểu...tiểu thư....cháo của....cậu chủ ạ - người giúp việc run run tay nói

Cô cầm lấy khay cháo rồi mang vào phòng, đỡ Hạo Minh dậy, cô đút từng thìa cháo cho con, nhìn con vất vả cùng một nhọc thế này là mẹ sao không

đau lòng cho được, mắt cô đỏ lại càn đo hơn

- Mẹ đừng khóc, con ổn - Hạo Minh lên tiếng an ủi cô

- Thằng bé ngốc...con sống như này sao không nói mẹ....mẹ....mẹ sẽ đón con về ở cùng mẹ mà.... - cô nói giọng có phần khàn đi, cổ họng khô rát

- Mẹ, mẹ cùng chú kia đã kết hôn, sau này chắc sẽ có con, liệu lúc đó tình thương mẹ dành cho Hạo Minh con sẽ là bao nhiêu, con ở đó chỉ khiến mẹ đau khổ mà thôi, con sẽ chỉ như là kẻ phá hoại thôi, ở đây cùng ba vẫn tốt hơn - Hạo Minh nói

Cô không nói được gì hơn nước mắt cứ thế lăn dài trên má, cô ôm Hạo Minh vào lòng, thằng bé nói cũng có phần đúng, nếu nó về đây liệu có được sự thương yêu từ phía ba mẹ chồng cô. Vũ Trung tuy ngoài miệng nói muốn đón Hạo Minh nhưng sau này cô và anh có con, anh sẽ cưng chiều con của cô và anh hơn, như vậy Hạo Minh sẽ rất buồn, nó sẽ cảm thấy mình là người cản trở hạnh phúc của cô. Có lẽ để con ở bên cạnh hẳn sẽ là tốt nhất

- Em dạo này sống thế nào ? - hẳn sau một hồi im lặng khẽ lên tiếng

- Vẫn tốt - cô nhàn nhạt trả lời

- Vậy ư - hẳn cười chua chát nói

Không nói gì thêm cô chỉ chăm chú vào Hạo Minh, cô cho thằng bé ăn xong liền uống thuốc, giờ thằng bé đã ngủ, xuống dưới nhà dọn đồ người giúp việc vài câu sau đó cô tự tay làm mấy món ăn ngon cho Hạo Minh rồi để vào tủ lạnh.

Mặc dù cô biết hẳn vẫn luôn nhìn theo cô nhưng cô lơ đã, giờ cô và hẳn chả còn gì để nói cả...là người đứng rồi, chỉ bị ràng buộc bởi Hạo Minh mà thôi ! Sau khi cô làm xong việc cũng là lúc hẳn chấn chỉnh lại người giúp việc xong, cô cũng nghe được câu hẳn trừ hết toàn bộ tiền lương trong 2 tháng tới không đưa bất cứ 1 đồng nào.

Nghe vậy cô cũng an tâm hơn phần nào. Trong thời gian tới Hạo Minh sẽ ổn không cần lo lắng, thi thoảng có lẽ cô nên sang chơi với con một chút.

- Tôi về đây, đồ ăn tôi chuẩn bị cho Hạo Minh ở trong tủ lạnh khi nào thằng bé đói hãy cho thằng bé ăn một chút - cô nói rồi tháo tạp dề vứt xuống

Đi lướt qua hẳn, cô bị một bàn tay giữ lại

- Em...ở lại một chút với anh được không ? - hẳn hỏi cô, giọng thâm tình

- Giữ tôi và anh còn chuyện gì để nói sao ? - cô vẫn giữ nguyên tư thế không nhìn hẳn nói

-...Anh chỉ muốn nói.....anh.....nhớ em - hẳn im lặng 1 hồi mới cất tiếng

- Xin anh tự trọng - cô quay lại gỡ tay hẳn

Nhưng sao mà không gỡ được, hẳn nắm rất chặt, bàn tay cô có cảm giác đau đau

-...Tôi và anh đã kết thúc, chuyện gì nên quên hay quên đi, nếu anh cảm thấy có lỗi thì chuộc lỗi đi, quên hết tất cả mọi thứ, tôi sẽ coi như anh đã chuộc lỗi - cô nói

- Anh không thể quên được...mọi chuyện xảy ra, nó giống như là bộ phim quay chậm, hẳn đêm...hàng đêm...em có biết không anh luôn mơ thấy em, luôn thấy hình bóng em trong giấc mơ - hẳn nói

- Anh đừng nói nữa...đủ rồi....tôi và anh giờ không có quan hệ, đừng dằn vặt nhau thêm nữa - cô quát hẳn

Từ lúc nào khi nói chuyện với anh cô luôn nóng tính như vậy, cố trấn an lại bản thân mình cô thở dài

- Vẫn còn cơ hội cho anh mà phải không ? - hẳn nói trong lòng hy vọng cô gạt đầu

-....- cô không muốn đáp lại cũng không muốn nói nữa, cô quay mặt đi chỗ khác, cô không muốn nhìn thấy hẳn thêm nữa

Bỗng chốc không gian trở lên im lặng, cô cảm nhận được hẳn luôn nhìn cô, bỗng 1 lực mạnh kéo cô xuống, chưa kịp chuẩn bị cô bị hẳn kéo vào lòng, hẳn ôm cô vào lòng ôm rất chặt, chặt tới nỗi khó thở. Hẳn vui mặt vào ngực cô. Cô cảm nhận được sức nóng truyền tới cơ thể mình. Chống cự cũng vô ích, cô chỉ là 1 người phụ nữ chân yếu tay mềm, làm sao sô được với một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng như hẳn.

Bỗng hơi thở nóng rát của hẳn phả vào người cô, cô cảm nhận được có cái gì đó là lạ. Đưa tay lên sờ vào chân hẳn, quả nhiên đúng như cô nghĩ, hẳn sốt rồi, phát sốt đột ngột thế này chắc là ăn uống cùn nghỉ ngơi không điều độ cộng thêm việc xả stress không đúng cách nữa...

Khi có một bàn tay mát lạnh sờ lên trán hẳn, hẳn tham lam tìm thứ mát lạnh đó, tham lam chiếm giữ lấy thứ mát lạnh đó. Càng ôm cô, hẳn thấy nhiệt độ trên người cô rất mát, thoải mái với hơi lạnh trên người cô, hẳn cần ôm cô chặt hơn. Như là bản năng khiến hẳn muốn tránh cái nóng của mình.

Cô nhìn hẳn một lúc hẳn liền lần tới, không biết điều, càng ôm cô, càng ăn đậu hũ của cô, nhưng mà tay chân đã bị hẳn kiềm hãm rồi chả thể cử động nổi, chỉ biết ngồi im, cô có lên tiếng nhưng không được đáp lại, người hẳn hình như tập trung chăm sóc Hạo Minh ở trong phòng thằng bé căn bản không

nghe thấy. Chưa bao giờ cô cảm thấy bản thân bất lực như hiện tại.

Càng lúc hần càng lẩn tới, quần áo của cô theo cử động của hần mà lộn xộn, cái áo sơ mi trắng bị lực ôm của hần mà bị bung cúc thứ 2, 3. Đồ lót bên trong liền như thế mà phô trương trước mặt hần. Cô thẹn đỏ mặt vùng vạy nhưng vô ích...

Bị hần đè lên người hơn 2 tiếng đồng hồ, thân người đã ê ẩm, cô cảm giác lưng mình tê tê, muốn hoạt động. Thấy con người đang say giấc ngủ kia đã buông lỏng ra một chút, nhẹ nhàng cô cử động một chút, sau đó cố gắng đẩy hần ra.

Hần bị đẩy ra liền cảm thấy vòng tay mình trống vắng. Trong giấc mơ, hần muốn tìm kiếm cô nhưng mọi thứ chỉ là bóng tối. Hần hoảng loạn chạy khắp nơi tìm cô. Thấy có 1 luồng sáng ở trước mặt, hần chạy tới sau đó thì nhẹ nhàng mở mắt ra. Nhìn xung quanh trời đã tối. Hần thấy mình đang nằm trên ghế sofa được 1 chiếc chăn đắp lên, hần liền biết rằng mọi việc chỉ là một giấc mơ.

- Thừa ông chủ, tiểu thư Linh dặn dò khi nào ông chủ dậy liền bê ít cháo thịt loãng cho ông chủ - 1 cô giúp việc bung bát cháo loãng để trước mặt hần

Không tin vào tai mình nghe thấy, thật sự không phải hần mơ sao. Cô đã từng ở đây, còn cho hần ôm cô nữa...thật không thể tưởng tượng nổi

- Cô ấy về lâu chưa ? - hần hỏi người giúp việc

- Dạ tiểu thư về được tầm hơn 1 tiếng rồi ạ - cô giúp việc trả lời rồi lui xuống theo lệnh hần

Ngồi dậy, hần nhìn bát cháo, trong lòng ảm áp vạn phần, từ từ từng thìa cháo cho vào miệng, hần ăn chỉ trong 15 phút bát cháo đã trắng chon. Hương vị này hần đã tìm kiếm bao nhiêu lâu rồi. Thấy bụng vẫn còn đói, hần đi vào bếp tìm kiếm thứ gì đó để ăn, mở cửa tủ lạnh ra hần mới nhớ cô có làm một ít đồ ăn cho Hạo Minh, nhìn qua một lượt, hần lấy một ít ăn.

Dù sao thì cô cũng làm nhiều mà, hần ăn một ít chắc cũng không sao đâu. Cứ thế vui vẻ ăn mà không biết hần đã ăn hết sạch sẽ 2 hộp đồ ăn cùng với cơm cô làm từ bao giờ. ý thức được bản thân đã ăn hết đồ của con trai, hần lệnh cho người giúp việc làm đồ ăn rồi cho vào tủ lạnh cho Hạo Minh sau đó thì đi lên lầu giải quyết việc công ty.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Có Thai

Sau khi từ nhà hần về cũng đã quá giờ tan làm của anh, cô chạy xe vội vàng về nhà, vừa vào nhà đã thấy anh và mẹ anh ngồi trên ghế sofa nhìn cô như 1 người ngoài hành tinh. Anh vẻ mặt lo lắng chạy tới chỗ cô hỏi han

- Em vừa đi đâu vậy ? Có biết anh lo lắng lắm không ! - anh ôm cô vào lòng hỏi

- Bỏ tay con ra Trung, con biết cô ta vừa đi gặp ai không, chính là chồng cũ của cô ta đó - mẹ chồng cô lên tiếng rồi rút mấy tấm ảnh chụp được

- Mẹ, mẹ cho người theo dõi cô ấy ư ! - Anh tức giận nói

- Hồn xược, ai cho phép con có thái độ đó với mẹ - mẹ anh quát, cô chưa bao giờ thấy mẹ anh to tiếng như vậy với anh bao giờ

- Mẹ, đây là chuyện của con, mẹ đừng can dự vào, có thể chuyện gì con cũng nghe theo mẹ nhưng nếu liên quan tới vợ con con nhất quyết không để mẹ nhúng tay vào - Anh kiên định nói mặt không biểu lộ gì là vẻ tiếng nói

- Vậy sao, con muốn làm phản ư, con muốn chiếc ghế chủ tịch công ty tuột về tay đứa con hoang bên ngoài của cha con ư ? - mẹ chồng anh nói

- Nếu như em ấy có đủ tài năng lãnh đạo con sẽ cho em ấy không hề ngần ngại.... hơn nữa cô ấy cũng đang mang thai con của con - anh trả lời mẹ anh

- Con...được lắm...bao nhiêu công ta nuôi con cũng vô ích - mẹ anh tức giận đứng lên quát

-.....Anh...làm sao....anh biết - cô im lặng một hồi rồi mới lên tiếng

Trên mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, làm sao anh biết được, việc này cô còn chưa nói với anh, sao anh lại biết chứ, cô còn chưa đi siêu âm xem là con trai hay con gái mà !....hàng loạt câu hỏi hiện lên trên đầu cô mong anh cho cô một câu trả lời

- Em ấy, cô thai mà không thông báo cho anh một tiếng, nếu không phải anh để ý thấy que thử thai trong thùng rác thì có phải em định giấu tới khi bụng to mới chịu nói không - anh ôm cô ngọt ngào nói

-...Etou...em...không định thế mà - cô cười nói

- Hừ....còn chưa biết là con của mày hay là con hoang, làm sao có thể khẳng định là như vậy - mẹ chồng cô khinh bỉ nói

- MẸ ! - anh gắt lên

- Cút đi, hai đứa mà dọn ra nhà mới ta chuẩn bị đi, đừng đứng trước mặt ta nữa - mẹ chồng cô lạnh lùng buông câu nói rồi đi vào phòng

- Đừng lo lắng, anh đã cho người dọn dẹp rồi tối nay ngủ ở đây mà chúng ta chuyển sang nhà mới - anh nói rồi dịu cô lên lầu

Trong lúc đi cùng cô, anh huyền thuyên đủ điều nào là những thứ gì tốt cho bà bầu, cái gì không nên làm khi mang thai rồi ăn uống như thế nào. Nghe anh nói mà cô buồn cười, có phải anh lo lắng thái quá không, cô vẫn ổn mà .

- Về chuyện lúc hồi này... - cô nói được một đoạn lại bị anh ngắt lời

- Em đừng lo anh luôn luôn tin em dù cho ai nói gì đi chăng nữa - Anh nói kiên quyết về mặt hết sức nghiêm túc

- Kể cả em nói sao ? - cô cười hỏi anh xem anh trả lời thế nào

- Đương nhiên em nói gì anh cũng tin mà - anh cười nói trả lời cô

Cả tối đó anh và cô luôn vui vẻ, anh và cô cù đọc sách cho người mang thai, anh còn nói muốn đi đến khoá mà tìm hiểu về phụ nữ khi mang thai, anh còn nghĩ ngợi tên cho con, anh nói nếu là con gái thì đặt là Từ Vi còn con trai sẽ đặt là Từ Khiên, nghe tên rất hay nha cô tấm tắc khen anh hết lời.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nhỡ Nha* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Dọn Tới Nhà Mới

Sáng hôm sau, anh và cô chuyển sang nhà mới mà mẹ chồng cô chuẩn bị, khi đi mẹ chồng hay ba chồng cô không có mặt, chỉ có người giúp việc mà thôi, có lẽ ba mẹ chồng cô có lẽ đã vì chuyện này mà cãi nhau.

Cũng đúng thôi, một người phụ nữ làm sao mà chấp nhận nỗi người chồng, người đàn ông của đời mình có con riêng với kẻ khác được đó chính là một điều sỉ nhục hơn nữa mẹ chồng cô cũng chẳng phải là những người phụ nữ bình thường khác, theo cô thấy mẹ chồng cô là một người có tôn nghiêm cùng tự trọng khá cao bởi lẽ bà là mẹ, là người sinh ra tổng giám đốc của một tập đoàn lớn làm sao có thể chịu nổi dả kích này.

Hơn nữa theo cô thấy từ những gì mắt nhìn được, bàn tay mẹ chồng cô rất mềm và mỏng nói chung là rất đẹp không hề có vết chai tay hay là sẹo, có lẽ bà là một tiểu thư quyền quý trước kia, có lẽ mẹ chồng và ba chồng cô bị áp đặt cuộc hôn nhân này cũng nên. Đó là theo phỏng đoán của cô mà thôi, chưa chắc đó đã là thật.

- Em lơ đãng gì thế, cẩn thận không ngã - anh nói nhẹ nhàng bên tai cô, từng chút một đỡ cô xuống cầu thang

- Anh làm như em là trẻ con không bằng - cô cười nói

- Thì em mãi là 1 cô bé đáng yêu trong lòng anh mà - anh cười ngọt ngào nói

- Anh...anh...không nói chuyện với anh nữa - cô giận dỗi nói rồi bỏ tay ra khỏi tay anh tự mình đi về phía trước

- Anh xin lỗi mà, cẩn thận đấy - anh vội vàng chạy theo cô nói

- Hừ...em không nói chuyện với anh nữa - cô vẫn giận dỗi không thèm để ý anh

- Thế anh mua đồ ăn cho em nhá ? - anh dụ dỗ

- Ok đâu ? - cô quay phắt 180o hỏi còn xoè tay ra đòi

- Lát nữa - anh nói rồi dịu cô vào trong xe

- Nhớ đó nha - cô cười rồi ngồi vào

Anh lái xe đưa cô về căn nhà mới, đi được một lúc thì xe dừng lại trước 1 ngôi nhà màu trắng rất đẹp, xung quanh là đồng cỏ bao la, khung cảnh thật thơ

mộng nó khiến cô cảm thấy rất yên bình và ấm áp.

Anh rất chu đáo khi bê hết các vali trong cốp xe vào nhà, cô chỉ việc mở vali ra rồi sắp xếp đồ đạc, khi vào căn nhà, cô thấy rất bất ngờ, căn nhà được trang trí khá bình thường tạo cho người ta một cảm giác thoải mái khi sống và làm việc không những thế đồ đạc được sắp xếp rất đúng chỗ giống như là không còn chỗ nào phù hợp hơn mà để nó vào cả.

3 Tháng sau

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã 3 tháng, bụng của cô cũng đã nhô ra được 1 chút, việc đi lại cũng đã khó khăn hơn, cô cũng rất nhạy cảm với nhuwgx thứ mùi mà trước kia cảm thấy bình thường nhất là với thịt bà hay thịt gà, hể ngửi cái là cảm thấy buồn nôn và khó chịu.

Khi mang thai cô đã tăng cân đáng kể không biết là anh vỗ béo cô hay là do có thêm 1 tiểu bảo bối nữa nên cô mới cảm thấy mình béo ra. Dù sao thì cô cũng đang sống rất hạnh phúc. Có 1 người chồng hết mực chăm sóc mình và 1 bé con sắp chào đời.

Cô đã đi siêu âm xem là con trai hay con gái kết quả là 1 bé gái khoẻ mạnh. Nghe tin cô cảm thấy rất vui mừng. 1 bé gái, có lẽ là vì tâm lý của 1 người phụ nữ muốn tìm hiểu và chăm sóc con gái mình khiến cô mong mỏi chẳng ?

Dù sao thì cô rất mong tới lúc khi được ôm con vào lòng

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hiềm Hoạ

Tại quán cafe trong một ngõ hẻm, 1 người phụ nữ trung tuổi và 1 người đàn ông trẻ, đẹp trai đang ngồi ả

- Cậu là Nhật Duy - Người phụ nữ đó hỏi
- Phải, bà là mẹ chồng Linh Linh ư ? - hấn nhìn bà bản nửa con mắt nói
- Linh Linh, ha ! Xem ra con bé đó cũng thật là có phúc khi được cậu yêu thương như vậy - mẹ chồng cô nói đều
- Không, phải nói tôi là người có phúc mới được yêu thương Linh Linh chứ - Hấn cười nói lại
- Vậy tôi vào chủ đề chính luôn, đứa con trong bụng cô to là của cậu ? - Bà hỏi hấn ánh mắt dò xét nhìn
- Đứa bé đó là của ai không phải bà và con trai bà nên rõ ràng nhất sao, sao lại hỏi tôi - hấn nói, giọng bất cần nhưng trong lòng lại chứa cái gì đó rất khó chịu
- ...Là của cậu ? Hay của con trai tôi ? - bà tiếp tục hỏi hấn
- Bà nên hỏi thẳng con trai bà thì hơn, tôi có việc xin phép - hấn nói rồi đứng lên ra về

Hấn bỏ đi, để lại mẹ chồng cô ở đó tức tối. Hấn có nên cười vào mặt bà hay không đây, bây giờ con của hấn hay của con bà, mà bà không phân định được thì quá mức kém cỏi. Mọi chuyện đã bày ra trước mắt vậy mà còn đi nghi ngờ lung tung. Thế giới này thiệt là vi diệu quá

Tại chỗ Kiều My

- Alo, thưa cô, chúng tôi đã điều tra, tiểu thư Linh Linh đúng thật là có con ạ - 1 vị thám tử nói
- Vậy sao, mấy tháng rồi - Kiều My hỏi
- 3 Tháng ạ - vị thám tử đó nói
- Rồi cúp máy đây - Kiều My nói rồi rập máy liền
- Thật là tức chết mà, con ả tiện nhân Khánh Linh đó có chồng rồi còn đi ve vãn chồn của người khác - Kiều My bực tức nói

Ả Kiều My cắn móng tay lo sợ, tuy rằng ả bị hấn phạt không được ở lại chỗ hấn nữa nhưng ả thường xuyên cho người theo dõi hấn, quả nhiên mấy con đĩ ở quán bar dám dụ dỗ để được lên giường với chồng tương lai của ả. Không thể chịu được mà cũng chẳng thể làm gì được, ả bất lực

Tuy vậy nhưng sau khi hấn thay 1 đứa mới đứa cũ bị ả bắt và huỷ dung còn thuê 1 đám nam nhân cường bức. Đám đông tới đàn ông của ả sao, đừng mơ tưởng hảo huyền. Cứ như vậy không biết bao nhiêu đứa bị huỷ dung bởi ả, đó chính là cái giá phải trả khi dám tranh đàn ông với ả

Nhưng con tiện nhận Khánh Linh kia, không những ve vãn mà còn dám lên lút có thai với hấn, hừ, ả đã cho mấy nội giám trong nhà hấn báo cáo thời gian mà cô ở đó, tuy rằng chưa tới 3 tháng, gần mức 3 tháng nhưng ai biết đâu được.

Nhờ con ả Khánh Linh kia dứt lốt bác sĩ bảo là 3 tháng thì sao, trường hợp này cũng có thể lắm chứ. Bây giờ việc đầu tiên chính là giải quyết đứa bé kia, chết cần sớm bớt lo hậu hoạ sau này. Một đứa con hoang tạp chủng sau này sẽ ngáng đường con của ả và hấn (tác giả : chuy oi thể còn Hạo Minh tính sao :3)

- Nguyễn Lê Khánh Linh, đừng trách tôi độc ác mà hãy trách chính bản thân cô không an phận - Kiều My uống ngụm nước nói rồi đứng lên nhìn vào tấm ảnh mà thăm từ chụp được

Đó là tấm ảnh hấn đang ôm cô nằm trên ghế sofa, hấn đè lên người cô mặt áp sát vào ngực cô. Tay của cô vuốt tóc hấn, nếu ả nhìn không nhầm ánh mắt của cô nhìn hấn rất nhu tình (tác giả : em lại thấy ánh mắt đó là bắt đắ dĩ chứ :3)

Tại nhà cô

- A - cô kêu lên
- Sao vậy....a....em không cần thận gì cả....dứt tay rồi có làm sao không ? - anh cầm lấy tay cô lo lắng hỏi
- Không sao đâu, anh đừng lo - cô nói
- Từ giờ trở đi để chồng nấu cơm cho, vợ cố gắng nghỉ ngơi thật khoẻ đi - anh nói rồi véo má cô
- Làm được không vậy ? - cô nghi hoặc hỏi anh
- Được hết, chỉ cần vợ tin tưởng chồng - anh nói
- Vậy được em an tâm rồi - cô cười rồi xoa bụng

Hiện tại bây giờ cô thấy toàn thân rất nặng nề, haizzz mang thai thật cực nhọc, cảm giác y hệt lúc cô mang thai Hạo Minh vậy. Chi hy vọng đứa bé này sau này lớn lên khoẻ mạnh là cô vui lòng rồi

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tai Nạn Giao Thông

Sáng hôm sau, anh đưa cô tới bệnh viện phụ sản khám thai nhi, sau khi đi ra từ bệnh viện, về mặt của anh và cô tươi cười sáng lạng

- Bé con hình như rất khoẻ mạnh - Anh nhìn qua giấy siêu âm nói
- Đương nhiên là khoẻ mạnh rồi, con của em mà - cô tự hào nói
- Rồi rồi, con em con em, nó cũng là con anh mà - anh cười nói rồi nhéo má cô
- Ai đâu, anh tới ngày véo má em là sao ? - cô bất bình nói
- Tại em quá dễ thương - anh cười rồi kéo dây an toàn ở xe cho cô

Sau đó anh bắt ít nhạc có giai điệu nhẹ nhàng để nghe giúp người ta thư giãn, anh cầm chìa khoá cho xe chạy, anh lại xe rất an toàn và cẩn thận. Nhưng khi tới ngã ba, đường phố, lại có 1 chiếc xe tải bị mất lái, lao nhanh về phía xe của anh và cô.

- Anh cẩn thận - cô hét lên

Trở tay không kịp, anh chỉ có thể quay xe sao cô không bị trực tiếp đâm vào, chiếc xe vừa quay, thì tiếng động dữ dội vang lên

" Rầm"

- Ôi mau gọi cứu thương - người đi đường hét lên

Chiếc xe của anh và cô nằm gọn dưới gầm xe tải, cả người cô toàn máu là máu, bụng dưới thì kéo lên 1 con đau dữ dội, con của cô.....không xong rồi....Trước khi bất tỉnh cô khẽ nói cậu, nước mắt rơi như suối

- Con ơi...mẹ xin lỗi - cô nói với chút hơi thở cuối cu còn sót lại sau đó thì bất tỉnh

Còn anh, do anh bị trực tiếp đâm vào nên đã bất tỉnh ngay lúc đó, máu từ trên đầu chảy xuống, những mảnh thủy tinh ở cửa kính xe bắn ra, đâm vào người anh, tuy không to chỉ là những mảnh vụn nhưng cũng đủ làm cho máu chảy

Tại bệnh viện

Anh và cô được đưa ngay tới phòng phẫu thuật gấp, tình hình không được khả quan mấy, các bác sỹ người dính đầy máu bốp bình khi ô xi.

- Mau lên, mau lên, chuẩn bị phòng phẫu thuật, cô gái này tình trạng đang nguy cấp lắm rồi, nếu không mau phẫu thuật bỏ đứa bé e là sẽ mất mạng - một bác sỹ đang đẩy xe vào phòng phẫu thuật nói

- Huyết áp là bao nhiêu ? - Một vị trưởng khoa hỏi

- 40/80 ạ - một y tá nói

- Ngừng tim rồi, CPR* chuẩn bị phòng cấp cứu gấp cho chàng trai - 1 vị trưởng khoa nhìn qua tình hình

(* Có thể hiểu là một thủ tục khẩn cấp kết hợp nén ngực thường xuyên với thông gió nhân tạo trong một nỗ lực để tự bảo toàn chức năng não nguyên vẹn cho đến khi các biện pháp tiếp tục được thực hiện để phục hồi tuần hoàn máu tự phát và thở ở một người đang ở trong ngừng tim, Nó được chỉ định ở những bệnh nhân không đáp ứng với không có hơi thở hoặc thở bất thường.)

Đền phòng phẫu thuật được chuyển sang màu đỏ

Tại nhà mẹ chồng cô

- Sao cơ, tai nạn giao thông - mẹ chồng hoảng sợ rồi ngất đi

- Mau chuẩn bị tới bệnh viện - ba chồng cô lo lắng nói với những người giúp việc

Tại công ty hấn

" Rầm "

Tiếng đập bàn vang lên

- Sao cơ, , cô ta giám làm vậy sao, bắt cô ta lại cho tôi, tôi sẽ xử lý sau - hấn tức giận nói

Ngay sau khi nhận được điện thoại cô bị tai nạn giao thông, hấn như sợ không còn là hấn bình tĩnh trong mọi trường hợp, thần nhiên tới lạ thường, hấn trở lên hoảng loạn, mất tập trung và lo sợ.

Hấn biết cho người điều tra xem ai là người gây ra vụ này, quả nhiên như hấn nghĩ Kiều My cô ta đã làm, giám sai người giết người con gái hấn yêu thương ư, đừng mơ tưởng tới những ngày tháng sau này sẽ được yên ổn. Kiều My nếu Linh Linh mà xảy ra chuyện gì, cái mạng cho tha của cô sẽ không được yên đâu.

Tại bệnh viện

Phẫu thuật đã qua 5 tiếng nhưng vẫn chưa có tiến triển gì, các bác sỹ vẫn đang nỗ lực trong phòng phẫu thuật.

- Tại sao đang yên đang lành lại xảy ra tai nạn giao thông - mẹ chồng cô khóc lóc

- Bà bình tĩnh đi, sẽ ổn cả thôi - bố chồng cô lạnh nhạt

- *học học * mẹ...Linh Linh sao rồi - Ngô Hấn hỏi, anh đang có cuộc họp ở trong nước cho nên khi nhận được tin từ mẹ nuôi anh đang ở bệnh viện liền chạy tới

- Tình hình hiện tại mẹ chưa biết đành phải chờ thôi - mẹ nuôi cô nói

- Bác gái, Linh Linh sao rồi ạ - Kiều Phương hỏi bộ dạng lo lắng

- Bác, em Linh sao rồi ạ - chị Vân cũng vội vàng chạy tới hỏi

- Tình hình chắc không khả quan đâu, hiện tại phải đợi thôi

Tất cả mọi người đều lo lắng không thôi, cuộc phẫu thuật này sẽ có kết quả như thế nào chẳng ai dám phỏng đoán chỉ biết cầu xin ông trời làm phước mà cho cả hai người đang ở trong phòng phẫu thuật kia được bình an.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Sảy Thai

1 Tuần sau

Ngày đó, ca phẫu thuật của cô và anh rất thành công, tuy nhiên, anh được đưa tới phòng điều trị đặc biệt còn cô thì về phòng chăm sóc đặc biệt. Mọi người đều rất vui mừng nhưng cả cô và anh sau ca phẫu thuật lại lâm vào tình trạng hôn mê.

Anh được chuẩn đoán rằng chấn thương vùng đầu quá mạnh cho nên dẫn tới tụ máu rồi hôn mê sâu. Chưa biết bao giờ mới tỉnh lại hay là cứ như vậy. Còn cô thì chỉ là do sảy thai cho nên cần điều dưỡng sức khỏe, không bao lâu sẽ tỉnh lại.

- Ưm - cô cựa cựa tay

Từ từ mở mắt ra, ánh nắng mặt trời chói lóa chiếu vào mắt cô khiến cô nheo mắt lại, cô cảm giác như mình đã ngủ trăm năm vậy, toàn thân ê ẩm, cử động rất khó khăn. Sau vụ tai nạn đó chuyện gì đã xảy ra...con của cô thì sao !

- A...em tỉnh rồi sao...bác sỹ bác sỹ - Ngô Hàn tay cầm cặp lồng cháo nhìn cô rồi gọi bác sỹ thật to

- Anh...con của em đâu ? - cô lo sợ hỏi

- Linh Linh...hãy thật bình tĩnh...bình tĩnh đợi bác sỹ vào khám cho em trước đã - Ngô Hàn trấn an cô

Nhưng anh không biết rằng càng làm vậy cô lại càng lo lắng thêm càng sốt ruột thêm

- Anh trả lời em đi - cô hét lên nước mắt trào ra

- Linh Linh bình tĩnh mọi chuyện đã qua rồi...em và Vũ Trung có thể có một đứa con khác mà - Ngô Hàn ôm cô vào lòng nói

- Không...không....em không tin...trả con cho em - Cô oà khóc lên đẩy Ngô Hàn trực tiếp chạy xuống giường bệnh

- Linh Linh - Ngô Hàn gọi cô

Ngay lúc đó các y tá cùng bác sỹ chạy vào ngăn cô lại, cô vùng vẫy trong tuyệt vọng, cô kêu gào lên, cô giống như là 1 người điên vậy....Sao lại không tuyệt vọng cho được, đứa con cô vất vả mới có được, đứa con mà cô và anh kì vọng bao nhiêu, đứa con đem lại động lực cô gắng gượng làm việc cho cô....Tại sao...tại sao lại như vậy...cô không tin...cô không tin...

- Mau tiêm một liều an thần cho cô ấy - bác sỹ trưởng khoa giữ tay cô lại nói

- Vâng - một y tá lấy ống tiêm cho tôi

- Linh Linh con mau bình tĩnh lại đừng phát điên nữa - Mẹ nuôi cô sốt xa nói, mắt bà đã đỏ hoe

- Linh Linh, mày đừng làm sao đấy - Nhã Phương lo sợ nói

- Em yên tâm Linh Linh sẽ không làm sao đâu - Chị Vân trấn an tinh thần Nhã Phương

- Mẹ...con tìm tên khốn đó báo thù - Ngô Hàn nắm chặt nắm đấm nói

- Con bình tĩnh, câu ta không làm, đó là vợ chưa cưới, hôn thê của cậu ta làm chứ không phải cậu ta - Mẹ nuôi cô nói

- Nhưng dù sao cũng là hấn, hấn không muốn Linh Linh được hạnh phúc cho nên hấn mới sai khiến hôn thê của hấn làm vậy - Ngô Hàn tức giận nói

- Đừng nói bừa, sự việc chưa điều tra rõ ràng không được manh động - Mẹ cô mắng Ngô Hàn

Sau khi được tiêm một liều thuốc an thần, cô đã bình thường trở lại...nhưng cô đau lòng...cô bật khóc...khóc như chưa bao giờ được khóc...cô đau

lắm...bé con của cô chết rồi...đứa con chưa kịp chào đời của cô chết rồi...cô còn chưa nhìn thấy mặt mũi nó...chưa kịp yêu thương nó....chưa kịp đưa nó đi học vào mỗi sáng rồi buổi chiều đón con về rồi cả gia đình cùng đi chơi nữa....mọi việc cô còn chưa làm...vậy mà...vậy mà con của cô đã chết rồi....

- Nén đau thương, em phải mạnh mẽ lên - Chị Vân ôm cô nói

- Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi, mày đừng lo, sau này vẫn còn thời gian mà - Nhã Phương vuốt nhẹ tóc cô nói

Sau khi được mọi người an ủi đôi câu, cô cũng không khóc nữa, cô im lặng một cách lạ thường..cô chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ...tựa như ngoài đó có một cái gì đó rất đẹp làm con người ta phải si mê lưu luyến vậy.

- Để con bé một mình...con bé cần được có yên tĩnh.. - Mẹ cô nói rồi đuổi tất cả mọi người đi

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô đơn cô...hiện tại...cô cảm thấy như cả thế giới của mình chả còn cái gì nữa...cô rất tuyệt vọng. Ngồi được khoảng 30 phút thì cửa phòng bệnh mở ra...một bóng dáng quen thuộc đi vào....một người đàn ông tuần tú dắt tay một đứa bé đáng yêu

- Em vẫn ổn chứ - Hấn hỏi cô

- Anh tới đây làm gì ? - cô khàn giọng nói

- Thăm em thôi, anh đã nghe tin rồi...anh rất tiếc - hấn nhìn cô nói

- Mẹ...mẹ mau chóng khoẻ lại nhé - Hạo Minh ôm tay cô nói

Thằng bé đã cao hơn không còn đáng người mũm mĩm mặt mạp như trước mà là đáng vẻ cao ráo gầy nhom, cô khẽ vuốt má thằng bé, bế con vào lòng ôm thật chặt sợ như con sẽ biến mất

- Em đã biết tình hình của Vũ Trung chưa ? - hấn nhìn cô hỏi

- Ý anh là sao ? - cô không hiểu nhìn hấn

- Anh ta đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu...chưa biết bao giờ mới tỉnh dậy...anh nghĩ sẽ có 3 trường hợp sẽ xảy ra. Một là anh ta sẽ tỉnh dậy nhưng tỷ lệ rất thấp, hai là anh ta sẽ....sống đời sống thực vật....ba chính là....anh ta sẽ chết - hấn lạnh lùng nói

- Anh ấy sẽ không sao đâu, anh đừng nói bừa....anh ấy đã hứa với tôi sẽ cùng tôi sống tới đầu bạc răng long - cô lớn tiếng nói

- Đó chỉ là một lời hứa hẹn bình thường khả năng hoàn thành cũng có lúc cao cũng có lúc thấp - hấn nói

- Anh đừng nói nữa anh mau rút đi - cô quát anh

- Tùy em...anh chỉ có thể nói như vậy - hấn nói

-.....- cô vẫn giữ yên lặng không lên tiếng

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, cũng là lúc hấn rời đi.... dắt theo Hạo Minh mặc dù thằng bé tiếc nuối về mặt rất muốn ở lại nhưng hấn lại không cho....cô cũng muốn thằng bé ở lại để trò chuyện với cô nhưng mà hấn keo kiệt không muốn, đành ôm con lần cuối rồi để hấn mang con đi.

Khẽ nhắm hờ mắt lại...cô quá mệt mỏi rồi...cô muốn gặp anh...cô muốn thấy anh...thấy nụ cười của anh...nghe được giọng nói ấm áp của anh...thì thoảng anh lại trêu chọc cô...những lúc này anh sẽ ôm cô vào lòng thật chặt để dỗ cho cô cười...tất cả mọi thứ cô đều muốn....rất nhớ anh...rất muốn gặp anh...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nhỡ Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Đừng Bỏ Em

1 Tháng sau

Sau khi hồi phục sức khỏe, cô làm thủ tục xuất viện rồi nhanh chóng ổn định lại mọi thứ sớm nhất có thể. Sau khi qua cơn sốc về mặt tinh thần cô đã ổn định lại sau nỗi đau mất con nhưng cuộc đời thật tàn nhẫn. Sau khi cô đã xuất viện, người đầu tiên cô muốn gặp chính là anh nhưng tại sao anh lại chỉ nằm đó, cô đã nói rất nhiều nhưng anh không hề tỉnh lại.

"Ttttttttttttttttttttt"

Tiếng máy đo vẫn kêu dài, nhịp tim đập vẫn ở con số 0

- Bác sỹ mau cứu anh ấy - cô nức nở nói đứng 1 bên nhìn
- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. 200J * - bác sỹ tiếp tục nói

(* Điện sốc J đại diện cho việc sử dụng điện. Yêu cầu báo chí sặc, rung thất là 250J ~ 300J, sốc điện không đồng bộ. Thất nhịp tim nhanh là 150J ~ 200J, rung nhĩ là 150J ~ 200J, rung tâm nhĩ là 80J ~ 100J, nhịp tim nhanh trên thất 100J, được sốc điện)

Tiếng tíu dừng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh, các y tá mắt đỏ hoe, có người khóc, bác sỹ lắc đầu, lấy dải khăn màu trắng phủ lên người anh, cô ngã phịch xuống đất, khóc to lên

- Không thể nào....anh ấy không thể chết được - cô nói rồi đứng dậy lay lay người của anh
- Anh tỉnh dậy cho em, ai cho anh chết hả - cô tức giận nói
- Tỉnh dậy...tỉnh dậy đi, làm ơn...xin anh tỉnh dậy đi - cô nói tay đập vào người anh
- Xin cô hãy nén đau thương, chúng tôi rất tiếc - bá sỹ nói
- Không....huhuhu...tại sao....huhuhu - cô khóc oà lên ôm lấy anh

Anh đã từng nói sẽ có ngày đưa em đi chơi khắp thế giới, chúng ta sẽ cùng nhau nuôi lớn những đứa con, anh nói anh sẽ cùng em đi du lịch ở châu Âu, anh nói chúng ta sẽ dưỡng già ở nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh từng nói....anh từng nói chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau không xa cách vậy mà tại sao anh lại bỏ em mà ra đi...tại sao vậy....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tang Lễ Của Anh

Tại tang lễ của anh

- Con ơi, tại sao con bỏ mẹ đi như vậy - mẹ chồng cô khóc than

Ba chồng của cô ở bên cạnh an ủi mẹ chồng cô.

Từ lúc anh ra đi, ba đã luôn khóc, điều này cho thấy ba thực sự rất yêu con trai mình, cô cũng từng là mẹ sao lại không hiểu cảm giác lúc này đây của bà, mất đi người con trai mình đứt ruột đẻ ra, chăm sóc nó từng chút một, vậy mà giờ đây anh ra đi, để lại bà 1 mình thật đúng là một cực hình đối với bà.

- Mày con ở đây làm gì, chỉ tại mày mà con trai tao chết - mẹ anh tới chỗ cô đánh cô
- Thưa bác, đây là chuyện không may xảy ra sao lại là lỗi của em cháu được - Ngô Hàn ngăn cản mẹ chồng cô nói
- Không phải là nó bắt con trai tao đưa đi khám bệnh thì làm sao ra nông nỗi này, tất cả là tại nó - mẹ chồng cô như người điên xông lên đánh cô
- Mau bắt phu nhân lại - ba chồng cô nói

Sau đó là cả 1 đám vệ sỹ mặc quần áo màu đen xông lên bắt mẹ chồng cô lại, sau đó đưa đi.

- Ta xin lỗi con, đừng trách bà ấy, bà ấy là quá đau lòng thôi - ba chồng cô nói
- Không sao ạ, con không sao - cô nói
- Ta biết Vũ Trung ra đi con cũng không vui vẻ gì, mấy ngày nay con luôn ở bên cạnh nó, không ăn không ngủ, chỉ ngồi đó, điều này ta thấy rõ - ba chồng cô nói
- Đó là bổn phận của con thừa ba - cô nói

- Ủ, thằng bé cũng đi rồi, chúng ta chả thể làm gì được nữa - ba chồng cô tuyệt tình nói

-....- cô im lặng không nói gì

Sau khi đưa anh tới nơi chôn cất, xử lý xong mọi chuyện cô ở lại bên cạnh mộ anh, mặt đất lạnh lẽo này không hợp với anh chút nào. Anh là người tươi cười đầy nhiệt huyết, anh sẽ không chịu ở một nơi lạnh lẽo như vậy đúng chứ, sẽ không bao giờ.

Từng giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, cô khóc rống lên, tại sao anh lại ra đi ngay lúc này, tại sao vậy, em đã mất đi con của chúng ta rồi tại sao em lại còn mất đi cả anh nữa tại sao, anh không thương em mà đúng không, anh không thương em cho nên anh không muốn ở lại bên cạnh em mà đúng không

- Tại sao...tại sao....anh nói...anh nói....sẽ ở...bên cạnh em mà - cô khóc oà lên nói

- Linh Linh...bình tĩnh lại, người đã đi rồi không thể quay trở lại....em phải sống thật tốt thì cậu ấy ở dưới đó mới vui vẻ mà ra đi chứ - Ngô Hàn ôm cô vào lòng nói

- Anh hai - cô gọi Ngô Hàn đón nhận cái ôm từ anh

- Nín đi...cậu ấy sẽ không vui vẻ khi thấy em như này đâu - Ngô Hàn an ủi cô

Sau 1 hồi khóc đã mệt, mắt cô đã sưng đỏ lên, cả người không còn sức nữa, Ngô Hàn dìu cô về nhà của cô và Nhã Phương trước đây từng ở, vừa mới bước chân vào cửa nhà, Nhã Phương đã chạy ra đón cô vào phòng

Không một ai nói gì cả, cô đi thẳng vào trong phòng ngủ, cô mệt mỏi lắm rồi, cô ước gì đây chỉ là một giấc mơ dài một giấc mơ dài mà thôi, sau khi tỉnh dậy cô sẽ lại thấy anh..

"Linh Linh em vẫn ổn chứ " - giọng nói của anh cất lên

" Là anh phải không...em biết đây không phải mơ mà " - cô khóc lên ôm trầm lấy anh

"Linh Linh đừng khóc, em phải sống thật tốt nghe không !? " - Anh nói

" Anh nói vậy là sao ? " - cô hỏi anh

" Sẽ có một người khác thay anh yêu em, tới lúc đó em đừng nghĩ gì khác mà hãy yêu họ nhớ chưa ! " - anh nói với cô

" Không đâu, cả đời này em chỉ yêu mình anh " - cô nói chạy theo bóng dáng anh đang ngày một xa

" Nghe lời anh, anh chỉ muốn em được hạnh phúc " - anh nói với cô rồi biến mất

- Vũ Trung - cô hét to lên rồi ngồi bật dậy

- Hoá ra là mơ...- cô nói nước mắt trực trào

- Linh Linh mày làm sao vậy ? - Nhã Phương hỏi cô

- Tao vừa thấy anh ấy - cô nói với Nhã Phương

- Vậy à, chắc cậu ấy muốn mày sống thật tốt, đừng khóc nữa, cậu ấy sẽ lo lắng lắm đấy - Nhã Phương xoa đầu cô nói

-...- cô không nói gì ôm chặt lấy Nhã Phương

Anh nói vậy là sao, sẽ có một người khác yêu em ư ? Em không chấp nhận, cả đời này em chỉ có mình anh thôi, em chỉ muốn sống bên cạnh anh mãi, chỉ thế thôi, em sẽ không yêu bất kỳ một ai nữa, bởi vì trái tim em chỉ dành cho một mình anh mà thôi. Cho nên em sẽ đợi anh trở về, kể cả có là cả đời đi chăng nữa !

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: 2 Năm Sau

2 năm sau

Thoáng cái mà đã 2 năm trôi qua rồi anh nhỉ, em bây giờ cũng đã 26 tuổi rồi, 2 năm nay anh sống như thế nào có khoẻ không ? Có hạnh phúc không ? Em rất rất nhớ anh ? 2 năm nay em sống rất tốt, em mở một cửa hàng quần áo, tuy không có thời gian may những mẫu thiết kế, em chỉ nhập hàng về bán nhưng mà cuộc sống rất ổn định, em nghĩ sống như nay rất rất tốt không phải lo nghĩ gì nhiều cả, cứ bình yên qua ngày vậy thôi.

Cô thầm nghĩ rồi đặt bó hoa cúc trắng xuống mộ của anh, cười nhẹ rồi nhìn lên bầu trời xanh thẳm

- Hôm nay thời tiết thật đẹp phải không anh ? - cô nhìn khuôn mặt anh trên bia mộ nói

Tại sân bay

- Chủ tịch đã tới nơi, mọi người mau ra đón - thư kí Trần nói

Theo sau là một đoàn người mặc vest đen cao to ra xách đồ cho hấn, hấn bước ra với một áo sơ mi xanh thẫm, quần âu lịch lãm, ăn mặc rất giản dị nhưng lại là tâm điểm của sự chú ý, mọi cô gái đều đang nhìn hấn, ngưỡng mộ hấn. Nhưng đối với hấn mà nói, người ở trong lòng hấn chỉ có một mãi mãi là như vậy.

- Hạo Minh đâu ? - hấn hỏi thư kí Trần

- Thưa chủ tịch cậu chủ đang ở nhà trẻ ạ - thư kí Trần nói

- Được tôi muốn tới thăm con trai - hấn nói sau đó đi vào xe

Chiếc xe hơi đắt tiền thẳng tiến tới nhà trẻ của Hạo Minh, dừng lại trước cổng nhà trẻ, hàn loạt cô giáo cùng hiệu trưởng đang đứng bên ngoài chờ, khi hấn bước xuống hàng loạt người cúi chào rất nghi thức

- Mọi người về làm việc đi, tôi tới thăm Hạo Minh - hấn nói rồi tự mình bước vào

Khi bước tới phòng đàn dương cầm mà con trai hay lui tới, hấn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, một người con gái xinh đẹp đang ngồi đó đánh đàn cùng với Hạo Minh, khuôn mặt đó đẹp tựa thiên thần, có chết hấn cũng không quen. Trái tim lại một lần nữa đau nhói.

Cô vẫn thế, vẫn xinh đẹp như vậy, 2 năm qua cô sống như thế nào nhỉ, có tốt không, chắc bây giờ cũng đã có một đứa con khác, bây giờ chắc rất hạnh phúc bên cạnh người đó, sẽ chẳng còn nhớ hấn là ai, sẽ chẳng bao giờ nhớ tới một người như hấn..

- BA - Hạo Minh hét lên rồi chạy ôm lấy hấn

- Con trai ngoan, trong lúc ba đi công tác con có nghe lời không ? - hấn hỏi Hạo Minh

- Có ạ, con rất nghe lời, mẹ mua cho còn nhiều thứ lắm ba - Hạo Minh nói rồi chạy tới chỗ cô cầm mấy quyển sách cùng ít kẹo cô mua cho

Hấn cười xoa đầu Hạo Minh, ngẩng đầu lên đã thấy cô đang tiến gần tới chỗ này, tim đập thình thịch, giống như là muốn nhảy ra ngoài vậy.

- Đã lâu không gặp - cô nói đưa tay ra

- Đúng vậy, em sống tốt chứ - hấn cũng đưa tay ra bắt lại

Bàn tay cô thon dài rất đẹp không quá gầy và cũng không quá mập, bàn tay nhỏ bé đủ để hấn giấu trong tay của hấn, nước da cô rất trắng, thậm chí còn trắng hơn trước nữa. Hấn phải công nhận hiện tại cô rất đẹp, vẻ đẹp của một người phụ nữ trưởng thành, rất quyến rũ..

- Rất tốt, tôi muốn xin ý kiến anh hôm nay cho Hạo Minh tới chỗ tôi có được không ? - cô hỏi hấn

- Như vậy sẽ rất phiền đó, chồng em thì sao ? - hấn hỏi

- À...việc đó....anh ấy mất rồi....cách đây....2 năm - cô nói

- 2 năm trước chả phải đó là....- hấn không tin vào tai mình nói

- Ừ đúng vậy - cô gương cười nói

-tôi nay em rảnh không, anh mời em ăn cơm - hấn nói

- MẸ đi cùng con và cha đi - Hạo Minh chen vào nói

- Ừ nếu con muốn - cô cười xoa đầu thằng bé

- Yeahhhhh - Hạo Minh hào hứng nói

Cả hấn và cô cười, hai người dắt Hạo Minh đi ra từ cổng trường, làm cho các bà mẹ khác phải ghen tỵ một nhà ba người, cha thì là soái ca, mẹ thì là

ngự tỷ, con trai bảo bồi đáng yêu chỉ muốn cắn vào má....Thật là vẻ đẹp trời phú mà...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sau Tất Cả Vẫn Gặp Lại Nhau

Tới một nhà hàng ăn nổi tiếng trong thành phố, hấn đỗ xe rồi cùng cô và Hạo Minh vào. Đẩy ghế cho cô ngồi xuống hấn trở lại ghế của mình rồi hỏi

- Em ăn gì cứ gọi, Hạo Minh con cũng thế, ăn gì cứ gọi, tiền bạc đừng lo - hấn hào phóng nói, trên môi nụ cười vẫn rất rạng rỡ

- Cho một ít com và sườn xào đi - cô gọi

- Con muốn bò bít tết chín tám phần - Hạo Minh kêu

- Cho thằng bé chần toàn phần đi - cô bảo với phục vụ

- Mẹ, con là người lớn rồi mà - Hạo Minh chu mỏ nói

- Ngoan, nếu con không muốn bị đau bao tử - cô nói rồi xoa đầu thằng bé

- Ba, ba gọi món đi - Hạo Minh nói

- Tôi cũng com và sườn đi và một chai rượu vang - hấn nói

Phục vụ sau khi đã ghi xong món liền đi vào ngay. Trong lúc đợi, Hạo Minh chạy ra cây đàn dương cầm chơi một lúc, còn cô và hấn vẫn ngồi ở bàn nói chuyện

- 2 năm qua em sống thế nào ? - hấn mở lời

- Bình thường thôi, mở một cửa tiệm quần áo để trả chi phí sinh hoạt và nuôi Hạo Minh - cô nói

- Hạo Minh cứ để anh lo - hấn nói

- Hạo Minh cũng là con tôi mà, tôi phải thực hiện nghĩa vụ làm mẹ chứ - cô phản kháng

- Tuy vậy, tại sao em lại không trở về công ty của chú hay anh em, họ là người thân của em họ sẽ giúp em mà - hấn nói

- Đúng vậy, nhưng tôi không thể cứ dựa vào họ mãi được, tự bản thân mình làm sẽ tốt hơn - cô nói

- Còn bên phía nhà chồng em - hấn hỏi tiếp

- Anh ấy mất rồi, tuy nhiên chúng tôi vẫn chưa có ly hôn, vậy nên người làm dâu như tôi thì vẫn phải thực hiện nghĩa vụ - cô nói

- Anh sẽ giúp em làm thủ tục ly hôn - hấn nói

- Không cần, đây là tôi tự nguyện, chỉ là muốn bù đắp những gì mình còn thiếu cho anh ấy thôi - cô nói

-- hấn không nói gì nữa giữ im lặng

Bầu không khí trở nên trầm lắng, không ai nói một câu gì, mãi cho tới khi người phục vụ đưa món ăn ra, cô mới đi ra gọi Hạo Minh vào dùng bữa. Một bàn ba người ăn uống vui vẻ.

Sau khi ăn xong, hấn lái xe đưa cô về. Lúc tới cổng nhà hấn dừng xe lại. Xuống xe mở cửa cho cô

- Em vẫn sống cùng họ ư ? - Hấn nhìn thấy mẹ chồng cô đi ra hỏi

- Ủ, họ rất tốt - cô cười nói

Xuống xe, cô tạm biệt Hạo Minh và hấn xong liền đi vào nhà, hấn cùng ngồi vào trong xe quay xe chuẩn bị phóng đi thì Hạo Minh kêu lên

- Mẹ, ba ơi, bà kia đánh mẹ kìa - Hạo Minh đập vào tay hấn nói

Hấn liền nhìn ra ngoài liền thấy mẹ chồng cô đánh một bát tai khiến cho cô đứng không vững liền ngã xuống đất, hấn mở cửa xe ra chạy xuống liền nghe được lời mẹ chồng cô chửi mắng

- Mày cút đi con ranh, bây giờ Vũ Trung nó chết rồi nên mày cũng đi đi, tao không cần sự thương hại của mày, đờ phải hàng xóm nói này nói nọ, có phải mày thấy tao của hôm nay nên rất hả dạ không - Mẹ chồng cô nói sau đó xông vào định tát cô một cái nữa

- Thừa bà, bà nói năng lịch sự chút, dù sao cô ấy cũng là con dâu bà - hấn bắt lấy bàn tay định đánh cô nói

- Bà ! ha, bây giờ mày dẫn trai về nhà có phải không, tao phải đánh chết loại chẳng hoa mắt nên như mày con đĩ - mẹ chồng cô nói rồi xông vào định dứt tóc cô

- Bà thôi đi - hấn đẩy nhẹ mẹ chồng cô

Mẹ chồng cô do bị mất thăng bằng nên ngã phịch xuống đất, hấn thì không quan tâm mẹ chồng cô nữa đi về chỗ cô dìu cô đứng dậy. Mẹ chồng cô không nói gì, đứng dậy đi vào trong nhà xách vali của cô ném ra ngoài.

- Mày cút cho tao, giấy ly hôn tao sẽ gửi mày sau, bây giờ mày có thể thoải mái trai bao này cút rồi - mẹ chồng cô nói

- Mẹ...con xin lỗi - cô nói nước mắt dàn giụa

- Linh Linh, em không cần phải như vậy - hấn lay vai cô nói

- Anh đi đi, đừng đến đây nữa - cô đẩy hấn

- Mày và thằng này cút khỏi nhà tao nhanh - mẹ chồng cô quát

- Mẹ con xin lỗi cho con một cơ hội nữa được không - cô nói

- Em rõ ràng không có lỗi mà , sao phải xin lỗi - hấn nói

- Xéo nhanh, nếu không xéo tao sẽ gọi cảnh sát đấy - mẹ chồng cô bực tức nói sau đó đi nhanh vào trong nhà đóng cửa cái rầm

Cô đã nín khóc, nhưng mắt đỏ hoe, nhìn cô hấn chỉ muốn ôm cô vào lòng, cô dựng cái vali lại sau đó quỳ trước cửa nhà mẹ chồng cô.

- Linh Linh... - hấn định nói gì đó nhưng bị cô cắt lời

- Anh về đi - cô lạnh nhạt nói

-.....- hấn không nói gì đứng im nhìn cô

- Tôi bảo anh về đi mà - cô nói, nước mắt chuẩn bị trào ra

- Được anh về, em đừng khóc - hấn nhìn cô nói

Sau đó hấn đi ra xe của mình đóng cửa lại, sau đó quay xe đi. Trên xe Hạo Minh cứ nài nỉ bảo đưa mẹ đi cùng, hấn chỉ cười nhẹ rồi đỗ thẳng bé vài câu. Lái xe về tới nhà thì trời đổ cơn mưa rào xua tan đi cái nóng oi bức của mùa hè.

- Ba mùa thu sắp tới phải không - Hạo Minh đang được người hầu mặc quần áo ngủ cho hỏi

- Ừ - hấn đáp sau đó đi vào phòng làm việc

Hạo Minh đẩy cửa phòng làm việc của hấn để cốc sữa lên bàn hấn sau đó chúc hấn ngủ ngon rồi về giường. Hấn cười, bao năm qua nhìn thẳng bé hoạt bát lanh lợi này lớn lên cũng là một hạnh phúc nhỏ của riêng hấn....hạnh phúc nhỏ này là hấn cướp của cô mới có được.

Không suy nghĩ nữa, hấn chú tâm vào làm việc. Khi hoàn thành xong tất cả dữ liệu thì nhìn đồng hồ mới biết đã 2h sáng. Vươn vai chuẩn bị lên giường đi ngủ thì hấn lại nghĩ tới cô. Liệu bây giờ cô đã vào nhà chưa nhỉ, bên ngoài mưa lớn lại có gió nữa, thời tiết cũng đã chuyển mùa từ hạ sang thu. Hấn lo lắng cho cô định lấy áo khoác lên đi xem cô thế nào nhưng lại nghĩ chắc là nhà mẹ chồng cô sẽ không tuyệt tình như vậy nên đành thôi.

Nằm trên giường hấn trần trọc mãi tới 3h sáng cũng quyết định đứng dậy lấy áo khoác lái xe đi xem cô thế nào. Khi xe vừa dừng tại cổng nhà mẹ chồng cô. Đập vào mắt hấn là hình ảnh cô vẫn đang quỳ ở đó, bóng dáng lẻ loi, lòng hấn dậy lên một trận chua xót, cô đã quỳ từ 9h tới tận bây giờ ư ? Hấn lấy chiếc cô rồi chạy ra, nhưng lại không kịp đỡ cô thì cô đã ngã xuống.

Ôm lấy cô vào người, lạnh quá. Người cô như được ướp đá vậy, nhiệt độ cơ thể như một cái xác chết vậy. Lấy áo khoác bao bọc lấy cơ thể cô, hấn ôm cô vào lòng sau đó ôm lên trên xe, không quên lấy vali cho cô nữa. Hấn dùng hết sức mình nhấn ga chạy thẳng về nhà, cũng may khoảng cách gần chỉ mất khoảng 5 phút là về tới nhà. Mở cửa chạy vào nhà hấn đi thẳng luôn tới phòng tắm xả nước nóng ra.

Khi nước nóng đã đầy bồn tắm, hấn thả cô vào trong làn nước ấm nóng. Ngâm được một lúc cô cũng không run nữa, nhưng lại phát sốt đột ngột, vẫn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Hấn bế cô lên lấy khăn bông lau tóc và người cô, sau đó cởi bỏ quần áo ướt ra. Tất tần tật, dù là đã nhìn thấy cơ thể cô trước đây nhưng sao bây giờ nhìn lại hấn lại mặt đỏ tim đập nhanh nhĩ, không những thế còn động dục với cô nữa. Sau bao nhiêu năm không đụng vào nữ sắc, hấn nghĩ mình đã không còn ham muốn nữa ai ngờ được khi nhìn thấy cơ thể trần trụi của cô hấn lại động dục.

Cố gắng kiềm chế bản thân, hấn ôm lấy cô vào lòng, cô gắng chuyển nhiệt độ thân thể mình cho cô. Cảm giác được nơi ấm cô cũng chui vào ngực hấn tìm một nơi ấm ấm thoải mái nằm. Hấn vui vẻ ôm cô ngủ cho tới tận sáng

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Số Chương Đẹp Nhỉ Đọc Giả

Sáng hôm sau

Cô cựa cựa mình tỉnh dậy, đập vào mắt cô là khuôn ngực rắn chắc màu đồng khoẻ mạnh. Cô đẩy ra nhưng lại càng bị ôm chặt lại, phát hiện trên người không một mảnh vải, cô đỏ mặt tía tai cố gắng thoát ra sau đó chuẩn cho đỡ mất mặt.

Cố nhớ lại hôm qua, lúc đó trời đã khác muộn, cô mặc dù ngất đi vì lạnh nhưng vẫn cảm nhận được có vòn tay ai đó ôm lấy thân thể mình bế đi, ngẩng mặt lên nhìn thấy khuôn mặt đẹp như tiên của hấn, may là cô đã miễn nhiễm với khuôn mặt này cho nên mới không bị làm sao.

Hấn từ từ mở mắt ra, nụ cười vô lại vẫn hiện hữu ở đó, hấn ôm chặt cô hơn và nói

- Em rất đẹp biết không ? - hấn nói

- Anh...- cô nghẹn lời không nói gì

Hấn không đã động gì nữa tiếp tục ôm cô ngủ, lần này tay hấn thật không an phận mà đặt ở dưới thắt lưng của cô, cô mới đẩy hấn ra, tuy biết rằng cũng bần thừa nên cô nói

- Anh sẽ muộn làm đấy, tôi cũng phải mở cửa hàng để buôn bán, anh mau dậy đi - cô nói

- Bây giờ cũng đã trễ lắm rồi - hấn nhìn đồng hồ nói

- Bây giờ ? - cô hỏi

- 10 giờ rồi - hấn cười nói

- Cái gì ? - cô giật mình ngồi dậy nói

Sau đó quay ra nhìn chiếc đồng hồ ở trên tủ đầu giường mới xác định là đúng 10 giờ. Chết thật, không ngờ lại muộn như vậy. Một bàn tay từ đâu đó ôm lấy eo cô sau đó kéo cô vào trong chăn.

- Anh làm gì vậy, mau dậy đi - cô nói kèm thêm phần bực mình

- Nếu đã muộn rồi thì ngủ thêm lát nữa dậy rồi ăn cơm luôn đi, hôm nay nghỉ một hôm để thư giãn chút đi - hấn nói

- Đành vậy nhưng tôi không có ý định ở cùng anh - cô nói

- Cái gì hôm qua anh cũng thấy hết, chả phải hôm qua em cùng tôi ở trên giường còn....- hấn nói rồi dừng lại nhìn cô một cách mờ ám

- Đừng nói nữa, coi như hôm qua chưa có việc gì được không - cô nói rồi bịt miệng hấn lại

- Tôi được lợi gì từ vụ này nào - hấn cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô nói

-...Anh muốn gì cũng được chỉ cần trong phạm vi của tôi là được, tuyệt đối không được nói ra với người ngoài kể cả Hạo Minh - cô nói lườm hấn nói

- Hừm...Vậy ký tên vào tờ giấy ly hôn kia rồi trở về ở cùng tôi được không ? - hấn nói

- Không được - cô cự tuyệt lời hấn

- Nếu em ở cùng tôi, thì sẽ dễ dàng chăm sóc Hạo Minh, tối ngày ở bên thằng bé, tôi sẽ trả tiền cho em với mức nước như bảo mẫu tất nhiên là nếu còn "chăm sóc" cho cả tôi sẽ được thưởng gấp 3 lần - hấn cười nói

Nghe xong cô thấy bản thân cũng không thiệt hại gì lắm bèn chấp nhận đồng ý

- Được nhưng ly hôn thì không được - cô nói

- Tại sao ? Dù gì hấn ta cũng đã chết rồi, người đã chết thì không thể sống lại nữa, em có níu kéo thì sẽ càng làm khổ bản thân mình, cậu ta ở dưới đó liệu có yên lòng mà nhắm mắt được không ? - hấn nói lý lẽ với cô

-...tôi....tôi....- cô định nói nhưng lại bị hấn lấy tay che miệng

- Em không muốn tôi cũng không bắt ép em, một ngày nào đó em sẽ vứt bỏ được quá khứ thôi, tôi tin em - hấn nói

Cô không nói gì nữa, hấn đứng dậy đi vào nhà tắm, còn cô ngồi trên giường ôm chăn che mình thần thờ một lúc rồi cũng xuống giường lấy quần áo thay, Quần áo của cô biến mất, cô lấy quần áo hấn mặc tạm, một bộ đồ thể thao rộng thùng thình. Không phải là cô thấp đầu chà qua là hấn cao quá thôi. Cái áo thể thao dài cô chui vào như là mặc váy vậy, dài tới đùi. Lục lọi trong tủ quần áo xem có bộ đồ lót nào của người yêu hấn không

- Không có đâu, anh không nuôi bao phụ nữ lâu rồi em biết đó - hấn nhìn cô nói

Nhìn thấy hấn quần tắm khăn trắng quanh hông, cơ bụng sáu múi hoàn hảo tới từng mí ni mét, khẽ nuốt nước bọt cô quay đầu lại tìm tìm

-....trước đây thì có mà...chắc trong tủ vẫn còn một bộ chứ nhỉ - cô vẫn cầm cúi đầu vào tìm

- Không có đâu - hấn ôm ngang eo cô nói, sống mũi cọ cọ vào vành tai cô

- Đây...bỏ ra...tôi không có mặc nội y - cô gỡ tay hấn ra

- Tôi cũng đâu có mặc gì, chỉ có cái khăn quần thôi giống em mà - hấn nói

- Anh...- cô nghẹn lời, không nói gì nữa cô chọn cách im lặng sau đó đi ra khỏi phòng đến phòng khác tìm

Hấn biết ý định của cô cũng đợi cô đi ra sau đó nhanh mặc quần áo rồi đi theo sau cô xem cô lục tung nhà nên có thấy nổi một bộ đồ lót không. Sau khi thay quần áo xong, hấn đi sang bên phòng kế bên phòng ngủ của hấn tìm kiếm hình bóng của cô, quả nhiên cô vẫn đang lục tủ quần áo. Đứng dựa vào bên thành cửa hấn nhìn cô say mê tìm thứ mình muốn trông rất giống một con mèo con đáng yêu vậy

- Tìm được rồi - cô kêu lên

- Tìm được ư ? - hấn không tin đi vào xem

Quả nhiên là một bộ nội y hết sức sexy

- Ủ...nhưng mà áo ngực có vẻ hơi chật - cô ước chừng nói

-...đừng nói là cơ áo em lại tăng nha - hấn nhìn cô mặt hiện mấy vạch đen

- Ủ, cơ mà vali ướt hết rồi, quần áo cùn đồ dùng bên trong cũng ướt hết - cô nói

- Đồ dùng ba ta có đưa đủ cho em không - hấn hỏi cô

- Đủ rất đủ - cô nhìn hấn nói

- Đừng nói dối, anh nhìn thấy làm gì có thẻ ATM hay đồ trang sức anh tặng em trước đây đâu ? - hấn nhìn cô nói

-....em mang quên góp cho viện trẻ mồ côi gần đây rồi - cô nhìn anh cười nhẹ nói định đứng lên thì

- Nói dối, ở gần đâu không có chính xác hơn thì ở thành phố mình không hề có viện trẻ mồ côi - hấn nhìn cô lườm nói

-....Em cho bà ấy mà - cô cười nói

-....Em làm bao nhiêu đều cho vào tài khoản vậy ăn uống trước tới nay kiểu gì, lại còn mua đồ cho Hạo Minh nữa, anh biết thị trường ngày nay đồ may sẵn bán rất trầm, em lại thuê cả một cửa hàng nữa, tiền thuê cửa hàng, tiền sinh hoạt, phụ nữ mà ít nhất cũng phải mua mỹ phẩm, quần áo đúng không, em là sao xoay sở được lại còn đòi mua đồ cho Hạo Minh nữa - hấn quát cô một trận

đáng vẻ ngồi quỳ của cô rất giống chó con bị chủ quát cho không nói được tiếng nào chỉ gơ hai mắt đáng thương ra cầu xin tha tội.

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đấy, nói cho anh biết em còn làm thêm công việc gì nữa không - hấn nhìn cô đầy tra xét

- Không - cô nhất khuyển nói

Hắn đã bắt đầu tức giận, tại sao cô lại nói dối chứ, thật là tức chết mà, hắn biết ngay là cô tối ngày làm việc quên bản thân mình mà, hắn liền bế xốc cô dậy định đi tới chiếc giường gần đó dọa cô một trận thì

- Có, em nói...em có làm thêm đúng một công việc thôi - cô nhìn chiếc giường như kẻ thù nói

- Nói đi - hắn nhìn cô nói

- Làm...làm...hầu gái tại quán cà phê - cô nhìn ánh mắt như giết người của hắn nói

- Sao cơ...em làm cái công việc tối ngày cứ nói câu "Chào mừng chủ nhân trở về" hay "Chủ nhân đi vui về" đó hả - hắn giận tới mức tối mũi nói

- Tại tình thế thôi, chả là quán cà phê đó sắp đóng cửa, bà chủ quán thấy em đi qua đó liền lôi em vào nói này nọ bảo là đáng em rất hợp và thu hút khách, bà ấy van xin em giúp bà ấy với lại tiền lương bà ấy trả rất cao nha - cười nói

- Bà ấy trả cao bao nhiêu anh trả gấp đôi số tiền đó, em nghỉ việc cho anh - hắn quát

- Nhưng mà quán đó chỉ có em và 2 cô hầu gái cùng 1 chàng quản giả thôi, nếu em mà nghỉ bà ấy sẽ rất buồn và....và... - cô đang nói thì im lặng luôn

- Em làm chỗ đấy từ mấy giờ tới mấy giờ? - hắn nhìn cô hỏi

- 7h tối tới 9h tối vào mỗi ngày trong tuần trừ chủ nhật - cô nói

- Vậy hôm qua? - hắn nhìn cô hỏi

- Là em xin nghỉ - cô nói

- Vậy tôi nay anh đưa em đi làm - hắn kiên định nói

-.....- cô không nói gì

Sau đó hắn thả cô xuống, cô được thả xuống liền vui vẻ sau đó đi xuống bếp sau đó nhờ người đi mua hộ cô mấy bộ quần áo đương nhiên là cô trả tiền rồi. Sau khi người giúp việc đi về cô lấy quần áo cùng nội y vào phòng thay đồ mặc vào sau đó đi ăn bữa trưa mà người giúp việc đã làm

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Do Dự

Tối buổi tối, hắn lái xe đưa cô đi làm tất nhiên là sẽ đưa cả Hạo Minh đi nữa. Tối nọ, hắn xuống xe sau đó chạy sang bên kia mở cửa xe cho cô và Hạo Minh, sau khi hai mẹ con đã xuống xe hắn lái xe tới chỗ đỗ xe rồi quay lại đi vào cửa hàng.

Vừa bước vào cửa hàng là một cô hầu gái đang cúi đầu chào hắn, không để ý tới cô hầu gái đó hắn tìm kiếm hình bóng của cô và Hạo Minh, thấy cô bước ra từ phòng bếp và mang theo một cái đĩa thức ăn.

Cô mặc bộ đồ hầu gái rất đẹp, váy dài qua mắt cá chân, ở sau gáy có cái nơ to màu trắng, trên đầu là một cái mũ dành cho hầu gái, thật đẹp...Còn Hạo Minh thẳng bé mặc bộ đồ cỡ nhỏ rất vừa nhưng tiếng rằng là váy, còn đội thêm tóc giả nữa...Hắn thấy thương cho thằng bé nhưng thôi kệ chụp lại vài tấm giữ làm kỉ niệm đã, hắn lấy máy điện thoại ra chụp vài tấm của cô và Hạo Minh sau đó cất máy đi.

- Anh ăn gì thưa....chủ nhân - cô tới cô hắn cầm cái menu hỏi

- À...một tách cà phê đen và một ít đồ ngọt thôi - hắn nhìn cô cười

Sau đó cô mang cà phê ra còn Hạo Minh trên tay là một đĩa bánh ngọt nhỏ nhỏ xinh xinh, cô đặt tách cà phê xuống sau đó lấy đĩa bánh nhỏ của Hạo Minh đặt lên

- Ba ăn ngon miệng - Hạo Minh nói

- Ừ cảm ơn con trai - hắn cười nói rồi xoa đầu thằng bé

Nhâm nhi ly cà phê, vị đắng hoà vào trong miếng khiến hần rất thoải mái, hần chỉ mong ước mọi việc sẽ tốt đẹp như này mãi mà thôi. Chuyện của quá khứ nhắc lại càng thêm phiền não...Cô của hiện tại đã không còn muốn nhắc lại chuyện quá khứ nữa, hần biết vậy...nhưng vẫn muốn được cô cho một câu trả lời thoả đáng hơn.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên có mấy chàng thanh niên trẻ tuổi đáng vẻ cũng tương đối đẹp nhưng không bằng hần hồi còn là sinh viên. Lũ thanh niên đó lại gần chỗ cô sau đó đòi chụp ảnh rồi yêu cầu nhưng việc quái đàng hơn như : chúc mừng sinh nhật, chúc cố gắng thi cái gì đó dành được kết quả tốt.....Hần thật muốn nhảy vào đâm cho tên đó một trận

- Chị Linh...hãy đợi em...em hứa sẽ thi đỗ đại học sau đó kiếm tiền cưới chị - một khách hàng nói

- Etou...cậu chủ...cố gắng lên - cô cười trừ rồi giờ tay cô vũ

- Thật sao...chị sẽ chấp nhận lời cầu hôn của em ư ? - chàng trai đó nói rồi nắm lấy tay cô

Cô chưa kịp phản ứng thì đằng sau đã có một vòng tay ôm ngang eo cô sau đó hất tay chàng thanh niên vừa nắm tay cô ra.

- Cô ấy là vợ của tôi - hần nói

- Kỵaaaa - những cô hầu gái khác sau khi chứng kiến thì hét lên ngưỡng mộ

- Tất cả mau về làm việc đi, xin lỗi quý khách vì việc này xảy ra...hầu gái quán chúng tôi thật sự là hoa đã có chủ...mong cậu kiểm chế - bà chủ đi ra nói với chàng trai kia và hần

- Cô ấy đích thực là vợ tôi mà - hần nói

- Bằng chứng đâu ? - bà chủ nhìn hần bằng nửa con mắt hỏi

- Đúng vậy đó bà à, ba và mẹ cháu đã kết hôn rồi - Hạo Minh nói

- Bà ? này cậu bé, ta trẻ như vậy mà cháu dám bảo ta là bà sao - Bà chủ nhìn Hạo Minh lờm lờm nói

- Hạo Minh con không được vô lễ - cô nói

- Ô...hoá ra là vợ chồng thật à ? - Bà chủ nghe cách xưng hô của cô hỏi

Cô còn chưa kịp mở miệng thì đã có người khác nói..

- Tất nhiên rồi - hần nói sau đó kéo cô vào bên trong

Khi đi vào, đến chỗ tủ thanh đồ của cô mở ra cầm quần áo của cô sau đó bắt cô thay đồ rồi đi về. Tất nhiên là cô phải nghe theo vì cô cũng không có ý định làm việc này lâu dài, cơ hội có rồi nhờ hần giúp một tay cũng được. Cô cầm lấy quần áo rồi vào phòng thay đồ thay ra, sau đó gửi bộ quần áo hầu gái cho bà chủ sau đó xin lỗi vài câu rồi đưa đơn xin thôi việc cho bà chủ

- Haizzzz Linh à, cô đẹp như vậy mà xin nghỉ ở quán ta không biết sẽ lỗ như thế nào nữa - bà chủ nói

- Bà chủ người nói quá rồi, quán bình thường vẫn bán chạy mà - cô nói

- Vậy thôi, nếu muốn tiếp tục công việc hãy tới tìm ta nhé - bà chủ nháy mắt với cô

- Dạ vâng - cô cười nói

Sau đó cùng hần và Hạo Minh ra khỏi quán cà phê đó, sau khi ra khỏi quán, hần không nói gì cả chỉ chăm chú lái xe, Hạo Minh chán chả có việc gì làm quay ra ngủ, cô thì ôm Hạo Minh ngủ cũng không nói gì. Trong xe trở nên im lặng hơn mọi khi

- Linh Linh...em có thể quay lại với anh không...anh biết truyện này hơi đường đột...nhưng mà...anh nghĩ chúng ta cũng từng làm vợ chồng...quá khứ là anh sai anh muốn bù đắp lại cho em - hần nói

- Chuyện của quá khứ đừng nhắc lại...anh không nghĩ hiện tại em và anh đang rất ổn sao...chúng ta vẫn nên như thế này - cô nói bình thản giống như là đã quá mệt mỏi không muốn nhắc lại nữa

- Còn Hạo Minh thì sao...dù gì thằng bé cũng cần có gia đình hoàn chỉnh...mấy năm trước...anh có nghe Hạo Minh từng nói muốn có cả ba lần mẹ ở bên...thằng bé nói các bạn luôn bảo nó là đứa trẻ không có đủ ba mẹ - hần nhìn Hạo Minh nói chỉ hy vọng với lý do này cô sẽ chấp nhận

- Đúng là em muốn cho Hạo Minh một gia đình hoàn chỉnh...chuyện này em cũng từng chứng kiến Hạo Minh cãi nhau với các bạn một lần...nhưng bản thân em không thể tiếp nhận anh được nữa...em rất sợ điều mà em lo sợ sẽ xảy ra một lần nữa - cô ôm chặt Hạo Minh nói

- Anh sẽ không đâm phải vết xe đổ một lần nữa...cũng sẽ không rời xa em mà không nói một lời nào cả - hần nói với cô tựa như một lời thề

- Em không chắc - cô do dự

- Hãy thử cho anh một cơ hội được không ? - hấn dừng xe lại quay sang nhìn cô

Khó xử trước tình thế hiện tại cô không biết nên làm thế nào cả...Hạo Minh cần một gia đình hoàn chỉnh cô cũng muốn cho thằng bé nhưng còn Vũ Trung và cả đứa con cô chưa kịp chào đời của cô nữa...gánh nặng đó trên vai cô không một ngày nào người ngoại đi được, đêm nào cũng nằm mơ thấy tiếng khóc của một đứa trẻ...đêm nào cũng nằm mơ thấy anh đang xa rồi cô.

Siết chặt bàn tay lại cô không biết mình lên làm gì lúc này đây, làm sao mới phải, còn anh hai cô, mẹ nuôi cô còn cả chú cô...Nhã Phương và Chị Vân sẽ nghĩ như thế nào, họ sẽ nghĩ gì với quyết định này của cô. Có rất nhiều người yêu quý cô, cô không muốn làm họ bị tổn thương hay thất vọng.

- Em vẫn chưa quyết định được vậy thì anh sẽ chờ - hấn nói

-...- cô không nói gì tiếp tục im lặng

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Rời Đi

Sáng hôm sau

Cô dậy từ rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho Hạo Minh và hấn, các món ăn rất hấp dẫn chỉ cần nhìn đã muốn ăn, cô dọn hết bữa sáng ra bàn ăn, sau đó chuẩn bị bát đĩa đầy đủ rồi mới bỏ tạo dề chạy lên tầng gọi Hạo Minh dậy.

Đi vào phòng tìm Hạo Minh đã không thấy bóng dáng nhỏ bé ở trên giường cô mới chạy sang phòng hấn xem sao. Quả nhiên mở cửa phòng ra thì thấy một lớn một bé đang nằm ôm nhau ngủ, cô không biết Hạo Minh từ lúc nào đã leo sang đây, rõ ràng tối qua còn ở giường cô mà.

Đến gần Hạo Minh, cô hôn vào trán thằng bé rồi lay lay nó cho tỉnh ngủ. Cô gọi mấy tiếng Hạo Minh vẫn không mở mắt, còn chui vào lòng hấn ngủ không thèm dậy. Kiểu này chắc là trước đây luôn đi học muộn đây mà. Cô thở dài sau đó tiếp tục kiên trì gọi con dậy

- Hạo Minh con dậy đi, sắp muộn học rồi - cô nói

- Mẹ cho con ngủ thêm chút nữa đi, muộn học sẽ có ba bảo kê mà - Hạo Minh nói ôm lấy cổ hấn bám lấy mặc cho cô gỡ ra cũng không được

- Con trai ngoan, ba sẽ không thể bảo kê con mãi được, con phải dậy sớm để đi học sớm, nếu cứ đi học muộn thì những tiết đầu tính sao ? - cô vẫn kiên trì khuyên Hạo Minh

- Ba vẫn luôn mời thầy về dạy con mà - Hạo Minh nói

Cô không nói gì nữa cũng chẳng động gì, thằng bé này xem ra bị hấn chiều cho quen rồi. Cô ngồi đó xoa đầu con trai, sau đó nhìn một bóng dáng yêu nghiệt nào đó đang nằm cười nhếch mép nhìn cô, cô lườm lườm hấn rồi đứng dậy đi vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng.

- Em vẫn luôn chu đáo như vậy - hấn nói rồi ôm cô từ phía sau

Cô chẳng nói gì, rồi tắt vòi nước đi quay ra thấy hấn một thân trần chuồng chỉ có tấm chăn mỏng buộc ở nơi hông, phần thân trên thì lộ hết. Cô không phủ nhận thân hình hấn đẹp tới bức người, cơ bụng 6 múi hoàn hảo không một chút mỡ thừa, làn da nâu đồng rắn rồi khoẻ mạnh làm bao cô gái xay mê nhưng phong cách thẩm mỹ của cô đã thay đổi, có lẽ trước đây phong cách của hấn hiện tại là sở thích của cô, nhưng bây giờ sở thích của cô lại là mấy chàng trai có vẻ ngoài nai tơ đáng yêu.

- Sao vậy, anh đẹp lắm sao - hấn cười nhìn cô

- Không...tôi chỉ đang nghĩ tại sao anh lại không thuộc phong cách sở thích của tôi thôi - cô cười rồi đi ra ngoài

- Vậy phong cách sở thích của em là gì ? - hấn đi theo cô hỏi về mặt hết sức khó chịu giống như là vì bản thân không được yêu thích cho nên mới như vậy

- Là những chàng trai đáng yêu nai tơ - cô cười nói sau đó bế Hạo Minh lên đi vào phòng tắm

- Vậy tôi sẽ trở thành như vậy - Hấn cười nói về mặt chắc chắn rằng hấn sẽ đổi phong cách của mình

- Dù anh có đổi thế nào cũng chả được đâu - cô nói rồi lấy khăn lau mặt cho Hạo Minh
- Sẽ được mà - hắn cười nói nhận lấy bàn chải đánh răng của Hạo Minh
- Không bao giờ được...nhớ đánh răng cho thẳng bé cẩn thận nhé, sau đó xuống ăn sáng đi, đồ ăn sẽ nguội đó - cô nói rồi đóng cửa phòng tắm lại rồi đi ra ngoài
- Bên trong phòng, Hạo Minh đang đánh răng rửa mặt, còn hắn thì ngâm mình trong bồn tắm lớn, trong đầu không khỏi suy nghĩ tới khuôn mặt cô khi nhìn thấy bộ dáng của hắn đáng yêu nai tơ sẽ như thế nào, hắn tự nhiên cười ngây ngôc
- Ba có gì vui vậy ? - Hạo Minh hỏi hắn
- Không có, chỉ là nghĩ tới một chuyện cười thôi - Hắn nói
- Thế ă, ba này con đang chuẩn bị tạo cho mẹ một món quà bất ngờ vào ngày sin nhật của mẹ - Hạo Minh nói
- Ủ...hà sắp đến rồi à - hắn ngạc nhiên nói
- Thứ 2 tuần sau mà - Hạo Minh trả lời
-- hắn không nói thêm gì chỉ tiếp tục ngâm mình

Hai ba con sau khi tắm xong liền đi xuống phòng ăn, trên bàn ăn có đầy đủ món, và kèm theo một tờ giấy nhớ ghi dòng chữ " Tôi có việc phải đi chắc mấy ngày mới về được, anh nhớ cho Hạo Minh ăn uống đầy đủ nhé, đồ ăn tôi nấu để trong tủ lạnh rồi, khi nào ăn thì lấy ra mà đun ". Sau khi đọc xong tờ giấy hai cha con nhìn nhau, vẻ mặt mắt mắt lăm, giống như là mất đi thứ gì đó quý lắm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chị Vân Gặp Tai Nạn

Buổi sáng hôm đó, sau khi nhận được tin nhắn là chị Vân gặp tai nạn phải vào viện cô vội vàng chạy nhanh tới bệnh viện xem tình hình như thế nào. Mở cửa bước vào thấy anh mình đang ngồi đó thần thờ, vẻ mặt rất đau khổ. Một bên Nhã Phương đang đứng bên cạnh giường bệnh thấy cô vào thì vội vàng kéo cô đi ra ngoài nói chuyện

- Tại sao lại thành ra như vậy ? - cô nhìn Nhã Phương hỏi
- Dài dòng lắm, tao chỉ tóm gọn được là, anh Ngô Hàn bị chị Vân bắt được khi đang gian dâm với thứ kí của mình - Nhã Phương nói
- Lại ngựa quen đường cũ mà, tao biết ngay thế nào cũng thế, vậy sao mà chị Vân gặp tai nạn - Cô hỏi tiếp
- Thì lúc nhìn thấy cảnh đó chị ấy đau lòng liền chạy đi, anh Ngô Hàn đuổi theo nhưng không kịp kéo chị ấy lại, một chiếc xe ô tô con lao tới thế là xảy ra tai nạn, tao chỉ nghe vậy, bác sỹ chuẩn đoán là chị bị chấn thương thoi, hai ba ngày sẽ tỉnh, còn người đâm chị ấy lo liệu toàn bộ chi phí mà, có thể nói người ta không có ý đâm đâu, cũng có nhiều trường hợp vì là chị ấy lao nhanh quá, mà ô tô đang đi với vận tốc cao lên không kịp nhấn ga - Nhã Phương giải thích
- Tao hiểu rồi, việc này có lẽ anh hai lo liệu được nhưng mà...sau việc này hai người này sẽ gặp nhiều vấn đề lắm đấy - Cô cười nói
- Đương nhiên là thế rồi, không xảy ra mới lạ ấy - Nhã Phương nói

Sau đó cô và Nhã Phương đi ra một quán bán đồ uống giải khát sau đó mua một ít đồ về bệnh viện. Để cho Nhã Phương chăm sóc chị Vân còn cô kéo Ngô Hàn ra chỗ vắng vẻ nói chuyện. Ban đầu cô chửi anh một trận, nói anh là ngựa quen đường cũ xong dọa anh nếu chị Vân không bao giờ tỉnh lại sau đó về mặt sợ hãi của anh lộ ra. Anh nói là anh sẽ chờ cho tới ngày chị Vân tỉnh lại, sẽ không động vào bất kì một cô gái nào nữa.

Sau khi nghe anh hối cải cô cũng yên tâm phần nào, anh hai cô là yêu chị Vân thật lòng nhưng chả qua chưa rõ ràng tình cảm của mình lắm thôi, hy vọng sau ngày hôm nay cô giáo huấn anh một trận, anh sẽ rõ ràng tình cảm của mình hơn là yêu chứ không phải là thích những thứ mới mẻ.

- Em nghĩ anh đã thông suốt rồi em không còn gì để nói - cô gật gật đầu nói
- Còn em thì sao, sau mấy năm đau khổ giờ em lại trở về với người chồng của mình à !? - Ngô Hàn nhìn cô nói

- Anh biết rồi à - cô cười nhìn anh hai mình

- Anh là anh của em mà, nhưng tại sao em lại chọn quay lại bên cậu ta ? - Ngô Hàn nhìn cô hỏi

- Em đối với anh ấy chỉ là tình nghĩa trước đây thôi chứ không có yêu đương gì cả...em ở bên cạnh anh ấy chỉ là để chăm sóc Hạo Minh thật tốt, từng ngày từng ngày trông thẳng bé lớn lên, thế thôi, em đã mất đi Vũ Trung người em yêu nhất...em sẽ không để mất đi đứa con mà em thương yêu lần thứ 2 nữa đâu - cô nhìn anh nói

- Vậy à - anh hai cô cười nhìn cô

- Lừa gần rom lâu ngày cũng bén...ở bên tên đó em có chắc trái tim mình không bị lay chuyển - anh hai nhìn cô cười nói

-...- cô không cho thêm ý kiến gì chỉ im lặng coi như không nghe thấy gì

Cô và anh cũng nhau nói chuyện, cũng lâu lắm rồi mới không nói chuyện với anh hai, cô rất vui, sau khi hai anh em nói chuyện thì liền nhận được tin từ y tá, chị Vân đã tỉnh, anh hai như không tin vào tai mình trực tiếp chạy tới phòng bệnh kiểm chứng. Cô cũng buồn cười với hành động của anh, sau đó từ từ đi lên, dù sao thì phòng bệnh cũng ở tầng cao nhất, mà cô và anh hai đang ở khuôn viên bệnh viện, thang máy lại hỏng xem ra anh hai cô sẽ phải mất không ít sức lực đây

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Suy Tư

Sau khi nghe tin chị Vân tỉnh, anh hai chạy ngay lên phòng bệnh, đập cửa là bóng dáng chỉ vân đang ngồi uống cốc nước. Anh hai chạy tới ôm lấy chị Vân vào lòng, cô đi vào rồi lôi con bạn ra ngoài cho hai người họ có không khí riêng tư.

Cô kéo Nhã Phương tới một quán ăn, đi vào gọi đồ ăn ngon ra, hai người cầm cúi vào ăn rồi nói suy đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra ở bên trong căn phòng đó, kèm theo là nụ cười nham hiểm

Trong phòng bệnh

- Bỏ ra đi, tôi mệt rồi - Chị Vân nói

-...- Ngô Hàn vẫn im lặng ôm chặt chị Vân hơn

- Bỏ ra - chị Vân dun sức đẩy anh

Nhưng đối với một người bệnh mới tỉnh lại thì không thể đủ sức mà đẩy được, cơ thể còn quá yếu giống như là mất hết sức lực vậy. Đối với Ngô Hàn cái đẩy của chị Vân chỉ như con kiến mà thôi.

- Tôi bảo bỏ ra - chị Vân nói kèm theo nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt hốc hác

- Đừng khóc...anh hứa từ nay sẽ không như vậy nữa nên hay tha thứ cho anh - Ngô Hàn nói

- Tôi không muốn nghe - chị Vân kìm nén nước mắt mình trừng trừng anh

- Không nghe cũng phải nghe, em là bảo bối của anh, vậy nên anh không cho phép em có quyền rời xa anh - Ngô Hàn bá đạo nói

Sau khi nghe câu đó chị Vân chết lặng, và tự nhủ rằng tại sao mình lại yêu một người đàn ông chó tính độc chiếm cao như vậy, đúng là Vân rất yêu Ngô Hàn, nhưng lại sợ rằng sẽ bị phản bội lần nữa, dù sao nếu đã yêu thì phải tin tưởng người mình yêu tuyệt đối, vì quá yêu Ngô Hàn, Vân sẽ tin tưởng Ngô Hàn một lần nữa, sẽ chọn cách tha thứ, vì quá yêu Ngô Hàn, Vân có giả vờ như không biết anh ở bên ngoài như thế nào, chấp nhận anh có nhiều phụ nữ, sẽ không ích kỷ độc chiếm anh.

-...Tôi hơn cậu 1 tuổi đấy gọi chị xưng em nghe chưa - Chị Vân cười nói

- Vâng em yêu chị - Ngô Hàn cười

Cô và Nhã Phương sau khi lấp đầy cái bụng liền ôm bụng đi vào viện xem xét tình hình trong phòng thế nào, vừa bước tới cửa đã thấy hai người cười cười nói nói, như vậy cô và Nhã Phương có thể yên tâm rồi. Mở cửa bước vào phòng cô ôm lấy chị Vân thật chặt, Nhã Phương cũng ôm nữa

- Rồi rồi hai đứa bỏ chị ra -chị Vân cười nói

Cô và Nhã Phương bỏ ra rồi ngồi xuống hai bên hỏi thăm tình hình, chị Vân cười trả lời về mặt rất tươi tắn, sau đó anh hai khuyên cô và Nhã Phương nên về nhà vì mấy ngày nay cô và Nhã Phương luôn túc trực ở bệnh viện không về. Cô nhìn Nhã Phương cười hiểu ý anh hai, Cô lấy túi sách kéo Nhã Phương về luôn.

- Hai đứa này lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy, không biết chăm sóc cho bản thân gì cả - chị Vân cười nhìn cô và Nhã Phương rồi đi

- Tối này anh sẽ chăm sóc em - Ngô Hàn nói

Chợt hiểu lời nói có của có ý nghĩa gì, mặt chị Vân đỏ bừng hết lên. Bây giờ chị đã hiểu vì sao Ngô Hàn lại đuổi 2 đứa kia về.

Cô và Nhã Phương khi ra cổng bệnh viện thì mỗi người một ngã, tạm biệt nhau xong, cô bắt chiếc taxi về. Vừa đến nhà, mở cửa ra Hạo Minh đã ôm lấy chân cô về mặt vui vẻ.

Cô cười rồi ôm lấy thằng bé xoa đầu con rồi hỏi

- Con ăn cơm chưa ? Con tắm chưa - cô hỏi

- Rồi ạ - Hạo Minh cười trả lời sau đó vui mặt vào vai cô

Bây giờ cũng muộn rồi gần chín giờ tối rồi, cô cũng đã ăn tối với Nhã Phương rồi, bé thằng bé lên tầng, đặt xuống giường, cô cũng nằm xuống dỗ dỗ Hạo Minh ngủ. Hạo Minh thấy mẹ ngủ cũng yên tâm vui mặt vào ngực mẹ ngủ, tìm chỗ thoải mái nhất. Khi thấy thằng bé đã yên lặng, thở đều đều, cô nghĩ thằng bé đã ngủ rồi, nhẹ nhàng đứng dậy lấy quần áo đi tắm.

Vào phòng mình cô lấy quần áo ra xong chạy vào phòng tắm, nước nóng chảy lên người làm cô rất thoải mái. Sau khi tắm xong cô cầm khăn trắng ra ngoài lau khô tóc. Cô mặc một bộ quần áo ngủ bằng tơ tằm màu xanh nước biển nhạt rất hợp. Đi xuống dưới bếp làm một tách trà uống thì cô nghe thấy tiếng động bên ngoài

- Mở cửa ra...màu mở cửa ra - một tiếng phụ nữ hét lên

Cô thấy thế liền chạy ra mở cửa, người phụ nữ đó xông vào, nhìn mặt rất trẻ chắc ít tuổi hơn cô, tầm ngoài hai mươi thôi, nghĩ đến đây cô cũng đã thấy mình già, thứ hai tuần sau là cô sinh nhật thứ 28 còn gì, thời gian trôi qua nhanh thật đó.

- Cho hỏi em tìm ai ? - cô nhẹ nhàng cất tiếng

- Còn chị sao chị lại ở nhà anh ấy - cô bé đó nói

Cô nghe vậy đã thấy không kinh trọng bề trên rồi đang định lên tiếng giáo huấn thì mẫu người giúp việc chạy ra ngăn cô bé kia lại, một người giúp việc đến giải thích cho cô. Hoá ra cô bé ấy trước đây từng được hắt mang về nhà yêu chiều, chắc tưởng mình sắp được cầu hôn, ai ngờ lại bị hắt ném qua một chỗ không thương tiếc. Cô thở dài ngao ngán, cô cũng thấy thương cho cô bé kia. Cùng là con gái với nhau mà sao không hiểu được cảm giác bị người mình yêu vất bỏ chứ.

- Có chuyện gì ồn ào thế - Hấn từ trên tầng mặc một bộ quần áo ngủ màu xám nói

- Dạ cậu chủ, vị tiểu thư lần trước đến tìm ạ, chúng tôi đã ngăn cản nhưng tiểu thư ấy xông vào - người quản gia nói

- Anh Nhật Duy, em đây, sao dạo này anh không tới chỗ em - cô bé đó kêu lên

Cô cũng không nói gì, chỉ đứng xem kịch vui. Còn hấn thì tức giận, sao cô ta có thể nói thế còn là ngay trước mặt cô nữa chứ. Cô sẽ nghĩ hấn như thế nào, chắc chắn sẽ càng ghét hơn, hấn đang định tao án tượng tốt với cô vậy mà lại bị phá hỏng hết. Trùng mắt nhìn cô ả kia, cô ta khi nhận được anh nhìn không mấy thiện cảm của hấn liền hoảng sợ biết mình đã chọc hấn tức giận.

- Thôi thôi, mấy người bỏ em ấy ra, em ấy có chuyện tới gặp chủ nhà mà, để anh ta tự giải quyết đi - cô lạnh nhạt nói sau đó liền cầm cốc trà nóng đi lên tầng

Hấn thấy cô lạnh nhạt nói liền hoảng sợ. Chắc chắn cô đang tức giận...vì ghen ư ? Nghĩ tới đây hấn nhất thời vui mừng, cô ghen vì hấn ư ? Sau khi cô đi lên tầng hấn ra lệnh đuổi cô gái kia đi.

- Những gì tôi cho cô đã đủ rồi mà, nhà biệt thự, xe ô tô, tiền, cô còn muốn gì nữa, đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa. Biến - hấn lạnh lùng nói rồi đi lên tầng

Đi tới phòng của cô liền không nhìn thấy cô, đi sang phòng Hạo Minh cũng không thấy, hấn liền thấy ánh sáng ở khe hở phòng đọc sách. Mở cửa bước vào, cô đang yên lặng ngồi cầm một quyển sách đọc, bên cạnh bàn là một tách trà nóng khói màu trắng nghi ngút. Hấn bước tới chỗ cô ngồi, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô yên lặng nhìn cô đọc sách.

- Anh không đi làm việc à - cô nhìn hấn hỏi

- Anh đã làm xong hết mọi việc rồi - Hấn trả lời cô

Nghe vậy cô cũng chẳng nói gì nữa, cô vẫn chăm chú đọc sách.

- Vừa rồi là em ghen ư ? - hấn cười cười nhìn cô

- Không - cô trả lời trên miệng nở nụ cười vẫn chăm chú đọc sách

- Đúng rồi phải không - hấn cười nhìn cô

-...tùy anh nghĩ, không nhất thiết cứ có người phụ nữ nào đến tìm anh là tôi nhất định phải ghen - cô nói

Hấn nghe cô nói vậy trong lòng khó chịu và bức bối, hấn giành lấy quyển sách từ trong tay cô ra, cô cũng chẳng để ý tính trẻ con của hấn lấy quyển sách khác mở ra đọc, hấn lại cướp lấy quyển sách kia. Cô vẫn không nói gì cầm tách trà lên uống sau đó đi về phòng của mình.

Hấn thì đi theo cô về tận phòng của cô, hấn leo lên giường của cô ngủ, cô nói thế nào cũng không về, cô nhất thời bức tức lấy cái gối ném vào mặt hấn.

- Anh không đi tôi đi - cô nói rồi đi ra khỏi phòng

Đi thẳng vào phòng hấn, cô đọc rầm cửa lại rồi khóa trái cửa, nằm lên giường cô nhắm mắt lại cố gắng ngủ, nhưng lại cảm thấy trống vắng. Cô cảm thấy cô đơn, ánh trắng sáng chiếu vào ô cửa sổ, chiếu sáng cả thân thể cô, bốc chốc cô muốn hấn ở đây, muốn hấn ôm cô. Nhưng cô lại không muốn cùng hấn dây dưa...cô rối bời tâm tư, cô không biết mình đang nghĩ gì nữa...cô biết mình còn yêu hấn rất nhiều...nhưng càng yêu thì lại càng muốn tránh xa...cô cảm thấy mình có lỗi với Vũ Trung...với đứa con đã mất...Cô quá ích kỉ rồi, cô không nên chỉ nghĩ cho bản thân nữa...cô đã quyết định là sẽ không yêu nữa, thế này là ổn rồi..

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Sinh Nhật

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô vào phòng tắm đánh răng rửa mặt sau đó đi sang phòng Hạo Minh đánh thức con dậy. Như thường ngày thẳng bé lại nhõng nhẽo muốn ngủ thêm, lại hờn dỗi cô, rồi lại muốn cô ôm nó vào lòng.

Xuống dưới nhà đã thấy hấn cầm ly cà phê rồi ngồi cầm tờ báo, cô không nói gì đi lướt qua, đặt con lên ghế sau đó rót một ly sữa tươi trong tủ lạnh để lên bàn bảo con uống hết rồi làm bữa sáng. Cô làm rất nhanh chỉ một lúc là đã có ba, bốn món trên bàn. Cô bụng đói ăn lên bàn sau đó đút cho Hạo Minh ăn.

Hấn ở một bên làm mặt lạnh, nhưng thực ra trong lòng rất ghen tị với con trai mình. Hấn cũng rất muốn được cô chiều chuộng, yêu thương, chăm sóc giống với con trai mình vậy. Cô sẽ hàng ngày quan tâm hấn nhiều hơn, sẽ hỏi những câu như " Anh ăn cơm chưa " hay " Hôm nay đi làm có mệt không " hoặc " Em có thể đảm lưng cho anh không ? " những cái đó hấn đều mơ ước hết nhưng sự thật lại quá phủ phàng

- Mẹ à, nhiều bạn lớp con nói là phim Hậu Duệ Mặt Trời rất hay, và nói là anh Song Joong Ki rất đẹp trai và rất rất giỏi nữa. Vậy ba và anh Song Joong Ki ai đẹp trai hơn hả mẹ - Hạo Minh nhìn cô ngây thơ hỏi

- Tất nhiên là Song Joong Ki rồi - Cô cười xoa đầu Hạo Minh mà không để ý tới ai kia đang bị tổn thương

Sau khi ăn xong bữa sáng cô đưa Hạo Minh đi học. Khi lái xe tới trường thì bắt gặp Nhã Phương đang dắt tay một cậu bé nào đó rất đáng yêu đi tới trường. Bé Hạo Minh xuống xe, cô đi tới chỗ Nhã Phương gọi thật to

- Nhã Phương - cô nói lớn

- Ôi mẹ ơi giật mình à - Nhã Phương giật nảy mình quay lại nhìn cô

- Con ai đây - cô lườm lườm Nhã Phương rồi hỏi

- À...đây là....ờ...con đồng nghiệp - Nhã Phương bối rối trả lời

Cô rất nghi ngờ nhìn Nhã Phương rồi cũng cùng Nhã Phương đưa hai đứa trẻ con vào lớp học. Sau đó cô dắt Nhã Phương ra một quán cà phê tra hỏi, sau một hồi nói chuyện với nhau cuối cùng Nhã Phương cũng khai ra là con của người yêu cô ấy.

- Vậy mày cũng chấp nhận anh ta sao, dù có đẹp trai ga lăng nhưng mà đã có con làm sao mà chấp nhận, hơn nữa sau này đứa bé lớn lên sẽ cảm thấy tủi

thân lắm đây - cô nhìn Nhã Phương trách móc

- Biết vậy nhưng tao không quan tâm, anh ấy và tao cũng đã cãi nhau rất nhiều, hơn nữa chúng tao còn chia tay 2 lần rồi, cuối cùng tao vẫn rất yêu anh ấy, và anh ấy cũng vậy cho nên bọn tao bắt chấp tất cả, cha mẹ anh ấy cũng hiền lắm, với lại còn xin lỗi tao rất nhiều vì chuyện đứa nhỏ kia nữa - Nhã Phương cười nói

- Đứa nhỏ sao mày không nói với tao, làm cho tao buồn lắm biết không, mày còn coi tao là bạn không thể - Cô nhìn Nhã Phương khoé mắt đỏ hoe

- Còn mày nữa, sao quay lại với tên khốn kia mà không nói với tao - Nhã Phương cười đưa giấy cho cô hỏi

- Tao với anh ta chỉ là muốn chăm sóc cho Hạo Minh thôi chứ không có gì, giữa chúng tao đã có rất nhiều chuyện xảy ra, rào cản ngày một nhiều, tình yêu rõ ràng sẽ không xuất hiện - cô lau mắt nói

- Tao biết, nhưng mày vẫn còn trẻ, những gì nên làm hãy làm đi, những gì nên tha thứ hãy tha thứ, đừng ôm trong lòng mãi, sẽ không dễ chịu chút nào - Nhã Phương nói

- Ừ tao biết - cô cười nói

Sau khi ra khỏi quán cà phê, cô vẫy tay chào Nhã Phương sau đó lái xe về nhà, về tới nhà thấy nhà cửa vắng tanh, cô cũng không quan tâm lắm định bảo hần chiều này đi đón Hạo Minh thì đang định mở cửa phòng làm việc thì nghe thấy giọng của nữ giới trong phòng

- Em thấy cái nào đẹp ? - hần ngọt ngào nói

- Cái này anh ạ, cái này rất đẹp - Tiếng một cô gái vang lên

- Anh cũng thấy vậy - hần lại ngọt ngào chả lời giọng ánh lên vẻ vui vẻ

Cô nghe vậy cũng cười tự giễu trong lòng, không biết tại sao cô lại thấy chua xót trong lòng, đành bước về phòng đóng cửa lại, cô lên giường ôm cái gối, cô rất rất muốn ngủ, ngủ để quên hết đi. Nhưng cô không ngủ được, rốt cuộc hần với người phụ nữ kia có quan hệ gì ? Nhưng giờ cô đâu là gì của hần, tại sao cô phải bận tâm chứ ! Cô quyết định không nghĩ nữa cô trùm chăn lên và cố gắng ngủ.

Ở chỗ hần

Thật ra là hần đang nhờ người giúp việc chọn hộ một cái bánh sinh nhật thật là đẹp, tại đầu bếp gửi tới một quyển album về các mẫu bánh hần lại thấy một số bánh rất đẹp nhưng lại nhiều quá không tài nào chọn được, nên nhờ người giúp việc chọn thử xem ánh mắt phải nữ sẽ như thế nào ! Sau khi ưng ý xong hần quyết định gọi điện và hẹn giờ lấy bánh.

Sau khi chọn xong bánh hần lái xe tới một cửa hàng áo vest nam nổi tiếng, mấy tới cả tiếng đồng hồ để chọn ra một bộ ưng ý nhất, sau đó nhìn thời gian đã tới giờ ăn trưa, hần gọi điện bảo người giúp việc làm đồ ăn bỏ đường cho cô và nói với cô là hần ăn trưa ở bên ngoài, sau khi dọn đồ xong hần lại lái xe tới cửa hàng giặt đồ nhờ họ giặt đồ rồi ủi giùm cho. Sau khi trả tiền giặt đồ hần lại lái xe tới cửa hàng làm tóc, hần ngồi đó và đợi người tạo kiểu tóc làm cho mình.

Ở nhà

Cô sau khi tỉnh dậy đã là gần trưa, đi xuống dưới nhà tìm đồ ăn trưa thì thấy trên vào đầu đã vào đầy, cô ngồi vào bàn ăn, nhưng lại không thấy hần đâu, cô định đi lên phòng làm việc của hần gọi, cô nghĩ giờ mỹ nhân kia chắc cũng đã về rồi, đang định đứng lên thì người giúp việc bảo hần đi ăn trưa ở ngoài rồi, cô nghe vậy tâm tình cũng không thoải mái mấy phần. Cô vui đầu vào ăn cơm không màng tới mọi chuyện, ăn xong cô liền lên phòng đánh răng rửa mặt rồi lại vui đầu vào ngủ.

Ở chỗ của hần

Sau khi để nhà làm tóc nổi tiếng tạo cho mình một kiểu đầu xoắn đẹp đẽ, hần lái xe tới một quán ăn sau đó gọi một suất ăn bình thường tới rồi ngồi ăn ở đó. Sau khi ăn xong hần quay lại cửa hàng giặt đồ lấy bộ vest rồi thay luôn, vắt túi quần áo cũ vào trong xe, nhìn đồng hồ đã gần tới giờ đón Hạo Minh, hần lái xe tới đón con sớm hơn dự định sau đó đưa thần bé đi mua đồ rồi làm tóc.

Lúc cô tới đón Hạo Minh thì thấy cô giáo bảo là ba thằng bé đã tới đón, hình như đang định đi đâu đó nên mặc đồ rất đẹp. Cô nghe vậy liền cười trừ, sau đó đi vào xe lái về nhà, cô nghĩ chắc hần đang đưa Hạo Minh đi gặp cô gái kia. Trong lòng cảm thấy tổn thương dữ dội, cô dường như muốn bật khóc lên. Bất chợt nhận được một cuộc điện thoại. Lấy điện thoại ra nhìn LÀ HẦN. Cô nghĩ chắc là hần báo tới nay không về ăn cơm cho nên cũng không nhận máy, cô từ chối cuộc gọi rồi tắt nguồn, sau đó lái xe tới một bãi biển nào đó để làm cho mình bớt buồn

Ở chỗ hần

Vì không liên lạc được với cô, hần gọi mấy cuộc đều không được. Bánh sinh nhật đã lấy, Hạo Minh quần áo chỉnh chu trông rất đáng yêu, hần đã mất cả mấy tiếng đồng hồ chỉ để hôm nay tạo cho cô một bữa tiệc sinh nhật đầy bất ngờ và ấn tượng. Hần đã đặt chỗ ở một bờ biển có trang trí một bàn tiệc rất linh đình nữa. Tại sao cô lại không nghe máy chứ, gọi về nhà thì người giúp việc nói cô đã đi ra ngoài đón Hạo Minh, kết quả tới trường thì cô giáo bảo cô đã lái xe đi đâu đó. Bất lúc gọi thêm mấy cuộc điện thoại, cuối cùng thì cô cũng không nghe máy, hần bực mình lém chiếc điện thoại ra hàng ghế sau không thèm để ý nữa.

Còn cô, khi đang lái xe tới bãi biển, cô tình cờ đi qua một cửa hàng quần áo có một bộ váy may trắng rất đẹp, cô vốn là người có sở thích mua sắm cho nên quyết định phải mua bằng được chiếc váy đó. Khi mặc thử vào mấy người nhân viên trong cửa hàng đều khen cô nước da trắng, cũng tình cờ là cô hôm nay lại đi giày cao gót màu trắng nữa, cô lấy điện thoại trong túi xách ra quyết định chụp một kiểu ảnh thì thấy những cuộc gọi nhỡ của hân. Những 101 cuộc gọi nhỡ, nhìn vậy cô nghĩ là có chuyện khẩn cấp cho nên mới gọi lại cho hân, gọi bốn năm lần đều không nghe máy.

Trong lòng cô bồn chồn liên thanh toán tiền chiếc váy rồi cầm bộ váy cũ chạy ra xe lái về nhà xem đã xảy ra chuyện gì, cô đạp ga rất nhanh, đang lái thì lại có điện thoại, là hân gọi lại, cô nhận máy

- Alo, có chuyện gì vậy ? - cô hỏi

- Em đang ở đâu ? - hân không trả lời cô liền hỏi cô luôn

- Đang ở gần biển - cô trả lời

- Vậy hả... vậy em tới chỗ xxxx gần biển đi - hân mừng thầm nói

Đột nhiên đầu bên kia điện thoại truyền tới một tiếng " Két " hình như là tiếng đập phanh rất to. Hân trong lòng lo lắng hỏi có chuyện gì xảy ra nhưng lại không nhận được câu trả lời, sau đó cô liền tắt máy. Hân bồn chồn lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc Hạo Minh nói có năm cuộc gọi nhỡ từ cô, hân liền vui mừng gọi lại sau đó liền lái xe tới địa điểm, nhưng giờ tiếng bên đầu giây kia rất giống như là gặp tai nạn giao thông vậy.

- Không được rồi, Hạo Minh con ở đây ba đi xem mẹ thế nào - hân nói rồi cầm áo khoác ra chạy vào xe

Nhưng vừa chạy tới xe thì một chiếc ô tô trắng lái tới, người trong xe là cô, cô không có bị sao hết, hân thăm thò dài. Lúc cô mở cửa xe bước ra hân chạy lại ôm chặt cô vào lòng và hỏi đi hỏi lại câu "Em có sao không". Cô chỉ cười nói không sao rồi đưa ra trước mặt hân một con mèo con nhỏ màu vàng rất đáng yêu. Sau đó cô bế mèo con ra cho Hạo Minh ôm sau đó liền quay ra nhìn khung cảnh mọi thứ, khuôn mặt tỏ ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Hôm nay là sinh nhật em, anh định làm cho em một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ - hân nói sau đó đặt lên trán cô một nụ hôn

- Cảm ơn anh rất nhiều - cô cười trong hạnh phúc

Vậy là từ hồi sáng tới giờ là cô hiểu nhầm hân. Nghe hân kể từ hồi sáng tới giờ hân đã vất vả chuẩn bị tiệc cho cô như thế nào khiến cô lúc phì cười lúc thì cảm động, sau đó cô nói cũng có một món quà dành cho hân

- Anh nhắm mắt lại để em lấy quà - cô cười nói

Sau đó hân nhắm mắt lại chia tay ra nhận quà, tay cô đặt lên tay hân sau đó hân cảm nhận được bên má phải của mình chạm vào môi của cô. Tiếng " chụt " vang lên. Lúc hân mở mắt nhìn cô là lúc cô quay mặt đi vì ngượng. Hân cười sau đó ôm cô vào lòng thật lâu

- Chúc em sinh nhật vui vẻ - hân khẽ nói thầm

Đồng thời trên bầu trời liền xuất hiện những chùm pháo sáng tuyệt đẹp.....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Gặp Lại Bằng Hữu

Sáng hôm sau, hân dậy từ rất sớm, đi sang phòng cô thấy cô vẫn còn đang ngủ, hân cười hạnh phúc rồi đi vào, ngồi trên giường nhìn cô trong lúc ngủ rất đáng yêu. Hân cúi người xuống hôn nhẹ lên trán cô sau đó thì liền chạy vội ra ngoài chuẩn bị đồ tới công ty.

Lúc lái xe tới công ty, hân nhận được tin nhắn của cô. Mở máy hân thấy dòng chữ " Trưa nay tôi bận, ăn cơm bên ngoài " Nhìn thấy vậy trong lòng hân không hề vui tý nào, chắc tại trước đây hân và cô thường ăn trưa, tối hay sáng cùng nhau nên đã thành thói quen cho nên hân mấy cảm thấy khó chịu trong lòng. Hân điện thoại cho người bạn thân của hân.

Hân và cậu quen nhau được hơn năm năm rồi, lúc hân gặp cậu ta là trong quán bar cậu ta là một tên ăn chơi phải nói là một tên quý tử ăn chơi không màng tới công việc. Đó chính là ấn tượng đầu tiên của hân về cậu ta nhưng về sau hân mới phát hiện hoá ra cậu ta là giám đốc công ty lớn mà công ty hân đang hợp tác làm ăn. Cậu ta của lúc làm việc rất khác lúc ăn chơi.

Phải nói như nào nhỉ, là một người rất nghiêm túc trong công việc, vẻ nghiêm túc của cậu ta khiến hân ngạc nhiên tới bất ngờ. Không ngờ 1 con người lại có sự thay đổi trong những thời điểm khác nhau như vậy. Lúc ở bar hân thực sự có ác cảm với cậu ta nhưng ở trong lúc làm việc không hiểu sao lại có

mấy phần thiện cảm

- Alo, lâu lắm rồi mới thấy ông gọi cho tôi đây sao có chuyện gì à ? - Giọng của cậu ta
- À, tôi muốn mời cậu ăn bữa cơm trưa - hấn nói
- Vợ cậu đâu, mấy hôm trước con từ chối tôi ăn cơm tối mà sao giờ lại mời chả lẽ vì cho ra rìa rồi - cậu trêu hấn
- Này Sơn sao cậu có thể nói vậy, tôi bị cho ra rìa bao giờ thế cậu có đi ăn cùng tôi không - hấn bực mình nói
- Có chưa, Free mà sao không đi - Sơn cười nói
- Hẹn ở nhà hàng xxx nhé tối sớm đó - hấn nói
- Rồi rồi - Sơn cười trong điện thoại rồi cúp máy

Tại địa điểm hẹn của hấn và Sơn

Hấn đến sớm hơn Sơn rất nhiều nên vào lấy chỗ trước, vừa ngồi xuống bàn ăn Sơn đã tới và vẫy tay chào với hấn. Như lâu lắm rồi không gặp lại bằng hữu, hấn cảm thấy rất rất như Sơn. Hai người gọi đồ ăn ra rồi ngồi kể chuyện xưa. Quả thực là đã rất rất lâu rồi, cảm giác gặp lại một người bạn thân thiết với mình không sao tả nổi, xúc động có, vui mừng có....

- Ô kia chả phải là chị dâu sao - Sơn cười chỉ tay về phía cô

Hấn theo lời Sơn quay lại, đúng là cô, còn đối tượng kia là nam giới, cô trông có vẻ khác vui khi gặp tên nam nhân kia. Người đàn ông đó hình như lớn tuổi hơn cô rất nhiều, hấn nghĩ bản thân mình đã ghen tuông với người đàn ông đó, nhưng hấn tin cô, hấn tin có quan hệ giữa hai người hoàn toàn trong sạch, có lẽ là gặp lại bạn hữu lúc hồi còn đi học thôi.

Bỗng chốc hấn cảm thấy buồn cười. Lúc đi học cô làm gì có bạn thân đâu, nhất là con trai à, cô hoàn toàn bị cô lập lúc còn đi học. Hơn nữa....hấn đã cùng cô kết hôn rất sớm cho nên những năm đại học hay cuối cấp cô vốn dĩ không hề có bạn. Hấn tự trách mình ích kỷ, hấn tự trách mình đã cướp đoạt đi những ngày tháng khi đi học của cô. Có lẽ nếu hấn không xuất hiện thì giờ này cô đã có rất nhiều bạn bè, cùng là lúc cô học lớp hay là cũng có một người chồng tốt.

Hồi còn trẻ hấn thấy mình rất bông bột, lúc đó suy nghĩ chưa chín chắn, vì có cảm giác mới mẻ với cô nên hấn mới quyết định sai lầm như vậy, nhưng hấn tin lúc đó đúng là hấn đã thích cô rất nhiều, đó không phải là bản năng của một người đàn ông muốn chiếm đoạt người phụ nữ mình thích hay sao. Vì sự bông bột đó hấn đã gây ra bao nhiêu khổ đau cho cô, ép cô rời xa con mình, sau này gặp lại hấn lại một lần nữa tước đoạt đi người vốn dĩ sẽ là một người chồng cô yêu, một đứa con cô yêu thương và bảo vệ.

Hấn cảm thấy mình rất có lỗi với cô. Bây giờ nghĩ lại những sai lầm hồi còn trẻ, cái thời mà hấn không hề suy nghĩ đó chỉ dựa theo cảm tính mà làm hấn thực sự đã rất hối hận với những hành động của mình, hấn rất muốn bù đắp cho cô những lại không biết bắt đầu từ đâu và bắt đầu như thế nào. Cô vẫn còn yêu người đó rất nhiều, hấn đều thấy hết, chiếc nhẫn đính hôn của cô và người đó tới tận bây giờ cô vẫn còn đeo, vẫn giữ bên mình đôi nhẫn đính hôn đó.

Còn nhẫn của hấn với cô thì...

- Duy, Duy, Duy - Sơn gọi hấn
- A hả - hấn chợt giật mình trả lời
- Nghĩ gì mà thần thờ vậy hả - Sơn cười nhìn hấn hỏi
- Không có gì, tôi đi trước ở lại ăn thông thả nhé - hấn cười gượng rồi đứng phắt dậy đi luôn
- Ồ, cái thằng này thật là - Sơn nhìn theo bóng dáng của hấn lắc đầu rồi lại nhìn vào phía mà cô đang ngồi nói chuyện

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Rời Xa

Sáng hôm sau

Cô như thường lệ dậy từ rất sớm chuẩn bị đồ ăn sáng cho hân và Hạo Minh, chuẩn bị 2 tách trà uống vào buổi sáng, cô bê lên phòng hân để tách trà lên tủ đầu giường sau đó liền bế Hạo Minh từ trong giường vào nhà tắm đánh răng rửa mặt thật sạch sẽ, sau đó thay quần áo cho con rồi ra đã thấy hân cầm tách trà uống đứng trước cửa sổ, vẻ mặt có vẻ mệt mỏi chắc là do công việc nhiều quá.

Hạo Minh tình ý thấy cô có vẻ lo lắng cho hân liền nhảy xuống từ trên tay cô chạy xuống nhà để lại không gian yên tĩnh cho bố mẹ mình. Cô cười nhìn thẳng bé rồi lại gần tủ đầu giường cầm ly trà lên uống.

- Có chuyện gì à ? - cô hỏi hân

- Không có, chỉ là công việc nhiều căng thẳng thôi - hân lãnh đạm trả lời

- Vậy sao - cô nói

- Ủ... Anh sẽ chuyển sang thành phố M khác sống, vì chi nhánh bên đó gặp vấn đề nhiều, có lẽ ở đó khá lâu để chấn chỉnh lại công ty bên đó - Hân lạnh lùng nói

-...Ủ... - cô không nói gì chỉ "ừ"

Khi hân nói sẽ chuyển đi trong lòng có cảm thấy mất mát và đau lắm, nhưng cảm giác này là gì đây, thất vọng ư, có lẽ không phải, có lẽ cô không nắm rõ được tình cảm của mình cho lắm cô thừa nhận là vậy có lẽ cô muốn níu kéo anh ở lại nhưng mà cô phải nên nói gì đây. Đã dặn bản thân không được động lòng, đã dặn bản thân là sẽ không được mềm lòng nữa nhưng cô vẫn không làm được, một lần nữa tình yêu cô dành cho hân lại trội dậy, cô muốn ngăn cản nó nhưng lại không được....

Còn hân, hân nghĩ tốt nhất mình nên rời xa cô, thật xa, có lẽ việc đi công tác này chỉ là một cái cớ, một cái viện cớ để rời xa cô, muốn ở lại lắm nhưng lý chỉ hân không cho phép nếu hân ở lại hân sẽ làm cho mối quan hệ đang tốt đẹp này của cô và hân càng trở nên tồi tệ hơn, lúc này đây hân ước cô níu kéo hân ở lại, chỉ cần một lời nói của cô có lẽ hân ở lại nhưng đáp lại câu nói của hân chỉ là từ "ừ" đây là sao, cô không quan tâm ư ? Có lẽ đã quá rõ ràng rồi, cô không hề có cảm giác gì đối với hân trong suốt thời gian sống chung cả...

- Bao giờ anh đi - cô cất tiếng

- 4 tiếng nữa - hân nói

- Tôi sẽ chuẩn bị đồ đạc cho anh - cô nói

- Ừ - hân cười trừ nói

Đi xuống nhà ăn sáng, có lẽ đây là bữa sáng cuối cùng của hân và cô, sẽ chẳng còn những bữa sáng, bữa trưa, bữa tối vui vẻ như mọi ngày, sẽ chẳng còn những lúc đưa Hạo Minh đi học, hay là đón xem những bộ phim truyền hình dài tập vào mỗi tối. Tất cả sẽ chấm dứt tại đây thôi, tình cảm của hân tốt nhất lên dừng lại thôi, dù yêu cô rất nhiều nhưng hân cảm thấy bản thân mình thực sự bất lực trong tình yêu này, có lẽ là hân đơn phương một mình còn cô thì luôn nghĩ tới người đó, trái tim của hân như muốn vỡ vụn ra nếu một ngày người đó trở về và cướp cô đi lần nữa chỉ cần nghĩ như vậy trái tim hân liền đau nhói.

Cho từng miếng cơm vào miệng, cô cảm thấy những thứ đồ ăn mà bản thân mình chuẩn bị thật khó nuốt, cô không thể ăn nổi mặc dù đã từng có thời gian cô đã rất muốn ăn, đã ăn rất ngon miệng nhưng hôm nay cô cảm giác như bản thân mình không còn là chính mình nữa, cô không muốn ăn nhưng vẫn cố ăn, ăn để động viên hân, ăn để cho hân thấy cô không sao, nhưng liệu hân có giống cô không.

Khi sang thành phố khác hân có tìm kiếm một người hân yêu không, có lẽ hân đã từng yêu cô nhưng thời gian lâu như vậy có lẽ tình cảm đó đã nguội ngoài phần nào, có lẽ hân đang đi tìm kiếm tình yêu thuộc về mình giống như cô vậy. Cô nên để hân đi, không nên giữ hân lại, không nên ích kỷ vì bản thân mình muốn hân ở lại mà phá hủy đi hạnh phúc của hân. Cho tới lúc này, hân xứng đáng có một tình yêu đẹp, một người con gái yêu hân...

- Hạo Minh lát ba và mẹ đưa con đi học nhá - hân xoa đầu Hạo Minh nói

- Vâng ạ - Hạo Minh vui vẻ cười rồi tiếp tục xúc cơm ăn

Sau bữa ăn sáng, cô và hân cùng đưa Hạo Minh đi học, cun dắt tay thẳng bé vào trường, mọi bà mẹ nhìn thấy đều ngưỡng mộ cô và hân, những bạn học của Hạo Minh thì ghen tỵ với Hạo Minh vì có bố mẹ đưa đi học, lại còn mỗi người một bên dắt tay vào cổng trường nữa, thật sự rất ghen tỵ...

Sau khi nhìn Hạo Minh vào lớp học, cô và hân liền đi vào xe và về nhà, trên đường đi không ai nói gì cả chỉ im lặng, khi về tới nhà cô giúp hân sửa soạn đồ đạc vào một vali to, những đồ hân thường dùng cô đều cho hết vào. Sau khi làm xong cô liền bỏ vào cốp xe mình, sau đó đi vào xem hân đã chuẩn bị xong chưa. Hân bước ra từ nhà tắm với một bộ vest đồ tay rất sang trọng và lịch lãm

Bước ra xe, hân ngồi vào ghế phụ, còn cô ngồi vào ghế lái, cầm chìa khoá vào ổ cắm, cô khởi động xe rồi lái xe tới sân bay. Trên đường đi không khí vẫn im lặng như vậy. Khi tới sân bay đã gần tới giờ bay chỉ còn ba mươi phút nữa. Trước khi hân lên máy bay cô có dặn dò hân mấy câu.

- Anh nhớ ăn uống đầy đủ, đừng nhịn đói, đừng làm việc quá sức, giữ gìn sức khoẻ nhé, hẹn ngày gặp lại - cô nói

- Ừ, hẹn ngày gặp lại - hân cười rồi quay lưng bước vào

Cứ như vậy bước vào, hấn không muốn quay lại nhìn thấy hình bóng của cô rồi lại không ngăn cản được bản thân chạy tới ôm cô rồi không ngăn cản được bản thân mình ở lại đây nữa. Lúc này đây dù rất muốn quay lại nhưng lại không được, hấn dặn lòng mình bước nhanh hơn về phía cổng vào. Sau khi đưa hộ chiếu ra kiểm tra hấn liền bước nhanh vào, không quay đầu lại nữa, không kịp nhìn thấy những dòng nước mắt của cô

Cô nhìn hình bóng hấn bước vào trong lòng không cảm được nghẹn lại, nước mắt đột nhiên rơi xuống, cô quay người đi sợ nếu hấn quay lại sẽ nhìn thấy cô trong bộ dạng đáng thương như này. Nấc nghẹn lên mấy tiếng, cô không kìm được lòng mình bắt khóc lên, cô quay người bỏ đi thật nhanh...

- Ô ơ kia, chị dâu sao chị khóc - Sơn gọi cô nhưng không thấy cô quay đầu lại

Cậu định ra tiễn hấn ở sân bay nhưng lại nhìn thấy cái cảnh này thật là cảm thấy mình nên giúp hai người này. Rõ ràng rất yêu nhau nhưng lại không dám nói chỉ sợ nếu nói ra sẽ sợ đối phương ghét mình. Cậu lấy máy điện thoại ra gọi cho hấn

- Alo - hấn trầm giọng trả lời

- Sao không đợi chút, tôi mang hoa ra tiễn cậu này - Sơn cười nói

- Tôi lên máy bay rồi - Hấn trả lời

- Ủ thế hả, thảo nào vừa thấy chị dâu - Sơn nói

-....Ừ - hấn trả lời

- Thực ra tôi vừa thấy chị dâu khóc khi nhìn cậu bước vào trong máy bay đấy, tôi gọi mà chị dâu chẳng thừa - Sơn nói

- Vậy sao, thật không ? - hấn không tin vào những gì tai mình nghe được hỏi

- Ủ thật mà - Sơn cười khổ nói

Cúp máy, Sơn đành ngậm ngùi đi về, tiếc thật không thể xem cảnh vui thôi thì đành chờ hôm nào hỏi hấn xem thế nào. Cậu cầm bó hoa trên tay đi ra khỏi sân bay, bỗng có một cô gái đang chạy nhanh tới va phải cậu

- Au ui, nè cậu cậu có sao không, tôi xin lỗi, tôi vội quá - Nhã Phương nói

- Wey Wey, đi đứng cẩn thận chứ, hoa của tôi nát rồi này - Sơn nhìn bó hoa mình toi tả nói

- Xin lỗi, xin lỗi, bó hoa đó bao nhiêu tiền tôi trả cho cậu - Cô đưa danh thiếp ra nói

- Luật sư ư ? Được rồi tôi bận hôm nào tôi tới chỗ cô đòi nợ đây là danh thiếp của tôi - Sơn đưa danh thiếp của mình cho Nhã Phương

- Cảm ơn, đi trước - Nhã Phương nói chạy vội vào trong

Sơn nhìn bóng dáng nhỏ bé đáng yêu của Nhã Phương bèn cười mỉm, nhìn Nhã Phương cũng đáng yêu phết đấy chứ, hôm nào hẹn đi ăn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hiểu Lầm

Sáng hôm sau

- Mẹ mẹ, mau dậy đi - Hạo Minh hét lên

- À ừ mẹ dậy rồi - cô cười nói

- Mẹ hình như mẹ sốt - Hạo Minh sờ trán cô rồi nói

- Một chút - cô đưa tay lên trán rồi nhìn Hạo Minh cười mỉm nói

- Vậy hôm nay để bảo mẫu đưa con đi học, còn mẹ phải hảo hảo ở nhà tĩnh dưỡng, Hạo Minh hứa với mẹ là Hạo Minh sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô - Hạo Minh nói đưa ngón tay út ra với cô

- Ủ - cô cũng đưa ngón tay út của mình ra ngoắc tay với thằng bé

Sau khi dặn dò bảo mẫu đưa Hạo Minh đi học cẩn thận rồi cô nhờ người giúp việc mua hộ cô ít thuốc cảm. Khi người giúp việc đưa thuốc cảm cho cô, cô liền uống để giảm bớt cơn đau đầu của mình sau đó liền ngủ ngay. Trong lúc ngủ cô mơ thấy Vũ Trung, anh đang xoa đầu cô và mỉm cười với cô. Anh nắm lấy bàn tay của cô hơn nữa còn sờ trán của cô nữa, có lẽ anh đang chăm sóc cô chẳng, mặc dù biết lúc tỉnh dậy mọi thứ sẽ trở lại y như cũ nhưng cô vẫn hy vọng trong giấc mơ còn có thể thấy được anh

"Linh Linh, có một người rất yêu em đang ở bên cạnh em, yêu em rất nhiều giống như anh vậy, vậy nên mau khoẻ lại rồi hãy đáp lại tình yêu của người đó nhé" - Anh nói

"Là ai?" - cô nhìn tay Vũ Trung đang dần dần biến mất liền hỏi lớn

"Người em yêu" - Vũ Trung nói rồi biến mất trong không gian

- Vũ Trung - cô gọi lớn rồi ngồi bật dậy thở gấp sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ trời đã tối

- Phu nhân, phu nhân người không sao chứ? - một người hầu chạy vào lo lắng hỏi

- Không sao, không sao, chỉ là mơ thấy....à ta muốn ngủ thêm lát nữa cô lui ra đi - cô nói rồi lại nằm xuống

- Vâng - cô người hầu đó nói rồi lui ra

Ở bên thành phố M

Sau khi hần nhận được tin cô sốt cao trong lòng không khỏi lo lắng, hần muốn lập tức chạy về chăm sóc cô mà không được, chuyến bay sớm nhất nửa đêm nay hiện tại mới là hơn tám giờ tối, cô hiện tại tình trạng như thế nào hần không biết, hần rất lo lắng cho cô, hần đã đặt vé máy bay, hần liền gọi điện cho quản gia muốn nghe giọng cô một chút để xác định cô có khoẻ không

Nhưng khi quản gia đang đi lên tầng đưa máy cho cô, hình như trong phòng cô đang nằm mơ nói cái gì đó hần không nghe rõ, nhưng càng ngày tới gần hần càng ngày càng rõ hơn, cô đang gọi tên của người đó, cuối cùng cô gọi rất to...hần đã nói với quản gia gọi người hầu chạy vào xem sao rồi cúp máy luôn.

Có lẽ hần không nên về đó nữa, cô vốn không hề nhưng nhớ tới hần. Lúc ở sân bay khi nghe được Sơn gọi cuộc điện thoại nói cô đã khóc khi tiễn hần đi hần đã vui biết chừng nào, hần nghĩ sau khi kiểm tra chỉ nhánh ở bên này xong liền lập tức quay về làm rõ chuyện này nhưng lúc này nghe được trong lúc cô nói mơ liền nhắc tới người đó tìm hần như bị cái gì đó cửa vào rất đau, hần không muốn nghĩ tới việc này nữa nhưng nó vẫn cứ phảng phất ở trong đầu không thể tổng ra ngoài được.

- Alo, quản lý phải không, gọi người tới "phục vụ" cho tôi - hần buồn bực nói

- Vâng thưa chủ tịch - người quản lý khách sạn nói

Cô sau ngủ tiếp đi liền gần nửa đêm thì thức dậy, giờ đã là mùa đông trời rất lạnh, có lẽ chỉ một hai ngày nữa nhiệt độ thấp hơn liền có tuyết rơi. Cô khoác áo khoác lông vào, đi sang bên phòng Hạo Minh thấy con đã ngủ ngon lành, cô cầm điều khiển điều chỉnh nhiệt độ máy sưởi cao hơn một chút. Sau khi rời phòng Hạo Minh cô đi xuống bếp làm một tách trà nóng uống, sau đó liền ra sân thượng ngồi một chút.

Bên ngoài trời rất lạnh, có lẽ bây giờ ở thành phố hần đang sống thì nhiệt độ có cao hơn một chút vì ở đó khí hậu ẩm áp hơn một chút, ở đó mùa đông không có tuyết như ở thành phố này nhưng dù thế nào cũng lạnh. Cô kéo chặt áo lông của mình hần lấy trong túi áo ra cái iphone 6 ra rồi tìm trong danh bạ số ủa hần. Cô cầm một lúc lâu không biết có nên gọi không, lúc này không hiểu sao cô lại muốn gọi cho hần, hình như cô rất nhớ hần

Nhớ tới giấc mơ ban nãy, Vũ Trung có nói như vậy, suy nghĩ một lúc lâu sau đó cô mới hiểu ra, hoá ra là Vũ Trung muốn cô chấp nhận hần, anh vẫn luôn tốt như vậy, vẫn luôn suy nghĩ cho cô như vậy, anh vẫn luôn tốt tới mức làm cho cô khóc, khoé mắt đỏ hoe, nước mắt cô rơi xuống nóng hổi, cố gắng bình tĩnh lại nhưng cô không thể, cứ mỗi khi nhắc tới Vũ Trung cô lại không kiềm được lòng của mình mềm nhũn ra.

Sau khi đã ổn định tinh thần, cô liền bấm máy gọi cho hần, mặc dù biết đã muộn nhưng cô vẫn muốn cho hần biết cô nghĩ như thế nào, cô lấy tinh thần rồi muốn nói cho hần tất cả mọi thứ, dù thế nào đi chăng nữa cô vẫn hy vọng hần biết. Đầu bên kia đã nhắc máy, cô đang định nói thì

- Ha...A..Ah...anh...nhẹ một chút....ha...ah - Tiếng rên rĩ của một người phụ nữ

- Em yêu, em thật tuyệt vời - Tiếng của hần

Toàn bộ mọi thứ cô chuẩn bị hoàn toàn sụp đổ, cô biết chuyện này sẽ xảy ra, có lẽ một phần nhỏ trong thâm tâm của cô đã chuẩn bị cho việc này, nước mắt từ lúc nào đã rơi ra, cô lấy tay lau hết đi, nhưng càng lau lại càng nhiều, tay cầm điện thoại càng run hơn.

Còn hần lúc đang hưởng thụ khoái cảm liền không để ý điện thoại của mình, cô gọi đến hần liền không biết, lại để cho người "phục vụ" mình bắt máy, toàn bộ những thứ dơ bẩn nhất đều để cô nghe thấy, lúc tỉnh táo lại hần mới đăng lấy điện thoại từ cô gái kia, hần chạy nhanh vào nhà tắm cố gắng gọi tên cô nhưng vô vọng

- Linh Linh nghe anh nói, thực ra...thực ra...- hấn muốn giải thích nhưng bất lực

Hấn biết ở bên kia cô đang khóc, tim hấn đau lắm chứ, hấn biết cô đang bị tổn thương rất nặng nề, hấn biết bản thân lại một lần nữa làm cho cô khóc, hấn muốn mình chết đi cho rồi, tại sao hấn lại sơ xẩy để cho người phụ nữ kia bất máy chứ, hấn không muốn...không muốn cô một lần nữa lại lạnh nhạt, lại thờ ơ, coi sự có mặt của hấn như có cũng được mà không có cũng chẳng sao...hấn không muốn

- Em biết...anh vẫn luôn vậy - cô nói giọng khàn khàn

- Đừng khóc nữa, anh xin lỗi - hấn đau lòng nói

- Không sao, không sao, em mới là người nên xin lỗi vì đã làm phiền anh mới đúng - cô nói

- Linh Linh - hấn khẽ gọi tên cô

- Em gọi cho anh vào giờ này mà anh bất máy đã là may rồi - cô cố gắng làm bản thân phần chân thêm nói

- Linh Linh - hấn lại gọi tên cô

- Thực ra em muốn anh nghe câu em yêu anh, nhưng mà chắc là em đơn phương rồi, không sao đâu, em ổn, anh cứ ở bên người mà mình yêu đừng lo cho em, em sẽ ổn thôi vì em là người từ chối anh trước bây giờ lại nói yêu anh đúng thật là ngốc mà, em chỉ muốn nói vậy thôi - cô nói

-....- hấn không nói gì cả trong lòng hấn đau lắm, hấn vội vàng cúp máy

Cô nhìn màn hình, điện thoại bên kia đã cúp máy, cô cười tự giễu bản thân mình. Cuối cùng thì cả hai vẫn là hai người không liên quan, có lẽ cô không nên gọi cuộc điện thoại này, cuối cùng cô vẫn không nên yêu nữa. Ngoài trời đã lạnh hơn nhưng không lạnh bằng tâm của cô, chén trà nóng từ khi nào đã lạnh ngắt, cô ôm chặt lấy thân thể mình trong cái lạnh.

Cô cảm thấy mình rất cô đơn, bóng dáng lẻ loi ngồi ngoài ban công của cô khiến cho những người hầu già trong nhà vì không ngủ được nhìn thấy mà đau lòng. Tựa như là một nỗi đau làm cho người đau tê tâm liệt phế. Người nhìn người buồn, tuyết bắt đầu rơi, những hạt tuyết đầu tiên rơi xuống tay của cô. Lấy tay mình gờ ra không trung để những hạt tuyết nhỏ bé rơi xuống.

Mùa đông lạnh lẽo này chỉ có cô với những bông tuyết....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cường Bức

Tối đó sau khi tắt máy hấn liền ra ngoài mặc quần áo vào thật nhanh, chuyển bay hấn định không đi nữa rồi hấn lại đổi ý, cũng gần tới giờ bay rồi, từ đây bay sang chỗ cô chỉ mất gần hai tiếng. Hấn mặc kệ cho người phụ nữ kia đang ngồi trên giường nhìn hấn tới khó hiểu, hấn lấy trong ví tiền ném đại lên giường cho cô ta cọc tiền rồi đe dọa

- Sau này nếu để tôi biết có tin tức gì liên quan tới cô về tôi thì cô xác định đi - Hấn giọng rét run nói

- Vâng thưa ông chủ, tôi đã hiểu - cô ta cầm lấy cọc tiền sau đó cũng vội vã mặc quần áo

Hấn không để ý rồi bắt xe đi ngay tới sân bay, mặc kệ những đồ đạc quần áo ở khách sạn, hấn gọi điện cho trợ lý mình tới khách sạn giải quyết tất cả mọi việc. Khi tới sân bay là vừa kịp lúc máy bay cất cánh, vì là chuyến đêm nên chỉ có hấn và một vài người khác. Ngồi trên máy bay mà lòng hấn lo lắng, hấn không biết nên giải thích cho cô như thế nào, hấn không biết mình sẽ phải biểu hiện như nào, hấn rất kém trong khoảng đồ dành phụ nữ.

Từ trước tới nay đều là phụ nữ tìm tới hấn, đều là hấn tùy ý sai bảo, nhưng khi gặp cô, hấn bắt đầu phải học cách yêu chiều sủng nịnh cô, hấn phải học cách nhẫn nhịn, học cách chờ đợi. Cho tới lúc này lúc cô nói vậy hấn liền vui mừng khôn siết, hấn muốn chạy nhanh tới đó để ôm cô vào lòng. Nhưng hấn cũng đau lắm khi nghe được những tiếng khóc nghẹn ngào của cô, tìm hấn như vỡ ra vậy, cô đau hấn liền đau gấp vạn lần.

Ngồi trên máy bay hấn không hề chớp mắt, hấn luôn nghĩ tới cô, khi máy bay đáp xuống đã gần hai giờ sáng, lúc này không biết cô đã ngủ chưa. Nhìn ra ngoài trời tuyết đã rơi, phủ trắng lối đi. Hấn liền bắt chiếc taxi cuối cùng về nhà, hấn liên tục nhắc bác tài xế phải chạy nhanh xe hơn, khi về tới cửa nhà, hấn liền vội vàng đưa máy tờ tiền chẵn cho tài xế

- Đây cậu gi oi, thừa tiền rồi - Bác tài xế nói

- Bác cầm hết đi ạ, không sao - Hấn nói rồi chạy nhanh vào trong

Hắn chạy nhanh lên tầng tìm cô, vào phòng cô liền không có, hắn lấy điện thoại ra gọi liền không nghe máy, hắn lo lắng tìm khắp nơi trong nhà mà không thấy. Chẳng lẽ cô đã dọn đi rồi, không thể nào, hắn đi nhanh vào phòng cô mở tủ ra, quần áo của cô vẫn trong đó.

- Cậu chủ tiểu thư ở trên sân thượng - quản gia nói

- Cảm ơn - hắn nói rồi chạy nhanh lên sân thượng

Mở cửa sân thượng ra là hình bóng đơn cô lẻ loi của cô đang ngồi trên ghế đá, cô cứ ngồi im đó không hề nhúc nhích, những hơi trắng được cô thở ra không gian, khi cô quay mặt lại chỗ hắn liền không tìm được lòng mình chạy tới ôm chặt lấy cô vào lòng. Mặt của cô đã rất lạnh cả hai bàn tay nữa, những đầu ngón tay đã đủ hết lên, mũi cô cũng đỏ nên nữa. Cô đã ngồi đó bao lâu rồi, tách trà cũng đã gần như đông đá lại.

Tuyết rơi trắng xóa cả một vùng sân thượng, cô ngồi đây chắc cũng lâu rồi. Lấy hơi ấm của bản thân truyền cho cô. Cô không nói gì cứ im lặng như vậy không nói. Nếu như cô khóc, nếu như cô đánh hắn có lẽ hắn sẽ không cảm thấy lo lắng như lúc này. Cô không hề chống cự hay phản kháng, cô ngồi im, lặng thinh giống như là coi như không nhìn thấy hắn vậy.

Trái tim của hắn đau lên từng hồi, ôm chặt lấy cô hơn nữa, hắn ôm lấy thân thể này vào trong ngực mình, hắn không biết cô nghĩ gì lúc này càng không biết cô muốn gì lúc này, hắn cứ ôm cô như vậy một hồi không nói gì cả. Mãi tới lúc sau cô mới lấy tay đẩy hắn ra. Cô càng đẩy hắn càng muốn ôm chặt cô hơn nữa.

- Đủ rồi - cô nói, khoẻ mắt không tìm được mà rơi lệ

- Anh xin lỗi, đừng tại anh đừng khóc - hắn lấy tay lau nước mắt cho cô nói

- Đừng...Bản - cô gạt tay hắn ra thốt lên

Sau đó cô chạy nhanh đi, hắn liền đuổi theo, chỉ trong phút chốc đã ôm cô vào lòng. Hắn nhấc bổng cô lên ôm chặt lấy vòng eo thon mềm mại mảnh khảnh của cô, hắn bế cô vào trong nhà cho ấm hơn. Sau đó bế cô vào trong phòng hắn. Cô không nói gì nữa chỉ ngoan ngoãn nghe theo lời hắn nói, hắn cảm thấy bản thân mình lúc này rất rất bất lực, cảm giác lúc này đây như thế nào hắn không tả nổi.

Còn cô, cô không biết mình làm sao nữa, nhìn thấy hắn liền không muốn gặp nhưng không thể chống lại được cái ôm ấm áp từ hắn. Cô như một con ngốc vậy. Chỉ im lặng để hắn ôm như vậy mà không nói gì, lẽ ra cô phải mắng chửi hắn nhưng lời đến miệng lại bị nghẹn lại không nói được, cảm giác chua xót lan toả khắp người cô, đây là hắn đang thương hại cô ư ?

Đặt cô xuống chiếc giường mềm mại của mình, hắn cho người hầu làm hai tách trà nóng mang vào phòng, trong lúc đợi hắn lấy túi sưởi trong phòng ra rồi nhét tay cô vào trong đó cho ấm. Sau đó lấy bàn tay ấm áp của mình đặt lên gò má lạnh buốt của cô.

- Ấm hơn chưa ? - hắn hỏi

Đáp lại hắn là sự im lặng của cô, cô bỏ bàn tay trắng toát của mình ra ngoài túi sưởi, cô liền lấy tay gạt tay hắn ra khỏi má của mình, bàn tay của cô có chút lạnh truyền tới tìm hắn một cảm giác đau nhói không thờ nổi

- Đừng làm thế, em hãy nói gì đi, anh không muốn nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của em - hắn nói

Cô vẫn không nói gì, vẫn im lặng, cô cảm thấy như muốn rời đi, cô đứng lên liền bước đi nhưng một bàn tay to khoẻ rắn chắc liền kéo cô lại sau đó cô cảm nhận được môi mình được phủ lên bởi một bờ môi ấm áp khác. Cô như bị thôi miên vậy, dù bị cưỡng hôn nhưng không thể chống cự lại được. Nhưng cô vẫn còn chút lý trí, đôi môi này của hắn đã từng hôn biết bao nhiêu người phụ nữ, cảm giác kinh tởm liền dâng lên trong lòng cô.

Cô đẩy hắn ra nhưng không được, càng kháng cự lại càng bị hắn trói chặt hơn, cô cảm giác được chiếc váy len ấm áp của mình đang từ từ bị cởi ra, cảm giác lạnh xâm nhập vào cơ thể khiến cô run lên. Cô dùng toàn bộ lực đạo của mình đẩy hắn ra, sau đó ôm chặt lấy thân thể của mình lại.

- Linh Linh, anh thực sự rất yêu em, anh yêu em, anh yêu em rất nhiều em có biết không - hắn nói

Sau khi bị cô phản kháng hắn rất tức giận, hắn liền nghĩ tới cô vẫn còn tình cảm với người đó nên mới phản kháng lại hắn, hắn tức giận lắm, tại sao cô lại không ngoan ngoãn một chút như vừa rồi, mặc dù đã nói yêu hắn nhưng tại sao vẫn phản kháng hắn, chỉ cần nghĩ những lời nói của cô lúc trước đầu là nói dối hắn liền tức giận, hận không thể cho cô một bài học.

- Không đừng, bỏ tôi ra - cô hét lên, cô gắng thoát ra khỏi hắn

- Em hét cũng bằng thừa, tôi nói cho em biết, đêm nay tôi nhất định phải có em - hắn tức giận nói

- Không - cô hét lên trong vô vọng, không ai cứu cô cả

Toàn bộ quần áo cô bị xé tan trong phút chốc, hắn như một con dã thú vậy, thực sự hiện tại cô rất sợ hãi, hắn như bị hoá điên vậy. Từ từ từng chỗ một trên cơ thể cô hắn liền cắn mút một cách thô bạo. Thân thể cô dần dần xuất hiện những dấu xanh, đỏ, tím. Hắn từ từ rất điêu luyện mở rộng hai chân cô ra, từ từ tiến vào, trong phút chốc cô cảm nhận được thứ ấm nóng chảy ra bên trong mình. Cô dù đã chống cự tới bất lực nhưng không thể chống lại được hắn. Cô không kêu gào nữa cũng không khóc nữa, cô nằm im không một tiếng động, cô mệt mỏi lắm rồi, nước mắt từ từ chảy ra làm ướt đầm ga giường.

Hắn trong cơn tức giận tới điên cuồng, nhìn thấy được dòng nước mắt của cô, lý trí hắn như trở lại, hắn không thể tưởng nổi hắn đã làm những gì, hắn đau lòng lắm, nhìn cô tuyệt vọng nằm đó khóc, móng tay nắm chặt ga giường như muốn bật ra, trên người cô toàn những dấu xanh đỏ tím đâu đâu cũng có. Tim hắn đau dữ dội, hắn liền ôm lấy thân thể cô vào lòng, lấy chiếc chăn trắng bọc lại thân thể cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Giả Quyết

- Anh đã vui chưa, thế này đã đủ rồi chứ - cô nhìn hắn nói ánh mắt phần hận

- Đừng, đừng ghét bỏ anh, anh thực sự xin lỗi, anh không muốn điều này xảy ra, đừng ghét bỏ anh - hắn nhìn thấy ánh mắt đó của cô liền hoảng sợ tốt cùng ôm lấy cô vào lòng

- Bỏ ra, lời xin lỗi của anh không biết tôi đã nghe biết bao nhiêu lần rồi tôi chán phải nghe anh nói rồi tất cả đều là giả dối - cô nói rồi đẩy hắn ra

Chợt cơ thể truyền tới cảm giác đau đớn. Cô cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu, thực sự rất đau, cô cố tỏ ra kiên cường, cố tỏ ra mạnh mẽ bao nhiêu thì cô vẫn cảm thấy bản thân mình đáng thương bấy nhiêu. Thật là nhục nhã, cô vốn không muốn chuyện này xảy ra, cô thực sự không muốn, đáy lòng của cô đau lắm, dù yêu hắn nhiều tới bao nhiêu nhưng cái cô nhận được từ hắn chẳng bao giờ được gọi là hạnh phúc cả.

Lúc trước khi sinh nhật của cô, lúc đó cô cũng quên mất rằng hôm đó là sinh nhật mình, ngày hôm đó hắn đã làm cô rất bất ngờ, thực sự cô đã rất vui, cô cứ nghĩ hắn đã thay đổi tính cách của mình, hắn không còn như trước ích kỷ chỉ nghĩ tới bản thân, không còn độc đoán như trước, có lẽ hắn đã ôn nhu hơn, đã hiểu cảm giác của cô hơn vậy mà hoá ra là cô nhầm, nhầm to rồi. Hắn vẫn như vậy chẳng qua chỉ là che giấu đi thôi, hắn vẫn như vậy, độc đoán, cô chấp, chỉ nghĩ tới bản thân không màng tới cảm nhận của người khác.

- Thực sự anh không hề nói dối...anh thực sự yêu em mà - hắn nói, trong lòng bị tổn thương lắm, không kìm được nước mắt mình

- Bỏ ra đi, đừng nói dối nữa, tôi không muốn nghe - cô hất tay hắn ra khỏi tay mình

- Anh không hề nói dối, anh nói thật mà - hắn nói rồi như một đứa trẻ con giữ khư khư tay của cô, giọng nói có mấy phần uỷ khuất

Cô nhìn thấy những giọt nước mắt của hắn, cô không ngờ là hắn đã khóc, khóc vì cô không tin lời của hắn, có lẽ hắn đã phải chịu nhiều tổn thương tịch tụ lại cho nên khi không được cô tin tưởng hắn liền như vậy mà phát khóc. Nhìn thấy những giọt nước mắt kia, cô không nỡ nói lời tổn thương với hắn nhưng mà thực sự là ai tổn thương ai đâu, thực sự ai mới là người phải khóc đây.

Lạnh lùng gạt tay hắn đi, cô ôm chặt lấy chiếc chăn quấn ở thân thể mình quay lưng dõng đi, khi tới cửa phòng liền bị một vòng tay to khoẻ rắn chắc ôm lại. Hắn cố níu kéo cô ở lại. Cô cảm giác được ở vai mình có chút ẩm ướt, cô đưa mắt mình ra nhìn liền thấy những giọt nước mắt của hắn như những viên pha lê rơi xuống vai cô. Cô không biết mình lên làm gì cả, chỉ đứng im vậy thôi.

Nếu như cô quay lại cho hắn một bạt tai thì chắc hắn sẽ khóc thành cái dạng gì nữa, nhưng nếu cô ở lại có lẽ đứa trẻ to xác này sẽ nín ngay lập tức. Cô quay lưng lại, đưa tay mình lau nước mắt cho hắn, dù cho cô có cố tỏ ra xa cách hay lạnh lùng với hắn nhưng nếu như thấy hắn khóc có lẽ cô sẽ mềm lòng, cô không thể cứng rắn khi nhìn thấy những giọt nước mắt kia.

Hắn nhìn thấy cô quay lại liền vui mừng đứng im để cô gạt đi những giọt nước mắt. Mặc dù vậy một nơi nào đó trong thâm tâm vẫn cảm thấy bất an, khuôn mặt cô vẫn như cũ, thờ ơ với hắn. Bỗng tay của cô rơi khỏi mặt hắn, hai tay siết chặt vào nhau, có lẽ cô đang cảm thấy hối hận khi quay lại nhìn hắn, hắn lấy bàn tay của cô đặt lên vị trí tim của mình, để cô cảm nhận được trái tim của hắn

- Em biết không, mỗi khi ở bên em trái tim anh luôn đập rộn ràng, khác với những người phụ nữ khác, chỉ có em mới làm tim của anh đập rộn ràng tới như vậy - Hắn nói giọng chứa biết bao nhiêu thương tâm cùng nhớ nhung

-...Bỏ ra đi - cô im lặng một hồi rồi giọng vẫn lạnh lùng nói

- Chúng ta kết hôn đi, anh muốn làm lại từ đầu với em - hắn mặc kệ câu nói vừa rồi của cô nói tiếp

- Không muốn - cô nói rồi rút tay ra

- Em rõ ràng nói yêu anh mà, tại sao lại nói không muốn - Hắn tức giận quát, không cho cô rút tay ra

Cô giật mình khi hắn lớn tiếng như vậy, cô không biết mình có chấp nhận nỗi người này không, rõ ràng là lúc trước còn ở bên người phụ nữ khác còn cùng cô ta làm mấy chuyện kia, vậy mà bây giờ nói với cô là muốn kết hôn, cô không biết mình có nên tin tưởng hắn không, cô vẫn luôn có cảm giác bất

an, không an tâm vào những lời hấn nói, nhờ sự việc lại lặp lại cái vết xe đổ kia thì sao....cô không muốn phải vấp ngã lần thứ hai vào cùng một chỗ

- Tôi...tôi nghĩ chúng ta không nên kết hôn đâu - cô nhỏ giọng nói

- Tại sao không nên, em yêu anh và anh cũng yêu em, tại sao không thể - hấn nắm chặt tay cô lớn tiếng chất vấn

- Đừng lớn tiếng như vậy, anh nghĩ mình là ai mà lớn tiếng với tôi hả, tôi không phải người để anh la mắng - cô tức giận quát

- Em đó, ở đó mà nói anh lớn tiếng, sao em không xem lại bản thân em xem, rõ ràng yêu anh nhưng lại không thừa nhận - Hấn tức giận hơn quát

- Yêu anh thì sao, anh yêu tôi được bao lâu, một năm, hai năm, hay ba năm, tôi không muốn lặp lại cái vết xe đổ kia nữa - Cô nhìn thẳng mặt anh nói

Khi nghe thấy vậy hấn tức giận cô đem tình yêu của hấn dành cho cô chỉ như gió thoảng qua như vậy. Một năm, hai năm hay ba năm, cô nói vậy quá đáng quá rồi, tình yêu của hấn dành cho cô nhiều như vậy, chính hấn cũng không thể biết được mình yêu cô nhiều tới chừng nào, vậy mà cô liền mở miệng nói không muốn lặp lại lần nữa, là cô không tin tưởng hấn, là cô ghét bỏ hấn, là cô vẫn còn yêu người đó rất nhiều. Bây giờ trong lòng hấn rất đó kị với người đó...một người đã chết...

Còn cô khi nhớ miệng nói ra như vậy cô liền biết chắc chắn đã làm tổn thương hấn, cô biết chắc chắn hấn sẽ nghĩ cô không yêu hấn, chắc chắn hấn sẽ lại nghĩ rất nhiều, rồi lại tịch tụ lại những lần cô làm tổn thương hấn như vậy rồi lại tới một lần khác mà bộc phát. Cô nghĩ mình nên xin lỗi hấn thì hơn nhưng không biết nên nói thế nào, lời nói tới miệng lại bị nuốt ngược trở lại, rất khó để mở miệng

- Linh Linh, tôi đảm bảo tôi yêu em nhiều hơn những gì em tưởng tượng thậm chí là yêu em nhiều hơn cả tên Vũ Trung kia - hấn mở lời nói

- Đừng nhắc tới anh ấy, so với anh, anh ấy tốt hơn nhiều - cô quả quyết nói

- Đúng vậy, so với tôi, tên đó tốt hơn nhiều, chiều ý em hơn nhiều, hiểu em hơn nhiều được chưa - hấn giận dữ nói rồi đi ra khỏi phòng

Cô nhìn bộ dạng giận dữ của hấn liền cảm thấy buồn cười, nhìn cái tình trẻ con của hấn liền khiến cô muốn trêu chọc, trước đây và sau này cô đều luôn yêu thích cái đáng về này, lại nghĩ tới giấc mơ đó, Vũ Trung anh ấy nói như vậy. Cô thầm thở dài một hơi trong lòng mình, có lẽ cũng không nên so đo với hấn nữa, cô cũng quá trẻ con rồi, dù yêu nhiều như vậy cô lại thấy bản thân mình thật kém cỏi khi không dám thực hiện tình yêu của mình.

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm tổn thương anh - cô kéo tay hấn lại nói

Hấn thấy cô lên tiếng xin lỗi liền giận dữ hơn gạt tay cô ra bỏ đi. Không thèm liếc mắt tới cô. Hấn chột khựng chân lại, hình như không đứng, phòng kia là phòng hấn sao hấn lại bỏ đi được, như này giống cô đuổi hấn hơn. Liền tức giận đi vào phòng hấn lên tiếng đuổi người.

- Không đi, hôm nay tôi ngủ ở đây - cô buồn cười nhìn hấn liền không nhin được trêu chọc một chút

- Chả phải em không tin tưởng tôi sao, em không sợ tôi ăn em sao - Hấn lên mặt đe dọa

- Từ trước tới nay đều là tôi ăn anh chứ làm gì có chuyện anh ăn tôi - cô buồn cười nói

- Em...em dám nói vậy - hấn liền tức giận nói

- Phải tôi dám nói đấy, kệ anh đấy tôi đi ngủ - cô buồn cười nhìn về mặt giận dữ kia rồi kéo chăn nằm xuống

- Nè giường của tôi mà - hấn cũng trẻ con leo lên giường chiếm chỗ

Sau một lúc lâu hấn vẫn không thể đuổi cô về phòng hay đánh lấy được diện tích giường của mình, hấn liền bực bội quay lưng nhắm mắt ngủ không thèm so đo với cô nữa. Còn cô ở một bên quan sát hấn, nói thật cô ước gì hấn mọc thêm cái đuôi và đôi tai nhìn rất giống chú chó con đáng yêu mà. Vẫn tiếp tục giận dữ như vậy cũng không phải là cách, cô liền chọc tay vào lưng hấn.

Hấn bị chọc liền cảm giác bực hơn, hấn nghĩ cô đang trêu chọc hấn, liền quay lại định mắng cô liền được vòng ôm của cô. Cô ôm hấn rất lâu, lại còn xoa đầu hấn nữa chứ. Cảm giác mềm mại trên cơ thể cô khiến con buồn ngủ của hấn trở dậy. Vùi mặt mình vào ngực cô. Cảm giác mềm mại đó hấn không thể nào quên được, hấn thấy mình giống một đứa trẻ con đang tìm mẹ vậy.

- Ngủ đi đừng nghịch nữa - cô nói

- Ừ - Hấn nhỏ giọng

Dần dần chìm vào giấc ngủ, cả hai ngủ rất ngon lành không hề xảy ra chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hạnh Phúc

Ngày hôm sau

Khi hân thức dậy đã là buổi chiều, hân lấy điện thoại ra liên lạc cho thứ kí của mình giải quyết mọi việc ở công ty sau đó liền quay sang xem cô đã thức dậy chưa. Khi nhìn sang phía cô, thấy cô vẫn đang say giấc ngủ ngon lành không ý kiến, hân liền vén những ngọn tóc đang che mặt cô sang một bên rồi nhìn cô ngủ. Cô giống như là một thiên thần vậy, trông cô ngủ rất ngon.

Hân lại tiếp tục ôm cô vào ngực mình, cảm giác có cái gì đó cọ cọ vào ngực mình hân cúi đầu nhìn xuống, nhìn xong liền bắt giác đỏ mặt. Tội qua khi ngủ cô chỉ quấn chần vào người, vốn dĩ quần áo đã bị hân xé rách hết rồi. Khuôn mặt hân nóng dần lên, cả cơ thể theo đó mà nóng dần, một xúc cảm mãnh liệt đang chảy trong người hân, chẳng lẽ hân liền động tình với cô lúc này, đúng thật chả khác nào cặn bã cả. Không được, cô hiện tại đang ngủ, hân không thể làm thế.

Làn da trắng nõn của cô có kèm theo những vết hôn của hân lúc đó vẫn còn đó, hân nhìn thấy liền lấy chần phủ kín người cô. Cô vẫn như cũ ngủ ngon lành không chút vướng bận. Nhìn cô ngủ ngon như vậy hân không kìm được lòng muốn trêu chọc cô một chút. Lấy tay chọc chọc vào hai má mồm nồm mềm mại của cô khiến tâm tình hân rất vui. Sau đó hôn nhẹ lên môi của cô rồi ôm cô vào lòng.

Cứ như vậy mà trêu chọc lúc cô đang ngủ. Thực sự rất đáng yêu, hân lấy má điện thoại ra, hân chụp một ít ảnh sau đó cài làm hình nền của mình. Đặt điện thoại lên tủ đầu giường, hân chống tay rồi giữ nguyên tư thế nhìn cô ngủ. Một lúc sau thì cô liền thức dậy. về mặt ngái ngủ của cô khiến hân muốn hôn một cái.

Cô ngồi dậy, tay không quên cầm chần che mình rồi tìm điện thoại xem mấy giờ, sau khi nhìn màn hình xong cô gọi cho ai đó, hân tò mò không biết là ai bèn nằm im rồi lại ôm lấy vòng em mềm mại của cô. Mặt dụi vào vai của cô. Cô không nói gì cả, tiếng chuông điện thoại vẫn đang kêu. Bỗng có một giọng nam trầm thấp vang lên. Hân không biết người đàn ông đó là ai những rất nam tính thì phải, lập tức hân nhớ tới lúc gặp cô ở nhà ăn, lẽ nào là tên nam nhân đó, máu ghen của hân nổi lên phút chốc.

- Anh à, anh đang ở đâu ? - Cô nói giọng mềm mại kèm theo nhớ nhung

- Nay sao em có thể dùng giọng nói đó được - hân nói nhỏ vào tai cô, giọng mang theo chút ghen tuông

Cô đưa tay lên bịt miệng hân lại vẫn tiếp tục tươi cười gọi điện thoại mà chẳng để ý tới hân, hân thấy vậy liền bắt mồm. Sau đó luôn xông ra đánh ghen. Hân cướp điện thoại của cô sau đó như vậy mà mắng chửi đối phương, mặc cho cô đang đánh hân giằng lấy điện thoại. Khi cô giằng lại được là lúc điện thoại đã tắt. Cô cười khỏ nhìn điện thoại rồi lại lườm đứa bé to xác đang ghen lồng lộn kia.

- Anh ghen tuông cái gì chứ, điện thoại của em mà anh dám giật là sao - Cô hét lên tức giận

- Thằng đó là ai, sao em lại ăn nói ngọt ngào như vậy hả ? Em coi anh là cái gì ! - hân cũng tức giận không kém quát

- Thằng đó, anh gọi anh trai em là thằng đó sao - cô hét lên lần nữa

Sau khi nghe xong hai chữ "anh trai" từ miệng cô liền ý thức được hành động của mình có chút không phải, sau đó liền lên tiếng xin lỗi cô, sau đó làm nũng với cô để cô bớt giận. Mỗi lần hân làm nũng là y như rằng cô sẽ không giận nữa. Nhưng mà lần này nghe chừng chiều này không được rồi.

- Anh đó bỏ ngay cái ánh mắt tội nghiệp đó đi, bây giờ ai mới là người đáng thương hả, em biết ăn nói sao với anh em giờ - cô lấy gối đập vào người hân

- Anh xin lỗi mà anh đâu có cố ý, nhưng tại em hết đó làm anh hiểu lầm, em nói giọng như vậy sao không hiểu lầm cho được với lại lần trước em đi ăn cùng với ai hả, người đàn ông đó có vẻ lớn tuổi hơn em rất nhiều - hân lại chuyển chủ đề nói lớn

- Cái đồ hay ghen tuông này, cho anh chết này - cô lấy gối đập liên tục vào người anh

- Hân ta là ai, trả lời đi, em có yêu anh không vậy, sao em lại đi lăng nhăng như vậy - hân không kìm chế được bản thân nói lớn

Giằng lấy cái gối trong tay cô, hân đè lên người cô sau đó tra hỏi. Ai bảo là đàn ông khi ghen thường rất đáng sợ, cô thật là gặp phải một người đàn ông có thùng giấm chua cỡ khủng mà, cô gặp đàn ông nào thì cũng ghen tuông hết, đúng là hết thuốc chữa mà. Ai bảo cô yêu phải thùng giấm chua này, thôi thì đã lỡ rồi không quay đầu lại được nữa. Chấp nhận số phận thôi

- Biết thế này ngay từ đầu em đã không gặp anh thì hơn - cô thờ dãi ngao ngán nói

- Em nói vậy là có ý gì ? Em để ý tới hân ta sao - hân càng ngày lại càng ghen hơn

- Đúng vậy đó, em chỉ để ý mỗi hân ta thôi, em chỉ để ý mỗi cái người mà đang đánh ghen lung tung trước mặt em thôi - Cô nói

- Em...ai đánh ghen lung tung hả, đây chỉ là anh muốn giữ người phụ nữ mình yêu bên cạnh mình thôi mà, hơn nữa em lại quá xinh đẹp, những con sói khác sẽ nhầm nhe cướp em đi thì sao - hân không vui nói

- Những con sói khác nào dám cướp đồ của anh - cô bắt cười nói

- Có đó, nếu chẳng may không cẩn thận thì người khác sẽ cướp em đi mất - hắn nói sau đó cười rồi đặt cho cô một nụ hôn

Cả hai người hôn rất lâu, hắn không thể không thừa nhận rằng, miệng của cô có một vị ngọt hấp dẫn hắn, càng hôn lại càng muốn nữa, sự ham muốn của hắn đã đạt tới đỉnh điểm, hắn đã động dục với cô từ lâu rồi bây giờ cô lại mời gọi một cái phanh phui như vậy khiến hắn không thể kiềm chế mình hơn được nữa. Bàn tay mát lạnh của cô đặt sau gáy hắn rồi từ từ đã ra trước ngực của hắn.

Có vẻ như cô có rất nhiều kỹ thuật, chẳng mấy chốc cô đã dành thế chủ động đè hắn xuống dưới mà lao vào hôn hắn tới tấp. Cái này có chỗ không đúng, có là sói còn hắn là cừu non sao. Cô hôn rất điêu luyện, nụ hôn kiểu Pháp của cô rất ngọt ngào và nóng bỏng khiến hắn không thể rời đi được. Tay hắn đặt xuống vòng eo thon mềm của cô rồi từ từ đặt xuống mông cô.

- Đủ rồi đó, em đói rồi - cô nói rồi ngồi dậy, bỏ cánh tay đang đặt không đúng nơi của hắn ra

- Tại sao kỹ năng của em lại có nhiều như vậy, có phải trước đây em đã từng cùng với người đàn ông nào đó không - hắn lại nổi máu ghen nói

- Ừ cũng có...vài người - cô thật thà nói

- Sao cơ, vài người, vậy anh là người thứ bao nhiêu hả - hắn giận dỗi nói

- Em không biết đâu, em đói rồi - cô nói rồi bước xuống giường tìm đồ ăn

- Nè, em đã làm nó như vậy tại sao không chịu trách nhiệm - hắn nói kéo bàn tay của cô đặt vào nơi nam tính của hắn

-...Đợi em ăn no rồi có sức rồi em đền bù cho - cô mặt thản nhiên nói

- Anh không đợi được - nói vậy hắn liền kéo cô vào trong chăn để cô xuống dưới thân thể mình rồi hôn tới tấp

Cô cũng như vậy mà đáp trả hắn, nhưng một lúc sau tình thế đã thay đổi, hắn là người ở dưới chứ không phải cô. Hắn thức sự không biết tại sao nữa, Cô từ từ tách hai chân hắn ra, trêu đùa với cậu nhỏ của hắn một chút, rồi làm như ý nguyện hắn muốn

- Anh muốn là người chủ động - hắn nói rồi lại đè cô xuống

- Ai chủ động chả được - cô thản nhiên nói

Hắn không để ý lời của cô nữa, sau đó tách hai chân cô ra từ từ đưa cậu nhỏ của mình tiến vào bên trong cô, tiếp tục nhẹ nhàng ra vào rất điêu luyện. Bên trong cô thật ẩm ướt và quyến rũ. Hắn để hai chân cô kẹp vào eo mình sau đó ra tăng tốc độ của bản thân. Hắn sờ nắn ngực của cô, bàn tay hắn như bị hút vào bên trong vậy. Đưa miệng ngậm vào núm hồng của cô, hắn cắn mút một cách cuồng nhiệt kèm theo chút ôn nhu.

- Nya...ah....ah....đừng....đừng bú chúng như vậy....ah....ha....ah...- cô rên rỉ nói

- Mèo con, anh muốn nữa - hắn theo đó mà tiến vào sâu hơn nữa

- Anh sắp ra - hắn nói sau đó liền hôn cô thật sâu

Hắn nắm chặt lấy tay của cô, hạt giống của hắn như vậy mà được đưa vào trong cô. Cứ như vậy, hắn đã muốn cô không biết bao nhiêu lần. Cô bị hắn hành cũng đã một liên ngũ thiếp đi quên cả ăn. Thấy cô mệt mỏi hắn liền kiềm chế ham muốn của mình lại. Sau đó liền hôn nhẹ lên trán cô rồi liền ôm cô vào ngực mình ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Đổi Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Gặp Mặt Người Lớn

Tối tối khi cô tỉnh dậy cả người đau ê ẩm, cô ngồi dậy nhìn tên quái vật đang nằm ôm mình không buông. Xem giờ cũng đã tám giờ tối. Cô bật đèn lên. Ánh sáng đột nhiên chiếu vào làm cho ai đó khó chịu tỉnh giấc. Cô búng vào trán hắn mấy cái cho hắn tỉnh giấc. Bị cô búng trán thật đau nhưng vẫn không muốn mở mắt tiếp nhận ánh sáng. Hắn ngái ngủ ôm lấy eo cô làm nũng muốn ngủ tiếp.

- Tắt điện đi, anh muốn ngủ - Hắn dịu mắt nói, bàn tay đưa lên hướng tới ngực cô mà bóp lấy

- Tên biến thái này, anh nghĩ mình đang động tay vào chỗ nào hả - cô lấy tay cốc đầu của hắn nói

- A đau - hắn ngồi dậy xoa đầu mình

Cô nhìn hắn khinh bỉ rồi vào nhà tắm xả nước nóng, cô rất muốn tắm để tẩy đi cái cảm giác nhột nhác này. Tắm xong đi ra ngoài giục hắn vào trong tắm rồi xuống nhà ăn tối. Cả ngày nay cô chưa ăn gì, bụng đã đói meo tới sắp chết rồi. Tìm trong tủ quần áo thấy một bộ váy len màu đen nhìn cò vẻ rất ấm, bên trong toàn lông là lông mack rất ấm. Còn có cả mũ lông gắn liền váy nữa chứ. Cô mặc bộ váy len này vào, tìm trong tủ xem có cái quần tất li nào nữa không mặc nốt nào cho ấm.

Đang tìm đồ thì một vòng tay nào đó ôm lấy bụng của cô, quay ra thì thấy hắn đã tắm xong. Thân hình hắn vẫn hoàn hảo như cũ, không nhìn nhiều cô vẫn tiếp tục tìm cái quần tất màu đen li mới mua của mình

- Em tìm gì vậy - hắn nhìn cô hỏi

- Quần tất li - cô nói

- Cái quần đó hình như bị anh xé rách mất rồi - hắn thản nhiên nói

- Gì, cái quần đó em cứng nhất đó - cô lườm hắn nói

- Anh sẽ mua cho em nhiều cái khác ấm hơn mà - hắn véo mà cô nói

- Mặc quần áo vào đi cha - cô hậm hực đẩy hắn ra

Lấy đôi tất bông mình mới mua xỏ vào làm ấm bàn chân. Cô mặc kệ hắn đi xuống nhà tìm đồ ăn. Vừa xuống bàn ăn đã thấy đồ ăn nghi ngút khói, bụng đã đánh trống từ lâu, cô liền lao vào ăn mà ngấu ngiến. Lúc hắn xuống cô còn chẳng thèm để ý nữa. Hắn ngồi xuống cũng cầm bát lên ăn rất ngon miệng.

- Cậu chủ, cô chủ, bà chủ muốn gặp hai người - Một người hầu nói

- Bà nội ư ? - cô đang ăn liền hỏi

- Vâng, bà ấy sắp đến ạ - Người hầu nói sau đó liền dọn bát chén đã ăn xong

Cô thấy vậy liền lấy giấy lau miệng không nói gì, còn hắn thì lại dừng mọi hoạt động lại sau đó nhìn cô một hồi lâu. Cô thấy ánh mắt phức tạp của hắn liền biết hắn muốn nói gì. Cô cười nhẹ rồi gật đầu với hắn.

- Em ổn chứ - hắn quan tâm hỏi

- Rất ổn mà - cô cười nói

Hắn không nói gì, hắn ăn no rồi liền ra phòng khách rồi bật TV lên xem, kéo cô theo rồi ôm lấy cô vào lòng không nói gì. Cô dựa đầu vào vai hắn xem TV chờ người lớn tới. Còn hắn thì không khỏi lo lắng trong lòng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

"King...Kong...King...Kong"

Tiếng chuông cửa vang lên một hồi, cô theo phản xạ mà chạy ra mở cửa. Còn hắn thì ngồi im không nhúc nhích tí gì, đưa mắt nhìn theo cô. Bà của hắn đi vào liền tươi cười nhìn hắn và cô. Bà rất hài lòng với cô, hài lòng từ đầu tới cuối, không chê cô nào. Bà đã biết là hai đứa này có duyên với nhau mà dù xảy ra bao nhiêu chuyện vẫn về với nhau đấy thôi. Hạo Minh ở trên phòng đang chơi liền nghe thấy tiếng bà liền chạy xuống ôm lấy bà

- Cụ nội, lâu lắm không gặp, con rất nhớ cụ đó - Hạo Minh nói

- Ủ. Cụ cũng rất nhớ con - Bà hắn nói

- Bà, bà uống nước ạ. Hạo Minh mẹ dặn con là không được làm phiền cụ mà - cô nhìn Hạo Minh yêu chiều nói

- Không sao không sao - Bà nhìn cô cười

- Thằng cháu mất nét này, thất ta tới liền không chào hỏi một tiếng cứ ngồi im vậy thôi - bà nhìn hắn quát

- Nội à, sao nội cứ làm phiền những lúc không nên làm phiền vậy - hắn bực mình nói

- Hà ???? Hai đứa đang bận à - bà che miệng cười gian

- Bà à, không phải đâu - cô đánh vào đùi hắn một cái rồi quay ra giải thích

- Vội à, sao em lại đánh chồng mình như vậy, đau lắm biết không - hắn ôm đùi rồi nhìn cô

Cô không thèm liếc hán nữa, tiếp tục nói chuyện với bà, bà ngồi chơi một chút sau đó liền nói về chuyện kết hôn lại của cô và hán, rồi bảo là sớm sinh thêm cháu cho bà. Cô cười trừ rồi quay sang nhéo bàn tay đang không nghiêm chỉnh của hán. Bà thấy vậy cũng cười biết ý liền như vậy mà lui về

- Bà lần sau bà đến chơi - cô chạy ra tiễn bà nói

- Ủ ừ, vào trong nhà đi lạnh rồi - bà cười nhìn cô vẫy tay

Vào trong nhà cô phui những bông tuyết dính trên áo rồi quay sang bế Hạo Minh lên, hôn vào má thằng bé mấy cái. Hạo Minh cười híp mắt rồi ôm lấy cô. Thằng bé được gần mẹ liền chiếm luôn chỗ của hán. Tối đó cô không ngủ với hán mà sang ngủ với Hạo Minh.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ghé Thăm

Sau chuyến ghé thăm đột xuất của bà cô, kể từ lúc ấy, cô luôn ở bên Hạo Minh. Dù cô là mẹ nó nhưng hán không thể không thừa nhận hán luôn ghen tị với Hạo Minh, mặc dù hán là cha của thằng bé. Buổi sáng cô đưa Hạo Minh đi học, chiều lại đón nó, đi đâu cũng đều lo lắng cho thằng bé. Tội nào thằng bé muốn cô kể chuyện cho nó nghe hay ngủ với nó cô đều làm hết.

Còn hán, cô cho hán là rìa luôn, vất sang một bên, hán ăn gì chưa cô không hỏi, hán đi làm có mệt không có cũng không hỏi, lúc hán muốn cô ngủ cùng cô liền bảo hán trẻ con hết sức. Mấy ngày này hán đều mất ngủ vì không có cô. Kiểu này chắc ôm mất thôi. Hán đang tính kể nói chuyện với Hạo Minh một chút, bảo thằng bé tạo không gian cho hán và cô. Có lẽ con trai sẽ nghe lời hán nhỉ

Sau khi cùng hán đưa Hạo Minh đi học, cô liền trở về nhà thì bắt gặp cảnh Jun đang nghịch đất ngoài vườn, bộ lông trắng tinh mượt của thằng bé bị nhuộm thành màu đen xỉ xỉ. Cô chạy ra cun với người hầu bắt Jun lại. Ban đầu thần bé rất rất không hợp tác liền chạy xung quanh khiến cô đuổi nó mệt cả người. Hán chỉ như thế đi lại gần Jun nói một câu " Ngoan nào " Jun liền ngồi xuống vẫy đuôi nghe lời hán. Cô cảm thấy như mình bị phản bội vậy

- Jun, mẹ bảo con bao nhiêu lần rồi không được ra vườn nghịch nữa mà, con xem này, bẩn hết rồi, hôm qua mẹ vừa mới tắm cho con xong đấy - Cô quát Jun

Cậu bé biết lỗi cụp tai xuống không ngẩng đầu lên nhìn cô. Một lúc sau cô không quát nữa Jun liền đi tới chân cô dịu dàng làm nũng với cô. Cô thở dài rồi lôi Jun vào nhà tắm tắm sạch sẽ thơm tho cho thằng bé. Dù là chó nhưng cô từ lâu cũng coi nó như con của mình, từ lúc nhặt được nó rồi nuôi nó tới tận bây giờ tình cảm cô dành cho nó cũng giống như tình cảm của người mẹ dành cho con trai vậy.

- Jun mau ra đây sấy lông thôi con - cô gọi Jun

- Gâu gâu - Jun sủa

- Vợ này, Jun ý anh nghĩ cần kiểm chó cái cho nó thôi chứ suốt ngày bám em mà em cũng chiều nó quá rồi đó, phải cho nó vào khuôn khổ thôi - Hán nhìn sự chăm sóc quan tâm của cô dành cho con chó này cũng thấy bực

- Em cũng nghĩ vậy nhưng mà không thể phủ nhận rằng nó rất đáng yêu sao ? - cô xoa đầu Jun nói

- Gâu Gâu - Jun cũng hiểu cô nói gì liền tỏ vẻ vui mừng rồi rúc vào lòng cô nằm yên lặng

- Này này Jun con phải ngoan nha, mai ba đi mua một em chó khác về chơi cùng với con, hai đứa sẽ là bạn tốt của nhau được không ? - hán xoa đầu Jun nói

- Gâu gâu - Jun cũng hiểu ý hán sủa vài tiếng

Một lúc sau, cô bảo người hầu chuẩn bị đồ ăn cho hán rồi cô gọi điện tới cửa hàng hoa đặt một bó đi thăm mộ. Hán ở một bên nghe thấy vậy sự vui vẻ vừa rồi liền trùng xuống, hán nhất thời im lặng không nói gì, tay cầm điều khiển TV nghịch ngợm như đang giận dỗi điều gì.

- Em đi có việc một chút - cô nhìn hán nói

-.....- hán không đáp lại tiếng nào

- Em đưa Jun đi theo - cô nói tiếp

- Em đi thăm cậu ta à - hán nói

- Ư...anh ấy ở một mình chắc cũng buồn lắm - cô gượng cười nói

- VẬY...em đi đây - cô nhìn hấn nói

-.....Anh cũng muốn đi thăm cậu ấy - hấn sau một hồi im lặng cất tiếng nói

Cô không biết nên nói gì đây, cô chọn cái im lặng coi như là ngầm đồng ý. Trong lúc chờ đợi người gửi hoa mang hoa tới, cô làm hai tách trà nóng uống. Đặt ly trà xuống bàn, đẩy ly trà về phía hấn, cô uống một ngụm trà vào miệng, hương vị thơm ngọt của trà từ từ trôi vào miệng rồi chảy xuống cổ họng của cô. Đặt tách trà xuống cô hít một ngụm khí lạnh rồi nói

- Anh ấy nhất định sẽ rất vui khi gặp chúng ta - cô miệng cười nhẹ nói

- Ư...còn về chuyện đám cưới thì sao...anh muốn chúng ta làm lại tất cả mọi thứ...anh muốn bù đắp cho em về những sai lầm của anh cũng như muốn bắt đầu lại tình yêu này một lần nữa...anh hy vọng từ giờ trở đi chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc - hấn nói nhẹ nhàng

Hấn muốn làm lại từ đầu với cô để cho điểm khởi đầu của tình yêu này cũng như điểm kết thúc mãi mãi vẹn tròn hai chữ hạnh phúc. Đơn giản là hấn cảm thấy quá khứ chứa quá nhiều đau khổ, quá nhiều sai lầm và bông bột, hấn tự trách mình đã quá nông cạn, không suy nghĩ kĩ càng để tuột mất người phụ nữ mình yêu một cách dễ dàng. Cũng như hấn muốn cô hạnh phúc hơn sẽ nhận được, nhìn thấy được hấn đã thay đổi rất nhiều, đã chín chắn rất nhiều....và yêu cô rất rất nhiều

-...Em nghĩ không cần thiết đâu, chúng ta chỉ cần đăng ký giấy kết hôn là được...vì trước đây cũng đã từng là vợ chồng mà cũng từng đám cưới với nhau rồi em thấy làm lại một lần nữa là việc lãng phí - cô suy nghĩ nói

Thực sự cô cảm thấy đám cưới là không cần thiết, vì trước đây cũng đã từng tổ chức đám cưới của cả hai một cách rất long trọng tại sao lại còn phải tổ chức lại nữa. Ảnh cưới của cô và hấn trước đây vẫn còn, ảnh cưới cũng vẫn còn, hấn giữ một cái, cô giữ một cái. Cô vẫn nhớ như in lúc ly hôn cô đã cắt nhẵn của cả hai ở chỗ nào. Tuy rằng biết rất rõ ý nghĩ của hấn thế nào nhưng cô vẫn cảm thấy việc này là không cần thiết

Nghe cô nói vậy hấn có phần cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy khó chịu và chạnh lòng nhưng mà cô nói thế cũng không phải không có lý. Tổ chức lại một đám cưới khác linh đình hơn có vẻ khá tốn kém tuy không là gì đối với gia cảnh của cả hai hiện tại. Nhưng mà nếu như ban đầu đám cưới hấn tổ chức hông linh đình long trọng thì bây giờ hấn cô đã đồng ý tổ chức lại một cái đám cưới khác. Nhưng hấn hấn rõ ràng hơn ai hết nếu có quay ngược lại thời gian hấn vẫn sẽ làm như vậy.

" King...Kong...King...Kong"

Tiếng chuông cửa vang lên làm đứt đoạn mạch suy nghĩ của cả hai người. Cô ra mở cửa nhận lấy bó hoa và thanh toán tiền. Cùng lúc hấn liền cảm lấy chìa khoá xe a rồi đưa cô tới nghỉ trang nơi mà Vũ Trung yên nghỉ. Đi vào sâu bên trong, mãi tới khi đến một mảnh đất màu xanh xanh rộng lớn, có một ngôi mộ với một tấm ảnh. Trong tấm ảnh đó là một chàng trai đang nở một nụ cười rất tươi tựa như ánh nắng mặt trời chiếu xuống làm cho muôn vàn cỏ cây hoa lá đều sống dậy hấn lên

- Anh em tới thăm anh đây - cô đặt bó hoa cúc xuống mộ của anh nói

Hấn đứng ở một bên không nói gì chỉ đứng đó nhìn tấm di ảnh, hấn liền suy nghĩ nếu như tai nạn kia không xảy ra, nếu như cuộc sống không cướp mất cậu ta đi khỏi cô thì liệu bây giờ cô có đang ở bên cạnh hấn, ngày ngày chăm sóc yêu thương quan tâm tới hấn hay không. Có hay không chấp nhận tình yêu của hấn. Hấn luôn nghĩ như vậy.

- Anh hiện tại em sống rất tốt anh đừng lo - cô nhìn vào tấm di ảnh nói

Bỗng một cơn gió nhẹ thoảng thổi đến lướt qua chỗ đứng của cô và hấn. Cô thầm nghĩ cơn gió nhẹ vừa rồi chính là anh, anh đang vui mừng vì cô đang sống rất tốt ư ? Cô thầm tự hỏi bản thân mình rằng liệu nếu anh còn sống anh có oán trách những việc cô đã làm hay không, anh liệu sẽ có hận cô hay không, sẽ ghét cô hay không !? Tất cả mọi thứ cô đều rất muốn biết nhưng lại không muốn. Muốn biết vì muốn nghe anh nói không muốn biết vì sợ câu trả lời.

Hấn đứng một bên nhìn cô đang tâm sự với anh, hấn thầm nghĩ chắc hấn cô rất rất yêu cậu ấy bởi vì ánh mắt trân trọng, yêu thương, nhớ nhung đều dành cho cậu ấy cả. Mọi thứ đồ trong phòng của cô cái gì cũng có liên quan tới cậu ấy, ảnh cưới của cô và cậu ấy cô vẫn đeo, khung ảnh cưới của cô và cậu ấy cô vẫn treo, những khung ảnh nhỏ lưu giữ lại kỉ niệm của cả hai người họ cô đều để ở tủ đầu giường, bàn trang điểm hay bất cứ đâu nằm trong tầm mắt của cô.

Ngồi được một lúc cô liền quay sang liếc hấn một cái bất ngờ chạm được ánh mắt của hấn đang dán trên người mình, bốn mắt nhìn nhau không chớp, cô không hiểu sao mình lại tự dưng muốn nhìn như vậy. Cả hai nhìn nhau rất lâu sau đó hấn liền nhắm mắt một lúc rồi đứng dậy nói với cô

- Đi về thôi, trời chớm lạnh rồi - hấn khẽ nói rồi kéo tay cô qua

Cô không nói gì cả yên lặng đi theo hấn, cô rất thích cái cảm giác được hấn kéo tay như vậy, không biết tại sao nữa có lẽ là cảm giác được bảo vệ và che chở chẳng !

Chương 83: Đi Chơi

Sáng sớm hôm sau cô dậy từ rất sớm, xuống dưới nhà định chuẩn bị bữa sáng cho hai cha con thì tiếng chuông điện thoại reo lên, cô nhìn màn hình điện thoại hoá ra là Nhã Phương thân yêu gọi tới, bắt máy giọng cô rất vui vẻ nói

- Alo cưng, có chuyện gì không ? - Cô vui vẻ nói
- Tao muốn tự tử - Nhã Phương trầm tĩnh nói
- Có chuyện gì xảy ra ? Mà đang ở đâu - cô nghe thấy thế liền hoảng loạn
- Ở nhà, tao nghĩ tao muốn chết - Nhã Phương nói, giọng nói rất đáng thương còn kèm theo vài tiếng khóc thút thít
- Ở yên đó, đừng làm chuyện gì dại dột đợi tao tới đó - cô nói rồi liền vội bỏ tạp dề ra rồi chạy ra gara phóng xe đi luôn

Tới nơi cô chạy thẳng vào nhà, may là Nhã Phương chưa đổi mật mã cửa nên cô có thể thuận lợi mà đi vào. Bước vào nhà cô đang nhìn thấy đứa bạn thân mình với đôi mắt sưng lên, gương mặt tiêu tuỵ đi rất nhiều, trông nhìn gầy đi, xanh xao hơn. Trong lòng xót xa, cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra với lại Nhã Phương.

- Có chuyện gì xảy ra ? mà kể tao nghe - cô nói
- Chuyện là cái tên kia, cái thằng cha mà đợt trước mình nói ý, hoá ra anh ta chưa có con, chỉ là lừa tiền mình thôi - Nhã Phương khóc than nói
- Hà ? thật sao, hần lừa bao nhiêu tiền - cô hỏi
- Hần lất toàn bộ tiền mình tích góp trong mười năm qua - Nhã Phương nói
- - cô không ý kiến gì đành im lặng

Nhã Phương tuy là bạn thân nhất của cô nhưng hoàn cảnh gia đình hết sức khó khăn. Cha mẹ Nhã Phương mất sớm do căn bệnh ung thư quái ác, vì lo tiền thuốc chữa trị mà bao nhiêu năm qua Nhã Phương đã phải làm việc cực khổ để lo tiền viện phí, thuốc thang cho cha mẹ mình và cả tiền đóng học cho bản thân cô ấy nữa. Dù nhiều lần cô đề nghị giúp đỡ Nhã Phương đều nói không sao, cô ấy luôn lạc quan và rất kiên cường, qua bao nhiêu vất vả lo liệu mọi thứ, Nhã Phương cũng đã đỗ được vào trường đại học luật danh tiếng nhất nhưng cũng là lúc cô ấy mất đi cha mẹ mình.

Dù rất đau khổ, nhiều ngày trong tang lễ của cha mẹ Nhã Phương đều không ăn uống gì chỉ ngồi đó thần thờ, nhìn đứa bạn thân như vậy cô cũng không đành lòng. Nhiều năm sau đó, Nhã Phương đã cố gắng học tập thật tốt, cô ấy sau khi ra trường liền được tuyển thẳng vào một công ty luật danh tiếng nhất cả nước. Cô cũng mừng thay cho đứa bạn thân mình.

- Tiền đã mất cũng không lấy lại được, mà báo cảnh sát chưa - cô hỏi Nhã Phương
- Rồi, cảnh sát đang điều tra, nhưng vẫn chưa tìm thấy kết quả gì cả - Nhã Phương nói
- Ừ, thôi không sao, tên cặn bã đó tốt nhất quên hần đi, vốn dĩ hần đã không xứng đáng với tình yêu mà dành cho hần - cô nhìn Nhã Phương nói
- ...Ừ, tốt nhất không nên đau buồn vì loại khốn nạn đó - Nhã Phương lấy lại tinh thần nói
- Ừ, vậy hôm nay tao đãi mày đi ăn nhé - cô nói
- Ừ đi - Nhã Phương nói

Sau khi đợi Nhã Phương thay quần áo xong, cô lái bạn mình đi tới một nhà hàng ăn có tiếng vì đồ ăn bảo đảm mà rất ngon, cô dắt bạn thân mình vào, chọn một bàn mà gần cửa sổ có nắng nhẹ, ngồi xuống cô đưa menu cho Nhã Phương, rồi Nhã Phương gọi một đồng đồ ăn tối. Trong lúc đợi đồ ăn đưa tới, liền có một người đàn ông nào đó đi tới bàn ăn rồi nhảy mắt với Nhã Phương. Cô nhìn bạn thân rồi lại nhìn anh ta, cô cười nhẹ rồi mời anh ta ngồi xuống

- Chị dâu, chị nhớ em không, em là Sơn này, là bạn thân của chồng chị đấy - Sơn nhí nhảnh nói
- Vậy sao ? - cô ngạc nhiên hỏi
- Anh là ai vậy ? - Nhã Phương nhìn chằm chằm người ngồi bên cạnh mình rồi lại nhìn cô

- Wey Weay, không nhận ra à, ở sân bay mà - Sơn nói

- À cái người này à, tôi xin lỗi vì không nhận ra - Nhã Phương suy nghĩ một chút rồi hướng ánh mắt xin lỗi về phía Sơn

- Chị dâu, chị cảm thấy em đẹp vậy mà lại có người quên gương mặt em kìa - Sơn nói

- Ủ, cậu cũng được nhưng mà Nhã Phương lại không có hứng thú với trai đẹp rất tiếc - cô hướng ánh mắt thông cảm tới phía Sơn

Cậu ta chẳng nói gì nữa đành im lặng, còn Nhã Phương từ đầu tới cuối không thèm liếc cậu ta một cái, chỉ chăm chú ăn đồ ăn của mình, cô cũng buồn cười với hai người này, một người lại muốn làm quen, muốn nói chuyện, một người lại muốn tránh xa, muốn giữ khoảng cách. Xem ra Sơn rất để ý Nhã Phương rồi đây.

Sau khi ăn xong Nhã Phương liền quay lại phía Sơn phóng ánh mắt cảnh cáo giống như là nếu đến gần sẽ bị ăn đòn vậy. Cô đi thanh toán về liền thấy cảnh tượng này trong lòng bất giác muốn ghép hai người này lại thành đôi. Cô lên chủ ý dắt hai người đi chơi một buổi.

- Chị dâu đi công viên nước đi - Sơn nói

- Tao muốn đi xem phim cơ - Nhã Phương nói

- Haizzz đi công viên nước, mày xem phim có ích lợi gì đâu - cô nói

Nhã Phương chẳng nói gì, liền im lặng và quay sang nhìn Sơn với một ánh mắt không mấy thiện cảm. Đi tới công viên nước, cô dắt hai người này đi vào khu chọn đồ bơi. Thấy Sơn đang gọi cho ai đó cô liền không quan tâm lấy cho mình một bộ áo tắm hai mảnh màu trắng. Nhã Phương liền lấy một bộ bikini hai mảnh màu đỏ rất sexy, sau hi vào khu thay đồ đi ra đã thấy một người khác đang đứng cạnh Sơn. Cô nhìn kĩ một chút hoá ra là hân.

- Vợ à, em ăn mặc như vậy sao - hân phóng ánh mắt tới chỗ cô mà đánh giá

- Ấy ấy, Linh Linh vợ anh bao giờ, cô ấy là người yêu của tôi - Nhã Phương phóng ánh mắt thách thức tới chỗ hân

- He he, thôi ta đi chơi đi Nhã Phương đi - Sơn chạy ra vác Nhã Phương như vác bao gạo chạy đi nơi khác

Cô nhìn Sơn vác Nhã Phương chạy ra chỗ hồ bơi rồi nhảy xuống liền muốn nhảy xuống hồ cảm nhận dòng nước lạnh như vậy. Quay mặt lại đã thấy hân thay xong đồ bơi rồi dắt tay cô đi tới chỗ ống trượt. Cô ngóc xuống bên dưới, nếu trượt vào cái ống này thì rơi xuống mặt nước lạnh kia hân rất vui. Liền như vậy hân ôm cô nhảy vào ống trượt đó. Cô chưa cảm nhận được mình đang trượt liền bị mặt nước đón lấy

" Bùm "

Cả hân và cô được mặt nước đón lấy

- Oa nước mát kinh - cô vui vẻ nói

- Ủ - hân cười

- Nhưng sao trông anh có vẻ là không thích mấy vậy - cô nhìn hân nói

- Em thử nghĩ xem, nếu như vợ của mình đẹp như em mà mặc đồ bơi gọi cảm sẽ rất thu hút ánh nhìn từ nam giới, anh là chồng của em liền không thích điều đó rồi - hân nói

- Trước đây không có anh em vẫn đi bơi mà có làm sao đâu - cô bĩu môi nói

- Có sao đó, hoàn toàn cô sao, bởi em không để ý thôi - hân cầu nhàu nói

Cô từ chối cho ý kiến, cô hoàn toàn không thể đấu khẩu với hân lúc này được, cô nhìn đi chỗ khác đang tìm kiếm bóng hình của cặp đôi kia thì thấy ngay họ đang ở trong quán kem đằng xa, hình như là Nhã Phương đang muốn đi tới chỗ cô còn Sơn thì không chịu giữ khư khư tay của Nhã Phương, đợi mua kem xong mới ra chỗ của cô. Nhìn thấy Nhã Phương lớn tiếng chửi Sơn cái này cái nọ khiến cô buồn cười. Chắc sa này họ sẽ rất hợp đôi cho mà xem, không biết trong đám cưới Nhã Phương có đuổi đánh Sơn không nhĩ....Vội cắt đứt don suy nghĩ, cô không nên nghĩ như vậy, thường thường cứ nghĩ đến tương lai thể nào nó cũng y như vậy

Sau đó thấy hai con người kia vội đi đến đây, cô buồn cười nhìn một người kéo một người, đáng về hết sức dễ thương. Nhã Phương hình như rất mệt khi phải kéo người to xác kia thì phải. Đương nhiên là phải mệt rồi vì Nhã Phương chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm được cái mạnh mẽ còn Sơn thì....

- Linh Linh đi nhậu, hôm nay tao phải xả cái cục tức này - Nhã Phương nói

- Haizzz đi thì đi - cô nói hướng ánh mắt tới phía hân

- Đi thôi Sơn - hân gạt đầu với cô rồi quay sang nói với Sơn

- Đi - Son cười nói

Sau khi bọn họ thay đồ xong, hai chiếc ô tô liền từ bãi đỗ xe phóng đi ra một nhà hàng bán thịt vịt nướng cực ngon ở đó, tất nhiên là Nhã Phương chỉ đường. Nhã Phương vội vàng xuống xe sau đó liền đặt chỗ ngay sợ mất chỗ ngồi. Vì là quán nhỏ, lại chỉ có duy nhất quán này là làm đồ ngon giá lại rẻ lại giữ uy tín nữa nên phải nhanh chân nếu không sẽ chẳng còn chỗ mà ngồi nữa ấy chứ.

- Đi thôi đi thôi - Nhã Phương cầm thẻ phòng ăn nói

Vào ngồi ở phòng ăn, trong phòng rất tiện nghi, có một cái bàn rất to theo phong cách Nhật Bản và những miếng đệm lót để ngồi. Cô ngồi xuống thì có luôn đồ ăn mang vào, cô nghĩ chắc là do Nhã Phương đã gọi trước. Bao nhiêu món đặc sản làm từ vịt khác ngon và bắt mắt, lại có rất nhiều rượu ngon nữa chứ. Cô gấp từng miếng bỏ vào miệng mùi vị rất ngon lại đậm đà thêm một ly rượu ngon nữa càng sản khoái.

- Hôm nay không say không về - Nhã Phương lên tiếng

- Không say không về - Son hùa theo nói

Cô cười cũng chỉ đưa ly rượu lên cao, hần cũng vậy. Ăn được một lúc thì cô cảm thấy bụng mình no căng. Mượn cớ đi vệ sinh liền chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành, trên bầu trời có rất nhiều sao, cảnh tượng nơi đây cũng rất đẹp, nhà hàng này rất đầu tư cho việc tạo không khí thảo mái cho khách hàng thì phải. Ngồi xuống ghế đá, cô cảm nhận được những cơn gió mát lạnh thổi qua, mùi hương mặn mòi của biển xộc vào mũi. Chắc chỗ này cũng rất gần biển thì phải

- Đang nghĩ gì vậy ? - một giọng nói trầm lạnh hỏi cô

- Em ư ? đâu có - cô cười nói

- Vậy sao - hần nói rồi ngồi xuống bên cạnh cô

Cả hai im lặng không nói gì, chỉ nhìn những ngôi sao trên bầu trời, ngồi một lúc lâu cô liền quay sang hần, thấy hần đang nhìn mình, bốn mắt chạm nhau trong phút chốc, không ai nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nhau như đã đưa vô số lời nói bần ánh mắt cho đối phương biết.

- Sao anh lại nhìn em ? - cô quay đầu đi không nhìn nữa hỏi

- Em cũng nhìn anh mà - hần cười khê nói

- Ừ, thôi đi vào đi em muốn xem họ đã say khướt chưa - cô buồn cười nói

- Đi - hần nói rồi nắm lấy tay cô cũng đi vào

Vừa bước vào cửa liền không thấy người đâu, cô tìm hết mọi góc ngách trong phòng cũng không có thấy, đi ra hỏi nhân viên thì thấy họ say khướt đi tìm hần và cô, cũng đã thanh toán tiền rồi, cô như vậy liền lo lắng lấy điện thoại ra gọi nhưng không có ai bắt máy cả. Hần gọi cũng y như vậy không có ai bắt máy, siết chặt bàn tay cô lo lắng không biết Nhã Phương đã đi đâu

- Em đừng lo có Son đi cùn mà, hần sẽ bảo vệ cho bạn em - hần nói

- Ừ, thôi chúng ta về đi, sáng mai em sẽ liên lạc lại cho Nhã Phương xem có được không - cô nói rồi leo lên xe lái đi

Hần cũng thế lên xe rồi lái đi theo cô

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Xung Đột

Sáng hôm sau khi Nhã Phương tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh là một căn phòng lạ hoắc, cô thấy toàn thân mình không một mảnh vải, người lại đau ê ẩm, nhìn sang bên cạnh là thằng cha lấm mồm mà phiền phức nữa, anh ta cũng không một mảnh vải. Đầu óc Nhã Phương choáng váng, cô rút cuộc cũng nghĩ không thông rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cô nhớ hôm qua đi nhà hàng vịt nướng, sau đó liền uống say bí tỉ, sau đó liền đi tìm Linh Linh đưa mình về rốt cuộc tại sao lại nằm trong khách sạn thế này

Vò đầu bứt tai cố nghĩ ra rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, cuối cùng cô như bị tẩy não, không nhớ được bất cứ thứ gì, nhìn tên đàn ông đang nằm cạnh mình vẫn còn muốn ngủ cô liền tức giận đập vào người hần mấy phát

- Dậy..dậy ngay cho tôi - cô hét lên

- Lát nữa đi cung, anh vẫn muốn ngủ - Son nói rồi anh kéo Nhã Phương xuống ôm lại vào ngực

- Mịa cái thằng mất nết này - cô tức giận nói sau đó cầm cái gối bên cạnh đập liên tiếp vào đầu hắn

- Dậy ngay cho bà, không tôi giết người giết khẩu bây giờ - cô như vậy hung hăng lấy gối đập vào khuôn mặt xinh trai kia

- Em làm cái gì vậy, tại sao không cho anh ngủ - Son giằng lấy gối hét lại

- Tại sao tôi và anh lại ở đây, tôi qua rút cuộc xảy ra chuyện gì ? - cô hét lên

- Mọi việc ở ngay trước mắt rồi em còn hỏi anh xảy ra chuyện gì là sao - Son hét lại

- Anh...anh...anh trả lại cho tôi, anh biết đêm đầu tiên là phải danh cho người đàn ông mình yêu hay không, tôi không có yêu anh, hơn nữa tôi có người yêu rồi chúng tôi còn sắp kết hôn nữa....anh đó phá hoại...đồ tiểu tam....đồ bi ối....chết đi - cô liền lấy gối đánh Son nước mắt rơi là chảy

Son trầm lặng không nói gì, để yên cho cô đánh...tối hôm qua anh rõ hơn ai hết...hơn nữa anh còn rất rất tỉnh táo...tối hôm qua là anh không kìm được lòng mới làm ra cái chuyện kia, tối hôm qua là do anh đã buông thả bản thân mình...anh cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy...hôm qua cũng là lần đầu tiên của anh...cảm giác được hôn cô lúc đó tim anh đập rất mạnh, anh nom nớp lo sợ rằng cô sẽ tỉnh dậy và mắng anh một trận sau đó liền không gặp lại nữa

Vậy mà hôm nay, khi nghe thấy câu " tôi đã có người yêu", " tôi không yêu anh ", " chúng tôi còn sắp kết hôn ", " đồ phá hoại " những câu đó của cô đánh mạnh vào thâm tâm anh, con tim đau nhói không gì tả được, anh không rõ ràng tại sao mình lại đau tới mức này, trước đây anh cùng gần nữ sắc nhưng chưa từng bao giờ làm nên cái chuyện như này cùng Nhã Phương...anh có thể khẳng định rằng trái tim anh đã có chỗ cho Nhã Phương chỉ là không rõ nó to lớn nhường nào hay nhỏ bé nhường nào, phải chăng càng đau nhiều thì càng to lớn không ?

Nhã Phương cứ như vậy đánh mắng anh, cô cứ như vậy mà khóc lóc, dù cho toàn thân âm ỉ đau nhưng vẫn không đau bằng con tim của cô. Linh Linh đã dặn cô không được nhớ tới loại căn bã kia, đã dặn hắn ta không xứng với tình yêu cô dành cho hắn...nhưng tại sao khi đây đưa với người đàn ông khác cô lại nhớ về hắn, lại qua anh mà tưởng tượng ra hắn...cô đau lắm...dù biết mình đã nói dối Son là cô và sắp kết hôn...cô biết anh sẽ rất khó xử...cô nghĩ lát nữa mình nên giải thích cho anh ta hiểu...

- Em đánh đủ chưa ? - Son bắt lấy hai tay của Nhã Phương hỏi

- Chưa - cô hét lên

- Vậy em đánh tiếp đi, khi nào đủ rồi chúng ta nói chuyện - Son buông tay cô ra cho cô đánh chính mình

Nhưng cô lại không đánh, cô nhìn anh bằng đôi mắt trong veo ngấn nước, nhìn thấy cảnh tượng này, lòng anh lại mềm nhũn, lại muốn ôm cô vào lòng mà dỗ dành, anh dang hai tay ra ôm cô, cô cũng mặc kệ cho anh ôm, cô không phản kháng cũng chẳng nói gì, anh thỏa mãn mà ôm cô vào lòng. Da thịt cô trắng nõn mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đáng yêu, mỗi lần cô tức giận lại thêm phần đáng yêu, vì thế anh luôn muốn chọc cho cô tức giận

Nhưng hôm nay có lẽ là lần cuối cùng anh buông thả bản thân như này, lần cuối cùng anh được ôm cô, lần cuối cùng được ở cạnh cô, sau này gặp lại nhau có lẽ chỉ có nụ cười gượng thay cho câu chào hỏi, mọi thứ sẽ quay lại điểm bắt đầu, cô và anh sẽ lại trở thành người xa lạ, có gặp lại nhau nhưng sẽ không bao giờ nói chuyện nữa...có lẽ sau này cô sẽ có một người chồng tốt...sẽ có một đứa con ngoan...

- Nè...đừng ôm nữa...tôi đau người lắm - cô khẽ cất tiếng

- Ừ - anh trầm lặng nói

- Tôi...tôi...thực ra trong lúc tức giận...tôi có nói mình sắp kết hôn....thực ra không phải đâu....anh đừng khó xử....người yêu tôi ý chúng tôi chia tay rồi - cô cùi đầu nói

Sau khi nghe thấy vậy, anh đột nhiên vui vẻ hẳn ra...hoá ra cô chỉ là nói dối, hoá ra chỉ là những lời trong lúc tức giận mà bộc phát nói thành ra như vậy, anh không tả nổi tâm trạng mình bây giờ vui tới chừng nào...sung sướng tới chừng nào. Anh nở một nụ cười rất tươi tắn, anh đưa tay véo hai má của cô, vẻ mặt hời hợt của cô cũng rất đáng yêu, anh không kiềm được lòng hôn cô một cái.

Nụ hôn rất sau, sau tới nỗi cô không biết nó sâu chừng nào. Cô bị anh cưỡng hôn nhưng lại vui vẻ đón nhận nụ hôn này, lại vui vẻ muốn hôn nhiều hơn nữa...đáng lẽ ra cô lên đây anh ra xa...đáng lẽ ra lên đánh anh một trận, nhưng nụ hôn của anh chứa một chất gây nghiện khiến cho cô hôn rồi lại càng muốn hôn không thể nào mà dứt ra được...Hay tay anh đặt ở eo cô, kéo sát khoảng cách của hai người lại.

Anh nhận được lại sự đáp trả của cô, anh lại càng vui sướng hơn nồng cháy hơn...hôn tới mức khiến cả hai không thở được. Trán anh chạm vào trán cô...mắt chạm mắt mũi chạm mũi...anh cười nhìn vào đôi mắt to của cô...trong đôi mắt loé lên vẻ vui vẻ nhưng lại có một chút gì đó phức tạp...anh lại lần nữa ôm lấy cô cố gắng hưởng thụ tất cả mọi thứ từ cô

- Chuyện hôm nay đừng nói với ai...hay coi như chưa từng xảy ra việc gì...chúng ta vẫn sẽ là bạn bè được chứ ? - cô nhìn anh hỏi

- Anh muốn nhiều hơn cái chức bạn bè kia - Son nhìn Nhã Phương, đầu cúi vào vai cô

- Xin lỗi...tôi nghĩ chúng ta lên là bạn - cô nói

- Tại sao chứ...chúng ta cũng đã qua đêm cùng nhau...chuyện kia cũng đã làm...vậy tại sao phải làm bạn bè - Sơn cất tiếng, trong giọng nói chứa phần nộ

- Đừng tức giận, anh không thể hiểu đâu, chúng ta ở hai thế giới khác nhau, anh là một chàng công tử hào hoa, lại ở trong một gia đình danh giá....tôi chỉ là một cô gái không cha không mẹ...nghèo rớt mùng tơi...như vậy lấy anh sẽ vướng phải rất nhiều lời đồn thị phi....so với việc bị người ta nói này nói nọ thì tôi nghĩ cuộc sống tự do tự tại của mình vẫn tốt hơn - cô nhẹ nhàng giải thích

- Anh mặc kệ...người ta thích nói sao thì nói...anh muốn cưới em...cả đời này không phải em sẽ không cưới - Sơn tức giận nói

- Anh đừng ích kỷ vì ước muốn bản thân mà làm phiền lòng người khác, anh hông nghĩ ba mẹ anh sẽ phiền lòng tới cỡ nào...vất vả sinh ra anh...muốn cho anh mọi thứ tốt đẹp...mà anh lại đi lấy tôi...một cô gái nghèo kiết xác như vậy họ sẽ rất đau lòng - cô nói

Đôi lúc cô rất ghen tị với những người có đầy đủ cha mẹ, có được những sự quan tâm tới không có lý lẽ của cha mẹ, chỉ cần một ngày có được nhiều sự quan tâm từ cha mẹ như những người khác cô sẽ rất vui biết nhường nào...nhưng sự thật lại quá vô tình....cô vốn dĩ không còn cha mẹ nữa...nhiều khi tới dịp tên nhất...tới dịp ngày lễ gia đình...tới ngày sinh nhật cô...cô lại chỉ có mỗi một mình.

Trước kia khi Linh Linh còn sống ở chỗ của cô, ngày nào cô cũng cảm thấy vui vẻ, sinh nhật của cô, Linh Linh liền mua rất nhiều quà, cả mẹ của cô ấy nữa....Như phút chốc cô cảm nhận được tình cảm gia đình. Sau này lúc Linh Linh kết hôn, cô ấy rời xa ngôi nhà này....chỉ còn lại cô bơ vơ một mình...nhiều khi cảm thấy cô đơn, muốn tìm người bầu bạn nhưng lại sợ làm phiền cuộc sống gia đình của họ nên thôi.

Anh nghe thấy vậy cũng chẳng nói gì nữa...cô không dám đối mặt với những thử thách của tình yêu anh dành cho cô, điều đó khiến anh rất buồn, tại sao cô lại như vậy. Cô không có chút tình cảm gì hay sao...Trong lòng có chút cảm giác không thoải mái, lại có chút không đành lòng. Anh tức giận đi xuống giường thay quần áo. Anh mặc đồ chỉnh chu lại liền thấy cô đang mặc quần áo vào. Lấy ví của mình ra, anh đưa một cái thẻ màu xanh xanh cho cô

- Không có mặt mã...cô dùng đi...tôi sợ rằng sau này sẽ để lại đứa con không rõ nguồn gốc - anh tuyệt tình nói rồi ra khỏi cửa

Cô im lặng không nói gì, cô nghĩ mình thật rẻ tiền biết bao. Bản thân chỉ đáng giá bằng cái thẻ này. Cô cười tự giễu mình. Cô tự thấy khinh bỉ bản thân mình. Mặc quần áo lại cầm theo chiếc thẻ này...cô nghĩ nếu anh đã có lòng đưa tiền cho cô thì chắc cô nên có lòng dùng nó một cách đúng nghĩa chứ nhỉ. Cô cầm với thẻ này ra ngoài khách sạn. Cô bắt chiếc xe buýt đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Giải Quyết

2 Tháng sau

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoắt đã là mùa thu, trời đã se lạnh đi rất nhiều. Thi thoảng lại có những trận mưa làm cho nhiệt độ càng ngày càng thấp. Cô ở trong nhà bật máy sưởi lên, cầm tách trà nhìn ra ngoài trời, những hạt mưa rơi xuống, nhìn rất đẹp, một tách trà nóng làm ấm áp bụng vào những ngày lạnh nhiều gió là một điều tuyệt vời lắm sao.

Từ trên tầng, hần đi xuống dáng vẻ hết sức vội vàng, mặt mang vẻ tức giận, tay cầm một lọ thuốc, hần đi rất rất nhanh tiến lại phía cô. Mắt đã đỏ hoe nhưng không có khóc. Hần nhìn cô với ánh mắt căm phẫn, cô tự hỏi điều gì đã làm hần thành cái bộ dạng như này, cô vẫn bình tĩnh xem phản ứng của hần tiếp theo sẽ là gì, có phải là tức giận vì hôm nọ không đi ăn cùng hần không ? Hay là qua đêm nhà Nhã Phương mà không báo một tiếng ?!

- Tại sao lại có thuốc tránh thai ở trong ngăn kéo bàn trang điểm của em hả ? Em giải thích đi - Hần tức giận quát

- Cái đó ! Thực ra không như những gì anh nghĩ đâu... - cô cố gắng giải thích nhưng bị hần chen lời

- Đừng nói nữa, có phải cô ghét có con với tôi như vậy sao, cô chán ghét tôi tới như vậy sao - hần tức giận ném phăng lọ thuốc xuống đất

- Anh điên à, anh nghe em giải thích đã - cô vẫn cố gắng bình tĩnh nói

- Không nghe gì hết, đừng nói nữa, mau cút ra khỏi nhà cho tôi - hần càng tức giận hơn không cho cô cơ hội giải thích

- Được rồi, anh bình tĩnh lại nghe em nói đã - cô nói, cô đang cố gắng để giải thích mọi chuyện đã xảy ra cho hần

- Tôi không muốn nghe, mau cút ra khỏi nhà tôi - hần chỉ thẳng tay ra cánh cửa quát cô

-....- Cô không nói được gì nữa, cô đã cố gắng để giải thích tại sao hẳn lại không nghe

Cô đi lên tầng, lấy vali ra, cô sẽ làm như những gì hẳn nói, hẳn đang tức giận, đang nổi cơn thịnh nộ thì cô không nên đụng vào nữa, sợ hẳn sẽ còn làm ra mấy cái trò gì nữa đợi hẳn nguôi giận thì cô sẽ về nói vậy. Cũng may bây giờ Hạo Minh đang ở trường nếu không Hạo Minh sẽ khóc thét lên khi thấy bố mẹ nó cãi nhau mất. Cô chủ động liên lạc với Nhã Phương, sau đó kéo vali đi.

Tới xe của cô, cô cất vali vào trong cốp, sau đó lên xe cầm chìa khoá vào rồi lái đi. Cô đi thẳng tới nhà cô bạn thân của mình xem tình trạng của Nhã Phương như thế nào rồi. Thực ra lọ thuốc kia là do cô dứt từ tay Nhã Phương trước kia Nhã Phương kịp làm điều dại dột. Hôm nọ, khi cô tới nhà Nhã Phương thì thấy cô ấy đang nhốt mình trong phòng, cô hỏi gì cũng không nói, biết bạn mình gặp chuyện nên ngày hôm đó cô qua đêm tại chỗ Nhã Phương, hỏi ra mới biết rằng Nhã Phương đã mang thai, cô ấy muốn đi xử lý nhưng cô lại ngăn cản. Cô hỏi cha đứa bé là ai, Nhã Phương không nói, chỉ im lặng điều này khiến cô lo lắng mấy tuần qua.

- Nhã Phương mày có trong đó không ? - cô hỏi rồi đập cửa nhưng không thấy ai ra

Thấy thế cô liền gọi điện cho Sơn, hy vọng rằng cậu ta biết được điều gì đó, nhưng khi cô nhắc tới Nhã Phương cậu ta liền trầm lặng không nói gì khác hẳn với lúc thường ngày, hễ cô nhắc tới Nhã Phương là cậu ta như chim hót, nói hết cái này tới cái khác. Cô biết ngay là đã có chuyện xảy ra mà. Cô đánh bạo một lần kể chuyện Nhã Phương mang thai ra cho Sơn nghe, thật không ngờ như những gì cô dự đoán, Sơn phản ứng rất dữ dội

- Sao, cô ấy muốn đi xử lý nhưng chị ngăn cản ? - Sơn như quát lên

- Đúng thế, hiện tại Nhã Phương đang biến mất tôi không tìm thấy cô ấy - cô nói tiếp

" Ting "

Sơn chưa kịp nói thì có một tin nhắn từ Zalo gửi tới cho cô, là Nhã Phương, không xong rồi cô ấy đang ở bệnh viện, cô ấy chuẩn bị phẫu thuật bỏ đứa bé, làm sao đây, bây giờ đi tìm thì không kịp mất.

- Sơn ơi, Nhã Phương vừa nhắn tin cho tôi cô ấy bảo là đang chuẩn bị làm phẫu thuật bỏ đứa bé, làm sao bây giờ, cậu có biết cô ấy ở bệnh viện nào không ? - cô hoảng hốt nói

- Chị dâu, em là cha đứa bé...lúc đó...lúc đó em không kiểm chế được mà nói với cô ấy là bỏ đứa bé đi...- Sơn giọng nghẹn ngào nói

- Cậu thử gọi cho cô ấy xem nào, tôi đi tới bệnh viện gần đây tìm xem sao - cô nói rồi cúp máy

Cô lên xe phóng tới bệnh viện gần nhất, quả không ngờ Nhã Phương ở đây, cô thầm cảm tạ ông trời, cô nghĩ chắc là ông trời cũng không muốn bỏ đứa bé. Cô nhắn tin cho Sơn rồi kêu cậu ta tới bệnh viện này nhanh, sau khi nhắn tin xong cô chạy nhanh tới quầy tiếp tân hỏi mấy y tá. Sau đó mấy cô y tá liền trả lời mười lăm phút nữa cuộc phẫu thuật mới bắt đầu. Cô mừng thầm vẫn còn thời gian, sau đó cô hỏi cận kề phòng đợi và tầng mấy rồi chạy nhanh tới chỗ mà y tá báo

Tới nơi, cô thấy Nhã Phương đang ngồi ở đó thần thờ hồi lâu, cô xót xa suýt nữa muốn khóc, cô chạy nhanh tới chỗ Nhã Phương ôm trầm lấy con bạn thân, cô không ngừng mắng Nhã Phương là đứa ngốc. Nhưng chỉ ôm được một chút thì một thân anh khác cũng chạy tới đẩy cô ra ôm chặt lấy Nhã Phương. Nhìn đôi tình nhân đang ôm nhau thắm thiết cô nghĩ mình đang là bóng đèn cản chờ họ, thôi thì ngậm ngùi đi về hôm khác hỏi thăm vậy. Xong cô liền ra hiệu ánh mắt bữa sau đòi nợ với Nhã Phương rồi đi luôn

- Em đó, tại sao ngốc như vậy, bộ em không nghĩ tới cảm nhận của anh sao - Sơn ôm chặt Nhã Phương nói

- Chính anh bảo vậy mà, nè thế của anh tôi vẫn chưa tiêu gì đâu - cô nói

- Anh không cần thế này, tất cả những lời trước đây là do anh tức giận mà nói, anh xin lỗi, đừng bỏ con chúng ta - anh nói, sống mũi cay cay

-...Nhưng...tôi...anh...thôi tôi chẳng còn gì để nói - Nhã Phương cạn lời, cô đành im lặng

- Em vẫn muốn bỏ đứa bé sao ? - Sơn nhìn Nhã Phương hỏi

- Thực ra cũng không muốn, tôi cũng thích trẻ con, tôi cũng muốn có một ai đó ở bên để bầu bạn, từ nhỏ tôi đã mất ba mẹ, họ hàng lại ít, tết đến cũng chỉ có một mình ... nhưng hôm đó anh nói vậy tôi nghĩ chắc anh cũng đã có người mà mình cần nên tôi cũng chẳng muốn sinh đứa bé ra để làm tan nát hạnh phúc của anh - Cô giải thích

- Ngốc, người mà anh cần là em đó - anh ôn nhu nói

- Nhưng sinh con thật sự rất vất vả đó...tôi không biết sao chứ nhìn trên TV là đã thấy rợn người rồi - cô nói đùa

- Em dám không sinh - Anh nhướn mày nói

Cô không nói gì nữa chỉ cười, sau đó hôn anh một cái vào má. Vậy là sau này cô sẽ không phải cô đơn nữa rồi, sau này sẽ có những người cô cần ở bên cạnh cô. Đang vui vẻ với những niềm vui của bản thân thì tin nhắn của con bạn thân Linh Linh gửi tới. Thật là oan hồn không tan mà

- Nhã Phương mau cưới đi, không thì không mặc vừa áo cưới đâu - Sơn đọc đồng tin nhắc của cô
- Gì thế này, làm phiền à - cô nhìn rồi nhún tin lại không để ý tới Sơn
- Tuần sao tụi mình kết hôn nha, anh sợ tới lúc đó em không mặc vừa áo cưới nữa - Sơn meo meo nói
- Ai là người khiến em có chữa hã, đồ khốn, em còn chưa nhận hết thư tình của mấy thực tập viên ở phòng luật mà - Cô tức giận đánh anh rồi nói
- Hã, vậy anh phải cưới ngay, vợ anh có giá vậy mà - Sơn cười nói
- Đồ khốn biến mau - cô hét lên
- Anh đưa em về nhà quán thúc đã - nói rồi anh vác Nhã Phương lên

Mặc cho ánh mắt mọi người nhìn anh và cô như thế nào, mặc cho Nhã Phương cô có hét, mắng chửi như nào anh cũng mặc kệ, không bảo vệ che chở cho vợ con mình chính là một việc đáng thất vọng và đáng hận nhất của đàn ông, nói rồi anh nhét Nhã Phương vào xe rồi phóng về nhà. Trên đường cô có gọi điện cho Linh Linh báo là chìa khoá cô luôn giấu ở dưới chậu hoa bên cạnh cửa. Sau khi thông báo xong cho cô bạn thân Nhã Phương vui vẻ để chồng mình đưa về nhà

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tin Vui

Cô nhìn thấy cảnh vợ chồng nhà người ta hạnh phúc mỹ mãn vậy trong lòng cũng nảy sinh ra một cỗ ghen tỵ. Cô nghĩ mình cũng nên về làm hoà với tên ngốc kia thôi, để hã hiểu lầm lâu như vậy sẽ rất rắc rối. Lái xe về tới nhà thì đã muộn rồi, cô mệt mỏi cùng uỷ oải bước vào nhà, ấn chuông cửa thì thấy quản gia ra mở cửa. Trời đã khuya cô không nghĩ nhiều đi về phòng mình ngủ một giấc, mai dậy tính tiếp.

Đi qua phòng hã liền thấy chai rượu vắt lung tung, cô thở dài ngao ngán, đẩy cửa đi vào liền thấy hã nằm lăn ra đất. Trời đã lạnh rồi cô đỡ hã lên giường sau đó đắp chăn lại cho hã. Chuẩn bị đứng lên về phòng liền bị một cánh tay nào đó kéo lại. Cô bị kéo rất mạnh liền không kịp đề phòng ngã nhào vào lòng hã. Toàn thân hã có một mùi rượu nồng đậm toả ra, cô nghĩ chắc hã đã uống rất nhiều.

- Anh uống nhiều như vậy rất hại sức khoẻ - cô nhỏ nhẹ nói
- Nói đi, anh muốn nghe giọng em nhiều hơn nữa, vì anh biết sau khi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ biến mất, mặc dù là mơ nhưng anh rất muốn hưởng thụ cảm giác có em - Hã mơ màng nói
- Anh không hề mơ, là em thật mà - cô ngồi bật dậy nói, đưa tay hã lên gò má mình để hã cảm nhận được đây không phải là mơ
- Giấc mơ này thật đẹp - hã nói rồi cười nhẹ

Cô thấy vậy liền cảm thấy bất lực, hã không tin đây là thực, mọi cảm giác mệt mỏi uỷ oải của cô ủa về, cô nằm xuống gối đầu vào tay hã thiếp đi, trong giấc ngủ cô cảm nhận được có một vòng ôm siết chặt lấy thân thể mình, một cái ôm rất ấm áp...

Sáng hôm sau

Hã tỉnh dậy liền biết tối hôm qua chỉ là một giấc mơ, cảm nhận được tay mình có cảm giác nặng, hã quay ra liền nhìn thấy cô đang ngủ ngon lành, khuôn mặt mịn màng trắng trẻo khiến người ta muốn cắn một cái. Hã ôn nhu vuốt mà cô sau đó hôn trộm cô một cái. Khẽ mỉm cười, hã ôm cô càng chặt hơn. Nhớ lại chuyện đã xảy ra, tâm của hã liền lạnh lẽo đi mấy phần. Buông cô ra hã liền đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân.

Khi đi ra thấy cô vẫn ngủ tỉnh gọi cô dậy. Hã đi tới gần cô, ngồi xuống bên giường định lấy tay lay cô tỉnh nhưng lại không nỡ. Ngồi bên giường hã liền ngẩn ngơ nhìn cô ngủ say. Lấy tay vuốt nhẹ những ngọn tóc đã rủ xuống mặt cô, hã lại không kiềm được lòng mình cúi xuống hôn cô một cái, đã hôn cô hã lại muốn hôn nhiều hơn nữa. Hã cố dằn lòng mình là không được dao động với cô nữa, nhưng hã cố dằn lòng mình càng nhiều thì lại càng dao động với cô hơn

- Gã ngốc, ai cho phép anh hôn em hả ? - cô khẽ mở mắt nói
- Sao em lại, em tỉnh từ lúc nào - hã hỏi
- Từ khi anh dậy - cô cười

- ... - hấn ghen hòng nhất thời ngượng ngùng không nói gì

Thấy vẻ mặt ngượng ngùng vì xấu hổ của hấn khiến cô buồn cười, cô nâng tay kéo hấn xuống rồi chủ động hôn hấn. Hai người dây dưa với nhau không dứt, đến khi cả hai không thở được nữa mới lưu luyến buông nhau ra, cô ngồi dậy sau đó nhẹ nhàng giải thích cho hấn tất cả mọi chuyện xảy ra, cô kể từng li từng tý sợ là thiếu mất chi tiết nào. Hấn ngồi một bên ngơ ngẩn nghe, vẻ mặt đầy choáng váng

- Anh đã hiểu chưa ? - cô vừa thờ vừa nói

- Rồi...xin lỗi vì đã không tin tưởng em - hấn nói rồi ôm cô vào lòng

- Em nhận được thiệp cưới của Sơn rồi này - cô cười nói

- Ừ - hấn ôn nhu nói đầu dụi vào vai cô

- Anh này...em có một tin vui cho anh - cô cười lộ răng khểnh ra

- Sao ? - hấn lắng nghe cô nói

- Lúc em đưa Nhã Phương vào viên thì thấy một mối liên đi khám, kết quả là em có thai hai tháng rồi - cô cười nói

- Thật ? - hấn không tin đặt tay lên bụng cô hỏi

- Thật mà - cô cười rồi nheo má hấn giọng đầy cung chiêu

Kể từ đó, khi biết tin cô có thai hấn luôn luôn dành thời gian bên cô, hễ cô muốn làm việc lại trách mắng cô nói cô cần nghỉ ngơi, hấn tự tay làm hết tất cả mọi việc. Hạo Minh nghe tin mình sắp có em liền vui không tả nổi. Thằng bé hôm nào cũng sang phòng cô áp tai vào bụng cô xem em của mình như thế nào. Từ lúc cô có thai hấn liền chuyển hết công việc về nhà làm, hấn luôn ở cạnh cô 24/24.

Khi đám cưới Nhã Phương tổ chức trên biển, hấn liều mạng ngăn cản cô không được đi sợ rằng có chuyện xảy ra. Đương nhiên cô cũng kịch liệt phản đối rồi. Hai vợ chồng cãi nhau về việc cô có đi dự hay không. Hấn nghe cô khuyên hết lần này tới lần khác đều mặt lạnh lắc đầu. Nghĩ tới đây cô nghĩ mình nên dùng biện pháp mạnh. Nếu nhẹ nhàng khuyên nhủ không được vậy cô sẽ dùng biện pháp mạnh

- Em mặc kệ anh không cho em đi em liền sang bên chỗ anh trai và mẹ em bên đó còn có cả chú em nữa. Em sẽ đi 1 năm, em sẽ không gặp mặt anh nữa - cô nói như quát

- Vợ à, em phải hiểu nếu đám cưới trên biển rất nguy hiểm, ngộ nhờ bão kéo tới rồi chưa kể mấy việc như tàu đâm phải băng trôi thì sao - hấn nhẹ nhàng nói

- Không có mấy việc như trên phim ảnh đâu, anh quá lo lắng rồi - cô nói

- Vợ à, con cũng gần được 3 tháng rồi không thể mặc đồ bó đi tham dự lễ cưới được - hấn kiêu có khác

- Không mặc đồ bó là được chứ gì - cô nói

- Không được đi dày cao gót nữa - hấn nói

- Được - cô bất chấp nói

- - hấn bất lực, đánh ngăm nguì đồng ý cho cô đi

Thấy hấn đồng ý cô liền vui mừng không siết. Cô liền gọi điện cho Nhã Phương nói mình sẽ đi được. Nhã Phương nghe vậy liền vui vẻ buồn với cô hơn hai tiếng đồng hồ. Tất cả những việc chuẩn bị đám cưới đều nói hết. Còn nói là sau này muốn con của cô và con của Nhã Phương kết hôn. Cô buồn cười nói nhờ may nếu là cả hai cùng sinh nữ hoặc cùng sinh nam thì sao. Nhã Phương liền im bặt không nói gì chuyển đề tài khác. Cứ như vậy cả hai tạm đến không biết chán

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đám Cưới - Ngọt Ngào

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, chỉ thoáng cái mà đã tới ngày vui của Nhã Phương bạn thân cô. Khi đi dự đám cưới cô vận một bộ váy màu trắng nhẹ

rất đơn giản không quá ôm sát vào người, chân đi đôi giày búp bê, trông cô không quá đơn giản mà cũng không quá phô trương, tất cả mọi thứ đều rất tao nhã, mềm mại. Còn hần mặc một bộ vest tây rất lịch lãm đi bên cạnh cô

- Vợ à, phụ nữ mang thai không nên uống rượu, chuyển sang uống nước cam nhé - hần ôn nhu lại lo lắng cho cô nói

- Được - cô cười tươi đáp

Cô khoác tay hần đi từ từ tới chỗ cô dâu chú rể, Hạo Minh đi bên cạnh hần, trên tay cầm một đĩa thức ăn ngon, được đi dự đám cưới đông vui náo nhiệt là cậu chắc chắn sẽ vui vẻ mà nghe lời cha mẹ.

Vừa thấy cô đi tới Nhã Phương liền cầm váy của mình lên tới bên cạnh cô, hôm nay là ngày quan trọng với Nhã Phương, cô dâu trong ngày này luôn là người đẹp nhất. Cô nhìn Nhã Phương xinh đẹp đi tới chỗ mình, trong trang phục váy cưới hoa lệ, Nhã Phương tựa như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Chú rể cũng chả kém cạnh, một thân vest trắng rất giống soái ca nhà.

- Linh Linh, sao giờ mới tới chúc rượu - Nhã Phương giọng giận hờn nói

- Rượu không có chỉ có nước cam - cô giơ cốc nước cam lên nói

- Phụ nữ mang thai không thể uống rượu, uống rượu rất tổn hại thai nhi - hần thấy cô nói vậy liền bồi thêm một câu

- Hà ! Vậy Nhã Phương từ đầu tới giờ em uống bao nhiêu rượu rồi - Sơn hoảng hốt nói

- Ngày vui như này, thiếu rượu thật không phải phép - Nhã Phương nhún mày nói

- Sâu rượu, uống vậy đủ rồi - cô cười nhẹ rồi đoạt lấy cốc rượu trên tay Nhã Phương đưa cho Sơn

- Hà ! Rượu của tôi - Nhã Phương bắt bình lên tiếng

- Cô ơi, bảo bảo trong bụng cô không thích uống rượu đâu, giống như em con vậy - Hạo Minh lanh lợi lên tiếng

- Tiểu oa nhi, con thì biết cái gì - Nhã Phương nheo má Hạo Minh giọng đầy cưng chiều nói

- A đúng rồi, cũng sắp tới lúc cô dâu tung hoa cưới rồi nhi - hần chuyển chủ đề nói

- Ủ ha - Nhã Phương bắt thốt nói

Vậy là Nhã Phương liền di giong tới chỗ cao cao của thuyền rồi chuẩn bị xuất chiêu tung hoa công của mình. Tất cả những cô gái còn ở à nhằm còn ở giá liền nhìn bó hoa một cách phi thường thêm khát. Bó hoa tung trên không một lúc liền rơi xuống. Ở dưới các cô nàng tranh nhau giành lấy. Bó hoa được bắt bởi một cô gái đáng đáp khá nhỏ nhắn. Mặt rất dễ thương nha.

Sau khi hôn lễ kết thúc, hần liền đưa cô về nhà ngay tức khắc không ở lại lâu xem Nhã Phương bóc quà cưới nữa tuy có hơi tiếc nuối một chút nhưng cô cũng thấy mệt mỏi nên không kháng cự hần đành chấp nhận để hần đưa về nhà. Về tới nhà cô lết xác lên phòng và ngủ luôn. Tới khi hần vào phòng lúc nào cô cũng không biết nữa.

- Vợ...vợ...vợ...mau mau dậy ăn tối đi...trễ lắm rồi con đói đấy - hần ngọt ngào nói rồi đỡ cô dậy.

- Ăn đi...chắc cả ngày nay em chưa ăn được cái gì...cháo nóng cần thận - hần nói rồi múc từng thìa cháo đút cho cô

- Em tự ăn được - cô mệt mỏi đưa tay lên lấy bát cháo

- Anh muốn đút cho em - hần nghiêm giọng nói

Cô cũng chẳng nói gì nữa...nếu hần đã rành rồi muốn đút cho cô thì cô cũng chẳng ngại mà cho hần vận động cho đỡ chán đâu. Dù sao thì thể này có phải rất lãng mạn không quá quá romantic ấy chứ. Càng nghĩ lại càng thấy tim mình đập mạnh hơn, vành tai cô hơi đỏ lên. Cô liền chấn tỉnh lại tinh thần, khuôn mặt lại bình thản trở lại không đỏ như vừa rồi nữa.

- Có sao không...ôm hà...vừa rồi mặt em rất đỏ - hần lo lắng đưa tay lên chạm đo nhiệt độ cho cô

- Ăn cháo vào là khỏe mà....anh này mai đi đã ngoại đi - cô chuyển chủ đề nói

- Trời lạnh lắm đấy hay đợi lúc em sinh xong đi vẫn chưa vội mà - hần ngọt ngào nói rồi đưa tay xoa bụng cô

- Không...em muốn mai đi cơ - cô giọng nũng nịu

- Được mai đi...bảo bồi ngoan ăn hết rồi nghỉ ngơi cho khỏe đi

- Hi...được - cô nói rồi tiếp tục được anh đút cháo cho ăn

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: The End

Mấy tháng sau

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA - tiếng hét thất thanh từ phòng cấp cứu vọng ra

- Cố lên, thấy đầu đứa bé rồi - một bác sĩ nói

- AAAAAAAAAAAAAA hơ AAAAAAAAAAAAAA - cô hét lên trong vô vọng

Bên ngoài phòng cấp cứu

- Trời ơi làm gì mà la dữ vậy, có phải là có chuyện gì xảy ra không - hấn ở một bên đi đi lại lại

- Phụ nữ sinh đẻ giống như đi qua cửa sinh tử vậy - Nhà Phương ôm bụng chiêm chệ của mình nói

- Vạ à, em cũng gần ngày sinh rồi đấy - Sơn ở một bên lo lắng nói

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAaaaaaaa - tiếng hét lại một lần nữa vang lên

- Hahahaha đừng lo lắng quá....con làm ta nhớ tới lúc con bé sinh Hạo Minh, anh trai nó cũng lo như này thậm trí còn xông cả vào phòng cấp cứu nữa cơ
- mẹ cô cười hiền nói

- Mẹ, sao mẹ nhắc lại chuyện cũ làm gì - Ngô Hàn ở một bên nóng ruột nói

- Lúc em sinh anh chả như vậy còn gì - chị Vân ôm một cô bé tầm hai tuổi lên nói

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - tiếng hét thất thanh một lần nữa vang lên rồi không vang nữa

- Oa oa oa oa oa oa - tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên

Theo sau đó là bác sỹ khoa sản phụ trách cho cô. Bác sỹ bé em bé đã quấn khăn ra ngoài cho mọi người xem, mẹ cô còn lấy máy ghi hình lại rồi gửi cho chú cô nữa. Ngô Hàn cùng chị Vân thì tranh nhau bế bé con mới sinh, hấn thì mặc kệ luôn con mình rồi chạy vào xem cô như thế nào. Nhìn thấy cô kiệt sức nằm trên giường. Hấn chạy lại ôm trầm lấy cô.

- Cảm ơn em đã an toàn, anh rất sợ - hấn nói

- Xi, hồi em sinh Hạo Minh anh có thể này đâu - cô cười nói

Giờ nhớ lại chuyện cũ cô không còn buồn như trước mà hơn nữa còn vui hơn. Nghe cô nhắc lại chuyện cũ, trong lòng hấn một hồi đau đớn, lúc cô sinh Hạo Minh hấn không có ở bên cô, cái tên Hạo Minh còn không phải hấn đặt, cô khổ tâm mà sinh Hạo Minh ra hấn lại độc ác cướp đoạt thằng bé từ cô. Bây giờ hấn rất muốn khóc, khóc thật lớn. Nhớ lại những chuyện mình đã làm hấn thật sự hận bản thân mình. E rằng cả đời này tội lỗi cũng không xoá hết được.

- Đừng nhắc lại chuyện cũ....Nó không hề vui vẻ một chút nào cả - hấn nói giọng khàn khàn

- Đúng là không vui vì gì nhưng có những lúc lại rất ấm áp. Hồi đó sinh Hạo Minh tất cả mọi người đều quây quần bên em và con, tiếc là không có anh nhi - cô cười nhẹ nói

- Anh xin lỗi vì đã không làm tròn bổn phận, đời này anh nợ em rất nhiều - hấn nói khoé mắt đỏ hoe

- Coi kia, con thấy sẽ cười anh đấy đừng khóc - cô đưa tay lên quệt đi những giọt nước mắt kia

Hấn ngồi bên cạnh giường của cô, nhìn cô xanh xao đi nhiều. Chắc phụ nữ sinh đẻ tốn hao nhiều sức lực lắm. Hấn gọi cho người giúp việc nấu ít đồ ăn bồi bổ cho cô sau đó cầm dao gọt hoa quả cho cô ăn. Mọi người bế em bé vào để cho cô ôm. Bác sỹ cũng đi vào rồi hỏi một vài câu rồi đi ra

- Vậy định đặt tên gì cho cháu ta đâu - mẹ cô hỏi

- Con nghĩ cứ để con bé lật từ điển thì hơn - cô nói
- Ý kiến hay - Nhã Phương nói
- Sao lại thế được, bố mẹ phải đặt tên cho con chứ - Sơn phản bác
- Tên của con để tự con chọn không phải là việc tốt sao - Chị Vân nói
- Anh miễn bàn nha, vợ anh nói vậy rồi - Ngô Hàn cười gượng nói

Anh nhớ tới lần Vân sinh con lại toát mồ hôi, cô không kêu la hay gì cả, sinh xong cô ấy chả có vẻ gì là mệt mỏi lắm, còn nữa lúc anh đang định đặt tên cho con thì Vân liền nói rằng : " Con sau này lớn nên sẽ tự quyết định việc nó làm, vậy bây giờ hay để nó tự lật từ điển tìm tên cho mình như vậy sẽ tạo dựng được tính tự lập cho nó từ khi còn bé " Vân nói một câu như vậy anh cũng chẳng dám hó hé nữa lời

- Vậy không được - hấn lên tiếng
- Tại sao ? - cô nhướn mày hỏi
- Con của anh đương nhiên anh phải đặt tên - hấn nói
- Nó không phải con em sao ? - cô cười nói
- - tất cả mọi người không nói gì mà lẳng lặng bỏ đi hết

Rồi trong phòng nghỉ liền có một trận cãi vã xảy ra, vợ nói một câu, chồng nói một câu không ai nhường ai cả....

Bên ngoài bệnh viện, Nhã Phương đang đi xuống cầu thang liền thấy bụng mình đau dữ dội, cô nắm chặt lấy tay Sơn ngồi phịch xuống, Sơn hoảng hốt gọi bác sỹ tới, thế là trong ngày hôm đó lại có thể một sinh linh mới ra đời....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ngoại Truyện Đầu

2 năm sau

Trong một khu vườn, có hai cậu bé và hai cô bé đang ngồi chơi với nhau. Nhìn vào là biết rất vui vẻ. Ở cạnh đó là ba bà mẹ xinh đẹp tựa như thiên thần. Mỗi người một vẻ không chê vào đâu được. Không là ai khác đó chính là cô, Nhã Phương và chị Vân.

- Mẹ - tiếng của một cô bé vang lên rồi xà vào lòng cô
- Kiều Kiều chuyện gì vậy con ? - cô ôm Kiều Kiều lên hỏi
- Gia Minh bắt nạt con - Kiều Kiều chỉ vào cậu bé bằng tuổi mình
- Gia Minh con hư quá - Nhã Phương lên tiếng đòi lại công bằng cho Kiều Kiều
- Huhu huhu rõ ràng bạn ý dành đồ của con trước mà - Gia Minh oan ức khóc lóc kể nể
- Kiều Kiều con hư như vậy từ lúc nào - cô lườm yêu Kiều Kiều
- Mẹ mẹ hỏi chị Tường An với anh Hạo Minh xem, rõ ràng cậu ý dành đồ của con mà - Kiều Kiều lườm Gia Minh rồi hướng ánh mắt đáng thương tới Hạo Minh cùng Tường An
- Cô thực ra đồ của hai đứa tranh là của anh Hạo Minh - Tường An chuyển hết gánh nặng trên vai cho Hạo Minh giải quyết
- A haha con nghĩ hai đứa sẽ chơi với nhau hoà thuận ai mà ngờ được chúng lại - Hạo Minh giải thích rồi đáp cho Tường An một nụ cười chết người
- Phải ha, em cũng nghĩ hai đứa nhỏ chơi với nhau hoà thuận ai ngờ - Tường An hướng ánh mắt xin lỗi tới Hạo Minh

Vậy là mọi việc được giải quyết êm thấm. Sau đó không lâu chị Vân cùng Nhã Phương liền nhận được điện thoại từ ông xã của mình. Thấy vậy cô nín

kéo hai người họ lại mà không được. Thấy họ ôm con của mình bỏ đi mà trong lòng cô cảm thấy buồn chán. Nhìn Kiều Kiều cùng Hạo Minh chơi với nhau cô bất giác nở nụ cười. Nhớ tới hôm đó hai vợ chồng cãi nhau việc đặt tên cho con. Hấn liền bảo là tên Kiều Kiều cô cứ nhất quyết cho con đỡ từ điển ai dè về sau con sờ từ điển ra lại phải từ Kiều những hai lần. Có lẽ là do con thích tên đó hoặc do là may mắn thôi.

- Em lại ừ ừ như vậy là sao - hấn đi làm về thấy cô trong vườn ừ ừ một chỗ bèn hỏi

- Anh đi làm về rồi sao - cô theo phả xạ mà hỏi

- BA - Kiều Kiều hét lên rồi nhảy vào lòng hấn

- Ừ con gái ngoan - hấn xoa đầu Kiều Kiều rồi hôn một cái

- Jun - Hạo Minh gọi

Jun nằm bên cạnh chân cô nãy nghe thấy Hạo Minh gọi liền nhồm dậy chạy tới chỗ Hạo Minh. Cô xoa đầu Jun rồi để nó chạy tới chỗ Hạo Minh. Nhìn thằng bé chơi với Jun làm cô buồn cười. Có lần Kiều Kiều ngồi trên lưng Jun đi chơi, ra đường làm cho ai ai cũng nhìn. Lúc đó hình như Kiều Kiều mới một tuổi rưỡi thì phải. Hôm đó bất cẩn cô để lạc mất con ở siêu thị. Hấn nhận được điện thoại lại chạy về mắng cô một chận rồi cùng cô đi tìm Kiều Kiều. Tới tới hai vợ chồng không tìm được con, mặc dù đã báo cảnh sát nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Vậy mà tới tới cô và hấn đi tìm ở xung quanh xem con có đi tới nhà hàng xóm không liền nhìn thấy Jun mang Kiều Kiều trở về. Con bé ngồi trên lưng Jun đáng vẻ rất vui rồi gọi tiếng ba mẹ. Giờ nhớ lại cô liền cảm thấy rất vui vẻ

Tới tới sau khi ăn cơm, cô liền dành thời gian đọc truyện cổ tích cho Kiều Kiều nghe, bên cạnh đó hấn dạy Hạo Minh học bài. Thằng bé năm nay lên lớp 3, tuy vẫn chưa có nhiều kiến thức học, cô và hấn cũng mặc cho con vừa chơi vừa học cũng được nhưng thần bé lại một mực coi việc học là quan trọng nhất đòi cô mua bao nhiêu sách tham khảo hướng dẫn đủ thứ. Thậm trí còn đòi cô mua luôn mấy cuốn sách của lớp 4, 5. Nhiều lần cô khuyên con cứ chơi thoải mái đi không cần quan trọng học hành. Mặc dù thằng bé đồng ý nhưng nhiều lần vẫn đòi bố mua mấy quyển sách nâng cao cho mình.

- Kiều Kiều uống cốc sữa rồi đi ngủ nha con - cô để cốc sữa lên mặt bàn cho Kiều Kiều rồi đi ra khỏi phòng

- Mẹ ngủ ngon - Kiều Kiều nói

- Con ngủ ngon - cô cười đáp lại

Đi tới phòng Hạo Minh thấy thằng bé vẫn đang học, hấn ngồi bên cạnh kèm cặp cho Hạo Minh. Cô đi vào rồi xoa đầu Hạo Minh sau đó hôn con một cái. Nhìn qua một đống sách xếp thành chồng trong phòng con liền thở dài. Có phải sau này thằng bé sẽ biến thành một sách đến cả bạn gái cũng không có lấy một người không. Thật khiến cô lo lắng cho thằng bé mà.

- Ngủ sớm nha Hạo Minh, đừng học nhiều quá - cô than rồi chuẩn bị đi về phòng

- Mẹ ngủ ngon - Hạo Minh quay đầu lại nói

- Ừ, con cũng vậy - cô cười nói rồi rời khỏi phòng

Trở về phòng cô liền nhảy lên giường ngủ luôn. Cả ngày nay thật buồn chán, tuy vẫn làm nội chợ nhưng cô nghĩ chắc mình lên kiếm việc gì đó để làm, trước đây từng là nhà thiết kế chắc bây giờ vẫn làm được nghề này nhỉ. Có lẽ sáng mai lên nộp hồ sơ vào mấy công ty để kiếm việc thôi cô thầm nghĩ. Nằm được một lúc liền cảm nhận được có người đi vào, chắc là hấn, dạy con chắc mệt qua nên đi ngủ là phải

- Em đừng lo lắng cho Hạo Minh quá, con cũng rất có tài năng đấy, đừng lo lắng sau này nó sẽ giống ba nó thôi gái theo đây - hấn tự hào nói

- Gái theo đây, làm như tự hào lắm ấy - cô nói giọng nhàn nhạt

-...- hấn không nói gì cả liền nằm vào đất chần nên ngủ

Cô quay lưng lại phỉ hấn không nói gì cả. Cảm nhận được một bàn tay lạnh đang ôm lấy thân người mình. Cô bỗng cảnh giác, nâng mức đề phòng của bản thân lên một mức. Quả nhiên đúng như dự liệu. Con sói kia không nhận được lại bắt đầu hoành hành rồi

- Anh biết năm nay mình bao nhiêu tuổi rồi không, biết đã làm cha của mấy đứa con rồi - cô giọng nhẹ tênh nói

- Anh không ngại có thêm con đâu, anh đủ tiền để nuôi con và vợ mình ăn cả đời mà không phải làm việc - hấn cười xấu xa nói

- Hình như em phải mua thêm giường thì phải - cô vẫn nhắm mắt nói

- A - hấn kêu lên

Cô cũng thật quá đáng mà, hấn đã làm gì đau chi động tay động chân tý thôi má bẹ vẹo sưng lên thế này. Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng dỗ dành một hai câu, tuy nhiên casii hấn nhận được vẫn là cự tuyệt. Cô không cho hấn tất nhiên chẳng còn cách nào khác là tự mình hành động thôi.

- A anh đang làm cái gì đó - cô giật mình nói

- Em không cho anh liền cướp - hần cười tà mị nói

- Anh...anh...quá đáng - cô hét lên

Tôi đó có người bị ăn tới mức chết đi sống lại....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ngoại Truyện Cuối

Tại nhà trẻ XXX

- Gia Minh, chơi với mình đi - Kiều Kiều nói

- Nhưng mình đang tô tranh mà - Gia Minh nói

- Vậy cậu chọn Kiều Kiều hay chọn tranh - Kiều Kiều đậm chân nói

- Đương nhiên là Kiều Kiều - Gia Minh nói

Kiều Kiều thấy vậy liền vui vẻ kéo Gia Minh ra chỗ sân có cát, cả hai đứa liền ngồi xuống nghịch cát, Gia Minh cố gắng xây một toà lâu đài nhưng xây tới đâu bị Kiều Kiều đập đổ tới đó, lòng kiên nhẫn của cu cậu chả được bao nhiêu liền tức giận ra chỗ khác chơi mặc kệ Kiều Kiều chơi một mình. Cu cậu hậm hực đi tới phía cậu trượt không thèm đoái hoài tới chỗ Kiều Kiều

- Gia Minh, Kiều Kiều xin lỗi mà - Kiều Kiều chạy tới nói

- Gia Minh không chơi với Kiều Kiều nữa - Gia Minh giận dỗi nói

- Đừng giận nữa, sau này Kiều Kiều kiếm tiền mua cho Gia Minh một toà lâu đài to đẹp hơn đồng cát kia, cả hai chúng ta cùng sống trong đó được không - Kiều Kiều nói giọng ngây thơ kinh khủng

- Thật ? - Gia Minh nói

- Thật - Kiều Kiều khẳng định

Cu cậu ngẫm nghĩ một hồi liền nhớ tới lời của ba mẹ mình. Ba mẹ nói là chỉ có vợ chồng mới được sống với nhau, hơn nữa sẽ ngủ trên cùng một chiếc giường, cùng ăn cơm với nhau, cùng đọc sách với nhau, làm đủ thứ với nhau còn sống rất hạnh phúc nữa. Đương nhiên Gia Minh cũng muốn sống thật hạnh phúc với Kiều Kiều nên cu cậu liền nói một câu khiến mấy cô giáo bảo mẫu sặc nước

- Vậy sau này kết hôn với tớ nhá - Gia Minh nói

- Ủ - Kiều Kiều vui vẻ nói

- Mẹ tớ nói, nếu sống chung thì phải kết hôn với nhau, hơn nữa sống chung sẽ rất vui nha - Gia Minh ngây thơ nói

- Ủ, tớ biết mà - Kiều Kiều ngây thơ nói

Ở một ngôi trường cấp một khác gần đó

- Tường An, em đang ở chỗ nào vậy - Hạo Minh chạy tới lớp Tường An tìm cô bé

- Em ở đây - Tường An vẫy tay

Hạo Minh chạy tới nơi tiếng nói của Tường An liền thấy Tường An đang nói chuyện với mấy người bạn nữ cùng lớp, thấy vậy Hạo Minh cũng không làm phiền liền hẹn Tường An ở sau trường tại giờ ra chơi tiết sau. Tường An bèn đồng ý sau đó quay lại nói chuyện với bạn mình

- Tường An, ai vậy, đẹp trai quá đi - một cô bạn nói

- Anh trai kết nghĩa của mình - Tường An cười trả lời

- Sướng nha, có anh trai là soái ca - Cô bạn khác nói

- Cảm ơn, anh ấy cũng hay giúp mình làm bài tập lắm, hôm nào có bài khó bảo mình để mình hỏi anh ấy cho - Tường An nói

- Hứa nha - mấy cô bạn khác nhao nhao tới

- Ủ - Tường An cười

Vậy là giờ ra chơi tiết sau Tường An nhanh chóng ra chỗ hẹn mà Hạo Minh đã hẹn. Tới nơi thấy Hạo Minh đang đùa nghịch với một chú mèo trong một cái hộp bìa nhỏ. Nhìn vào liền thấy hai con mèo màu đen nhỏ nhỏ giống y hệt nhau. Cô nghĩ chắc là Hạo Minh nhặt được ở công viên nên đem về đây

- Anh à, chúng đáng yêu nhỉ - Cô nói

- Ủ, em mang về bảo mẹ em khám hộ anh, anh sẽ trả tiền - Hạo Minh nói

- Không cần đâu, anh em mình cần gì phải tiền bạc làm gì, mẹ em cũng nói nếu có nuôi vật nuôi mà vật nuôi bị ốm cứ mang tới chỗ mẹ để mẹ giải quyết mà - Tường An cười hiền nói

-.... Vậy lát anh cùng em tới chỗ cô Vân nhé - Hạo Minh nói

- Được ạ - Tường An cười

" Reng...reng..reng"

Tiếng chuông báo hiệu giờ học mới bắt đầu, cô chào tạm biệt Hạo Minh rồi chạy về lớp của mình. Tới giờ tan học thì trời lại đổ mưa không dứt. Hôm nay mẹ và ba đều bận liền bảo cô tự đi bộ về. Tuy nhà gần nhưng cô lại không mang ô. Ra tới sân sau đã thấy Hạo Minh ôm chiếc hộp rồi cầm theo chiếc ô tô. Tường An chạy lại ôm hộp hộ Hạo Minh rồi bảo

- Anh cho em đi ké ô nhé - Tường An cười nói

- Được dù sao cùng đường về nhà mà - Hạo Minh nói

Vậy là hai đứa trẻ đi chung ô về nhà, từ đó trở đi mọi người đều biết rằng vào mỗi ngày trời mưa liền có một chàng trai che ô và một cô gái ôm theo một chiếc hộp trong đó là hai chú mèo con màu đen rất đẹp...

Yeahhhhhh vậy ta tác giả cuối cùng đã hoàn thành xong bộ truyện Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em ♥ Đừng Dối Nữa Nha !

Cảm ơn các bạn đọc giả đã ủng hộ mình trong thời gian qua, xin cảm ơn các bạn!

Sắp tới mình đang viết một bộ truyện tên là Tình Yêu Xuyên Không

Một bộ truyện thuộc thể loại xuyên không mà bản thân mình yêu thích. Chắc hẳn nhiều đọc giả thích thể loại này nhỉ. Bộ chuyện sắp tới của mình mong các bạn ủng hộ

* Cúi Đầu * Mình cảm ơn các bạn rất nhiều ! Cảm ơn đã theo dõi Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em ♥ Đừng Dối Nữa Nha !

Hy vọng rằng các bạn tiếp tục ủng hộ mình trong bộ Tình Yêu Xuyên Không

Cảm ơn các bạn ! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Bye ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Mèo Ngốc Của Anh ! Anh Yêu Em, Đừng Dối Nữa Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.